

Dance With The Devil

Contents

Dance With The Devil	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	19
4. Chương 4	33
5. Chương 5	38
6. Chương 6	39
7. Chương 7	59
8. Chương 8	68
9. Chương 9	84
10. Chương 10	106
11. Chương 11	123
12. Chương 12	151
13. Chương 13	162
14. Chương 14	176
15. Chương 15	200

Dance With The Devil

Giới thiệu

Dark-Hunter #3 Thể loại: Lãng mạn Người dịch: n. vi24NEW ORLEANS SAU LỄ HỘI MARDI GRAS

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dance-with-the-devil>

1. Chương 1

Acheron Parthenopaeus là một người đang ông mang nhiều bí mật và sức mạnh. Vì là thủ lĩnh cũng như là một thợ săn đêm đầu tiên, hơn chín ngàn năm qua anh luôn là người đứng giữa những thợ săn đêm khác và

Artemis, nữ thần săn bắn, người đã tạo ra họ.

Đây là công việc mà anh ít khi thích thú và là vị trí mà anh luôn ghét cay đắng. Như một đứa trẻ ngỗ ngược, Artemis không thích gì hơn việc khiêu khích anh chỉ để xem anh sẽ chịu đựng được bao lâu trước khi gọi cô ta.

Giữa họ là một mối quan hệ phức tạp được kết nối bởi sức mạnh cân bằng. Bản thân anh sở hữu khả năng giữ cho cô bình tĩnh và suy nghĩ có lý lẽ trong hầu hết thời gian.

Trong khi đó cô nắm giữ nguồn thuốc giúp anh cư xử như con người. Cũng như có lòng cảm thông. Nếu không có cô, anh sẽ trở thành một kẻ giết người vô cảm, thậm chí còn tệ hơn lũ Daimon săn đuổi loài người.

Không có anh, cô sẽ trở nên vô cảm, vô lương tâm. Trong đêm hội Mardi Gras anh đã thỏa thuận với cô hai tuần phục vụ đổi lại cô sẽ trả lại linh hồn cho Talon và cho phép thợ săn đêm bỏ lời thề trung thành cũng như tận hưởng sự bất tử cùng người phụ nữ anh ta yêu. Talon đã được giải phóng khỏi việc đi săn ma cà rồng và những sinh vật ma quỷ đang lẩn trốn trên trái đất rình mò những nạn nhân xấu số.

Hiện giờ Ash bị giới hạn trong việc sử dụng hầu hết sức mạnh của bản thân, trong khi anh đang bị nhốt trong ngôi đền của Artemis nơi anh phải dựa vào những suy nghĩ thoáng qua trong cô để có thông tin về cuộc săn đuổi Zarek.

Anh hiểu cảm giác bị phản bội của Zarek và điều đó gặm nhấm anh. Hơn ai hết, anh thống hiểu cảm giác bị bỏ lại một mình, phải tồn tại dựa vào bản năng và xung quanh chỉ toàn là kẻ thù. Ash không thể chịu được ý nghĩ người của anh phải trải qua cảm giác đó.

“Tôi muốn cô triệu hồi Thanatos” Ash nói khi anh đang ngồi trên sàn cẩm thạch dưới chân Artemis. Cô đang ngả người trên ngai vàng màu ngà nó luôn gọi cho anh nhớ tới một chiếc trường kỉ cầu kì. Hình ảnh này đầy gợi tình và ước át, như một bài nghiên cứu thuần túy về vui sướng khoái lạc.

Artemis không là gì ngoại trừ sinh vật của sự khoái lạc. Cô mỉm cười một cách uể oải khi lặn người nằm ngửa. Chiếc áo xiêm mỏng manh như sương trắng trưng bày hầu hết da cơ thể của cô hơn là che phủ nó. Và khi cô di chuyển, phần thân dưới của cô trần trụi trước anh.

Anh hờ hững ngược mắt lên bắt gặp ánh nhìn của cô.

Cô trượt ánh nhìn nóng bỏng, đầy dục vọng lên khắp cơ thể để trần được che phủ bởi một chiếc quần bó bằng da của anh. Sự hài lòng ánh lên trong đôi mắt lục nhạt của cô khi cô đùa giỡn với một lọn tóc vàng đang che phủ vết cắn trên cổ anh. Cô đã được thỏa mãn và rất hài lòng được ở bên anh.

Nhưng anh thì không.

“Acheron, anh vẫn còn rất yếu.” Cô nhẹ nhàng nói” Và anh cũng không có quyền ra lệnh cho em. Bên cạnh đó hai tuần ở bên nhau của chúng ta chỉ mới bắt đầu. Anh quên lời hứa của mình rồi sao?”

Ash chậm rãi nhào người về phía cô. Anh kìm chặt cô bằng hai tay rồi hạ thấp người xuống cho đến khi mũi họ gần chạm vào nhau. Mắt cô mở to đầy kinh ngạc, đủ để cho anh biết dù cô có nói gì, thì bản thân cô biết giữa họ ai là người làm chủ, mặc cho tình trạng kiệt sức của anh.” Triệu hồi con thú cưng của cô về đi. Tôi không nói đùa đâu. Tôi đã nói với cô từ lâu là không cần phải tạo ra một Thanatos để săn đuổi những chiến binh của tôi và tôi mệt mỏi với trò chơi của cô lắm rồi. Tôi muốn hấn bị nhốt lại”

“Không.” Cô nói với giọng gần như là cáu bẳn.”Zarek phải chết. Hãy kết thúc những chuyện điên rồ này đi. Hấn ta đẩy những thợ săn đêm khác vào nguy cơ bị phát giác, kể từ giây phút hình ảnh của hấn tiêu diệt lũ Daimon được đăng lên trong bản tin tối. Chúng ta không thể để loài người vô tri phát hiện ra sự tồn tại của những thợ săn đêm. Nếu họ tìm thấy Zarek_”

“Ai sẽ tìm thấy anh ta? Vì sự tàn nhẫn của cô mà anh ta bị nhốt tại một nơi hoang vu”

“Em không đẩy hấn ta đến nơi đó mà chính anh đã làm. Điều em muốn là giết hấn ta nhưng anh đã không đồng ý. Việc hấn bị đà đến Alaska là do lỗi của anh vì vậy đừng có trách em.”

Ash cong môi” Tôi sẽ không đẩy một người đàn ông vào chỗ chết chỉ bởi vì cô và anh trai cô chơi đùa với mạng sống củ anh ta.”

Anh thực sự muốn Zarek có một số phận khác. Nhưng cho đến nay không có bất cứ một vị thần nào cũng như bản thân Zarek chịu hợp tác. Chết tiệt cái ý muốn tự nguyện, nó thường mang người khác vào những rắc rối mà họ không cần đến.

Cô nheo mắt nhìn anh.” Tại sao anh lại quan tâm nhiều vậy, Acheron ? Em bắt đầu thấy ghe với kẻ săn đêm này và lòng yêu mến anh dành cho hắn ta.”

Anh đẩy cô ra. Dĩ nhiên cô luôn giỏi trong việc biến sự quan tâm của anh dành cho người của mình thành một thứ dâm ô. Tình cảm anh dành cho Zarek là sự quan tâm của những người anh em. Hơn ai hết, anh hiểu cách hành xử của người đàn ông này. Hiểu lý do Zarek luôn tỏ ra cáu bẳn và khó chịu. Một người chịu quá nhiều hành hạ rồi cũng trở nên xấu xa.

Bản thân anh đã từng gần như trở nên như vậy nên anh không thể trách Zarek vì những việc xảy ra hàng thế kỉ trước đã làm cho anh ta trở nên điên loạn.

Dù Zarek là một người điên loạn, thì anh cũng không để anh ta chết. Không phải như thế này. Không phải vì một thứ không do Zarek gây ra. Sự việc xảy ra tại con hẻm ở New Orleans nơi Zarek tấn công cảnh sát đều nằm trong âm mưu của Dionysus với mục đích sâu xa hơn việc buộc Zarek tự độ lộ thân phận của mình và Artemis bắt đầu một cuộc chiến đẫm máu chỉ để lấy đi tính mạng của người đàn ông này.

Nếu Thanatos hay bất cứ một cận vệ nào giết Zarek, anh sẽ biến thành một cái bóng vô định đi lang thang khắp trái đất cho đến vĩnh hằng.(Zarek would become a bodiless Shade who was doomed to walk the earth for eternity). Mãi mãi trong cơn đói và đau khổ.

Mãi mãi bị dọa dẫm.

Ash nhả mặt trước viễn cảnh đó. Không chịu nổi những hình ảnh đó, anh tiến đến cánh cửa.” Anh đi đâu vậy?” Artemis hỏi.

“ Đi tìm Themis và sửa chữa những việc cô đã gây ra.”

Artemis đột nhiên xuất hiện trước anh, chặn lối ra trước cửa. “ Anh không được đi đâu hết.”

“ Vậy hãy triệu hồi con chó của cô về đi”

“Không”

“Tốt thôi” Ash nhìn xuống cánh tay phải nơi có một hình xăm rồng chạy dọc từ vai đến cổ tay. “Simi” Anh ra lệnh.

“ Hiện ra với hình dáng con người.”

Con rồng trượt khỏi người anh, hóa thân thành một người phụ nữ trẻ với vẻ ngoài ma quỷ (demonic),cao không tới 3 feet (1 foot = 0.3048 mét). Cô thánh thoát lượn quanh bên phải của anh.

Trong lần hiện thân này, đôi cánh của cô mang màu xanh đen, thường thì cô thích xuất hiện với đôi cánh màu đỏ tía. Qua đôi cánh tối màu kết hợp cùng màu mắt hiện tại, anh có thể thấy Simi không cảm thấy hài lòng khi biết cô đang ở đỉnh Olympus.

Đôi mắt cô có màu trắng với viền đỏ xung quanh và mái tóc vàng sậm bóng bệnh thả dài xung quanh người. Với đôi tai nhọn và đôi sừng đen không làm cô trông có vẻ hiểm ác mà càng khiến cô thêm xinh đẹp. Cơ thể nhỏ nhắn, săn chắc của cô được bao phủ bởi một chiếc váy dài màu đỏ, có biến đổi từ một người cao 1inch thành 8 feet, hay thành một cao rồng dài 80 feet.

“ Không” Artemis nói, cố sử dụng sức mạnh của mình để kiểm soát con quỷ Charonte . Sức mạnh của cô ta không ảnh hưởng Simi một chút nào, chỉ có Ash và mẹ anh mới có thể triệu tập và kiểm soát cô.

“Ngài muốn gì, arki?” Simi hỏi Ash.

“ Giết Thanatos “

Simi nhe răng nanh, hai tay chà sát hai tay vào nhau trong một điệu bộ vui sướng và tặng Artemis một nụ cười độc ác.”Oh, tuyệt quá. Con sắp làm cho ả thần tóc đỏ nổi điên rồi”

Artemis nhìn Ash một cách tuyệt vọng” Hãy lệnh cho nó trở lại cách tay anh đi”

“ Quên chuyện đó đi Artemis. Cô không phải là người duy nhất có thể ra lệnh cho một kẻ giết người dẫu. Cá nhân mà nói, tôi nghĩ sẽ rất thú vị khi xem Thanatos của cô có thể chống lại Simi của tôi trong bao lâu.”

Gương mặt Artemis trở nên trắng bệch.

“ Hẳn ta sẽ không chịu được lâu đâu, arki” Simi nói với Ash, sử dụng thuật ngữ của người Atlantean cho ‘chúa tể và chủ nhân’. Giọng của cô nhỏ nhẹ nhưng đầy đe dọa với âm điệu du dương như những nốt nhạc. “ Thanatos là một món nướng”. Cô cười với Artemis” Con muốn món nướng của mình. Chỉ cần nói con biết ngài muốn chế biến hân thể nào, arki, công thức thường hay cực giòn. Bả thân con thích món nướng cực giòn hơn. Khi nhai chúng sẽ phát ra âm thanh sột xoạc.Nhớ nhắc con cho thêm vụn bánh mì vào”

Artemis nuốt nghẹn thành tiếng.” Anh không thể lệnh nó truy lung hân ta. Không có anh ở bên nó sẽ mất kiểm soát.”

“ Cô ấy chỉ làm theo lệnh của tôi thôi.”

“Ở bên cạnh anh hay không thì thứ đó vẫn là một mối đe dọa. Zeus đã cấm không cho nó được thả ra thế giới loài người một mình.”

Ash chế giễu.” Cô ấy không nguy hiểm bằng cô đâu và cô ấy ra ngoài bất cứ khi nào cô ấy muốn”

“ Em không thể tin anh lại có thể thả nó ra một cách tùy tiện như vậy. Anh đang nghĩ cái quái gì vậy?”

Trong khi họ đang tranh cãi, Simi lượn lờ quay phòng, ghi chép lại những vật dụng cần thiết trong một cuốn sổ da nhỏ.” Ooo,xem nào, mình cần có nướng sốt thị nướng cay. Chắc chắn, phải có một đôi găng tay cách nhiệt nữa, bởi hẳn ta sẽ rất nóng sau khi được nướng trên lửa. Mình cũng cần một ít bột táo nữa, món thị sẽ trở nên đậm đà hơn. Thậm chí còn ngon miệng hơn gấp bội lần.Hơn nữa mình cũng không thích vị của tên Daimon đó.Ack!”

“ Nó đang làm gì vậy?” Artemis hỏi khi cô bắt gặp Simi đang lăm bằm một mình.

“ Cô ấy đang lập danh sách những thứ cần thiết để tiêu diệt Thanatos .”

“ Nó hành động như thể sắp ăn thịt hẳn ta vậy.”

“ Chắc rồi.”

Artemis nheo mắt.” Nó không thể ăn hẳn ta. Em cấm nó.”

Ash nở một nụ cười độc ác.”Cô ấy có thể làm bất cứ điều gì cô ấy muốn. Tôi đã dạy cô ấy không được lãng phí mà.(waste not, want not)”

Simi dừng lại, ngược đầu khỏi đồng danh sách và khục khịt mũi với Artemis.”Simi rất thân thiện với môi trường. Ăn tất cả mọi thứ trừ những cái móng guốc. Chúng làm răng tôi đau.” Cô đưa mắt nhìn Ash “Thanatos không có móng guốc, phải không?”

“Không, Simi. Hẳn không có móng guốc.”

Simi phát ra một tiếng kêu hạnh phúc.” Ooo, một bữa tối ngon miệng. Con sẽ có tên Daimon cho món nướng của mình. Con có thể đi bắt hẳn được không? Được không? Được không?” Simi nhảy múa tung tăng như một đứa trẻ nhỏ đang vui đùa tại một bữa tiệc sinh nhật.

Ash nhìn Artemis chăm chăm.” Mọi việc đều tùy thuộc vào cô thôi. Hẳn ta sống hay chết là do định đoạt.”

“ Không, arki” Simi rên rỉ trong sự sốt. Cô tỏ vẻ đau khổ. “Đừng để ả ta quyết định. ả sẽ không cho con cơ hội hưởng thụ niềm vui này đâu. ả là một mụ thần ác độc!”

Ash biết Artemis cực kì căm ghét việc anh giành thắng lợi trong những cuộc cãi vã giữa họ. Mắt cô rực sáng trong cơn thịnh nộ. “ Anh muốn em làm gì?”

“ Cô nói Zarek không xứng đáng được sống, rằng anh là mối nguy hiểm cho những người khác. Tôi chỉ muốn cô để cho Themis phát xét anh ta. Nếu phát xét của cô ấy đi đến kết luận Zarek gây nguy hiểm cho những người xung quanh anh, thì đích thân tôi sẽ cử Simi đi tiêu diệt anh ta.”

Simi nhe răng nanh với Artemis khi họ cùng trao nhau nụ cười mỉa mai hiểm độc.

Sau một lúc, Artemis đưa mắt nhìn anh. “Tốt thôi, nhưng em không tin con quỷ của anh. Em muốn Thanatos đảm nhận việc đó nếu phát xét tuyên bố hẳn có tội, em sẽ lệnh cho Thanatos kết thúc hẳn.”

“Simi” Ash nói với người cộng sự Charonte của anh. “Trở về với ta.”

Cô tỏ vẻ kinh tởm ý tưởng đó. “Trở về với ta nào, Simi.” Cô mỉa mai trong khi biến đổi. “Đừng chiêm xù ả thần đó. Đừng chiêm xù Thanatos.” Cô thô lỗ khục khịch mũi. (She made a strange horse like snort) “Con không phải là một cái jo-jo, arki. Con là một Simi. Con thực sự ghét việc người làm con phẫn khởi vì sắp được giết một thứ gì đó, rồi lại cấm con giết nó. Con không thích như vậy, chẳng vui tí nào đâu. Ngài không cho con vui chơi gì hết.”

“Simi” anh hắng giọng.

Ác quỷ bữu môi rồi bay vòng qua phía bên trái anh, trở về cánh tay cơ bắp của anh với hình thù một con chim kiêu cách. Ash chà tay lên vết bỏng nhẹ mà anh luôn cảm thấy khi Simi rời khỏi hay trở về với làn da của anh.

Artemis nhìn một cách hiểm độc vào hình dạng mới của Simi. Cô vòng ra sau anh, rồi ôm chầm anh từ phía sau, đưa tay vuốt ve hình ảnh của Simi trên làn da anh. “Một ngày nào đó, em sẽ tống khứ con quái vật đang nằm trên cách tay anh.”

“Chắc là cô sẽ làm như vậy.” Anh nói, cố chịu đựng những cái vuốt ve của cô, khi cô ôm anh từ phía sau, hơi thở phả vào da anh. Cô biết rằng đây là hành động mà Ash không bao giờ dễ dàng tha thứ.

Anh nhìn cô qua vai mình. “Và một ngày nào đó tôi sẽ tống khứ con quái vật đang dựa vào lưng tôi.”

Astrid ngồi một mình trong sân (atrium) đọc quyển sách cô yêu thích, ‘Hoàng tử bé’ của Antoine de Saint-Exupéry. Dù cô đã đọc nó rất nhiều lần, cô vẫn luôn tìm thấy những điều mới mẻ trong mỗi lần đọc. Và hôm nay, cô cần tìm kiếm một điều tốt đẹp. Một điều gì đó nhắc nhở cô về vẻ đẹp của thế giới xung quanh. Về sự hồn nhiên. Niềm vui. Hạnh phúc.

Quan trọng hơn hết, cô muốn tìm thấy hy vọng.

Một cơn gió nhẹ mang theo hương thơm của hoa tử đinh hương len lỏi qua những cột cẩm thạch kiểu Doris, phản phát quanh chiếc ghế bành liễu gai trắng mà cô đang ngồi. Ba người chị của cô đã ở đây một lúc lâu, nhưng cô thuyết phục họ rời đi. Ngay cả họ cũng không làm cô thấy khá hơn.

Mệt mỏi và chán nản, cô tìm thấy niềm an ủi qua từng trang sách. Cô tìm thấy lòng tốt, điều mà cô dường như không tìm thấy tại những người cô biết đến trong suốt cuộc đời. Chẳng lẽ trong thế giới này không tồn tại lẽ phải? Không tồn tại điều tốt đẹp? Phải chăng loài người cuối cùng đã tìm ra cách phá hủy cả những phẩm chất đó rồi?

Mặc dù tình yêu của các chị cô dành cho cô nhiều như cô dành cho họ, đối với những người khác họ tỏ tàn nhẫn. Họ hoàn toàn thờ ơ hững hờ trước hoàn cảnh cũng như nỗi đau của những người xa lạ. Không có bất cứ điều gì có thể làm họ mỉm lòng.

Astrid không còn nhớ nỗi lần cuối cùng cô đã khóc. Lần cuối cùng cô đã cười là khi nào. Mọi cảm xúc của cô đều tê liệt. Sự vô cảm là lời nguyền cho những người như cô. Từ rất lâu, chị gái cô Atty đã cảnh báo ngày này sẽ tới nếu cô lựa chọn trở thành một người phán xét.

Trẻ tuổi, khờ dại và ngu ngốc, Astrid đã khờ dại lời đi những lời cảnh báo, tự tin vào bản thân sẽ không bao giờ thờ ơ hững hờ trước con người cũng như những nỗi đau của họ. Và bây giờ chỉ có những cuốn sách mới có thể mang lại cảm xúc cho cô. Mặc dù cô không thực sự cảm nhận thấy, nhưng những cảm xúc được phác họa trong mỗi nhân vật cũng an ủi cô phần nào.

Và nếu như cô còn có khả năng khóc, có lẽ cô đã rơi lệ cho những cảm xúc ấy. Astrid nghe thấy có người đang đến. Không muốn bị bắt gặp đang đọc sách, vì có khả năng họ sẽ muốn biết lý do và cô phải miễn cưỡng thừa nhận mình đã mất đi sự cảm thông, Astrid giấu cuốn sách dưới cái gối. Cô ngược lên nhìn mẹ cô đang băng qua đồng cỏ được cắt tỉa gọn gàng nơi có ba chú hươu sao con đang ăn cỏ. Bà không đến một mình.

Artemis và Acheron đến cùng với bà. Mái tóc xoắn dài màu đỏ của bà ôm lấy khuôn mặt trẻ trung nhìn không tới ba mươi. Themis mặc chiếc áo sơ mi tay ngắn màu xanh rất hợp thời cùng với chiếc váy kaki.

Không ai có thể nghĩ bà là vị thần công lí của Hy Lạp. Artemis diện một chiếc váy xiêm cổ điển trong khi Acheron mặc một chiếc quần da màu đen đi cùng với chiếc áo thun cùng màu. Mái tóc vàng của anh buông dài đến vai.

Một cơn rung mình chạy dọc xuống sống lưng của cô, thực ra mỗi khi Acheron đến gần cô đều cảm thấy rung mình. Ở anh ấy có một điều gì đó rất hấp dẫn, khó cưỡng lại được. Đồng thời nó cũng thật đáng sợ.

Cô chưa bao giờ gặp một người như anh. Anh lôi cuốn theo một cách mà cô không thể giải thích được. Như thể sự hiện diện của anh gợi lên trong mọi người xung quanh những khao khát cháy bỏng đến nỗi, thật khó để nhìn vào anh mà trong ham muốn xé toạc quần áo của anh ra, đẩy anh nằm xuống sàn và làm tình với anh trong hàng thế kỉ.

Nhưng ở anh không chỉ có sự gợi tình, mà còn có một cái gì đó rất nguyên thủy, thâu đời. Một cái gì đó rất mạnh mẽ đến nỗi các vị thần cũng phải khiếp sợ. Mọi người có thể thấy nỗi sợ ấy hiện lên trong mắt của Artemis khi cô đi bên cạnh anh.

Không ai biết rõ mối quan hệ giữa họ là gì. Họ không chạm vào nhau, hiếm khi nhìn nhau. Và Acheron thường xuyên gặp Artemis trong ngôi đền của cô.

Khi Astrid còn nhỏ, Acheron cũng thường đến thăm cô. Chơi đùa cùng cô và dạy cô cách kiểm soát sức mạnh ít ỏi của mình. Anh mang đến cho cô vô số những quyển sách từ quá khứ và tương lai.

Thực ra, Acheron chính là người đã tặng cô cuốn ‘Hoàng tử bé’

Những chuyến viếng thăm này kết vào cái ngày mà cô trưởng thành và nhận thức được Acheron là một người đàn ông đáng khao khát đến nhường nào. Kể từ đó anh luôn tránh mặt cô, dựng lên một bức tường giữa họ.

“ Tôi đã làm gì để có được vinh dự này?” Astrid hỏi khi cả ba người họ vây quanh cô. “ Mẹ có việc cần đến con, con yêu” Mẹ cô nói.

Astrid tỏ vẻ khổ sở. “ Con nghĩ chúng ta đã đồng ý rằng con nên nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian.”

“ Oh, thôi mà, Astrid.” Artemis nói. “ Chị cần em, cô em họ bé bỏng.” Cô liếc nhìn ác ý về phía Acheron. “ Có một Thọ sản đêm cần được định tội.”

Khuôn mặt của Acheron không biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào khi anh im lặng quan sát Astrid. Astrid thở dài. Cô không muốn làm việc này chút nào. Sau nhiều thế kỷ phán xét người khác đã làm cho cô mất hết cảm xúc. Cô bắt đầu hoài nghi bản thân mình có thể đồng cảm với nỗi đau của người khác.

Thậm chí là của bản thân cô.

Sự lãnh đạm đã hủy hoại các chị em. Bây giờ, cô sợ rằng mình đang đi theo vết xe đổ của họ. “ Vẫn còn nhiều người phán xét khác mà.”

Artemis thở hắt ra đầy kinh tởm. “ Chị không tin họ. Trái tim mềm yếu của họ dễ dàng phán xét hẳn ta vô tội cũng như có tội. Chị cần một người phán xét cứng rắn, công chính, một người không bị lung lay khi làm những việc đúng đắn và cần thiết. Chị cần một người như em.”

Lời nói của Artemis làm cô dựng tóc gáy. Cô chuyển hướng nhìn từ Artemis sang Acheron, người đang đứng khoanh tay trước ngực. Ánh nhìn của anh không dao động, anh quan sát Astrid qua đôi mắt màu bạc như những xoáy nước kì lạ của mình. Đây không phải là lần đầu tiên cô được yêu cầu phán xét một Thọ sản đêm phạm luật và cô cảm thấy hôm nay Acheron có vẻ gì đó khan khác.

“ Anh tin anh ta vô tội.” Cô hỏi.

Acheron gật đầu.

“ Hẳn ta không vô tội.” Artemis khịt mũi. “ Hẳn ta có thể giết bất cứ ai hay bất cứ thứ gì chỉ trong nháy mắt. Hẳn ta vô đạo đức và là kẻ ích kỉ chỉ biết quan tâm đến bản thân.”

Acheron nhìn Artemis một cách tinh quái như muốn nói những lời của cô làm anh nhớ đến một người quen khác. Biểu hiện này gần như mang đến một nụ cười trên môi Astrid. Trong khi mẹ cô ở phía sau vài mét cho họ có không gian riêng, Acheron cuối xuống trường kỉ của Astrid và ngang tầm mắt cô. “ Anh biết em thấy mệt mỏi, Astrid. Anh biết em muốn từ bỏ công việc này, nhưng anh không tin bất cứ ai khác có khả năng phán xét anh ấy.”

Astrid cau mày khi anh nói ra những điều mà cô chưa từng kể cho bất cứ ai. Không ai biết Astrid muốn từ bỏ việc này. Artemis bắn một cái nhìn hằn học về phía Acheron. “ Tại sao anh lại ưng thuận người em chọn để phán xét. Trong suốt lịch sử của cả nhân loại, cô ấy chưa bao giờ phán bất kì ai vô tội.”

“Tôi biết”. Anh nói với chất giọng trầm sâu lắng còn gợi tình hơn cả vẻ ngoài đẹp không thể cưỡng lại của mình. “ Nhưng tôi tin cô ấy sẽ làm điều đúng đắn.”

Artemis nheo mắt nhìn anh. “ Anh định giữ trò gì vậy?”

Về mặt anh hoàn toàn lạnh nhạt khi anh tiếp tục quan sát Astrid với sự chăm chú mãnh liệt có thể khiến cho người khác run sợ.

“Không có gì.”

Astrid cân nhắc nhận nhiệm vụ này vì Acheron . Trước đây, anh chưa bao giờ nhờ vả cô bất cứ việc gì và cô vẫn còn nhớ rất rõ đã bao nhiêu lần anh dỗ dành cô khi cô còn là một đứa bé. Đối với cô anh như một người cha và một người anh .

“ Em có bao nhiêu thời gian để đảm nhận công việc này?” Cô hỏi họ. “ Nếu em đảm nhận vụ này và thở sản đêm kia không còn cách nào có cứu rỗi, em có thể phán quyết ngay lập tức không?”

“ Có chứ.” Artemis nói. “ Thực ra thì, em càng phán quyết hần ta có tội sớm chừng nào thì càng tốt cho mọi người chừng ấy.”

Astrid quay về phía người đàn ông đứng bên cạnh cô. “ Acheron ?”

Anh gật đầu đồng ý. “ Anh sẽ tôn trọng phán quyết của em.” Artemis tươi cười. “ Vậy thì chúng ta đã có một hiệp ước, Acheron. Em đã cho anh một cuộc phán xét.”

Acheron khẽ nhếch môi cười. “ Quả thực là cô đã có.”

Đột nhiên Artemis trở nên lo lắng. Cô liếc từ Acheron sang Astrid rồi liếc trở lại anh. “ Anh dấu em chuyện gì phải không?” Cô hỏi anh.

Đôi mắt nhạt sâu thẳm nhìn xuyên suốt Astrid khi Acheron lặng lẽ nói. “Tôi biết từ trong sâu thẳm Astrid nắm giữ sự thật.”

Artemis chống nạnh. “Và sự thật đó là?”

“ Người ta chỉ thấy rõ nó bằng trái tim. Điều mà hoàn toàn vô hình trước mắt thường.”

Một cơn ớn lạnh khác chạy dọc sống lưng Astrid khi Acheron trích dẫn chính xác câu văn mà cô đang đọc khi họ đến. Làm sao anh ấy biết cô đang đọc gì? Cô liếc nhìn xuống để chắc rằng cuốn sách đã được giấu khỏi tầm nhìn của họ. Nó đã được giấu kĩ.

Oh, phải rồi, Acheron Parthenopaeus là một người đàn ông đáng sợ.

“ Con có hai tuần, con gái.” Mẹ cô lặng lẽ nói. “ Con có thể hoàn thành sớm công việc của mình. Nhưng sau hai tuần, dù thế nào đi chăng nữa, số phận của Zarek sẽ do một tay con định đoạt.”

2. Chương 2

Zarek nguyên rửa khi máy nghe nhạc của anh hết pin. Anh thật may mắn làm sao.

Vẫn còn một tiếng đồng hồ trước khi chiếc trực thăng hạ cánh và điều cuối cùng anh muốn làm là lắng nghe Mike ngồi ở buồng lái rên rỉ và phàn nàn vì phải đưa anh trở về Alaska . Mặc dù có một tấm thép rắn chắc màu đen dày gần nửa mét chắn ngang chia cách Mike và khoang ngăn ánh sáng mặt trời của Zarek, anh có thể nghe mọi lời nói ở bức tường bên kia rõ như thể Mike đang ngồi cạnh anh.

Tệ hơn, Zarek ghét bị kẹt trong khoang hành khách nhỏ, như thể anh đang bị nhốt. Mỗi lần anh duy chuyển, tay anh hoặc chân anh lại va vào tường. Nhưng vì họ đang bay vào ban ngày, nên chỉ còn cách chọn giữa kẹt trong khối lập phương này hay là chết.

Vì lý do nào đó anh không chắc, Zarek đã chọn khối lập phương này. Anh tháo tai nghe ra và ngay lập tức tai anh tràn ngập tiếng ù ù của cánh quạt, tiếng gió rít vào mùa đông và cuộc trò chuyện của Mike trên bộ đàm.

“Vây, Anh đã làm chưa?”

Zarek nhướng một bên lông mày khi nghe một giọng nam xa lạ, có phần lo lắng. **, mặt tốt của sức mạnh của anh. Anh có khả năng nghe thấy mọi thứ đến cả siêu nhân cũng phải ganh tị. Và anh biết chủ đề bọn họ đang bàn đến....

Anh

Hoặc có thể là cái chết của anh.

Mike đã được đề nghị cả gia tài để giết anh, và kể từ giây phút họ rời New Orleans mười hai tiếng trước, Zarek đã đợi Người cận vệ trung niên kia hoặc mở cách cửa sổ được đóng kín ra và phơi bày anh giữa những tia sáng mặt trời chết người kia hoặc vút khoang hành khách của anh ra khỏi trực thăng và thả anh xuống một nơi nào đó có thể lấy đi sự bất tử của anh.

Thay vào đó, Mike đang do thám anh và vẫn không có hành động nào khác. Không phải là Zarek quan tâm. Anh vẫn còn vài trò có thể dạy cho Người cận vệ một bài học nếu anh ta thử có bất kì hành động nà khác.

“Nah” Mike nói khi chiếc trực thăng đột ngột lượn sang bên trái mà không có bất cứ một lời cảnh báo nào và làm cho Zarek đâm sầm vào bức tường của khoang trực thăng. Anh bắt đầu nghi ngờ người phi công cố tình làm như thế để trêu tức anh.

Chiếc trực thăng nghiêng một lần nữa và Zarek đã chuẩn bị tinh thần cho cú nghiêng này.

“Tôi đã nghĩ rất kĩ về việc này, nhưng như anh biết đó tôi thấy việc chiến giòn thẳng con hoang này vẫn còn quá tốt cho nó. Tôi thà để nó cho những Cận vệ thi hành luật (Blood Rite Squires là những người được phái đi để giết những Thợ săn đêm hay những cận vệ thông thường vi phạm luật lệ, ‘theo như giải thích trong cuốn Dark Hunter Companion’) xử lý, để nó chịu đựng đau đớn một cách chậm rãi. Cá nhân tôi thích nghe tiếng la hét xin tha mạng của thẳng khốn tâm thần này hơn, đặc biệt là sau những gì nó đã làm với những cảnh sát đáng thương, vô tội kia.

Cơ hàm Zarek bắt đầu co giật, nhịp tim anh nện thình thịch đầy giận dữ khi anh lắng nghe. Phải rồi, những tên cảnh sát kia vô tội quá. Nếu như anh là người thường, những cú đánh của họ nhắm vào anh nếu không làm anh

mất mạng thì cũng làm anh hôn mê bất tỉnh đến tận giờ.

Giọng nói vang lên trong bộ đàm một lần nữa. “Tôi nghe mấy nhà tiên tri nói Artemis sẽ trả gấp đôi cho Cận vệ nào giết chết hắn. Anh đã cân nhắc cái giá mà Dionysus sẽ trả cho anh để giết hắn và cá nhân tôi nghĩ anh đúng là một thẳng ngu khi từ chối nó.”

“Không nghi ngờ gì, nhưng tôi đã có đủ tiền để tận hưởng. Bên cạnh đó, tôi là người đã phải chịu đựng thái độ cũng như sự nhạo báng của thẳng khốn này. Hắn nghĩ hắn là thẳng khốn chết tiệt. Tôi muốn nhìn thấy họ xéo hắn thành từng mảnh trước khi họ cắt đầu hắn.”

Zarek đảo mắt trước lời nói của Mike. Anh không quan tâm một tí nào về suy nghĩ của người đàn ông này. Từ rất lâu anh đã học được bài học không cố tiếp cận người khác.

Vì sau tất cả anh chỉ nhận lại những cái tát.

Anh nhét chiếc máy nghe nhạc vào trong cái túi vải len thô màu đen và nhắm mắt khi đầu gối va mạnh vào tường.

Chúa giúp anh thoát khỏi cái nơi chật hẹp, tù túng này. Như thể anh đang mắc kẹt trong một cái quan tài vậy.

“ Tôi ngạc nhiên Hội đồng đã không biến Nick thành Người cận vệ thi hành luật cho cuộc săn này” Một giọng khác nói. “Vì anh ta đã trải qua tuần vừa rồi với Zarek, tôi nghĩ anh ta sẽ đảm nhiệm tốt việc này.”

Mike khục khịt mũi. “ Họ đã thử, nhưng Gautier từ chối.”

“ Tại sao?”

“ Tôi không biết. Anh biết Gautier mà. Anh ta không phải là típ người hay tuân lệnh. Việc này làm tôi tự hỏi tại sao họ lại kết nạp anh ta vào Hội những Người cận vệ nữa. Tôi không thể hình dung nổi bất kì ai ngoài Acheron và Kyrian có thể chịu đựng được mồm mép của anh ta.”

“ Yeah, anh ta là thằng khôn thông minh. Nhân đây, Thợ săn đêm của tôi đang cần tôi, tốt hơn hết là tôi nên đi làm đây. Anh nên cẩn thận với Zarek và đừng có cản trở hắn ta.”

“ Đừng lo, tôi sẽ thả hắn ta xuống đó và để cho những Cận vệ khác truy đuổi hắn, rồi sau đó tôi sẽ nhắc cái móng của mình biến khỏi Alaska còn nhanh hơn anh nói ‘Rumpelstiltskin’ .”

Bộ đàm ngắt kết nối. Zarek ngồi hoàn toàn bất động trong bóng tối, lắng nghe hơi thở của Mike trong chiếc trực thăng. Sự căng rứt đã thay đổi ý định của anh trong chuyện giết anh ta.

Tốt thôi, hành hạ anh ta cũng được. Sau cùng thì Người cận vệ cũng đã khôn lỉnh một chút (grown a ball, and had a brain). Tại một vài thời điểm trong mấy tiếng trước, Mike hẳn đã quyết định tự vẫn không phải là câu trả lời thích đáng. Vì vậy, Zarek sẽ để cho anh ta sống.

Nhưng anh sẽ bắt anh ta trả giá cho đặt ân này. Và Chúa có lẽ nên giúp những kẻ khác đang săn lùng anh. Trên nền đất lạnh giá tạo nên Alaska này thì Zarek bất khả chiến bại. Không như những Thợ săn đêm và những Cận vệ khác, anh đã có chín trăm năm đấu tranh sinh tồn với giá rét. Chín trăm năm chỉ có anh và một vùng hoang dã chưa được biết đến.

Ngoài Acheron cứ mỗi thập niên hay đại loại như vậy ghé qua đây để đảm bảo rằng anh còn sống, thì chưa từng ai được gọi đến nơi này cả. Rồi mọi người lại thắc mắc tại sao anh lại hóa rồ. Trước khoảng thời gian mười năm trước, anh không thể liên lạc với bất cứ ai ở thế giới bên ngoài mà phải chịu đựng sống trong một căn nhà gỗ ở nơi hẻo lánh trong suốt những tháng hè dần dần.

Không điện thoại, không máy tính, không tivi.

Không có bất cứ thứ gì ngoài việc một mình cô đơn đọc đi đọc lại đồng sách mà anh đã thuộc nằm lòng. Háo hức chờ đợi cho đến lúc màn đêm sẽ kéo dài đủ để cho anh di chuyển từ nơi căn nhà gỗ hoang sơ của mình đến Fairbanks nơi việc kinh doanh còn lưu thông và anh có thể tiếp xúc với con người.

Đối với vấn đề giao tiếp, cho đến khoảng một thế kỉ rưỡi nay vùng đất này mới có người đến định cư và kể từ đó anh mới có người để liên lạc.

Trong hàng ngàn thế kỉ trước đó, anh đã sống cô độc tại nơi này mà không có bất cứ một người nào sống gần anh. Chỉ thỉnh thoảng, anh bắt gặp bóng dáng của những người bản địa sợ hãi khi nhìn thấy một người da trắng cao to, lạ mặt có răng nanh sống trong một khu rừng xa xôi hẻo lánh. Chỉ cần nhìn thấy chiều cao 2 mét và chiếc áo Eskimo bằng da bò của anh là họ đã vội chạy nhanh hết mức có thể theo hướng ngược lại, hét toáng lên rằng Iglaaq (kẻ lạ mặt) muốn bắt họ. Mê tín dị đoan đến hết thuốc chữa, họ còn dựng nên cả một truyền thuyết về anh.

Truyền thuyết ấy đã dẫn dắt một vài tên Daimon hiểm hoi đến thăm viếng vào mùa đông, những kẻ đã dẫn thân vào khu rừng của anh để đối mặt với Thợ săn đêm mất trí. Thật không may, bọn chúng lại có hứng thú trong việc đánh nhau hơn là trò chuyện, vì vậy sự giao thiệp của anh cùng bọn chúng thường rất ngắn ngủi. Dù sao một trận chiến kéo dài vài phút cũng làm dịu bớt sự buồn tẻ và sau đó anh lại cô đơn một mình cùng băng tuyết và mấy con gấu.

Và chúng còn không phải là người hóa gấu nữa.

Từ tính và điện tích của Bắc cực quan khiến cho những chuyến mạo hiểm đi xa về phía bắc của Người biển hình (Were-Hunters) gần như là không thể. Bắc cực quan còn phá hỏng những thiết bị điện tử và các vệ tinh liên kết của anh, ngắt đứt việc liên lạc của anh theo chu kì hằng năm, vì vậy dù đang sống trong thế giới hiện đại, anh vẫn cô độc một mình.

Có lẽ sau tất cả, anh nên để họ giết mình. Vậy mà bằng cách nào đó anh thấy mình vẫn đang sống. Lại thêm một năm, thêm một mùa hè, thêm một lần bị ngắt liên lạc.

Đấu tranh sinh tồn là tất cả những gì mà Zarek biết. Anh nuốt khan khi nhớ đến New Orleans. Anh yêu cái thành phố ấy làm sao. Sự chuyển động. Sự ấm áp. Sự pha trộn của những mùi hương lạ, hình ảnh và âm thanh. Anh tự hỏi những người sống ở đây có nhận ra họ may mắn đến nhường nào không. Họ thật may mắn khi có được đặc quyền sống trong một thành phố tuyệt như vậy.

Nhưng nó đã là quá khứ rồi, anh đã làm mọi thứ trở nên tệ hại đến nỗi cả Artemis lẫn Acheron sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào trở lại khu vực đông dân nơi mà anh có thể tiếp xúc với những cộng đồng đông người.

Chỉ có anh và Alaska cho đến bất diệt. Những gì anh có thể hy vọng là một cuộc đại bùng nổ dân số, nhưng khả năng bùng nổ dân số tại một nơi có thời tiết khắc nghiệt như vậy thì cũng nhỏ như khả năng anh phép trấn thủ tại Alaska vậy.

Với ý nghĩ đó trong tâm trí, anh lấy ra bộ thiết bị đi trong tuyết và mang nó vào. Họ có lẽ sẽ đến nơi vào lúc rạng sáng và bầu trời có thể vẫn còn tối, nhưng chẳng mấy chốc bình minh sẽ lộ dạng. Vì vậy anh cần nhanh chóng đến được căn nhà gỗ của mình trước khi mặt trời mọc.

Trong khi anh đang thoa Vaseline lên da và đã mặc vào người một chiếc quần dài, áo len cổ cao màu đen cùng với chiếc áo Eskimo bằng da bò và đôi ủng dùng cho mùa đông, anh có thể nhận thấy chiếc trực thăng đang từ từ hạ cánh.

Trong cơn bốc đồng, Zarek kiểm tra kĩ lưỡng mấy món vũ khí nằm trong chiếc túi vải len thô. Anh đã có ý thức mang theo nhiều loại dụng cụ khác nhau từ rất lâu rồi. Alaska là một nơi khắc nghiệt đối với con người và mọi người không thể nào lường trước được những hiểm nguy có thể ập đến. Hàng thế kỉ trước, Zarek đã trở thành hung thần cho loài cá hồi.

Ngay khi họ đáp xuống, Mike tắt động cơ và đợi cánh quạt ngừng quay để anh ta có thể ra ngoài, miệng lẩm bẩm nguyên rửa nhiệt độ âm độ C, và mở cách cửa ở phía sau. Mike tặng anh một nụ cười mang đầy vẻ mỉa mai, ghé tồm khi anh ta bước lùi lại để Zarek có đủ không gian bước ra khỏi chiếc trực thăng.

“Chào mừng trở về nhà.” Mike nói với vẻ hân hoan độc địa. Kể khó ưa này đang tận hưởng ý tưởng những Người cận vệ bắt được anh và phanh thây anh ra. Tốt thôi, Zarek cũng thích ý tưởng đó.

Mike phà hơi thở vào đôi tay đeo găng của mình. “Mong rằng mọi thứ vẫn như cũ.” Mọi thứ đều như cũ. Không bao giờ có bất kì thay đổi nào ở nơi đây.

Mặc dù xung quanh còn nhá nhem tối, Zarek vẫn do dự với độ sáng của tuyết. Anh kéo chiếc kính bảo hộ xuống và trèo ra ngoài. Anh lôi cái túi bằng vải len thô ra và mang nó qua vai, rồi lội qua đám tuyết xốp hướng thẳng về phía căn nhà điều nhiệt nơi anh để chiếc xe trượt tuyết MX Z Rev tại đó một tuần trước.

Oh, tuyết thật, theo anh nhớ thì nhiệt độ hiện giờ đã chạm đến mức đóng băng. Không khí ở Bắc cực thật giá buốt, phần da để trần của anh trở nên nhức nhối. Anh nghiêng rằng để chúng không va lạch cạch vào nhau_ hành động này thật không dễ chịu khi với một người có những chiếc răng nanh sắc và dài thay cho một hàm răng bình thường.

Chào mừng trở về nhà....

Mike đang quay trở lại buồng lái thì Zarek quay lại nhìn anh.

“Hey, Mike.” Anh gọi, giọng anh vang vọng trong bầu không khí giá rét tĩnh mịch.

Mike đứng lại.

“Rumpelstiltskin.” Anh nói trước khi ném một trái lựu đạn đã tháo chốt xuống phía bên dưới chiếc trực thăng. Mike chửi rửa um sùm khi anh ta lộn trong đụn tuyết nhanh hết mức có thể, để tìm chỗ trú ẩn.

Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, Zarek mỉm cười với bóng dáng của Người cận vệ đang tức giận và âm thanh xột soạt của tuyết dưới chân Mike. Chiếc trực thăng nổ tung ngay lúc Zarek đến được chỗ chiếc xe trượt tuyết. Anh móc một chân qua cái yên xe màu đen và quay đầu lại nhìn từng mảnh của chiếc trực thăng Sikorky trị giá hai mươi ba triệu đô-la rơi xuống nền tuyết như một cơn mưa kim loại.

Ahh, pháo hoa. Anh rất thích pháo hoa. Cảnh tượng này tuyệt đẹp như cảnh bắc cực quang. Mike vẫn đang chửi rửa và nhảy lên nhảy xuống như một đứa trẻ đang tức tối khi đứng nhìn người yêu được đặt làm riêng của mình bị thui rụi trong ngọn lửa.

Sau khi ném một trái lựu đạn khác làm nổ tung căn nhà, nhằm ngăn Người cận vệ sử dụng nó, Zarek khởi động động cơ và phóng xe tới trước Mike.

Điều chỉnh chiếc xe trượt tuyết ở chế độ chờ, anh kéo chiếc khăn choàng xuống thấp đủ để Mike có thể hiểu những điều anh nói. “Thị trấn cách đây bốn dặm theo hướng đó.” Anh nói, chỉ tay về hướng nam. Anh quảng cho Mike một tuýt Vaseline. “Thoa nó để môi anh sẽ không chảy máu.”

“Đáng ra tao nên giết mày.” Mike gầm gừ.

“Yeah, mày nên làm thế.” Zarek kéo khăn choàng lên che mặt rồi rồ ga. “Nhân tiện, nếu mày tình cờ gặp mấy con sói trong rừng, hãy ghi nhớ chúng là sói thật chứ không phải là bọn người biến hình đang đi lang thang đâu.

Chúng luôn đi theo đàn, nên nếu mày nghe tiếng của một con sói, thì sau lưng nó còn mấy con nữa. Lời khuyên tốt nhất của tao là mày nên leo lên cây và hy vọng chúng sẽ chán trước khi một con gấu xuất hiện và trèo lên bắt mày.”

Zarek quay đầu xe và chạy theo hướng đông bắc nơi căn nhà gỗ của anh đang tọa lạc giữa ba trăm héc-ta rừng. Anh nên cảm thấy có lỗi về hành động của mình với Mike, nhưng anh không cảm thấy thế. Người cận vệ đã học được một bài học quý giá. Lần sau Artemis hay Dionysus có đề nghị thì anh ta nên chấp nhận

Anh xoay cổ tay rồ ga, tăng tốc động cơ xe, vì nó đang chạy ngược hướng con đường tuyết thô. Anh vẫn còn một chặng đường dài trước khi về tới nhà và anh đang dần hết thời gian. Bình minh đang ló dạng.

Chết tiệt. Đáng ra anh nên chọn chiếc Mach Z. Nó chạy êm hơn và nhanh hơn MX Z Rev mà anh đang chạy, nhưng nó lại không mang lại cảm giác mạnh như thế này. Zarek thấy lạnh, đói bụng và mệt mỏi, và kì lạ thay anh muốn trở về với những điều quen thuộc.

Nếu những Người cận vệ muốn sẵn lòng anh thì cứ theo ý muốn của họ. Ít nhất thì anh cũng đã được cảnh báo trước. Và chiếc trực thăng và căn nhà chính là câu trả lời của anh. Nếu họ muốn làm anh hoảng loạn, thì anh chỉ còn cách chúc họ may mắn. Họ sẽ cần đến may mắn và rất nhiều quần tiếp viện nữa.

Chờ đợi thách thức trước mắt, anh phóng chiếc xe trượt trên địa hình băng tuyết.

Ngay trước lúc mặt trời mọc, anh tới được căn nhà gỗ biệt lập của mình. Tuyết đã rơi dày hơn khi anh đi và chặn ngang cánh cửa ra vào. Anh kéo chiếc xe trượt tuyết vào cái nhà kho nhỏ thông với căn nhà gỗ của anh và phủ lên nó một tấm bạt. Khi anh cắm phích bộ phận làm ấm động cơ, anh phát hiện ổ cắm điện không có điện để sạc cho bộ phận làm ấm của chiếc MX hay chiếc Mach đậu bên cạnh.

Anh gầm gừ tức giận. Chết tiệt. Hèn gì mà cái buli của chiếc Mach bị nứt khi nhiệt độ dưới mức âm, nếu anh không cẩn thận thì động cơ của chiếc MX cũng sẽ bị nứt luôn. Zarek vội phóng ra ngoài kiểm tra cái máy phát điện trước khi mặt trời lên đến đỉnh đồi, chỉ để thấy chúng đã bị đông cứng và không còn hoạt động được nữa.

Anh gầm gừ khi đâm vào một chiếc máy phát điện. Tốt, thoải mái hơn rồi. Có vẻ như hôm nay anh phải dùng tạm cái lò sưởi. Tuy không phải là nguồn nhiệt sưởi ấm hữu hiệu nhất, nhưng nó là thứ tốt nhất mà anh đang có.

“Tuyệt, thật tuyệt làm sao.” Anh lẩm bẩm. Đây không phải là lần đầu tiên anh buộc phải ngủ trên sàn căn nhà gỗ lạnh lẽo. Và cũng không phải là lần cuối.

Có lẽ chuyện này trở nên tồi tệ hơn vì anh đã tận hưởng cả tuần qua tại một nơi ấm áp như New Orleans. Lúc anh ở đó, khí hậu ấm áp đến nỗi anh không cần lò sưởi.

Trời ơi, anh nhớ nơi đó quá.

Biết rằng thời gian của anh có trước khi mặt trời ngày càng ít, anh lê bước tới chiếc xe trượt tuyết của mình và trèo lên động cơ của nó chiếc áo khoác kiểu Ets-ki-mô bằng da bò của mình để giữ nhiệt cho nó lâu đến mức có thể. Sau đó anh lấy túi vải len thô của mình từ yên xe rồi cào lớp tuyết chắn ngang cửa để anh có thể vào bên trong căn nhà gỗ của mình.

Anh cúi người khi bước qua cánh cửa và giữ đầu cúi xuống. Trần nhà thấp, thấp đến nỗi nếu anh đứng thẳng người thì đầu anh sẽ va vào nó, và nếu như anh không chú ý, cái quạt trần ở giữa phòng sẽ chém bay đầu anh.

Nhưng một cái trần thấp là điều cần thiết. Vào giữa mùa đông, hơi ẩm là một thứ rất quý giá và điều cuối cùng mà người ta muốn là phần lớn nhiệt lượng tập trung bên dưới một trần nhà cao ba mét. Một cái trần nhà thấp hơn đồng nghĩa với một nơi ấm hơn.

Chưa kể chín trăm năm trước khi anh bị đày đến nơi này, anh đã không có nhiều thời gian để xây dựng nơi trú ẩn cho mình. Ngủ trong hang động cho đến khi ngày kết thúc, anh làm việc trong căn nhà gỗ vào ban đêm cho đến khi anh hoàn thành ngôi nhà chết tiệt này.

Phải, thật tuyệt khi được trở lại ...

Zarek thả cái túi vải len thô của mình bên cạnh lò sưởi. Sau đó, anh quay người và cài cái chốt cửa kiểu cổ được làm gỗ vào khe cài trên cửa để tránh những con vật hoang dã ở Alaska, đôi lúc mạo hiểm tiến lại quá gần căn nhà gỗ của anh, xâm nhập vào đây.

Lần tay dọc theo bức tường được chạm khắc để tìm hướng đi, anh tìm thấy một cái đèn lồng treo trên đó và một hộp diêm hiệu quý vương gắn trên chiếc đèn lồng. Mặc dù thị lực của Thợ săn đêm được thiết kế dành cho bóng tối, nhưng anh không thể nhìn trong một nơi hoàn toàn tối tăm. Với cánh cửa đóng chặt, căn nhà gỗ của anh được bịt kín đến nỗi không có bất kỳ một tia sáng nào có thể xuyên qua bức tường dày bằng gỗ.

Thấp sáng cái đèn lồng, anh rung mình vì không khí lạnh lẽo khi anh quay người nhìn phần còn lại của ngôi nhà. Anh biết rõ nơi này đến từng cm. Từng kệ sách được đặt dọc các bức tường, từng nét khắc bằng tay trang trí cho nơi này.

Anh chưa bao giờ có nhiều đồ nội thất. Chỉ có hai tủ cao, một cái dùng để đựng số quần áo ít ỏi của mình và cái còn lại dùng để chứa thực phẩm. Ngoài ra anh còn có một cái giá để ti-vi và mấy cái kệ sách, với anh vậy là khá nhiều. Từng là một nô lệ trong thời La Mã, Zarek không quen có nhiều đồ đạc.

Bên trong lạnh đến nỗi anh có thể nhìn thấy hơi thở của mình thoát ra bên ngoài chiếc khăn choàng và khi anh nhìn xung quanh không gian nhỏ này, anh nhăn mặt khi nhận thấy cả cái máy tính lẫn cái ti-vi của mình đều phải cần rá đông nếu anh muốn dùng chúng một lần nữa. Miễn là chúng không bị ẩm.

Không có tâm trạng để lo lắng chuyện đó, anh bước đến tủ đựng thức ăn ở sau lưng mình, nơi anh chỉ để đồ ăn đóng hộp. Sau một khoảng thời gian dài anh đã học được rằng nếu để mấy con gấu và chó sói đánh hơi thấy mùi thức ăn, chúng sẽ nhanh chóng tặng cho anh một cuộc viếng thăm không được mong muốn. Anh thì lại không muốn giết chúng chỉ vì chúng đói và ngu ngốc.

Zarek chộp lấy một hộp chứa thịt heo nấu đậu và cái đồ khui rồi ngồi xuống sàn nhà. Mike đã không cho anh ăn bất cứ thứ gì trong chuyến đi dài mười ba tiếng đồng hồ từ New Orleans đến Fairbanks. Mike tuyên bố rằng anh ta không cho anh ăn vì không muốn có bất kỳ rủi ro nào dẫn đến việc phơi bày Zarek trong ánh sáng mặt trời.

Thực tế thì, gã cận vệ là một thằng ngốc, vì việc bị bỏ đói không phải là điều mới mẻ gì với đối Zarek.

"A, tuyệt thật," anh lầm bầm khi mở cái lon ra và thấy món đậu đã bị đông cứng ở bên trong. Anh xem xét việc lấy bữa ăn đông lạnh của mình ra khỏi lon, nhưng rồi thôi không làm. Anh không đói đến mức kem thịt heo nấu đậu có thể hấp dẫn anh.

Anh thở dài trong ghê tởm, rồi mở cửa và ném cái lon vào rừng xa hết mức có thể.

Anh đóng sầm cửa lại trước khi ánh sáng bình minh có thể len vào, Zarek mò mẫm mãi trong cái túi vải len thô của mình cho đến khi anh tìm thấy cái điện thoại di động, máy mp3, và cái máy tính xách tay của mình. Anh nhét cái điện thoại và máy nghe nhạc vào trong quần của mình để nhiệt độ cơ thể của anh sẽ giữ cho chúng không bị đóng băng. Rồi anh đặt chiếc máy tính xách tay của mình sang một bên cho đến khi anh có thể nhóm lửa ở cái lò sưởi lên.

Anh đi đến góc đối diện cái lò và cầm lấy một vài bức tượng nhỏ bằng gỗ được khắc bằng tay mà anh đã chắt ở đó và quăng chúng vào trong lò. Ngay sau khi anh vung mở cánh cửa sắt nhỏ, anh dừng lại. Có một chồn nhỏ bên trong với ba đứa con mới sinh. Người mẹ, tức giận vì bị quấy rầy, rít lên một tiếng cảnh báo hướng về phía anh khi họ trừng mắt nhìn nhau chằm chằm.

Zarek rít lên đáp trả lại nó.

“Trời ạ, tôi không tin chuyện này,” Zarek lầm bầm giận dữ.

Con chồn hẳn đã xuống đây bằng đường ống khói và sống ở đây khi anh đi. Căn nhà gỗ chắc chắn vẫn còn hơi ấm khi con chồn mẹ tìm thấy nó và lò sưởi là một nơi trú ẩn cực kỳ an toàn .

“Ít nhất thì mày cũng phải rủ khoảng năm mười người bạn của mày đến chứ. Vậy thì tao mới có một cái áo choàng mới.”

Con thú nhe răng.

Tức tối, Zarek đóng cửa lại và quăng đồng củi trên tay trở lại góc phòng. Dù anh là một thằng tồi thì anh cũng sẽ không tổng khừ chúng ra ngoài. Là một người bất tử, anh sẽ vượt qua được cái lạnh .Nhưng người mẹ và đứa con nhỏ của nó sẽ không thể chịu đựng nổi.

Anh cầm chiếc máy tính xách tay của mình lên và nhét nó vào trong áo khoác để truyền hơi ấm cho nó rồi đi đến cái giường nhỏ được đặt ở một góc xa. Khi anh nằm xuống, anh cân nhắc về việc ngủ ở dưới tầng hầm sẽ ấm hơn, nhưng rồi, sao phải bận tâm chứ?

Anh sẽ phải dịch chuyển cái lò mới có thể xuống tầng hầm mật của mình và việc đó sẽ lại chọc tức con chồn mẹ .Vào thời điểm này trong năm, ban ngày thường ngắn. Chỉ còn vài giờ nữa là mặt trời lặn, và anh thì đã quá quen thuộc với vùng băng tuyết hoang vu này.

Ngay khi có thể, anh sẽ vào thị trấn mua nhu yếu phẩm và một cái máy phát điện mới. Trùm lên người mấy cái mền bông và mấy tấm lông thú, anh thở dài đầy mệt mỏi. Zarek nhắm mắt lại và để cho đầu óc lang thang với những sự kiện trong tuần qua.

“Cảm ơn, Zarek”.

Anh nghiêng rằng khi nhớ đến khuôn mặt Sunshine Runningwolf. Đôi mắt to nâu sậm của cô vô cùng quyến rũ và cô khác xa với mấy loại con gái gầy trơ xương mà hầu hết đàn ông thường ưa thích, cô có thân người đầy đặn ,mùi mọc làm anh cứng lại khi ở gần cô.

Trời ạ, anh lẽ ra nên tận hưởng một vết cắn vào cổ cô khi anh có cơ hội. Anh vẫn không rõ vì sao anh không nếm thử máu của cô. Chắc chắn là nó có thể giữ ấm cho anh đến tận bây giờ.

Oh, tuyệt thật Lại thêm một niềm hối tiếc được điền vào trong danh sách vô vàn những điều hối tiếc của anh. Suy nghĩ của anh trở lại với cô ... Sunshine đã xuất hiện bất ngờ tại ngôi nhà ở New Orleans của anh khi anh đang đợi Nick đến đưa anh tới nơi trực thăng hạ cánh.

Mái tóc đen của cô được tết lại và trong đôi mắt nâu của cô chứa đựng tình bạn mà trước kia anh chưa bao giờ thấy trong mắt của những người khác khi họ nhìn anh.

“Tôi không thể ở lâu được. Tôi không muốn Talon thức dậy và thấy tôi đã ra ngoài , nhưng trước khi anh đi, tôi muốn cảm ơn anh vì những việc anh đã làm cho chúng tôi.”

Anh vẫn không biết tại sao anh lại giúp Talon và cô. Tại sao anh lại phản bội Dionysus và chống lại vị thần đang âm mưu tiêu diệt hai người họ. Vì hạnh phúc của họ, anh đã giao nộp bản thân mình cho thần chết. Nhưng hôm qua khi anh thấy cô, có lẽ như thế cũng đáng.

Và khi anh để cho giấc ngủ chiếm lấy mình, anh tự hỏi khi những Người cận vệ tìm thấy căn nhà gỗ của anh và đốt cháy nó khi anh còn ở dưới lòng đất, thì liệu anh còn thấy xứng đáng không. Anh khịt mũi khinh bỉ ý nghĩ đó. Cái quái gì vậy nè? Ít nhất thì anh vẫn sẽ được ấm trong vài phút trước khi anh chết.

Zarek không biết mình đã ngủ trong bao lâu. Lúc anh thức dậy thì trời đã lại tối. Hy vọng rằng anh đã không ngủ quá lâu đến nỗi chiếc xe trượt tuyết của anh cũng bị đông thành đá. Nếu vậy thì anh sẽ phải cuốc bộ một quãng đường dài trong cái lạnh để vào thị trấn.

Anh lăn người và nhăn mặt đau đớn. Anh đang nằm đè lên cái máy tính xách tay của mình. Ngoài ra cái điện thoại và máy nghe nhạc mp3 còn đang dằm vào vài nơi khó chịu hơn.

Rùng mình vì cái lạnh cắt da cắt thịt, anh cố gắng đứng dậy và túm lấy áo khoác khác trong tủ quần áo. Khi anh mặc đầy đủ quần áo phù hợp với khí hậu này, anh đi ra chỗ để xe tạm thời của mình. Anh nhét máy tính, điện thoại, máy mp3 vào trong ba lô và đeo nó qua vai, rồi nhảy lên chiếc xe trượt tuyết và khởi động động cơ.

May mắn là xe nổ máy ngay lần thử đầu tiên. Hallelujah, có lẽ sau cùng thì may mắn của anh đã trở lại. Không ai cố nướng chín anh trong khi anh đang ngủ mà anh còn có đủ xăng để đến Fairbanks nơi anh có thể tìm kiếm vài món ăn nóng và làm ấm người trong vài phút.

Cảm thấy an ủi vì một ít may mắn, anh phóng xe qua phía bên kia vùng đất của mình và hướng về phía nam bắt đầu một chuyến đi dài, gập ghềnh mang anh đến với nền văn minh. Thực ra thì anh cũng không phiền lòng vì chuyến đi, anh chỉ cảm thấy may mắn vì còn có một nơi văn minh để hướng đến. Anh đến thị trấn khi hơn sáu giờ một chút.

Anh để chiếc xe trượt tuyết ở nhà của Sharon Parker rồi đi bộ một đoạn đến trung tâm của thị trấn. Anh đã gặp nữ cựu phục vụ bàn cách đây mười năm khi anh tìm thấy cô ở trong chiếc xe cũ nát của cô trên vệ đường ít người qua lại của Bắc cực trong đêm khuya.

Nhiệt độ lúc đó gần âm mười lăm độ và cô đang khóc lóc cuộn người trong đống chăn, lo sợ bản thân mình và đứa con nhỏ sẽ chết trước khi có ai đến giúp. Đứa con gái bảy tháng tuổi của cô mắc bệnh suyễn và Sharon cố đưa con bé đến bệnh viện để điều trị, nhưng họ từ chối điều trị vì cô không có bảo hiểm cũng không có tiền trả viện phí.

Cô được chỉ đến một phòng khám từ thiện và bị lạc trong lúc tìm đường đến đó. Zarek đã đưa hai mẹ con họ trở lại bệnh viện và trả tiền điều trị cho đứa nhỏ. Trong khi chờ đợi, anh biết được Sharon bị đuổi khỏi căn hộ của mình và không thể làm gì để kiếm sống.

Vì vậy anh đề nghị Sharon một công việc. Để đổi lấy nhà, xe và tiền, cô phải giới thiệu một vài người thân thiện mà anh có thể nói chuyện bất cứ khi nào anh đến Fairbanks, và một vài món ăn thừa được nấu tại gia hay những bữa ăn – bất cứ món gì mà cô có.

Quan trọng hơn, vào mùa hè khi anh hoàn toàn bị nhốt trong căn nhà gỗ của mình hai mươi ba tiếng ba mươi phút ban ngày, cô sẽ phải ghé qua bưu điện hoặc cửa hàng và mang cho anh sách, nhu yếu phẩm và để chúng ngoài cửa nhà anh.

Đó là thỏa thuận tuyệt nhất mà anh từng có.

Cô không bao giờ hỏi anh những vấn đề mang tính cá nhân, thậm chí tại sao anh không rời khỏi căn nhà gỗ của mình vào những tháng hè. Chắc hẳn cô quá biết ơn vì những hỗ trợ về mặt tài chính của anh đến nỗi không quan tâm đến cuộc sống lập dị của anh.

Đổi lại, Zarek chưa bao giờ uống máu của cô hay đòi hỏi những nhu cầu cá nhân. Họ chỉ đơn thuần là chủ và người làm công.

“ Zarek ?”

Sau khi cảm phích bộ phận làm nóng của chiếc xe trượt tuyết, anh ngẩng đầu lên và thấy cô ló đầu ra khỏi cửa trước của căn nhà mang phong cách đồng quê của cô. Mái tóc nâu đậm của cô ngắn hơn so với lúc anh gặp cô vào tháng trước. Cô đã cắt tóc mình ngang đến vai.

Cao, gầy và cực kì thu hút, cô mặc áo len tay dài màu đen và quần jean. Hầu hết những người đàn ông khác sẽ đổ nhào vào cô ngay lập tức, và một đêm khoảng bốn năm về trước, cô đã từng nói bóng gió nếu anh muốn thứ gì đó thân mật hơn giữa họ cô sẽ rất sẵn lòng chấp nhận, nhưng Zarek đã từ chối. Anh không muốn người khác gần gũi với mình, và phụ nữ thường có một khuynh hướng đáng ghét cho rằng tình dục là một thứ gì đó có ý nghĩa.

Anh không nghĩ thế. Tình dục là tình dục. Nó là một nhu cầu cơ bản và mang tính bản năng. Một nhu cầu mà cơ thể cần như là cần thức ăn. Nhưng một người đàn ông không cần hứa với món bít tết của mình một cuộc hẹn trước khi anh ta ăn nó. Vậy tại sao phụ nữ cần những lời âu yếm trước khi dang chân ra? Anh thực sự không hiểu nổi lí do.

Và anh sẽ không bao giờ có bất kì mối liên hệ nào với Sharon. Quan hệ với cô sẽ gây thêm rắc rối mà anh không cần đến. “Zarek, là anh hả?”

Anh kéo khăn choàng trên mặt xuống và hét trả. “Phải, là tôi nè..”

“Anh có vào nhà không?”

“Tôi sẽ trở lại trong vài phút. Tôi cần mua một số đồ.”

Cô gật đầu, rồi đi vào trong nhà và đóng cửa lại.

Zarek đi đến cửa hiệu nằm ở phố dưới. Cửa hiệu Frank's General có bán mọi thứ. Tuyệt hơn nữa, nó còn có một loạt các thiết bị điện tử và máy phát điện. Thật không may, anh sẽ không thể mua sắm tại cửa hiệu này lâu hơn nữa. Anh đã trở thành một khách hàng thường xuyên trong năm mươi năm, và mặc dù Frank có hơi dằn dặt một chút thì ông ta cũng bắt đầu nhận thấy Zarek không hề già đi chút nào sau từng ấy thời gian.

Sớm muộn gì, Sharon cũng sẽ để ý thấy và anh sẽ phải cắt đứt mối liên hệ duy nhất của mình với thế giới loài người.

Đó là mặt hạn chế lớn nhất của sự bất tử. Anh không dám ở gần bất cứ ai quá lâu vì họ có thể phát hiện ra anh là thứ gì. Và không giống như những Thợ săn đêm khác, mỗi lần anh yêu cầu có một Cận vệ để phục vụ anh và bảo vệ thân phận của anh, Hội đồng đều bác bỏ yêu cầu đó.

Có vẻ như danh tiếng của anh tệ đến mức không ai muốn nhận nhiệm vụ trợ giúp anh.

Tốt thôi. Dù sao thì anh cũng không cần ai hết.

Zarek bước vào cửa hàng và mất vài phút để tháo kính bảo hộ, cởi găng tay và nút áo khoác. Anh nghe thấy Frank đang ở phía sau cửa tiệm nói chuyện với một trong những nhân viên của ông ta.

“Nghe này cậu nhóc. Ông ta là một người lập dị, nhưng cậu phải tỏ ra tử tế với ông ta, cậu nghe tôi nói chứ? Ông ta đã tiêu một đồng tiền tại cửa tiệm này và tôi không quan tâm ông ta có đáng sợ thế nào đi chăng nữa thì cậu cũng phải tỏ ra tử tế với ông ta.”

Hai người họ bước ra từ phía sau cửa tiệm. Frank chết đứng ngay tại chỗ và nhìn anh chòng chọc.

Zarek cũng nhìn chằm chằm lại. Frank đã quen với việc thấy anh với chòm râu dài hay râu ria đầy mặt, cùng với thanh kiếm và bông tai hình chữ thập bằng xương của anh, và bộ móng vuốt bằng bạc anh thường đeo bên tay trái. Acheron đã bắt anh bỏ ba thứ này lúc ở New Orleans

Anh biết mình nhìn như thế nào khi không để râu và anh ghét điều đó. Nhưng ít nhất thì anh không cần nhìn bản thân mình trong gương. Thợ săn đêm chỉ thấy hình phản chiếu của mình khi họ muốn thấy. Zarek thì không bao giờ muốn nhìn thấy mình trong gương.

Người đàn ông lớn tuổi mỉm cười lịch sự hơn là thân thiện và đi thông thả về phía anh. Mặc dù mọi người ở Fairbanks rất thân thiện, thì hầu hết bọn họ vẫn thường giữ khoảng cách với Zarek.

Mọi người thường xa lánh anh.

“Hôm nay, tôi có thể lấy cho anh cái gì?” Frank hỏi.

Zarek liếc nhìn cậu thiếu niên đang quan sát anh một cách hiếu kì. “Tôi cần một cái máy phát điện mới.”

Frank thở hắt và Zarek chờ đợi điều mà anh biết sẽ xảy ra. “ Có một vài rắc rối nhỏ ở đây.”

Frank luôn nói câu này. Dù cho Zarek cần thứ gì thì luôn có một vài rắc rối để lấy thứ đó vì vậy anh luôn phải trả rất nhiều tiền cho nó.

Frank gãi chòm râu quai nón trên khuôn mặt của mình. “ Tôi chỉ còn lại một cái và nó sẽ được giao đến cho nhà

Wallaby vào ngày mai.”

Phải rồi.

Đêm nay Zarek quá mệt mỏi để chơi mặc cả của Frank. Vào lúc này, anh sẵn sàng trả bất cứ thứ gì để mang điện trở về nhà mình. “ Ông sẽ bán nó cho tôi, tôi sẽ trả thêm cho ông sáu ngàn đô.”

Frank nhăn mặt và tiếp tục gãi chòm râu của mình. “ Bây giờ thì còn một vấn đề khác. Wallaby rất muốn có nó.”

“ Mười ngàn, Frank, và thêm hai ngàn nữa nếu ông có thể mang nó đến nhà Sharon trong vòng một tiếng.”

Frank cười rạn rở. “ Tony, cậu nghe quý ông đây nói rồi chứ, giao máy phát điện cho ông ấy.” Mắt ông già sáng lên và gần như thân thiện. “ Anh còn cần thứ gì khác không?”

Zarek lắc đầu rồi bỏ đi.

Anh hướng về phía nhà của Sharon và cố hết sức lờ đi những cơn gió buốt.

Anh gõ cửa nhà cô trước khi đẩy nó mở ra bằng vai mình và bước vào. Thật lạ lùng, phòng khách trống không.

Vào giờ này mỗi tối, con gái của Sharon , Trixie luôn chạy vòng quanh nhà, chơi đùa và la hét như quỷ hay miễn cưỡng làm bài tập . Anh thậm chí còn không nghe tiếng của con bé từ mấy căn phòng ở phía sau.

Trong tích tắc, anh nghĩ những Người cận vệ đã tìm được anh, nhưng vô lí. Không ai biết về Sharon. Zarek chưa bao giờ thực sự trao đổi với những Cận vệ của Hội đồng hay những Thợ săn đêm khác.

“ Ngày, Sharon.” Anh cất tiếng gọi. “ Mọi việc ổn chứ?”

Cô chậm rãi bước ra phòng khách từ hướng nhà bếp. “ Anh đã trở lại.”

Một linh cảm không lành lướt qua anh. Có cái gì đó không ổn. Anh không thể nói nó là cái gì. Cô ấy có vẻ lo sợ.

“ Phải. Có chuyện gì xảy ra không? Tôi không phá hỏng một cuộc hẹn hay bất cứ thứ gì chứ ?”

Và rồi anh nghe thấy nó. Đó tiếng thở của một người đàn ông, tiếng bước chân đang rời nhà bếp.

Người đàn ông chậm rãi, thận trọng bước ra phòng khách- như một con thú săn mồi danh thời gian cân nhắc mọi yếu tố xung quanh trong khi nó kiên nhẫn dõi theo con mồi.

Zarek nhăn mặt khi người đàn ông đứng phía sau Sharon ngay tại lối đi vào phòng khách. Chỉ thấp hơn Zarek khoảng ba cm, anh ta có mái tóc nâu sẫm dài cột thành đuôi ngựa ở phía sau và mặc áo khoác theo kiểu miền Tây. Từ anh ta toát ra luồng khí chết chóc và ngay khi mắt họ gặp nhau, Zarek biết anh bị phản bội.

Người này là một Thợ săn đêm khác.

Và chỉ có duy nhất một trong hàng ngàn Thợ săn đêm biết về Sharon và anh...

Zarek nguyên rửa sự ngu ngốc của bản thân.

Người Thợ săn đêm nghiêng đầu về phía anh. “Z” Anh ta kéo dài giọng nặng âm hưởng của người phương Nam mà Zarek rất quen thuộc. “ Tôi và anh cần nói chuyện.”

Zarek không thể thở khi anh nhìn chằm chằm Sharon và Sundown đang đứng cùng nhau. Sundown là người duy nhất mà anh đã cởi mở bản thân với trong suốt hai ngàn năm của cuộc đời mới.

Và anh biết tại sao Sundown lại ở đây.

Chỉ một mình Sundown mới biết rõ về Zarek. Biết nơi anh thường lui tới và thói quen của anh.

Còn có người nào có khả năng truy lung và kết liễu anh tốt hơn bạn thân của anh ?

“ Nói cái gì?” Anh nheo mắt và cộc cằn hỏi.

Sundown di chuyển lên đứng trước Sharon như để bảo vệ cô. Anh ta thậm chí còn nghĩ đến khả năng Zarek sẽ hăm dọa gây tổn thương cho cô ta. “ Tôi nghĩ là anh biết tại sao tôi lại ở đây, Z.”

Phải, anh biết tất cả. Anh biết chính xác Sundown muốn gì từ anh. Một cái chết nhanh chóng, gọn gàng để Sundown có thể báo cáo với Artemis và Acheron mọi thứ trong thế giới đã trở về đúng chỗ của nó, và rồi chàng cao bồi có thể trở về Reno.

Nhưng trước đây Zarek đã chịu bản án tử hình một lần rồi. Lần này, anh dự định sẽ chống trả hết mức có thể để bảo vệ mạng sống của mình.

“ Quên chuyện đó đi, Jess.” Anh nói, dùng tên thật của Sundown.

Anh quay người và chạy ra cửa.

Zarek phóng ra ngoài sân trước khi Sundown đuổi kịp anh và buộc anh phải dừng lại. Anh nhe răng đe dọa anh ta, nhưng Jess dường như không để ý.

Zarek đâm mạnh vào bụng anh ta. Đó là một cú đánh đầy uy lực khiến cho Jess lão đảo lùi lại và nó khiến Zarek phải khụy gối. Bất cứ lúc nào một Thợ săn đêm tấn công đồng loại của mình, người tấn công đó sẽ chịu đau đớn gấp mười lần cơn đau mà người bị tấn công đã nhận. Chỉ có một cách để tránh hậu quả này- là được Artemis tháo bỏ lệnh cấm của cô ta. Anh hy vọng cô ta vẫn chưa bỏ lệnh cấm của Jess.

Zarek vật lộn để thở trong cơn đau và buộc bản thân phải đứng dậy. Không như Jess, nỗi đau về thể xác là thứ anh rất quen thuộc.

Trước khi anh có thể tiến xa hơn, anh thấy Mike và ba Cận vệ khác đứng trong bóng tối. Bọn họ tiến về phía hai người bằng những sải chân dài đầy quyết tâm như nói họ chiến đấu cho người Thợ săn đêm kia.

“ Để anh ta cho tôi.” Sundown ra lệnh.

Bọn họ lờ anh ta và tiếp tục bước đến.

Đầu óc choáng váng, Zarek hướng về phía chiếc xe trượt tuyết và tìm thấy động cơ của nó đã biến thành từng mảnh. Rõ ràng là bọn họ đã bận rộn với nhiệm vụ của mình trong khi anh ở cửa hiệu của Frank.

Chết tiệt. Sao anh lại ngu ngốc như vậy?

Bọn họ hẳn đã phá hủy máy phát điện của anh để buộc anh vào thị trấn. Họ dụ anh ra khỏi rừng như thợ săn thường làm với con thú hoang.

Tốt thôi. Nếu họ muốn có một con thú để lùng bắt, anh sẽ là con thú đó.

Anh vung tay và dùng siêu năng lực làm cho những Người cận vệ bị bất ngờ.

Không muốn làm đau bản thân một lần nữa, Zarek né Jess và chạy hướng về thị trấn.

Đạn bắn xuyên qua người anh, xé toạc da anh. Zarek rít lên và lão đảo vì đau.

Tuy nhiên, anh vẫn tiếp tục chạy.

Anh không có sự lựa chọn nào khác.

Nếu như anh gục xuống, bọn họ sẽ chặt anh thành từng mảnh, và mặc dù cuộc đời anh rất tồi tệ, anh cũng không có ý định trở thành cái Bống. Và cũng không muốn cho bọn họ tận hưởng việc xử tử anh.

Zarek đi vòng đến phía một tòa nhà.

Một thứ gì đó cứng đập vào thắt lưng của anh.

Đau đớn tràn ngập khắp người anh khi anh bị quất ngã xuống đất. Anh nằm ngửa trên nền tuyết, toàn bộ không khí bị ép ra khỏi lồng ngực.

Một cái bóng với đôi mắt lạnh lùng, tàn nhẫn tiến đến trước anh.

Cao ít nhất khoảng 2 m, người đàn ông này có cơ bắp hoàn hảo đến kinh ngạc. Hắn ta có mái tóc vàng nhạt và mắt nâu sẫm, và khi mỉm cười, hắn để lộ cặp răng nanh giống như răng của Zarek.

“Mày là ai?” Zarek hỏi, chắc rằng người lạ mặt này không phải là một Daimon hay Apollite dù cho hắn ta nhìn giống bọn chúng.

“Tôi là Thatanos, Thợ săn đêm.” Hắn nói với chất giọng Hy Lạp cổ, sử dụng cái tên có nghĩa là ‘chết chóc’.
“Và tôi ở đây để giết mày.”

Hắn túm lấy áo khoác của Zarek và ném anh vào tòa nhà ở phía xa như thể anh là một con chó bẩn thỉu.

Cả người Zarek đập vào tường và văng ra ngoài đường. Khắp người anh đau đớn đến nỗi chân tay anh run rẩy khi

anh cố bò ra xa khỏi con quái vật.

Zarek dừng lại. “Tôi sẽ không chết giống như vậy một lần nữa.” Anh gầm gừ. Không chết giống như một con thú đầy sợ hãi đợi chờ bị xé thịt.

Như một tên nô lệ vô dụng bị đánh đập.

Con thịnh nộ tiếp thêm sức mạnh cho anh, anh buộc bản thân đứng lên và quay người đối mặt với Thanatos.

Con quái vật mỉm cười. “Rất lì lợm. Tôi rất thích. Nhưng tôi còn yêu thích phá hủy nó hơn.”

Zarek tóm lấy tay hắn khi hắn ta lại gần anh. “Mày biết tôi thích cái gì không?” Zarek xé toạc cánh tay con quái vật và bóp cổ nó. “Tiếng của một tên Daimon trút hơi thở cuối cùng.”

Thatanos bật cười. Âm thanh của sự hung ác và tàn nhẫn. “Mày không thể giết tôi. Tôi còn bất tử hơn cả mày.”

Zarek há hốc mồm khi thấy cánh tay Thatanos lập tức mọc lại.

“Mày là cái quỷ gì?”

“Tôi đã nói mày rồi. Tôi là cái chết. Không ai có thể đánh bại hay chạy trốn cái chết.”

Oh, chết tiệt. Giờ thì anh tiêu rồi.

Nhưng anh sẽ không dễ dàng bị đánh bại. Cái chết có thể mang anh đi, nhưng thắng con hoang này sẽ phải nỗ lực hết sức.

“Mày biết không,” Zarek nói, trở nên bình tĩnh đến ngạc nhiên, sự bình tĩnh mà anh có được nhờ một tuổi thơ bị đánh đập không biết bao nhiêu lần. “Tôi cá là phần lớn sẽ sợ hãi ra quần khi mày đặt tay lên người chúng. Nhưng mày, Quý ngài-tôi-muốn-trở-nên-đáng-sợ-và-tôi-rất-khốn-khổ nên biết. Tôi không phải là con người. Tôi là một Thợ săn đêm và mày không dọa được tôi đâu.”

Anh tập trung tất cả sức mạnh vào tay mình, rồi đâm một cú cực mạnh vào bụng Thanatos. Con quái vật lao đảo lui bước.

“Giờ tôi có thể ngồi đây và chơi đùa với mày.” Anh tung thêm một cú đâm đầy uy lực về phía Thatanos. “Nhưng tôi thích giải phóng mày khỏi sự khốn khổ của cả hai ta hơn.”

Trước khi anh có thể tung thêm một quả đấm khác, một phát súng bắn thẳng vào lưng anh. Anh nhận thấy viên đạn xuyên qua cơ thể mình, làm tim anh gần như ngừng đập.

Tiếng còi cảnh sát vang lên từ đằng xa.

Thatanos tóm lấy cổ họng anh và nhắc bóng cả người anh lên. “Thấy tốt hơn chưa, tôi thấy nên giải thoát mày khỏi sự khốn khổ của bản thân mày.”

Vật lộn để thở, Zarek cười nhạt khi một dòng máu chảy ra từ khóe môi mình. Miệng anh tràn đầy vị tanh của máu. Anh có thể bị tra tấn nhưng không thể bị đe dọa.

Cười ác độc với tên Daimon, anh thúc gối vào ‘củ quý’ của thằng con hoang đó.

Tên Daimon gập người lại. Zarek một lần nữa vùng chạy, khỏi tên Daimon, những Người cận vệ, và cả cảnh sát, chỉ là anh không còn đủ sức chạy nhanh như lúc trước.

Cơn đau làm anh hoa mắt và càng chạy anh càng thấy đau đớn.

Cơ thể anh đau đớn cùng cực.

Ngay cả những trận đòn anh nhận được lúc nhỏ cũng không đau như thế này. Anh không biết mình đã xoay sở thế nào để tiếp tục chạy. Chỉ là một phần trong anh không cho phép bản thân ngã xuống và để bọn chúng tóm được.

Anh không chắc đã cắt đuôi bọn chúng chưa, hay có lẽ bọn chúng đang ở ngay phía sau anh. Zarek không thể xác định được khi tai anh chỉ nghe tiếng ù ù.

Mất phương hướng, anh chạy chậm lại, bước loạng choạng về phía trước cho đến khi anh không còn đi nổi.

Anh ngã xuống nền tuyết.

Anh nằm đó chờ đợi bọn chúng tóm anh. Chờ đợi Thatanos kết thúc việc mà hắn đã bắt đầu, khi khi thời gian cứ trôi qua, anh nhận ra anh hẳn đã thoát khỏi chúng.

Sau khi hoàn hồn, anh cố gắng đứng dậy.

Anh không thể. Cơ thể anh dường như không chịu hợp tác. Cố gắng lắm anh mới có thể xoay sở bò về phía trước chừng 1m nơi anh nhìn thấy một căn nhà gỗ rộng lớn ngay phía trước.

Ngôi nhà có vẻ ấm áp và thoải mái. Tận sâu trong lòng anh hy vọng nếu như bằng cách nào đó anh có thể đến được trước cửa, người ở bên trong nhà có lẽ sẽ giúp anh.

Anh cười chua chát với ý nghĩ đó.

Chưa có bất cứ người nào từng giúp đỡ anh.

Chưa một lần nào.

Chưa bao giờ, số phận của anh là vậy. Có phản kháng cũng vô dụng và thật lòng thì anh đã quá mệt mỏi khi phải cô độc vật lộn trong thế giới này.

Nhắm mắt lại, anh hít vào một hơi dài, rời rạc và chờ đợi điều không thể tránh khỏi

3. Chương 3

Astrid ngồi trên mép giường, kiểm tra vết thương cho ‘vị khách’ của cô. Đã bốn ngày trôi qua, anh vẫn nằm mê man trên giường trong khi cô chăm sóc anh.

Những múi cơ bắp bên dưới tay cô rắn chắc và mạnh mẽ, nhưng cô không thể thấy chúng.

Cô không thể thấy anh.

Thị giác của cô luôn bị lấy đi khi cô được cử đi phán xét một ai. Đôi mắt có thể bị đánh lừa, chúng phán xét sự việc khác hẳn các giác quan khác.

Astrid phải luôn luôn sử dụng công bằng mặc dù hiện giờ cô không thực sự cảm thấy thế.

Đã bao nhiêu lần Astrid suy xét bằng một trái tim rộng mở chỉ để cuối cùng bị lừa gạt?

Miles là trường hợp tệ nhất. Một tên Thợ săn đêm đều cáng, hắn ta đã tỏ ra quyến rũ và hài hước. Hắn đã làm cô lóa mắt bằng sự năng nổ và khả năng làm cho mọi việc trở nên hài hước. Bất cứ khi nào cô có đầy hắn đến giới hạn của mình, hắn chỉ cười xòa với những bài kiểm tra của cô và tỏ ra mình là một người có tinh thần độ lượng cao trong mọi tình huống.

Bề ngoài hắn có vẻ là một người đàn ông hòa hảo.

Đã có lúc, cô thậm chí còn tưởng cô yêu hắn ta.

Cuối cùng, hắn cố gắng giết cô. Hắn ta hoàn toàn vô đạo đức và độc ác. Lạnh lùng. Tàn nhẫn. Người duy nhất mà hắn ta yêu chính là bản thân của hắn và trong khi hắn ta chỉ là đồ cặn bã, trong đầu óc của hắn, hắn cho rằng mình bị loài người đối xử bất công nên hắn có quyền làm bất cứ điều gì với họ.

Và đó chính là rắc rối lớn nhất của Astrid với những Thợ săn đêm. Họ là những con người thường có xuất thân thấp kém. Bị người khác chà đạp từ lúc mới sinh cho đến khi chết đi, họ thù ghét thế giới. Artemis chưa bao giờ cân nhắc đến điều đó khi cô ta biến đổi họ. Tất cả những gì cô ta muốn là một người lính dưới trướng của Acheron. Một khi họ được tái sinh, Artemis phải bỏ trách nhiệm của mình và giao họ cho những người khác huấn luyện và quản lý.

Ít nhất thì khi họ vượt quá giới hạn mà Artemis đặt ra. Nữ thần sẽ nhanh chóng đưa họ đi xét xử và thi hành bản án, và mặc dù không có chứng cứ, Astrid ngờ rằng Artemis chỉ tuân theo nguyên tắc này vì không muốn Acheron tức giận với cô ta.

Vì vậy Astrid đã nhiều lần được nhờ đến trong nhiều thế kỷ để tìm lý do cho phép một Thợ săn đêm tiếp tục được sống.

Cô chưa bao giờ tìm được. Chưa một lần. Mỗi một người mà cô xét xử đều rất nguy hiểm và hoang dã. Họ là mối nguy hiểm đe dọa cho loài người hơn cả loài Daimon mà họ săn đuổi.

Hệ thống tư pháp của những vị thần Olympus không được tổ chức như của loài người. Không tồn tại cái gọi là vô tội. Tại Olympus, một khi bị buộc tội, bị cáo phải chứng tỏ anh ta xứng đáng được khoan dung.

Chưa có bất cứ ai chứng minh được.

Người gần như được Astrid kết luận có thể nhận được khoan hồng là Miles, và nhìn xem mọi chuyện đã kết thúc như thế nào. Thật là kinh khủng khi nghĩ đến cô gần như phán hắn ta vô tội và sau đó thả hắn ra bên ngoài thế giới một lần nữa.

Trải nghiệm đó là bài học quý giá nhất mà cô nhận được. Kể từ đó, cô tách bản thân ra khỏi những người khác.

Cô sẽ không để vẻ ngoài đẹp mã và quyến rũ của đàn ông đánh lừa mình một lần nữa. Công việc hiện giờ cả cô là hiểu được trái tim của người đàn ông đang nằm trên giường.

Artemis đã nói Zarek là một kẻ không tìm hay đại loại như vậy. Acheron đã không nói gì hết. Anh chỉ trao cô một ánh nhìn xuyên thấu như nói với cô anh tin cô sẽ làm điều đúng đắn.

Nhưng cái gì mới là điều đúng đắn?

“Zarek, tỉnh dậy đi, anh chỉ còn mười ngày để cứu lấy bản thân thôi.” Cô thì thầm.

Zarek cảm nhận được một cơn đau mơ hồ, điều này khiến anh, một người xuất thân là một tên nô lệ và vật chịu đòn cho người khác, cảm thấy thật khó tin. Bởi vì kể từ khi sinh ra, đau đớn chính là điều thật nhất trong cuộc đời anh.

Đầu anh đau nhức, anh chuyển động, hy vọng sẽ cảm nhận nền tuyết lạnh bên dưới anh. Thay vào đó, anh lại cảm thấy mình được bao phủ bởi một thứ gì đó rất ấm áp.

Mình chết rồi, anh mĩa mai nghĩ.

Ngay cả trong những giấc mơ anh cũng không cảm thấy ấm áp như vậy.

Tuy nhiên, khi anh mở mắt và thấy ánh lửa cháy rực trong lò sưởi và một chồng chăn đắp trên người mình, anh nhận ra anh vẫn còn sống và đang nằm trong phòng ngủ của một người nào đó.

Anh nhìn quanh, căn phòng được trang trí theo tông màu của tự nhiên: hồng nhạt, nâu vàng, nâu và xanh lá đậm. Tường nhà được làm bằng loại gỗ quý chứng tỏ người chủ muốn căn nhà của mình mang lại cảm giác gần gũi với tự nhiên, nhưng để được như vậy người đó phải có nhiều tiền để đảm bảo căn nhà được cách nhiệt tốt và ấm áp, không bị gió và hơi lạnh lùa vào.

Giường anh đang nằm là một phiên bản của loại giường sắt khổng lồ đắt tiền được sản xuất vào cuối thế kỷ 19. Bên trái anh là một cái bàn nhỏ, trên đó đặt một chiếc bình đựng nước kiểu cổ và chậu rửa mặt.

Bất kì ai sở hữu nơi này thì cũng phải rất giàu.

Zarek ghét những người giàu có.

“Sasha?”

Zarek cau mày trước một giọng nói du dương, dịu dàng. Giọng của một người phụ nữ. Cô ta đang ở trong một căn phòng khác phía cuối hành lang, nhưng anh không thể xác định rõ vị trí của cô khi mà đầu anh vẫn còn đau nhức.

Anh nghe tiếng rên rỉ nhỏ của một con chó.

“Ồ, thôi nào.” người phụ nữ nhẹ nhàng khiển trách. “Bộ tôi làm cậu khó chịu hả?”

Zarek lại cau mày và cố hiểu chuyện gì đang xảy ra với anh. Jess và những kẻ khác đang săn lùng anh và anh nhớ là mình đã ngất xỉu ở phía trước một căn nhà.

Một người nào đó trong nhà hẳn đã phát hiện ra anh và kéo anh vào trong, mặc dù anh thực không hiểu tại sao lại có người làm vậy.

Nhưng nó không phải là điều quan trọng. Jess và Thanatos đang săn lùng anh, và không cần đến một nhà khoa học về tên lửa mới có thể tìm ra nơi anh đang ẩn nấp, nhất là khi anh đã mất rất nhiều máu lúc chạy trốn. Chắc chắn, vết máu sẽ dẫn thẳng đến trước cửa căn nhà gỗ này.

Đã vậy, anh cần ra khỏi nơi này càng-nhanh-càng-tốt. Jess sẽ không làm hại những người đã giúp đỡ anh, nhưng về phần Thanatos thì anh không dám đảm bảo.

Trong đầu anh thoáng thấy hình ảnh một ngôi làng chìm trong biển lửa. Rồi hình ảnh ghê rợn của những xác chết.

Zarek rùng mình trước kí ức đó và tự hỏi tại sao lúc này anh lại nghĩ đến nó.

Anh nói với bản thân nó là một lời nhắc nhở về những thứ anh có khả năng gây ra, và lí do tại sao anh phải rời khỏi nơi này. Anh không muốn làm hại những ai đã tỏ ra tử tế với anh.

Không một lần nữa.

Cổ ép bản thân quên đi cơn đau trong người, anh chậm rãi ngồi dậy.

Con chó ngay lập tức chạy vào phòng của anh.

Nhưng nó không phải là một con chó, anh nhận ra khi nó dừng trước giường của anh và gầm gừ với anh. Nó là một con sói trắng khổng lồ. Và nó có vẻ ghét anh.

“Lùi lại nào, Scooby.” Anh quát. “Tao đã dùng lông của những con sói lớn hơn và dữ hơn mày để làm giày.”

Con sói nhe răng ra như thể nó hiểu anh nói gì và thách anh dám như vậy.

“Sasha?”

Zarek cứng người khi người phụ nữ xuất hiện trước cửa phòng của anh.

Chết tiệt.

Cô ta nhìn thật tuyệt. Mái tóc dài của cô có màu mật ong và nó giống như những gợn sóng mềm mại quấn quanh bờ vai thanh mảnh của cô. Da cô trắng, với gò má hồng hào và đôi môi hiển nhiên là được bảo vệ rất cẩn thận trước khí hậu khắc nghiệt của Alaska. Cô cao gần 1.8 mét và vận một cái áo len dài tay màu trắng cùng với quần jean.

Mắt cô có màu xanh nhạt, rất nhạt. Nhạt đến nỗi nếu nhìn thoáng qua, chúng dường như không màu. Và khi cô bước vào trong phòng với đôi tay đưa ra phía trước để dò dẫm và những bước đi chậm rãi và cẩn thận để định vị con chó sói, anh nhận ra cô bị mù.

Con sói sủa anh hai tiếng, rồi quay đầu đi về hướng chủ của nó.

“Cậu đây rồi.” Cô thì thầm, quỳ xuống để vuốt ve con sói. “Sasha, cậu không nên sủa như vậy. Cậu sẽ đánh thức vị khách của chúng ta mất.”

“Tôi tỉnh rồi và tôi chắc đó là lý do nó sủa ầm lên.”

Cô quay đầu về phía anh như thể cô đang cố nhìn rõ anh. “Tôi xin lỗi, chúng tôi thường không có khách và Sasha có một chút khó chịu với người lạ.”

“Không sao, tôi hiểu cảm giác đó.”

Cô tiến về phía cái giường với đôi tay dò dẫm đường đi. “Anh cảm thấy thế nào rồi?” Cô hỏi, vỗ nhẹ vào vai anh khi cô định vị anh.

Anh rung mình trước cảm giác bàn tay ấm áp của cô trên da thịt mình. Một cái chạm nhẹ nhàng. Và nó làm một bộ phận xa lạ của anh nhức nhối. Nhưng tệ nhất là nó làm cho háng anh cương cứng.

Anh chưa bao giờ thích sự đụng chạm của người khác.

“Tôi mong là cô không làm vậy.”

“Làm gì?” Cô hỏi.

“Chạm vào tôi.”

Cô chậm rãi lùi lại và cẩn trọng chớp mắt như thể hành động vừa rồi là một thói quen hơn là phản xạ. “Tôi nhìn bằng cách chạm vào.” Cô nhẹ nhàng nói. “Nếu như tôi không chạm vào anh thì tôi sẽ hoàn toàn mù.”

“Ồ, chúng ta đều có những rắc rối riêng.” Anh nhích người qua phía bên kia giường và đứng dậy. Trên người anh chỉ mặc mỗi cái quần lót bằng da và quần một vài miếng băng. Cô hẳn đã cởi đồ anh ra và điều trị những vết thương trên người anh. Ý nghĩ đó khơi lên trong anh một cảm giác lạc lõng. Trước kia, chưa ai từng hạ mình chăm sóc cho anh mỗi khi anh bị thương.

Tại sao cô lại làm vậy?

Ngay cả Acheron và Nick còn bỏ anh một mình cùng với các dụng cụ y tế lúc anh bị thương ở New Orleans. Điều tốt nhất mà họ có thể làm là đề nghị đưa anh về nhà để anh có thể tự mình trị thương.

Dĩ nhiên, họ có thể giúp anh nhiều hơn thế nếu anh bớt tỏ ra thù địch với họ, nhưng tỏ ra thù địch là thứ mà anh giỏi nhất.

Zarek thấy quần áo của mình được máng trên một cái ghế bập bênh gần cửa sổ. Dù cho cơn đau đang ngự trị trong từng thớ thịt, anh vẫn cố mặc quần áo vào. Sức mạnh của Thợ săn đêm sẽ tự động chữa lành vết thương của anh trong khi anh ngủ, nhưng nếu như có sự giúp đỡ của Người bảo vệ giấc mơ (dream hunter) thì anh sẽ mau chóng bình phục hơn. Họ thường chữa trị cho những Thợ săn đêm bị thương trong khi những Thợ săn đêm đó chìm trong giấc ngủ, nhưng họ không chữa trị cho Zarek.

Anh dè chừng họ nhiều như anh dè chừng những người khác.

Vì vậy, anh học cách nhận lấy những cú đánh và chịu đựng những cơn đau. Đó là tốt nhất cho anh. Anh không thích con người, kẻ bắt tử hay bất cứ thứ gì tương tự vậy.

Sống đơn độc vẫn tốt hơn.

Anh nhăn nhó khi thấy lỗ rách ở phía sau chiếc áo sơ mi của mình, ngay vị trí phát súng bắn vào anh.

Phải, sống đơn độc vẫn tốt hơn. Không như ‘bạn’ của anh, dù cho anh có muốn thì anh cũng không thể phản bội chính mình.

“Anh đang đứng hả?” người phụ nữ lạ mặt hỏi, giọng cô tràn đầy ngạc nhiên. “Đang mặc đồ?”

“Không” Anh cúi kính nói. “Tôi đang tè lên tấm thảm của cô. Cô nghĩ tôi đang làm cái quái gì chứ?”

“Tôi mù, tất cả những gì tôi biết là anh đang đi tè lên tấm thảm của tôi, mà nó tình cờ là một tấm thảm rất đẹp, nên tôi hy vọng anh chỉ đùa thôi.”

Anh cảm thấy một tia thích thú trước lời đáp trả của cô. Cô nhanh trí và thông minh. Anh thích điều đó.

Nhưng anh không có thời gian để lãng phí. “Nghe này, quý cô. Tôi không biết cô mang tôi vào đây bằng cách nào, nhưng tôi rất biết ơn điều đó. Tuy nhiên, tôi phải đi. Tôi đảm bảo cô sẽ hối hận nếu tôi không đi khỏi đây.”

Cô đứng dậy khỏi giường khi nghe thấy những lời nói đầy vẻ thù địch của anh và ngay lúc đó anh nhận ra mình vừa to tiếng với cô.

“Bên ngoài đang có bão tuyết rất lớn.” Cô nói, giọng điệu không còn thân thiện như lúc trước. “Không có ai có thể đi ra ngoài vào lúc này.”

Zarek không tin lời cô cho đến khi anh vén tấm màn cửa sổ lên. Tuyết đang rơi rất nhanh và dày đến nỗi nó giống như một bức tường trắng kiên cố.

Anh lẩm bẩm chải rửa. Rồi cao giọng hỏi. “Tuyết rơi như vậy trong bao lâu rồi?”

“Khoảng vài giờ rồi.”

Anh nghiêng răng khi nhận ra anh bị mắc kẹt ở đây.

Với cô.

Chuyện này thật tồi tệ, nhưng ít nhất thì bọn chúng không thể lần theo dấu vết của anh. Nếu may mắn thì tuyết sẽ xóa sạch hết dấu vết của anh và anh biết Jess rất ghét lạnh.

Về phần Thatanos, theo như tên gọi, ngôn ngữ và vẻ ngoài, Zarek chắc hẳn là người Địa Trung Hải cổ và điều đó có nghĩa là Zarek vẫn có lợi thế hơn hai người bọn họ. Từ hàng thế kỉ trước anh đã học được cách di chuyển nhanh trên tuyết và tránh những thứ có thể gây nguy hiểm.

Ai mà ngờ được chín trăm năm ở Alaska lại có ngày trở thành một lợi thế?

“Làm sao mà anh có thể đứng dậy và di chuyển?”

Câu hỏi của cô làm anh giật mình. “Xin lỗi, cô vừa nói gì?”

“Vài ngày trước, khi tôi tìm thấy anh, anh bị thương rất nặng. Làm sao mà hiện giờ anh có thể di chuyển?”

“Vài ngày?” Anh hỏi, sững sờ bởi lời nói của cô. Anh đưa tay lên mặt mình và cảm nhận lớp râu dày trên mặt.

Chết tiệt. Nhiều ngày đã trôi qua. “Mấy ngày rồi?”

“Gần năm ngày rồi.”

Tim anh đập thình thịch. Anh đã ở đây bốn ngày và bọn chúng vẫn chưa tìm thấy anh? Làm sao có khả năng đó?

Anh cứng người. Có cái gì đó không ổn.

“Tôi cho rằng tôi cảm nhận được vết đạn trên lưng anh.”

Lờ đi cái lỗ trên chiếc áo sơ mi. Zarek trông cái áo lót màu đen vào. Anh chắc chắn Jess chính là người đã bắn anh. Súng ngắn là vũ khí ưa thích của cao bồi. Ý nghĩ Jess cũng phải chịu đau từ phát súng đó là điều duy nhất khiến anh thấy dễ chịu. Trừ khi Artemis đã dỡ bỏ lệnh cấm của ả ta, thì thằng khốn đó không cảm thấy bất cứ thứ gì ngoại trừ thỏa mãn.

“Đó không phải là vết thương gây ra bởi súng.” Anh nói dối. “Tôi bị ngã.”

“Không có ý xúc phạm gì đâu, nhưng anh hẳn phải ngã từ đỉnh Everest xuống thì mới có những vết thương kiểu này.”

“Phải, có lẽ lần tới, tôi sẽ nhớ mang dụng cụ leo núi của tôi theo.”

Cô quắc mắt nhìn anh. “ Anh đang chế giễu tôi hả?”

“Không. Tôi chỉ không muốn nói chuyện gì đã xảy ra.” Anh chân thành nói.

Astrid gật đầu, cô cố tìm hiểu nhiều hơn về người đàn ông cộc cằn này, người mà có vẻ không thể nói chuyện mà không càu nhàu với cô. Khi tỉnh dậy, anh ta chẳng thân thiện chút nào.

Khi Sasha tìm thấy anh ta, anh ta gần như mất mạng. Không ai đáng phải bị đánh đập dã man và bị bắn, rồi bỏ

lại cho đến chết, giống như anh đã bị.

Những Người cận vệ đã nghĩ cái gì vậy?

Cô ngạc nhiên là người Thợ săn đêm đơn độc này vẫn có thể đứng dậy chỉ sau bốn ngày nghỉ ngơi.

Tốc độ lành lặn của những người đã thề bảo vệ loài người thật phi thường. Nếu một người bình thường tìm thấy Zarek, thì thân phận của anh sẽ bị lộ bởi sự bất cẩn của những Người cận vệ, và loài người sẽ biết về sự bất tử của anh.

Cô có ý định sẽ báo lại chuyện này với Acheron.

Nhưng chuyện đó có thể để sau. Hiện giờ, Zarek có thể đứng dậy và di chuyển. Cuộc đời bất tử và cái chết của anh đều nằm trong tay cô và cô dự định sẽ thử thách anh về mọi mặt để xem liệu anh ta là người như thế nào.

Liệu anh trong anh còn tồn tại lòng trắc ẩn hay anh cũng chỉ vô cảm như cô?

Nhiệm vụ của cô là hóa thân thành những thứ có thể khiến Zarek phát điên. Cô sẽ dồn ép anh vượt quá giới hạn chịu đựng của mình và xem anh sẽ phản ứng như thế nào.

Nếu anh có thể kiểm soát hành động của anh đối với cô, cô sẽ kết luận anh là người biết kiềm chế và an toàn.

Nếu anh kích động và gây tổn thương cho cô dưới bất kì hình thức nào, cô sẽ phán anh có tội và anh sẽ chết.

Hãy bắt đầu bài kiểm tra...

Cô điểm lại trong đầu những thông tin ít ỏi mà cô biết về anh. Zarek không thích trò chuyện với mọi người. Anh không thích người giàu có.

Quan trọng nhất là anh không thích bị chạm vào và bị sai khiến.

Vì vậy cô quyết định trước tiên sẽ thử anh bằng những câu hỏi vắn vơ.

“Tóc anh có màu gì ?” Cô hỏi. Câu hỏi có vẻ như vô hại lại khiến tâm trí cô thoáng nhớ lại cảm giác mái tóc anh bên dưới bàn tay của cô khi cô gội sạch máu dính trên nó.

Tóc anh mềm mại, mượt mà. Những lọn tóc nhẹ nhàng trượt qua các ngón tay của cô, mơn trớn chúng. Bằng cảm giác, cô biết tóc anh không quá dài cũng không quá ngắn, nhưng có thể chắc khi để xoa ra nó dài đến vai anh.

“Cô nói gì?” Anh có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của cô và lần đầu tiên không tỏ ra khó chịu trước câu nói của cô.

Anh có giọng nói rất hay. Trầm và ấm. Đậm chất Hy Lạp, và mỗi lần anh nói, cô cảm thấy một cơn rung mình chạy xuyên qua cô. Cô chưa bao giờ gặp bất kì người đàn ông lại có giọng nói đầy nam tính như anh.

“Tóc của anh. Tôi tự hỏi nó có màu gì?” Cô lặp lại.

“ Cô muốn biết để làm gì?” Anh hỏi giọng đầy khiêu khích.

Cô nhún vai. “ Chỉ tò mò thôi. Tôi sống một mình trong hầu hết thời gian và mặc dù tôi không nhớ rõ màu sắc cho lắm, tôi vẫn cố hình dung chúng theo nhiều cách khác nhau.Chị tôi, Cloie cho tôi một cuốn sách, nó

nói mọi màu sắc đều có kết cấu riêng và mang lại cảm giác khác nhau. Ví dụ như màu đỏ, nó có mang lại cảm giác nóng và gặp ghềnh.

Zarek cau mày nhìn cô. Đây quả thực là một cuộc trò chuyện kì lạ, nhưng mặc khác, anh cũng đã sống đơn độc đủ lâu để hiểu nhu cầu được nói về bất kì chủ nào với bất cứ ai có thời gian để lắng nghe. “Nó màu đen.”

“Tôi cũng đoán vậy.”

“Phải không?” Anh hỏi trước khi có thể ngăn mình lại.

Cô gật đầu. Cô đi vòng qua cái giường và bước đến gần anh. Cô đứng rất gần anh đến nỗi cơ thể họ gần như chạm vào nhau. Anh cảm thấy một thôi thúc lạ lùng được chạm vào cô. Để cảm nhận làn da cô có mềm mại như vẻ ngoài của nó không.

Chúa ơi, cô thật xinh đẹp.

Người cô cao và mảnh khảnh. Bầu ngực của cô là một tạo vật hoàn hảo. Đã lâu lắm rồi kể từ lần cuối anh quan hệ với phụ nữ. Và chưa bao giờ anh ở gần một người phụ nữ như thế này mà không thưởng thức máu của cô ta.

Anh thề là ngay lúc này anh có thể thưởng thức máu của cô. Cảm nhận nhịp tim của cô nện thình thịch bên dưới môi anh và khi anh uống máu cô, cảm xúc và tình cảm của cô tràn đầy trong anh, lấp đầy anh bằng những khoái

cảm và xua đi những đau đớn và sự tê tái.

Mặc dù uống máu người là điều cấm kị, nó lại là cách duy nhất mang lại cho anh khoái cảm. Cách duy nhất có thể chôn vùi nỗi đau trong anh và cho phép anh trải nghiệm thứ được gọi là mơ ước, hy vọng.

Cách duy nhất cho phép anh cảm nhận con người.

Anh muốn cảm nhận cô.

“Tóc của anh mát lạnh như bầu trời đêm và mềm mại như nhung.” Cô dịu dàng nói.

Câu nói của cô làm vật đàn ông của anh cương cứng với nhu cầu và ham muốn.

Mát lạnh và mềm mại.

Những từ ngữ này khiến anh nghĩ đến hình ảnh đôi chân cô quấn quanh anh. Đến làn da mềm mại, nữ tính tại chân và mông của cô. Đến cảm giác khi chúng cọ sát vào chân anh khi anh bên trong cô.

Hơi thở anh dồn dập. Anh hình dung cảm giác khi cởi cái quần jean ôm, bạc màu ra khỏi đôi chân dài của cô và tách chúng ra. Khi anh luồn tay vào đám lông ngắn xoắn tít của cô cho đến khi anh chạm đến nơi thâm kín nhất, vuốt ve cô cho đến khi cô rên rỉ bên tai anh và ấn chặt người cô vào anh.

Cảm giác khi đặt cô nằm xuống chiếc giường ở phía sau cô và đắm mình trong nơi ấm nóng, ẩm ướt của cô cho đến khi cả hai cùng đạt đến đỉnh.

Để cảm nhận đôi môi cô trên cơ thể anh.

Zarek đứng lặng yên, chìm đắm trong mộng tượng của bản thân trong khi cô đặt tay lên vai anh. Mùi hương của đàn bà, khói và hoa hồng tràn ngập khắp cơ thể anh và anh cảm thấy một nhu cầu mãnh liệt được cúi xuống, vùi mặt mình vào làn da mịn màng của cô và hít thở hương thơm ngọt ngào toát ra từ người cô. Cầm ranh nanh vào chiếc cổ mềm mại, mỏng manh của cô và tận hưởng nguồn sinh lực bên trong cô.

Anh hé môi trong vô thức, để lộ răng nanh của mình.

Nhu cầu có được cô gần như lấn áp mọi thứ.

Nhưng khao khát được chạm vào cô còn mãnh liệt hơn.

“Anh cao hơn là tôi nghĩ.” Cô lần tay theo đường cong trên bắp tay của anh. Anh rùng mình và háng của anh thậm chí còn cứng hơn.

Anh muốn cô. Muốn đến tuyệt vọng.

Cần cô...

Con sói của cô gầm gừ.

Zarek lơ nó đi và tiếp tục nhìn cô chăm chăm.

Chuyện tình ái của anh với phụ nữ luôn luôn nhanh gọn. Anh chưa bao giờ cho phép một người phụ nữ đối mặt hay chạm vào anh trong khi họ đang giao cấu.

Anh luôn chiếm lấy họ từ đằng sau, mạnh bạo và nhanh chóng như một con vật. Anh không bao giờ muốn dành thời gian cho phụ nữ ngoài trừ việc thỏa mãn cơ thể anh.

Tuy nhiên, anh có thể dễ dàng hình dung người lạ mặt này trong vòng tay anh và chiếm lấy cô, mặt đối mặt. Cầm

nhận hơi thở của cô phả lên da anh trong khi anh cười lên cô một cách chậm rãi và mãnh liệt suốt đêm dài và thưởng thức máu cô...

Anh im lặng khi cô lướt tay mình dọc theo cánh tay anh và anh không tưởng tượng được tại sao anh lại không đẩy cô ra.

Vì một vài lý do nào đó, cô làm anh bất động bằng sự đụng chạm của cô.

Vật đàn ông của anh bị thiêu cháy bởi một nhu cầu mãnh liệt. Nếu như anh không biết rõ, anh sẽ thề là cô cố tình làm như vậy.

Nhưng mọi sự đụng chạm của cô đều mang theo sự trong sáng, như nói cho anh biết cô chỉ đơn thuần muốn ‘nhìn thấy’ anh. Không có bất cứ sự mời gọi nào trong hành động đó.

Ít nhất là từ phía cô thì không.

Zarek bước lùi lại, thiết lập khoảng cách 1m an toàn giữa họ.

Anh cần phải làm vậy.

Thêm một phút nữa thôi, anh sẽ lột trần cô trên chiếc giường này.

Cô buông lỏng tay xuống và đứng yên như thể đang chờ anh chạm vào cô.

Anh đã không đáp lại. Chỉ cần một cái chạm nhẹ và anh sẽ biến thành con thú mà mọi người vẫn thường nghĩ.

“Tên cô là gì?” Câu hỏi bật ra trước khi anh có thể ngăn bản thân lại.

Cô tặng anh một nụ cười thân thiện làm cho vật đàn ông của anh phản ứng lại. “Astrid. Còn anh?”

“Zarek.”

Nụ cười của cô nở rộng. “Anh là người Hy Lạp. Tôi nghĩ vậy qua giọng của anh.”

Con sói chạy quanh chân cô rồi ngồi xuống bên cạnh cô và giương mắt nhìn anh. Nó nhe răng với ý đe dọa.

Anh thực sự bắt đầu ghét con vật này.

“Tôi có thể lấy cho anh thứ gì không, Zarek?”

Có, nằm khoả thân trên cái giường đó và để tôi làm tình với cô cho đến tận bình minh.

Anh nuốt nghẹn với ý nghĩ đó và vật đàn ông của anh cương cứng lên khi âm thanh tên anh trên môi cô.

Dù cô có vuốt ve anh bằng đôi tay của mình thì anh cũng không thể nào cương cứng hơn nữa.

Bằng miệng của cô..

Chuyện gì đang xảy ra với anh vậy? Anh đang trên đường chạy trốn để bảo toàn mạng sống vậy mà tất cả những gì anh có thể nghĩ là tình dục?

Anh đang hành động hoàn toàn như một thằng ngốc .

“Không, cảm ơn. Tôi ổn.” Anh nói.

Bụng anh réo ầm lên, phản bội chủ nhân của nó.

“Theo tôi thì anh có vẻ đói bụng.”

Chính xác là rất đói, nhưng ngay lúc này anh khao khát được nếm cô hơn là thèm muốn thức ăn. “ Phải. Tôi cho là tôi đang đói.”

“ Đây” Cô nói, vươn tay về phía anh. “ Dù tôi bị mù, nhưng tôi vẫn có thể nấu ăn. Tôi thề rằng nếu Sasha không dịch chuyển bất cứ món đồ nào trong nhà bếp, thì món bít tết của tôi có thể ăn được.”

Zarek không nắm lấy tay cô.

Cô nuốt nghẹn lộ vẻ bồn chồn và ngượng ngùng, rồi buông thõng tay mình xuống và hướng ra khỏi phòng.

Sasha găm gừ với anh một lần nữa.

Zarek găm gừ đáp trả và giẫm chân mình lên con sói đáng ghét đó, con vật nhìn như muốn xé tạc chân anh ra.

Anh bắt gặp một cái nhìn mang vẻ khiển trách trên gương mặt của Astrid khi cô dừng lại tại lối vào và quay đầu lại nhìn bọn họ. “ Anh đang bắt nạt Sasha hả?”

“Không, tôi chỉ đáp trả lại lời chào hỏi của nó thôi.” Tai con sói vẫn vểnh lên nghe ngóng khi nó đã chạy ra khỏi phòng. “ Rin Tin Tin có vẻ không thích tôi cho lắm.”

Cô nhún vai. “ Cậu ấy không thích nhiều người cho lắm. Đôi lúc thậm chí cả tôi cậu ấy cũng không thích.”

Astrid quay người và đi xuống cuối hành lang với Zarek đi phía sau. Có điều gì đó rất đáng ngại về người đàn ông này. Chết chóc. Và đó không chỉ là sức mạnh cô cảm nhận được từ cánh tay của anh khi cô chạm vào nó.

Anh toát ra một cái gì đó rất đen tối đến nỗi khiến cho mọi người, kể cả người mù cũng phải đề phòng và tránh xa anh ra. Một cái gì đó có thể là làm cho Sasha cảm thấy khó chịu. Một cái gì đó làm người khác bồn chồn.

Thậm chí là sợ hãi.

Có lẽ Artemis nói đúng. Có lẽ cô nên phán anh có tội và quay trở về nhà..

Nhưng anh ta đã không tấn công cô. Ít nhất thì vẫn chưa.

Astrid dẫn anh đến quầy ăn sáng nơi có ba cái ghế cao được đặt ở đó. Lúc trước, các chị của cô đã đặt chúng ở đó khi họ đến thăm và nhắc nhở cô về lần xét xử trước.

Cả ba người chị của cô đã rất không vui khi cô nhận lời mẹ mình phán xét Zarek, nhưng cuối cùng thì họ cũng

không thể làm gì ngoài việc đứng nhìn cô hoàn thành công việc của mình.

Nỗi bất an lớn nhất của họ là việc có một vài thứ ngay cả ba nữ thần số mệnh cũng không thể kiểm soát được.

Ý chí cá nhân là một trong những thứ số mệnh không thể kiểm soát.

“Anh có thích món bò hầm không?”

“ Tôi không phải là người kén chọn. Chỉ cần là đồ ăn nóng sốt và không phải do tôi nấu là tôi đã hài lòng rồi.”

Cô để ý thấy vẻ cay nghiệt trong giọng nói của anh. “Anh vẫn thường tự mình nấu ăn sao?”

Anh không trả lời.

Astrid dò dẫm đường đến bếp lò.

Khi Astrid đến gần cái nồi, Zarek đột ngột xuất hiện ở đó, tóm lấy tay cô và kéo cô về phía sau. Anh di chuyển quá nhanh và không gây ra tiếng động làm cô há hốc miệng vì giật mình.

Tốc độ và sức mạnh của anh khiến cô dè chừng. Người đàn ông này có thể dễ dàng làm đau cô nếu anh ta muốn, và với thực tế mạng sống của anh phụ thuộc vào cô quyết định của cô, thì đây quả là một phát hiện đáng sợ.

“ Để tôi làm cho.” Anh gay gắt nói.

Cô nuốt ghen khi cảm nhận sự giận dữ vô cớ trong giọng nói của anh. “Tôi không vô dụng đến vậy đâu. Tôi thường xuyên làm việc này mà.”

Anh thả cô ra. “ Tốt thôi, cứ tự nhiên làm phỏng bản mình đi, tôi không quan tâm.” Anh rời khỏi cô.

“Sasha ?” Cô gọi.

Con sói tiến đến bên cạnh cô và dựa vào chân cô để cô biết nó đang ở đâu. Qùy người xuống, cô ôm đầu nó trong tay mình và nhắm mắt lại.

Mở rộng đầu óc mình, cô tiến vào tâm trí của Sasha cho đến khi cô có thể nhìn thấy qua đôi mắt của nó. Cô nhìn thấy Zarek đang bước trở lại quầy ăn sáng và cô kìm nén tiếng thở hổn hển.

Vì lo sợ về ngoài của anh có thể là ảnh hưởng đến phán xét của cô về tính cách của anh trước khi cô có cơ hội tìm hiểu về anh, ngoài lần này ra cô chưa lần nào dùng đôi mắt của Sasha để nhìn anh.

Giờ thì cô biết cô đã rất sáng suốt.

Zarek đẹp trai đến khó tin. Mái tóc đen bóng mượt của anh chỉ hơi dài qua bờ vai rộng một chút. Chiếc áo cổ lọ màu đen anh đang mặc bó sát vào người anh để lộ ra các cơ bắp săn chắc. Khuôn mặt anh cân đối và đẹp như tạc. Mặc dù một phần khuôn mặt anh bị bao phủ bởi bộ râu quai nón thì nó vẫn được xem là một hình mẫu điển hình cho vẻ đẹp nam tính. Tuy nhiên, anh không chỉ đẹp mà còn đẹp trai một cách đến tột. Gương mặt đó gần như mang vẻ khắc nghiệt nếu như không nhờ hàng lông mi dài đen bóng và đôi môi buống bình làm cho đường nét trên gương mặt anh trở nên mềm mại hơn.

Và khi anh ngồi xuống cô có dịp chiêm ngưỡng cặp móng tuyệt đẹp bên dưới chiếc quần da.

Người đàn ông này là một vị thần.

Nhưng điều làm cô ấn tượng nhất là khi anh ngồi xuống và đắm chiều nhìn vào quầy ăn sáng, đôi mắt như màn đêm của anh toát lên một nỗi buồn sâu thẳm. Như thể có một bóng ma lớn vờn trong ánh mắt đó.

Anh có vẻ mệt mỏi. Mất mát.

Và đáng chú ý nhất là anh có vẻ rất cô đơn.

Anh liếc nhìn họ rồi nhàn nhạt.

Cô vỗ nhẹ đầu Sasha và ôm nó vào người cứ như không có chuyện gì bất thường xảy ra. Cô hy vọng Zarek không biết cô đang làm gì.

Những chị gái của cô đã cảnh báo cô người Thợ săn đêm này có những sức mạnh đặc biệt như di chuyển đồ đạc và nghe được những âm thanh ở rất xa, nhưng tất cả bọn họ đều không biết anh có thể cảm nhận được sức mạnh ít ỏi của cô hay không.

Cô chỉ cảm thấy rất may mắn vì anh không có khả năng ngoại cảm. Nếu như anh sở hữu sức mạnh đó thì công việc của cô sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

Cô đứng lên và đi đến tủ đựng chén để lấy một cái bát cho Zarek, và một cách cẩn thận, cô múc món thịt hầm

cho vào bát. Rồi cô đặt nó lên quầy ăn không xa nơi mà Zarek đang đứng.

Anh với tay đón lấy cái bát từ cô. “ Cô sống một mình?”

“Chỉ có tôi và Sasha.” Cô thắc mắc tại sao anh lại quan tâm đến chuyện đó.

Chị gái của cô, Cloie đã cảnh báo cô rằng Zarek có thể trở nên rất bạo lực chỉ với một khiêu khích nhỏ. Rằng nhiều người đều biết Zarek đã từng tấn công Acheron và những người khác vì họ đến gần anh ta.

Trong giới Thợ săn đêm có tin đồn sở dĩ Zarek bị đày đến Alaska là vì anh ta đã phá hủy một ngôi làng mà anh ta có trách nhiệm bảo vệ. Không ai biết lí do. Chỉ biết rằng vào một đêm anh ta phát khùng và tàn sát mọi người sống ở đó, rồi san bằng nhà cửa của họ.

Các chị của cô từ chối bàn luận về điều gì đã xảy ra vào đêm đó vì sợ sẽ ảnh hưởng đến phán xét của cô.

Vì tội ác của Zarek, Artemis đã đày anh ta đến nơi hoang vu lạnh giá này.

Chỉ là anh hơi tò mò về cách cô sắp xếp cuộc sống hay còn bất kì còn một lí do sâu xa nào khác khiến anh hỏi như thế?

“Anh có muốn uống gì không?” Cô hỏi anh.

“Chắc rồi.”

“Anh muốn uống gì?”

“Cái gì cũng được.”

Cô lắc đầu vì câu nói của anh. “Anh không phải là một người kén chọn lắm?”

Cô nghe thấy anh hắng giọng. “Không.”

“Tôi không thích cách hấn ta nhìn cậu.”

Cô nhướn mày khi lời nói đầy giận dữ của Sasha vang lên trong đầu cô. “Cậu không thích cách bất kì đàn ông nào nhìn mình.”

Coi sỏi chế giễu. “Cũng thế thôi, hấn chưa lần nào dứt mắt khỏi cậu, Astrid. Hấn đang nhìn cậu đó. Hấn đang cúi đầu, nhưng trong mắt hấn chứa đầy thèm khát khi hấn nhìn chăm chăm vào cậu. Ánh nhìn của hấn quá mãnh liệt. Tôi có thể cản hấn ta không?”

Vì lí do nào đó, biết rằng Zarek đang nhìn mình làm cả người cô nóng lên và run rẩy. “Không, Sasha. Tở ra tử tế một chút đi.”

“Astrid, tôi không muốn tỏ ra tử tế. Mỗi tế bào trong người tôi kêu gọi tôi hãy cản hấn ta. Nếu cậu có bất cứ tôn trọng nào đối với bản năng động vật của tôi, thì cậu nên để tôi hạ hấn ta và tiết kiệm cho cả hai chúng ta mười ngày ở nơi lạnh giá này.”

Cô lắc đầu với cậu ta. “

Tội mình chỉ vừa gặp anh ta thôi mà, Sasha. Sẽ như thế nào nếu hàng thế kỉ trước Lare đã ngay lập tức kết luận rằng cậu có tội khi chị ấy mới nhìn thấy cậu?”

“Ồ vậy là cậu lại một lần nữa tin vào lòng tốt?”

Cô ngáp ngừng. Không, cô không tin. Nhiều khả năng Zarek xứng đáng nhận lấy tội chết, nếu như một nửa những điều cô nghe về anh là sự thực.

Tuy nhiên, câu nói của Acheron ám ảnh cô.

“Mình nợ Acheron nhiều hơn mười phút trong thời giờ của mình.”

Sasha khịt mũi.

Cô rót cho Zarek một tách trà và mang nó cho anh. “Đây là trà hương thảo, anh uống được không?”

“Sao cũng được.”

Khi anh đón lấy cái tách từ tay cô, cô có thể cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ những ngón tay anh khê lướt qua các ngón tay cô.

Một luồng cảm xúc mãnh liệt xuyên qua cô. Cô cảm nhận được sự ngạc nhiên của anh. Nhu cầu cháy bỏng của anh. Ham muốn không thể thỏa mãn của anh.

Điều đó thực sự làm cô sợ hãi. Người đàn ông này có thể làm bất cứ điều gì. Người có sức mạnh gần như ngang bằng với các vị thần.

Anh có thể làm bất cứ điều gì với cô...

Cô cần phải làm anh sao lãng.

Và làm bản thân cô sao lãng.

“Vậy đã có chuyện gì xảy ra với anh?” Cô hỏi, tự hỏi không biết anh có phá bỏ nguyên tắc im lặng của mình và kể cho biết những người kia muốn gì từ anh.

“Không có gì.”

“Ồ, vậy thì tôi hi vọng tôi sẽ không bao giờ có dịp nói ‘Không có gì’ khi mà hành động đó có khả năng tạo ra một cái lỗ trên lưng của tôi.”

Cô nghe tiếng anh cầm tách trà của mình lên, nhưng anh không trả lời.

“Anh nên cẩn thận hơn.” Cô nói.

“Tin tôi đi, tôi không phải là người cần phải cẩn thận đâu.” Giọng anh đầy vẻ cay nghiệt khi anh nói những từ ngữ đó, nhấn mạnh sự nguy hiểm của anh.

“Anh đang đe dọa tôi hả?” Cô hỏi.

Một lần nữa anh không nói gì. Người đàn ông này như một bức tường của sự im lặng.

Vì vậy, một lần nữa cô dùng những câu hỏi để dồn ép anh. “Anh có cần gọi cho bất cứ ai để báo anh vẫn bình an không?”

“Không.” Anh nói, giọng anh trống rỗng.

Cô gạt đầu ngẫm nghĩ về điều anh nói. Zarek chưa bao giờ được cấp một Người cận vệ.

Cô không thể hình dung nổi bị trục xuất theo kiểu Zarek đã bị. Tại thời điểm anh bị trục xuất, khu vực này của thế giới vẫn còn rất ít người sinh sống.

Khí hậu ở đây rất khắc nghiệt. Khó có thể sinh sống. Khô cằn. Lạnh lẽo.

Cô chỉ mới sống ở đây vài ngày mà đã cảm nhận được sự khắc nghiệt đó. Nhưng ít nhất cô vẫn còn mẹ cô, các chị gái và Sasha giúp cô thích nghi.

Zarek bị mọi người ruồng rẫy.

Trong khi những Thợ săn đêm khác được phép có cộng sự và người hầu, Zarek buộc phải chịu đựng sống trong cô đơn.

Một mình.

Cô không thể hình dung nổi làm sao mà anh có thể chịu đựng trong nhiều thế kỉ khi mà anh phải vật lộn để sống qua ngày, biết rằng mình sẽ không bao giờ nhận được bất kì lệnh ân xá nào.

Chẳng trách sao anh ta phát điên.

Tuy vậy, đó cũng không phải là cái cớ cho hành vi của anh. Như anh đã nói mọi người đều có những rắc rối riêng.

Zarek ăn hết món ăn của mình rồi mang ly chén cho vào bồn rửa. Theo thói quen, anh rửa sạch ly chén, rồi đặt chúng lên giá đựng.

“Anh không cần phải làm việc đó. Tôi có thể rửa chúng mà.”

Anh lau khô tay bằng khăn lau chén đĩa mà cô đặt trên quầy ăn. “Thói quen.”

“Anh hẳn là cũng sống một mình.”

“Phải.”

Anh nhìn cô dò dẫm đến gần anh. Một lần nữa cô di chuyển sang bên cạnh anh, xâm nhập vào không gian của riêng anh. Anh bị giằng xé giữa mong muốn được đứng bên cạnh cô và thôi thúc nguyên rửa sự gần gũi của cô.

Anh quyết định tránh xa cô. “Này, cô có thể tránh xa tôi một chút được không?”

“Bộ anh thấy khó chịu khi tôi đến gần hả?”

Hơn cả những gì cô có thể hình dung ra. Khi cô ở gần anh, anh dễ dàng quên đi anh là thứ gì. Dễ dàng vờ như anh là một con người bình thường.

Nhưng đó không phải là anh.

Không bao giờ là anh.

“Phải, rất khó chịu,” Anh nói, hạ thấp giọng đe dọa. “Tôi không thích người khác ở gần mình.”

“Tại sao?”

“Thưa quý cô, việc đó không liên quan cái gì đến cô.” Anh quát cô. “Tôi chỉ không thích người khác chạm vào tôi và tôi cũng không thích họ đến gần tôi. Vì vậy lùi lại và để tôi yên trước khi tôi làm đau cô.”

Con sói gầm gừ với anh, lần này lộ vẻ dữ tợn hơn.

“Và mày, Kibbles,” Anh gầm gừ với con sói. “tốt hơn là tránh xa tao ra. Mày mà còn gầm gừ thêm một lần nào nữa và tao thề là tao sẽ thiến mày bằng một cái muỗng.”

“Sasha ,đến đây.”

Anh nhìn con sói ngay lập tức chạy đến bên cạnh cô.

“Tôi rất tiếc vì anh cảm thấy hai chúng tôi phiền phức.” Cô nói. “Nhưng vì chúng ta có vẻ bị mắc kẹt với nhau

trong một lúc, anh có thể cố tỏ ra thân thiện một chút. Ít nhất thì cũng tỏ ra lịch sự một chút.”

Có lẽ cô nói đúng. Nhưng điều khó ở đây là anh không biết làm thế nào để tỏ ra thân thiện, chứ đừng nói đến lịch sự. Chưa có ai muốn trò chuyện với anh khi anh là con người hay là Thợ săn đêm.

Thậm chí khi lần đầu tiên anh đăng nhập vào trang Web Thợ-săn-đêm.com để chat vào mười năm trước, những Thợ săn đêm khác, lớn tuổi hơn, đã nổi cơn tanh bành với anh và tấn công anh.

Anh đang bị đi đày.Một trong những luật lệ đối với những người bị trục xuất là không ai được phép nói chuyện với anh ta.

Anh bị cấm đăng bài ở bản thông tin, phòng chat, thậm chí ở những nhóm riêng.

Nhờ tình cờ mà anh gặp được Jess, người đang ở trong phòng chơi bài chờ đợi Myst đối thủ của mình online. Là một Thợ săn đêm còn trẻ tuổi, anh ta không biết mình không được phép bắt chuyện với Zarek , Jess đã chào hỏi anh như một người bạn.

Sự lạ thường trong hành động đó làm Zarek yếu lòng và vì vậy anh đã nói chuyện với chàng cao bồi. Trước khi

anh nhận ra, họ đã giống như bạn của nhau.

Và nó đã mang lại cho anh cái gì?

Không gì cả ngoại trừ một viên đạn găm vào lưng.

Quên đi. Anh không cần trò chuyện. Anh không cần gì cả. Và điều cuối cùng mà anh muốn là tỏ ra thân thiện với một phụ nữ phạm trần, người có thể gọi điện báo cảnh sát nếu cô ta phát hiện ra anh là ai và là thứ gì.

“Nghe này công chúa, đây không phải là cuộc trò chuyện xã giao. Ngay khi thời tiết khá hơn, tôi sẽ lập tức ra khỏi

đây. Vì vậy hãy để tôi yên trong vài giờ tới và vờ như tôi không ở đây.”

Astrid quyết định lùi lại một chút và để anh có một ít thời gian làm quen với sự hiện diện của cô.

Anh không hề biết, anh sẽ bị mắc kẹt ở đây lâu hơn rất nhiều so với vài giờ. Cơn bão sẽ chỉ yếu đi khi cô muốn nó yếu đi.

Còn bây giờ, cô sẽ cho anh thời gian để suy ngẫm và làm quen.

Vẫn còn rất nhiều bài kiểm tra anh cần phải vượt qua. Cô sẽ không nường tay trong những bài kiểm tra đó.

Nhưng việc đó có thể để sau. Bây giờ anh vẫn còn bị thương và cảm thấy bị phản bội.

“Được thôi, tôi ở trong phòng ngủ của mình nếu như anh cần tôi.”

Cô để Sasha lại trong bếp để trông chừng anh.

“Tôi không muốn canh chừng hấn.”Sasah cần nhàn.

“Sasha, ngoan nào.”

“ Lỡ hấn làm cái gì đó kinh tởm thì sao?”

“Sasha!”

Con sói càu nhàu.

“Được rồi. Nhưng tôi có thể cần nhẹ hấn ta một cái không? Chỉ để cho hấn có cái nhìn đúng đắn về tôi?”

“Không.”

“Tại sao?”

Cô do dự bởi câu hỏi khi bước vào phòng ngủ của mình.

“Vì có điều gì đó mách bảo mình rằng nếu cậu tấn công anh ta, thì cậu mới chính là người có được cái nhìn đúng đắn về sức mạnh của anh ta.”

“ Phải, được rồi.”

“Sasha! làm ơn đi mà.”

“ Được thôi, tôi sẽ trông chừng hấn ta. Nhưng nếu hấn ta làm bất cứ điều gì kinh tởm, tôi sẽ biến khỏi đây ngay lập tức.”

Cô thở dài với người đồng hành trái tính trái nết của mình và nằm xuống giường, cố gắng nghỉ ngơi một chút trước khi bắt đầu trận chiến ý chí tiếp theo với Zarek.

Cô hít một hơi dài và nhắm mắt lại. Cô tiến vào tâm trí của Sasha một lần nữa để kiểm tra Zarek đang làm gì.

Anh đang đứng trước cửa sổ, nhìn cơn bão tuyết.

Cô có thể nhìn thấy vết rách toát tả đàng sau chiếc áo sơ mi của anh. Nhìn thấy sự mệt mỏi trên gương mặt anh. Anh nhìn có vẻ nản lòng đồng thời lại có vẻ rất quyết tâm.

Dáng vẻ của anh toát lên sự già dặn. Một sự khôn ngoan có vẻ đối lập với vẻ bề ngoài khắc nghiệt của anh.

“Zarek, anh là người như thế nào?” Cô thầm tự hỏi bản thân.

Câu hỏi này nối tiếp những câu hỏi khác. Trong vài ngày tới, cô sẽ biết chắc chắn anh là con người như thế nào. Và nếu như Artemis nói đúng và anh thực sự là tên vô đạo đức và là kẻ giết người, cô sẽ không do dự lệnh cho Sasha giết chết anh.

4. Chương 4

“Dậy đi Astrid. Tên tội phạm thần kinh của cô đang chơi đùa với dao kìa.”

Astrid ngay lập tức choàng tỉnh dậy khi nghe giọng của Sasha vang lên trong đầu cô. “Cái gì?” cô hỏi to trước khi nhận ra hành động của mình. Cô ngồi dậy trên giường.

Những hình ảnh Sasha nhìn thấy lóe lên trong đầu cô. Cô nhìn thấy Zarek đang đứng trong bếp của cô, lục lọi ngăn kéo đựng tất cả dao kéo của cô.

Zarek lấy ra một con dao chặt thịt lớn, rồi dùng ngón cái của mình kiểm tra lưỡi dao. Cô cau mày trước hành động của anh.

Anh ta đang làm cái gì vậy?

Anh đặt con dao sang một bên rồi lấy một con dao khác trong ngăn kéo ra.

Sasha gầm gừ.

“Im đi, Scooby.” Zarek quát. Anh ném cho Sasha một cái liếc mắt dữ tợn và độc địa hơn cả loài rắn độc. “Tao đã bao giờ nói với mày là tao rất khoái món cày hầm chưa? Thịt của mày có thể đủ cho tao ăn trong vòng một tuần.”

Sasha di chuyển lên trước.

Dừng lại! Cô thét lên trong tâm trí người bạn đồng hành của mình.

Thôi nào Astrid. Để tôi can đảm. Chỉ một lần thôi.

Không, Sasha. Lùi lại đi.

Cậu nghe theo một cách miến cưỡng. Cậu ấy lùi lại, nhưng mắt cậu chưa một lần rời khỏi Zarek, người đang lấy ra một con dao gọt trái cây nhỏ. Anh lướt ngón tay trên lưỡi dao rồi nhìn về phía Sasha. Cô có thể thấy đôi mắt như màng đêm của Zarek lóe sáng như thể nói anh đang thực sự cân nhắc đến việc dùng con dao này với người bạn đồng hành của cô.

Cuối cùng, anh cất con dao chặt thịt lại trong ngăn kéo, rồi mang con dao gọt trái cây vào trong phòng khách.

Astrid nhắm nhúm mắt khi thấy Zarek đi về phía đồng tủ cô đặt cạnh lò sưởi và lấy ra một mảnh gỗ lớn. Anh mang nó đến cái ghế trường kỷ của cô rồi ngồi xuống.

Phớt lờ Sasha, con vật đã theo sát từng bước chân của anh và kết thúc bằng việc ngồi cạnh chân Zarek, Zarek bắt đầu đẽo mảnh gỗ.

Astrid sững sờ vì hành động bất ngờ của anh.

Anh ngồi đó trong hàng phút liền, im lặng đẽo mảnh gỗ. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên hơn cả không phải là thái độ kiên nhẫn và trầm lắng của anh mà là cách con sói anh đang đẽo gọt được thành hình. Cứ mỗi nét khắc của anh mảnh gỗ lại từng chút một giống Sasha hơn.

Thậm chí ngay cả Sasha cũng phải ngẩng đầu lên nhìn.

Bàn tay Zarek di chuyển con dao trên mảnh gỗ thành thạo như một chuyên gia. Anh chỉ dừng lại mỗi khi cần phải so sánh mẫu khắc với Sasha.

Người đàn ông này quả là một người nghệ sĩ cực kì tài năng và tài năng của anh có vẻ hoàn toàn trái ngược với những gì cô biết về anh.

Tò mò, Astrid nhận ra mình đã thức dậy và đang trên đường trở lại phòng khách. Chuyển động của cô bẻ gãy kết nối tâm trí với Sasha. Đi lại luôn luôn phá vỡ kết nối. Cô chỉ có thể dùng đôi mắt của cậu ấy mỗi khi cô hoàn toàn bất động.

Zarek ngẩng đầu lên nhìn quanh khi anh cảm thấy luồng không khí phía sau bị khuấy động.

Anh dừng lại khi ánh mắt của anh gặp Astrid và cô cướp đi hơi thở của anh. Không quen với việc có người ở chung nhà với mình, anh không chắc mình nên chào cô hay tiếp tục im lặng.

Anh lựa chọn chỉ quan sát cô.

Cô nữ tính và xinh đẹp. Kiểu phụ nữ giống như Sharon. Chỉ là Sharon không có vẻ mong manh như cô. Sharon sở hữu miệng lưỡi lạnh lợi có thể đối đầu với miệng lưỡi cay độc của anh và những năm tháng làm một người mẹ độc thân mang lại cho cô ấy vẻ từng trải. Nhưng Astrid không như vậy. Cô là mẫu người dịu dàng, hiền lành có thể bị người khác lợi dụng và bắt nạt.

Ý nghĩ đó gây một tia phấn nộ trong anh.

Astrid di chuyển vào trong phòng và hướng thẳng về phía cái ghế đệm dài mà anh trước đó đã dịch chuyển khỏi đường đi của mình.

Ý định đầu tiên của anh là để mặc cái ghế ở đó và để cô té ngã, nhưng anh chỉ vừa vặn kịp thời kéo cái ghế ra khỏi đường đi của cô. Cô tránh được cái ghế đệm dài, tuy nhiên lại trượt chân ngã nhào về phía anh làm cho con dao trượt đi.

Anh rít lên khi lưỡi dao bén cắt sâu vào tay anh.

“Zarek? “

Anh lờ cô và lao vào nhà bếp để chăm sóc vết thương nhức nhối này trước khi máu của anh nhỏ xuống khắp nền gỗ bóng loáng và những tấm thảm đắt tiền.

Lắm bầm chửi rửa, anh thả con dao vào bồn rửa tay và vặn nước rửa nó.

Cô theo anh vào bếp. “Zarek? Có chuyện gì không ổn hả ?”

“Không.” Anh cúi kính nói. Anh nhăn mặt khi nhìn thấy vết cắt rất sâu. Nếu anh là con người, anh hẳn đã cần phải khâu vết thương này lại.

Astrid di chuyển đến bên cạnh anh. “Tôi ngửi thấy mùi máu. Anh bị thương à?”

Trước khi anh kịp nhận ra cô định làm gì thì cô đã cầm lấy tay anh và dùng tay mình để cảm nhận. Cái chạm của cô nhẹ tựa như lông khi cô dịu dàng sờ vào vết thương của anh, tuy vậy thì cảm giác bàn tay cô trên tay anh vẫn làm anh choáng váng. Cảm giác này cứ như ai đó dùng một cây búa tạ nện vào bụng anh.

Cô ở gần anh đến nỗi anh chỉ cần ngả người về phía trước là có thể hôn cô.

Cấn vào cổ cô.

Ném máu của cô...

Chưa có người phụ nữ nào lại cảm dỗ anh nhiều như người phụ nữ này.

Lần đầu tiên trong đời, anh muốn ném thử đôi môi của ai đó. Muốn ôm lấy khuôn mặt cô bằng bàn tay mình và dùng lưỡi của anh chiếm lấy miệng cô.

Cảm giác được ôm là như thế nào?

Cái quái gì đang xảy ra với mình vậy?

Anh không phải là mẫu đàn ông để người khác ôm và anh cũng không thích như vậy.

Không hẳn vậy.

Anh chỉ muốn...

“Sâu vậy sao.” Cô nói khẽ, giọng nói của cô còn mê hoặc anh hơn.

Anh nhìn xuống, thay vì nhìn thấy bàn tay mình, anh lại thấy cổ áo chữ V của cô để lộ ra một thung lũng sâu giữa hai bên ngực. Anh chỉ cần hạ tay mình xuống vài inch là có thể chạm vào đôi gò bồng đảo mềm mại đó. Có thể

kéo cổ áo cô sang một bên để anh có thể khúm lấy chúng bằng đôi bàn tay của mình.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cô hỏi.

Anh chớp mắt để xua tan đi những hình ảnh làm cho háng anh nhức nhối đòi hỏi được thỏa mãn. “Không có gì.”

“Anh chỉ biết mỗi từ đó thôi sao?” Cô nhìn mặt với anh khi cô đang nắm lấy tay anh và với lấy một chai ô-xi già ra

khỏi tủ thuốc được đặt phía trên bồn rửa tay. Anh ngạc nhiên khi cô biết chính xác những chai thuốc đó dùng để làm gì, nhưng rồi, mọi thứ dừng trong tủ thuốc đó có vẻ được sắp xếp cẩn thận và theo thứ tự.

Anh lại rít lên khi cô đổ chất lỏng lên miệng vết thương của anh. Chất lỏng mát lạnh này khiến vết thương của anh nhức nhối nhiều như công dụng khử trùng của nó.

Dù vậy, anh vẫn sưng sờ bởi sự chăm sóc của cô, bởi sự dịu dàng của đôi bàn tay cô.

Cô mò mẫm xung quanh bằng một tay để tìm cái khăn lau chén để gần bồn rửa. Khi cô tìm được cái khăn, cô quấn nó quanh tay anh. “Giữ nó cao như vậy đi. Tôi sẽ gọi bác _”

“Không.” Anh gay gắt ngắt lời cô. “Không bác sĩ.”

“Nhưng anh bị thương.”

“Tin tôi đi, vết thương này không là gì cả.”

Astrid nhận thấy sự ngập ngừng trong giọng nói của anh. Hơn bao giờ hết, cô ước cô có thể thấy mặt anh khi anh nói. “Có phải vì tôi đâm sầm vào anh không?”

Anh không trả lời.

Cô mở rộng các giác quan để cảm nhận anh và không cảm thấy gì cả. Cô không biết là anh vẫn ở gần cô hay cô hoàn toàn ở một mình.

Trước đây các giác quan của cô chưa bao giờ thất bại.

Thật đáng sợ khi biết không thể ‘cảm nhận’ được anh.

“Zarek?”

“Cái gì?”

Cô thực sự đã nhảy dựng lên khi nghe chất giọng trầm, nặng của anh ở quá gần tai mình. “Anh không trả lời câu hỏi của tôi.”

“Phải, thì sao? Làm như là cô thực sự quan tâm tại sao tôi lại bị thương vậy?”

Giọng anh nhỏ dần khi anh đi xa khỏi cô.

“Sasha, anh ta đang ở đâu vậy?”

“Hắn ta đang hướng về phía phòng khách.”

Cô nghe tiếng Sasha gầm gừ trong hành lang.

“Mày lùi lại.” Zarek gầm lên.

“Mày biết không, tao nghe nói loài chó sẽ sống thọ hơn khi chúng bị thiến. Và chúng cũng thân thiện hơn.”

“Ồ, phải rồi, thử thiến mày coi và rồi xem việc đó có tác động gì đến mày không, mày_”

“Sasha!”

“Cái gì? Hắn ta thật đáng ghê tởm. Và tôi không phải là chó.”

Cô đi xuống hành lang rồi vỗ nhẹ đầu Sasha. “Mình biết.”

Zarek lờ con sói và người phụ nữ khi anh đi đến cửa sổ và kéo rèm cửa ra. Lúc này chỉ hơn một giờ sáng một chút và cơn bão tuyết vẫn dữ dội như trước đó.

Chết tiệt. Anh sẽ không bao giờ ra khỏi nơi này. Anh chỉ hy vọng, thời tiết sẽ tốt hơn đủ lâu để anh có thể trở về khu rừng của mình. Chắc chắn là những tên Cận vệ, Jess và Thanatos đang đợi anh tại căn nhà gỗ của anh, nhưng anh vẫn còn vài khu vực ‘an toàn’ mà không ai trong bọn chúng biết đến. Nơi mà anh có thể lấy vũ khí và đồ dự trữ.

Nhưng anh phải ở trên vùng đất của mình thì mới lấy được chúng.

“Zarek?”

Anh tổng ra một hơi thở bực dọc.

“Cái gì?” Anh quát.

“Đừng có dùng cái giọng đó với tôi.” Cô nói với giọng điệu bén nhọn khiến anh phải nhướng mày bởi sự táo bạo của cô. “Tôi muốn biết người ta ở đâu trong nhà của mình. Tỏ ra lịch sự hoặc tôi sẽ phải đeo cái chuông bò lên cổ anh.

Anh cảm thấy một thôi thúc kỳ lạ được cười to. Nhưng cười đùa và anh là hai kẻ xa lạ.

“Tôi rất muốn nhìn thấy cô thử làm thế.”

“Anh luôn tỏ ra cáu kỉnh như vậy hay anh chỉ thức dậy ở lộn bên giường?”

“Tôi là vậy đó,cưng. Cố quen với nó đi.”

Cô đến ngay bên cạnh anh và anh có cảm giác là cô cố tình làm vậy để chọc tức anh. “Và nếu tôi không quen thì sao?”

Anh quay lại đối mặt với cô. “Đừng có ép tôi, công chúa.”

“Ồ ồ ồ.” Cô nói không có vẻ gì là bất ngờ. “Tiếp theo anh sẽ nói theo kiểu của Người khổng lồ là xanh à. ‘Đừng chọc tôi,cô sẽ không thích khi tôi tức giận đâu.’” Cô ném một cái nhìn kiêu căng về phía anh. “Ngài không dọa được tôi đâu,ngài Zarek. Vì vậy ngài hãy quảng cái thái độ đó ở ngoài cửa và tỏ ra lịch sự khi ở trong đây.”

Sự hoài nghi tràn ngập trong anh. Trong suốt hai ngàn năm qua chưa một ai trả treo với anh dễ dàng như vậy và hiện giờ anh rất tức tối vì cô dám coi thường anh. Hành động đó làm anh nhớ đến những kí ức tồi tệ về những kẻ đã nhìn thấu anh. Những kẻ đã không xem anh là cái thá gì.

Điều đầu tiên anh thề khi trở thành Thợ săn đêm là anh sẽ không bao giờ bận lòng dành lấy lòng tốt hay sự coi trọng của những người khác.

Sợ hãi là công cụ hữu hiệu hơn cả.

Anh dẫn cô vào tường.

Astrid hoảng loạn khi cô nhận thấy Zarek dẫn cô vào bức tường phía sau,khóa chặt đường thoát của cô.Cô không có chỗ để trốn. Không thể thở. Không thể động đậy.

Anh ta quá to lớn, mạnh mẽ.

Cô chỉ có thể cảm nhận thấy anh. Anh bao vây cô với sức mạnh và sự nguy hiểm.Với những hứa hẹn chết chóc.Cô biết là anh đang cố hù dọa cô.

Và nó đã có tác dụng.

Anh không chạm vào cô, nhưng mà anh không cần làm vậy. Sự hiện diện của anh cũng đủ làm người khác khiếp sợ.

Đen tối. Nguy hiểm.

Chết chóc.

Cô cảm thấy anh cuối đầu xuống, giận dữ thì thào vào tai cô. “Nếu cưng muốn lịch sự thì chơi với con chó chết tiệt của cô đó. Chừng nào cô sẵn sàng chơi với đàn ông thì gọi tôi.”

Trước khi cô kịp trả lời thì Sasha đã tấn công.

Zarek loạng choạng rời khỏi cô lớn tiếng chửi rửa trong khi bầu không khí xung quanh cô khuấy động dữ dội vì sự tấn công điên cuồng của Sasha.

Cô rúm lại theo bản năng, Astrid nín thở khi cô nghe tiếng của người và sói đánh nhau. Cô căng người cố nhìn, nhưng xung quanh cô chỉ toàn bóng tối dày đặc và những âm thanh đầy phần nộ.

“Sasha.” Cô hét lên, ước gì cô có thể thấy chuyện gì đang xảy ra giữa hai người bọn họ.

Cô chỉ có thể nghe thấy hợp âm của những tiếng rít, gầm gừ và chửi rửa.

Rồi một cái gì cứng rắn đập vào bức tường bên cạnh cô.

Sasha kêu ăng ẳng.

Cô kinh hoàng với những gì Zarek đã làm với người bạn đồng hành của cô, Astrid quỳ xuống sàn và dò dẫm đường đến chỗ Sasha đang nằm trước lò sưởi.

Cậu ấy không chuyển động.

Tim cô ngừng đập khi sự sợ hãi lấp đầy cô. Nếu có chuyện gì xảy ra với Sasha, cô sẽ tự tay giết chết Zarek.

Làm ơn, làm ơn để cậu ấy không sao..

“Sasha?” Cô ôm cậu ấy và đi vào tâm trí của cậu ấy.

“Tôi sẽ giết hắn. Vì vậy hãy giúp tôi, tôi sẽ giết hắn.”

Cô lắc đầu nhẹ nhóm với cơn phần nộ của Sasha. Tạ ơn Zeus cậu ấy còn sống!

Zarek cởi cái áo rách tơi tả của mình ra và dùng nó cầm máu ở cánh tay phải, cổ và vai của anh đó là những nơi mà con chó đã dày xéo da anh bằng răng và móng vuốt của nó.

Trong anh giờ chỉ có sự thịnh nộ. Kể từ khi anh chết, anh chưa bao giờ bị thương nhiều lần trong một giờ đồng hồ như lần này.

Anh gầm gừ khi nhìn vào chỗ thịt sưng đỏ của mình. Anh ghét bị thương.

Giờ anh chỉ muốn quay lại phòng khách và đảm bảo rằng con chó chết tiệt đó sẽ không bao giờ có khả năng tấn công bất kỳ sinh vật còn sống nào trong suốt quãng đời còn lại của nó.

Anh muốn máu. Máu của sói.

Quan trọng hơn, anh muốn máu người. Một vết cắn nhỏ để làm dịu đi cơn thịnh nộ của anh và nhắc nhở anh là ai.

Chỉ ném thử cô một lần thôi...

Astrid bước vào phòng tắm và đi lướt qua anh.

Anh gầm gừ khi cảm giác ấm áp của cơ thể cô tấn công anh.

Không nói một lời, cô đẩy anh ra khỏi bồn rửa tay và cuống người lấy túi sơ cứu.

“Cô có thể nói ‘Làm ơn’ mà.”

“Tôi không nói chuyện với anh.” Cô cúi kính nói.

“Tùy cưng thôi.”

Cô đồng người với sự mỉa mai của anh và liếc về hướng anh. “Anh thực sự là một con thú phải không?”

Zarek nghiêng răng với lời nói của cô. Tất cả mọi người đều nhìn anh như một con thú. Anh đã quá già để thay đổi cách cư xử. “Woof, woof.”

Nổi cẩu với anh, cô định rời đi nhưng rồi lại đứng lại. “Anh biết không, tôi không biết là anh chui ra từ cái xó xĩnh nào nhưng tôi không quan tâm. Anh không có quyền gì làm đau người khác hay Sasha. Cậu ấy chỉ bảo vệ tôi thôi, trong khi anh....Anh không là gì ngoại trừ kẻ bắt nạt.”

Zarek đứng bất động khi những hình ảnh đáng sợ, dữ dội xé toạc tâm trí anh. Hình ảnh ngôi làng của anh chìm trong biển lửa. Hình ảnh xác người nằm rải rác khắp nền đất.

Âm thanh mờ ảo của tiếng người đang la hét.

Cơn thịnh nộ trong tim anh yêu cầu máu...

Anh nhắm mắt khi cơn đau xé rách anh. Anh ghét những kí ức của mình nhiều như anh ghét bản thân mình vậy.

“Một ngày nào đó sẽ có người dạy anh biết thế nào là lễ độ.” Astrid quay người và hướng về phía phòng khách.

“Phải.” Anh cong môi. “Lo mà chăm sóc con chó của cô đi, công chúa. Nó cần cô đó.”

Mặt khác, Zarek không cần ai cả.

Anh không bao giờ cần ai cả.

Với ý nghĩ đó trong đầu, Zarek đi vào căn phòng nơi anh tỉnh dậy.

Có bão hay không, thì cũng đã đến lúc anh ra khỏi đây.

Anh tròng áo khoác qua bờ ngực trần của mình và cài nút áo lại. Nó đã bị hư bởi phát đạn và sẽ không thể che chở phía sau ót của anh khỏi thời tiết này. Cứ như vậy đi.

Sao thì anh cũng không thể chết công ở ngoài đó. Cũng có rất nhiều lợi thế khi được bắt tử.

Lỗ hổng chỉ làm cho một cơn gió mát thổi vào khắp lưng anh cho đến khi anh tìm thêm được quần áo thôi.

Sau khi mặc áo vào, anh hướng về phía cửa trước và nỗ lực không để ý đến Astrid, người đang quỳ trước ngọn lửa ấm áp, dỗ dành và an ủi con thú cưng của cô trong khi cô điều trị cho nó.

Hình ảnh đó làm anh nhức nhối theo cách mà anh không thể nào hiểu nổi.

Phải, đây là lúc anh ra khỏi cái chỗ chết tiệt này.

“Hắn ta đang rời khỏi đây.”

Astrid giật mình khi giọng nói của Sasha vang lên trong đầu cô.

“Cậu có ý gì khi nói anh ta đang rời đi?”

“Hắn ta ở đằng sau cậu, mặc đầy đủ quần áo và đang tiến ra ngoài.”

“Zarek ?”

Câu hỏi của cô được trả lời bằng tiếng cửa chính đóng sầm lại.

5. Chương 5

Zarek bị đóng băng ngay khi vừa bước ra ngoài cửa. Theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Từng đợt gió thổi lạnh giá đến nỗi cướp đi hơi thở của anh và làm cả người anh run lập cập.

Bên ngoài lạnh đến nỗi anh hầu như không thể di chuyển được. Tuyết rơi ngày càng nhanh và dữ dội, và quá dày đặc đến nỗi anh không thể nhìn xa hơn một inch tính từ chóp mũi của mình. Ngay cả kính bảo hộ của anh cũng bị đóng băng.

Không có một người bình thường nào lại ra ngoài vào đêm nay.

May mà anh là một kẻ điên rồ.

Nghiến răng nghiến lợi, anh cố tiến về phía bắc. Chết tiệt, nhưng đây hẳn sẽ là một cuộc cuốc bộ dài và vất vả. Anh chỉ hy vọng là mình có thể tìm được một nơi trú ẩn trước khi bình minh lên.

Nếu không, Artemis và Dionysus sẽ là hai kẻ hạnh phúc nhất trong vài giờ tới và Acheron già nua sẽ được giảm đi một mối phiền toái trong cuộc đời của anh ta.

“Zarek ?”

Anh nguyên rụi khi nghe giọng của Astrid vang lên bên cạnh tiếng gió rít.

Đừng trả lời.

6. Chương 6

“Anh đã bị mù?” Astrid hỏi.

Zarek không trả lời. anh không thể tin nổi mình đã buộc miệng nói ra chuyện đó. Đây là chuyện mà anh chưa bao giờ nhắc đến, thậm chí ngay cả với Jess cũng không.

Acheron là người duy nhất biết và may mắn thay Acheron đã giữ kín bí mật đó.

Không sẵn sàng viếng thăm quá khứ của mình thêm lần nữa vào đêm nay khi nỗi đau vẫn chực chờ ở đó, Zarek rời

khỏi phòng khách và trở về phòng của mình rồi khóa cửa lại và đợi chờ cơn bão tan đi trong yên bình.

Ít nhất khi ở một mình anh không cần lo lắng việc phản bội chính bản thân mình hay làm đau người khác.

Nhưng khi ngồi yên trên ghế, những kí ức trong quá khứ đã không ám ảnh anh.

Mà chính mùi hương của hoa hồng và gỗ tươi, hình ảnh đôi mắt xanh nhạt của một người phụ nữ mới là thứ ám ảnh anh.

Hồi tưởng lại cảm giác đôi má mềm mại, mát lạnh của cô bên dưới những ngón tay anh. Mái tóc ẩm ướt rối bù của cô vẫn đầy vẻ nữ tính và mời gọi.

Người phụ nữ đã không chùn bước trước anh hay tỏ ra khép nép.

Cô thật đáng kinh ngạc và đầy bất ngờ. Nếu anh là một con người khác, anh có lẽ sẽ quay lại phòng khách nơi cô đang ngồi cùng với con sói của mình và làm cho cô cười. Anh có thể nhận biết đâu là sự hài hước, đặc biệt là theo lối mỉa mai, nhưng anh không phải là kiểu đàn ông có thể kể chuyện cười hay khiến người khác cười. Đặc biệt là phụ nữ.

Trước đây thực tế đó không khiến anh phiền lòng.

Nhưng tối nay thì có.

“ Hẳn ta có tội không?”

Astrid giật nảy người khi giọng nói của Artemis vang lên trong đầu cô. Mỗi đêm kể từ lúc Zarek được mang vào nhà cô, Artemis đã luôn làm phiền cô bằng câu hỏi đó – hết lần này đến lần khác, khiến cô cảm thấy mình như Joan của xứ Arc bị giày vò bởi những giọng nói.

“Vẫn chưa phải lúc kết luận, Artemis. Anh ta chỉ mới vừa tỉnh dậy thôi.”

“Ồ, sao lâu vậy? Ngày nào hẳn ta còn sống thì Acheron vẫn sẽ tỏ ra căm ghét và chị rất ghét những lúc anh ấy kích động. Phán hẳn ta có tội đại đi.”

“Sao chị luôn muốn Zarek chết vậy?”

Im lặng bao trùm xung quanh. Lúc đầu cô cho là Artemis đã rời đi, vì vậy cô giật mình khi câu trả lời bỗng vang lên. “Acheron không thích nhìn thấy người khác bị giày vò. Đặc biệt là đối với những Thợ săn đêm của anh ấy. Vì

vậy chừng nào mà Zarek còn sống, Acheron vẫn chịu tổn thương, và mặc dù Acheron có nghĩ gì đi chăng nữa thì chị cũng không thích nhìn anh ấy bị tổn thương.”

Astrid không ngờ là Artemis có thể nói ra những câu như vậy. Vị nữ thần này chưa bao giờ được biết đến bởi lòng tốt hay lòng nhân hậu của cô ta hay biết nghĩ đến người khác ngoài bản thân cô ta.

“Chị có yêu Acheron không?”

Giọng của Artemis trở nên sắc lẹm khi cô ta trả lời. “Chuyện về Acheron không phải là việc của em Astrid. Chỉ có Zarek mới là vấn đề của em, và chị thề nếu như chị mất thêm phần nào lòng trung thành của Acheron vì chuyện này, thì em sẽ phải hối hận đó.”

Astrid đứng người trước giọng điệu tức giận và lời đe dọa của cô ta. Chỉ một mình Artemis thì không thể làm hại được cô, và nếu nữ thần này muốn một cuộc chiến thì cô ta tốt hơn là nên chuẩn bị cho nó.

Cô có lẽ không còn thiết tha gì với công việc của mình, nhưng Astrid vẫn sẽ đảm nhiệm nó một cách nghiêm túc và không một ai, đặc biệt là Artemis, có thể đe dọa buộc cô phải đưa ra phán quyết một cách vội vã.

“Nếu em phán xét Zarek nhanh quá, chị không nghĩ là Acheron sẽ tức giận và đòi xét xử lại à?”

Artemis phát ra một âm thanh thô lỗ.

“Hơn nữa, Artemis chị đã hứa với Acheron là chị sẽ không can thiệp vào chuyện này. Chị đã buộc anh ấy thề sẽ không liên lạc với em để cố thay đổi lời phán quyết của em và giờ thì chị đang ở đây và cố làm chuyện đó. Chị nghĩ anh ấy sẽ phản ứng như thế nào nếu em nói cho anh ấy biết về hành động của chị?”

“Được rồi.” Cô ta quát. “Chị sẽ không làm phiền em nữa đâu. Nhưng giải quyết chuyện này nhanh đi!”

Cuối cùng cũng được ở một mình, Astrid ngồi trong phòng khách, ngẫm nghĩ về những hành động tiếp theo của mình, cô nên dồn ép Zarek thế nào để xem anh có mất bình tĩnh nữa không hay anh sẽ trở nên bạo lực hơn.

Anh đã tấn công nhà của cô, nhưng không phải tấn công cô. Sasha đã tấn công anh, mặc dù anh đã làm con sói bị thương, nhưng con sói còn gây thương tích cho anh nhiều hơn. Đó là một cuộc chiến công bằng giữa họ và Zarek đã không rắp tâm giết chết Sasha vì đã tấn công. Anh chỉ quăng con sói ra khỏi người mình và rồi để cậu ấy yên.

Thay vì tìm cách trả thù Sasha, Zarek đã cho cậu ấy nước.

Tội lỗi nghiêm trọng nhất mà Zarek phạm phải là luôn tỏ ra thù địch và có vẻ ngoài dọa người. Mặc dù anh đã có những hành động tử tế, điều rất mâu thuẫn với tính khí gắt gỏng của anh.

Tâm trí cô nói hãy làm theo lời của Artemis, phán anh có tội và chạy khỏi đây.

Bản năng của cô mách bảo cô phải đợi.

Vì vậy miễn là anh không nổi cơn thịnh nộ và tấn công cô hay Sasha, cô sẽ nghe theo bản năng của mình.

Nhưng nếu anh chỉ cần cố tấn công họ, thì cô sẽ biến khỏi nơi này và anh sẽ bị thiêu cháy.

“Không có người nào là vô tội...”

Astrid thở dài mệt mỏi. Cô đã nói như vậy với chị cô Atty vào lần nói chuyện gần đây nhất của họ. Một phần trong cô thực sự tin vào điều đó. Trong suốt nhiều thế kỷ qua cô chưa một lần thấy bất cứ người nào vô tội. Tất cả những người mà cô phán xét đều nói dối cô.

Tất cả bọn họ đều cố đánh lừa cô.

Một vài người cố mua chuộc cô.

Một vài người thì cố chạy trốn cô.

Một vài người lại cố tấn công cô.

Và còn có một người cố giết cô.

Cô tự hỏi Zarek là loại nào trong số những loại con người trên.

Hít vào một hơi thật sâu để củng cố lại tinh thần, cô đứng dậy và đi vào phòng mình moi đồng quần áo mà Sasha mặc khi cậu ấy ở trong hình dáng con người ra.

“Cậu đang làm gì đó?” Sasha hỏi cô khi cậu ấy tiến lại bên cô.

“Zarek cần quần áo.” Cô nói lớn tiếng mà không cần phải suy nghĩ.

Sasha cắn vào tay cô, và dùng mũi kéo quần áo của mình vào lại trong cái rổ nằm ở đáy tủ đựng quần áo.
“Hắn ta có thể mặc quần áo của hắn. Đây là quần áo của tôi.”

Astrid lại lôi đồng quần áo ra.

“Thôi nào, Sasha, tử tế một chút đi. Anh ta không có bộ quần áo nào ở đây hết và bộ đồ anh ta đang mặc thì đã rách hết rồi.”

“Thì sao chứ?”

Astrid lựa chọn giữa những cái quần và áo, thầm ước cô có thể nhìn thấy chúng.

“Cậu chính là người đã than phiền vì phải nhìn một người đàn ông khỏa thân. Mình nghĩ cậu sẽ thích nhìn anh ta với quần áo trên người hơn.”

“Tôi cũng đã than phiền vì phải đi tiểu ở bên ngoài và ăn trong những cái khay, nhưng tôi không thấy cậu cho tôi dùng phòng tắm hay chén đĩa khi ở gần hắn ta đâu.”

Cô lắc đầu với cậu ấy. “Cậu có thôi đi không? Cậu cần nhằn như một bà già vậy.” Cô cầm một chiếc áo len dài tay và dày lên.

“Không.” Sasha thét lên.

“Không phải là chiếc áo len màu đỏ tía này. Đó là chiếc áo ưa thích của tôi.”

“Sasha, mình thề là cậu cư xử như một đứa trẻ hư hỏng vậy.”

“Và đó là áo len của tôi. Trả nó lại đây.”

Cô đứng dậy và mang chiếc áo cho Zarek.

Sasha chạy theo cô và căn nhằn suốt quãng đường đi.

“Mình sẽ mua cho cậu một chiếc áo mới.” Cô hứa.

“Tôi không muốn một chiếc áo mới. Tôi muốn chiếc áo đó.”

“Anh ta sẽ không làm hỏng nó đâu.”

“Có, hắn sẽ làm hỏng nó. Nhìn quần áo của hắn kia. Chúng bị rách hết rồi. Và tôi không muốn người hắn đựng

vào thứ mà tôi mặc. Hắn sẽ làm bẩn nó.”

“Ồ, tội nghiệp, Sasha. Trưởng thành một chút đi. Cậu đã bốn trăm tuổi rồi và cậu đang cư xử như một đứa trẻ đồng đánh vậy. Làm như là người anh ta có rận hay những thứ tương tự vậy.”

“Phải, người hắn có rận!”

Cô liếc xuống chân mình nơi mà cô cảm nhận được cậu ấy. Cậu ấy dùng răng mình giữ lấy chiếc áo len và kéo nó khỏi tay cô.

“Sasha !” Cô thét lên, và chạy theo cậu ấy. “Trả cái áo len lại cho mình không thôi mình thề mình sẽ để mặc cậu bị thiến.

Con sói chạy quanh căn nhà.

Astrid rượt theo cậu ta nhanh hết mức có thể. Cô dựa vào trí nhớ của mình để xác định vị trí của đồ đạc xung quanh.

Người nào đó đã dịch chuyển cái bàn cà phê. Cô rít lên khi chân cô va vào cạnh bàn và cô mất thăng bằng. Cô vớt tay ra để giữ bản thân khỏi ngã, chỉ để cảm thấy mặt bàn lắc lư. Nó nhẹ để có thể đỡ được cô.

Mặt kính ở phía trên bàn rớt xuống, làm cho mọi thứ bay tứ tung.

Cái gì đó đập vào đầu cô và có cái gì đó bị vỡ.

Astrid đông cứng người, không dám nhúc nhích.

Cô không biết cái gì bị vỡ, nhưng âm thanh đó không lẫn vào đâu được.

Những mảnh vỡ nằm ở đâu?

Tim cô nện thình thịch, cô nguyên rửa sự mù lòa của mình. Cô không dám di chuyển vì sợ có thể giẫm phải mảnh vỡ.

“Sasha ?” Cô hỏi.

Cậu ấy không trả lời.

“Đừng di chuyển.” Chất giọng trầm đầy oai vệ của Zarek gây nên một cơn rung mình chạy dọc sống lưng cô.

Điều tiếp theo mà cô biết là hai cánh tay khỏe mạnh dễ dàng nhấc bổng cô lên khỏi sàn và việc đó làm cô thực sự hoảng sợ. Anh bế cô tựa vào một cơ thể cứng như đá và săn chắc. Cơ bắp anh căng ra trước mỗi sai chân mang cô ra khỏi phòng khách.

Cô vòng tay mình quanh đôi vai rộng, rất đàn ông và sự đụng chạm của cô làm vai anh căng cứng lại. Hơi thở của anh phả vào mặt cô khiến cả người cô tan chảy.

“Zarek ?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Ở trong ngôi nhà này còn ai khác có thể bế cô lên mà tôi cần biết không?”

Cô lờ đi câu mỉa mai của anh khi anh bế cô vào bếp và đặt cô xuống một cái ghế.

Cô ngay lập tức thấy nhớ hơi ấm của anh. Nó khiến cho ngực cô nhúc nhích một cách kì lạ, cơn đau nhói mà cô đã

không mong đợi cũng như không hiểu nó có nghĩa gì.

“Cảm ơn anh.” Cô dè dặt nói.

Anh không đáp trả. Thay vào đó, cô nghe tiếng anh rời khỏi căn phòng.

Vài phút sau, anh quay lại và vứt thứ gì đó vào thùng rác.

“Tôi không biết cô đã làm gì Scooby.” Anh nói, giọng anh vẫn như mọi khi. “Nhưng nó trốn trong góc, nằm lên một chiếc áo len và gằm gừ với tôi.”

Cô kiềm chế thôi thúc được cười lớn trước hình ảnh đó. “Cậu ấy đang tỏ ra xấu tính.”

“Ồ, vậy à. Nơi mà tôi ở, chúng tôi đánh đòn những thứ không vâng lời.”

Astrid cau mày trước lời nói của anh và cảm xúc bên dưới câu nói đó. “Đôi khi tỏ ra cảm thông sẽ hiệu quả hơn việc trừng phạt.”

“Và đôi khi thì không.”

“Có lẽ vậy.” Cô thì thầm.

Zarek mở vòi nước ở bồn rửa tay. Có vẻ như anh lại rửa tay một lần nữa.

Lạ thật, anh có vẻ làm như vậy rất nhiều lần.

“Tôi đã nhặt hết những mảnh vỡ mà tôi tìm thấy.” Anh nói lén át tiếng nước đang chảy. “Nhưng chiếc bình pha lê trên bàn của cô đã vỡ vụn. Cô có lẽ cần mang giấy khi bước vào phòng khách trong vài ngày.”

Astrid xúc động một cách lạ lùng trước hành động và lời nhắc nhở của anh. Cô đứng lên khỏi cái ghế và đi ngang qua phòng để đến bên anh. Mặc dù cô không thể thấy anh, nhưng bây giờ cô có thể cảm nhận được anh. Cảm nhận được hơi ấm của anh, sức mạnh của anh.

Cảm nhận được sức hút từ người đàn ông này.

Một cơn run mình chạy dọc khắp người cô, khởi gợi những ham muốn và nhu cầu của cô.

Một bộ phận xa lạ trong người cô nhúc nhối với thôi thúc vươn tay ra và chạm vào làn da mịn màng, ngăm đen hứa hẹn sẽ khiến cả người cô nóng lên. Thậm chí ngay lúc này cô vẫn còn nhớ làn da anh có vẻ ra sao. Nhớ cái cách ánh sáng nhảy nhót trên nó.

Cô muốn kéo môi anh về phía môi cô và xem thử anh có mùi vị như thế nào. Xem thử nếu anh có thể trở nên dịu

dàng.

Hay anh sẽ tỏ ra thô bạo và dữ dội.

Astrid nên cảm thấy sốc bởi những suy nghĩ của cô. Là một người phán xét, đáng ra cô không nên tò mò về những thứ đó, nhưng là một người phụ nữ, cô không thể cưỡng lại được.

Đã từ rất lâu, rất lâu rồi kể từ khi cô cảm thấy khao khát một người đàn ông. Vẫn có một phần nào đó sâu thẳm trong cô mong mỏi tìm thấy bên trong người đàn ông này điều tốt đẹp mà Acheron tin là nó có hiện hữu.

Đó cũng là điều mà cô không muốn làm trong suốt nhiều thế kỷ qua.

Không có lý do chính xác nào để tin lòng tốt của Zarek có hiện hữu. “Làm sao anh biết là tôi cần anh.”

“Tôi nghe tiếng kính vỡ và tìm thấy cô bị mắc kẹt.”

Cô mỉm cười. “Anh thật ngọt ngào.”

Cô có cảm giác anh đang nhìn chăm chăm vào cô. Cả người cô nóng bừng lên bởi ý nghĩ đó. Đầu nhũ hoa của cô se lại.

“Công chúa, tôi không phải là người ngọt ngào. Tin tôi đi.”

Không, anh không ngọt ngào. Anh khắc nghiệt. Lôi cuốn một cách kỳ lạ và đầy gai góc. Như một con thú hoang cần được thuần hóa.

Nếu như có bất cứ ai có thể thuần hóa một thứ như anh.

“Tôi đang cố mang cho anh một vài bộ quần áo.” Cô dịu dàng nói, cố lấy lại sự kiểm soát của cơ thể mình, mà nó dường như không chịu phản ứng theo cách thông thường. “Ồ đây tủ quần áo của tôi vẫn còn vài cái áo len dài tay, nếu anh muốn mượn chúng.”

Anh chế giễu ý tưởng đó trong khi khóa vòi nước lại và rút một tờ khăn giấy ra để lau khô tay. “Công chúa ơi, quần áo của cô sẽ không vừa với tôi đâu.”

Cô bật cười. “Chúng không phải của tôi. Chúng thuộc về một người bạn là đàn ông.”

Zarek không thể thở được khi cô ở quá gần anh. Anh chỉ cần khẽ cúi đầu xuống và anh đã có thể hôn lên đôi môi hơi hé mở của cô.

Vươn người ra và anh có thể chạm vào cô.

Điều khiến anh hoảng sợ nhất là việc anh muốn chạm vào cô nhiều đến nhường nào. Việc anh khao khát được ẩn cơ thể mình vào cơ thể của cô và cảm nhận từng đường cong mềm mại của cô tựa vào cơ thể nam tính rắn chắc của anh nhiều đến nhường nào.

Anh không thể nhớ mình đã bao giờ muốn bất cứ điều gì hơn thế.

Nhắm mắt lại, anh đắm chìm trong hình ảnh cả hai người họ cùng trần truội. Hình ảnh anh đặt cô nằm xuống trên cái quây ở trước mặt anh và anh sẽ lấy đi hết mọi ý thức của cô. Hình ảnh rút ra, trượt vào nơi ấm nóng của cô cho đến khi anh kiệt sức đến nỗi không thể đứng được nữa.

Quá nhức nhối để có thể di chuyển.

Anh muốn cảm nhận hơi ấm của làn da cô mơn trớn trên da anh. Hơi thở của cô phả lên da thịt anh.

Nhưng hơn hết, anh muốn mùi hương của cô vươn lại tên làn da anh. Để biết cảm giác sẽ như thế nào khi có được người phụ nữ không tỏ ra sợ hãi hay coi thường anh.

Trong nhiều thế kỷ qua, anh luôn trả công cho những người phụ nữ mà anh quan hệ. Hầu hết trong những lần đó anh đều không cần phải làm vậy.

Anh đã cô độc một mình quá lâu rồi...

“Người bạn đàn ông này của cô đang ở đâu?” Anh hỏi, giọng anh thấp xuống một cách lạ lùng khi anh nghĩ đến cô ở cùng một người đàn ông khác. Làm anh đau nhói theo cách mà nó không nên xảy ra.

Sasha chạy vào trong phòng, nhìn chăm chăm vào họ và sữa.

“Bạn của tôi chết rồi.” Astrid nói mà không do dự.

Zarek nhướng một bên mày. “Chết như thế nào?”

“Mmm, cậu ấy bị nhiễm vi – rút parvo.”

“Đó là bệnh của chó mà?”

“Phải, đó là một bi kịch.”

“Ê! Tôi không chấp nhận chuyện đó đâu.” Sasha nói với Astrid.

“Cư xử dằn đoàng hoặc tở sẽ cho cậu vài con vi – rút parvo.”

Zarek bước ra xa khỏi cô. “Cô có nhớ anh ta không?”

Cô liếc về hướng tiếng sữa của Sasha. “Không, thực sự thì không. Cậu ấy đã chịu nhiều đau đớn,”

“Tôi sẽ cho cậu thấy thế nào là đau đớn, nữ thần ạ. Cứ chờ đi.”

Cô kiềm lại nụ cười. “Vậy anh có muốn một ít quần áo không?” Cô hỏi Zarek.

“Chắc rồi.”

Cô dẫn anh vào phòng cô.

“Cậu thật độc ác.” Sasha gầm gừ. “Cứ đợi đó. Tôi sẽ trả đũa cậu vì chuyện này. Cậu biết điều gì khiến tôi thích thú hơn không. Đồ ăn khét. Và nếu tôi là cậu tôi sẽ không đụng đến đôi dép của mình nữa đâu.”

Cô phớt lờ cậu ta.

Zarek không nói gì cả khi cô dẫn anh vào phòng cô, căn phòng được trang trí bằng gam màu hồng phấn. Nó là một căn phòng nữ tính và trang nhã. Nhưng mùi hương trong phòng mới là thứ khiến anh nhức nhối.

Hương hoa hồng và gỗ tươi.

Nó có hương thơm như cô.

Mùi hương đó khiến anh cứng lại, anh đau đớn. Vật đàn ông của anh cương cứng lại bên dưới dây kéo quần, van nài anh hay làm gì đó thay vì chỉ nhìn cô.

Chống lại ý muốn của bản thân, ánh nhìn của anh nấn na trên cái giường của cô. Anh có thể hình dung cô nằm ngủ trên đó. Môi cô hé mở, cơ thể cô thả lỏng và trần truội...

Tấm chăn màu hồng nhạt quấn quanh đôi chân trần của cô.

“Của anh nè.”

Anh buộc bản thân phải chuyển ánh nhìn của mình từ chiếc giường đến tủ quần áo.

Cô lùi lại để anh có thể bước gần đến chỗ quần áo nam đã được xếp gọn gàng và đặt trong một cái giỏ đan bằng cây liễu gai. “Anh có thể lấy bất cứ thứ gì anh muốn.”

Đó là câu nói phóng khoáng nhất mà anh từng nghe. Vấn đề duy nhất ở đây là thứ anh muốn nhất chắc chắn không nằm trong cái giỏ đó.

Vì vậy anh cảm ơn cô, rồi moi ra một cái áo len dài tay màu đen và một cái áo len cổ lọ màu xám, thứ sẽ không quá nhỏ đối với anh. “Tôi sẽ về phòng mình thay đồ.” Anh nói, tự hỏi tại sao anh phải bận tâm chứ. Cô sẽ không quan tâm nếu anh có rời phòng hay không. Cứ như là cô có thể nhìn thấy anh hay bất cứ thứ gì.

Ở nhà hầu hết thời gian anh đều cởi trần.

Nhưng hành động đó là không lịch sự, phải không?

Kể từ khi nào mà trở nên lịch sự vậy?

Tối nay, hình như vậy.

Sasha sửa anh khi anh rời khỏi căn phòng, rồi con sói chạy vào trong phòng và sửa Astrid.

“Thôi đi, Sasha.” Cô nói. “Bằng không mình sẽ cho cậu ngủ trong nhà kho đó.”

Phớt lờ họ, Zarek trở về phòng mình để thay quần áo sạch.

Anh đóng cửa phòng và để quần áo sang một bên trong khi anh đứng đó cảm thấy rất đặc biệt. Đây chỉ là vài bộ quần áo cô mang đến cho anh. Và một nơi trú ẩn.

Một cái giường.

Thức ăn.

Anh nhìn quanh căn phòng với đồ nội thất đắt tiền và thanh lịch. Anh cảm thấy lạc lõng khi ở đây. Không chắc bản thân mình cảm thấy như thế nào. Trong cuộc đời của mình anh chưa bao giờ trải nghiệm một thứ gì như thế này.

Anh cảm thấy mình là con người thực thụ khi ở đây.

Hơn hết, anh cảm thấy được chào đón. Thứ mà ngay cả khi ở gần Sharon anh cũng không cảm nhận được.

Như những người khác mà anh biết trong nhiều thế kỷ qua, Sharon chỉ làm những việc anh trả công cho cô ta.

Không hơn không kém. Anh cảm thấy như thể mình đang xâm phạm mỗi khi anh đến gần cô ta.

Sharon luôn tỏ ra lịch sự và lạnh nhạt, đặc biệt là sau khi anh đã phớt lờ lời đề nghị của cô ta với anh. Anh luôn cảm nhận được một phần trong cô e sợ anh. Một phần trong cô luôn dõi theo anh, đặc biệt là khi con gái cô ở gần – như thể cô chờ đợi anh phát nổ lên với họ hay làm thứ gì tương tự vậy.

Điều đó luôn xúc phạm anh, nhưng rồi, anh đã quá quen với việc bị sỉ nhục nên anh chỉ nhún vai khinh thường việc đó.

Nhưng với Astrid anh không cảm thấy như vậy.

Cô đối đãi với anh như thể anh là một người bình thường. Khiến anh dễ dàng quên đi thực tế anh không bình thường.

Anh nhanh chóng thay quần áo rồi trở lại phòng khách nơi Astrid đang ngồi ở một bên ghế trường kỷ đọc một cuốn sách chữ nổi. Sasha đang nằm nghỉ ngơi trên cái ghế trường kỷ ngay kế bên chân cô. Con sói ngược đầu lên và nhìn chăm chăm vào anh trong đôi mắt xám của nó hiện lên sự căm ghét.

Zarek, người đã mang theo mình một con dao gọt trái cây từ trong bếp, cầm lấy một mẫu gỗ khác.

“Vậy làm sao mà cô lại nuôi một con sói như nuôi thú cưng?” Anh hỏi, ngồi xuống cái ghế đặt gần lò sưởi nhất để anh có thể quăng những vụn gỗ mình đã gọt vào trong lò.

Anh không hiểu tại sao anh lại nói chuyện với cô. Thường thì, anh sẽ không bận tâm hỏi, và dù thể anh thấy mình tò mò một cách kỳ lạ về cuộc sống của cô.

Astrid vươn người âu yếm vuốt ve con sói đang nằm gần chân cô. “Tôi không chắc. Cũng giống như anh. Tôi tìm thấy cậu ấy nằm bị thương và tôi mang cậu ấy vào và chăm sóc cậu ấy cho đến khi cậu ấy khỏe lại. Cậu ấy đã ở cùng tôi kể từ đó.”

“Tôi ngạc nhiên là nó để cô thuần hóa nó.”

Cô mỉm cười trước câu nói đó. “Tôi cũng vậy. Không dễ dàng gì để cậu ấy tin tưởng tôi.”

Zarek ngẫm nghĩ việc đó trong một phút. “ ‘Cậu phải rất kiên nhẫn. Trước tiên cậu phải ngồi cách tôi một khoảng cách nhỏ - như thế đó – trên bãi cỏ.’ “

Astrid há hốc mồm vì ngạc nhiên trong khi Zarek tiếp tục trích dẫn một trong những đoạn văn mà cô yêu thích.

Nếu anh có ném thứ gì vào cô thì cô cũng không thể ngạc nhiên hơn. “Anh biết cuốn Hoàng tử bé?”

“Tôi đã đọc nó một hay hai lần gì đó.”

Hắn phải nhiều hơn thế nên anh mới có thể trích dẫn nó một cách trôi chảy như vậy. Astrid một lần nữa cuối người chạm vào Sasha để cô có thể nhìn thấy Zarek.

Anh ngồi xéo so với cô và anh đang đeo gọt. Những tia lửa nhảy múa trong đôi mắt như màn đêm của anh. Chiếc áo len đen ôm sát cơ thể anh, và mặc dù bộ râu quai nón bao phủ mặt anh, cô vẫn bị ấn tượng bởi vẻ đẹp trai của anh.

Khi anh làm việc, người anh gần như thả lỏng. Miệng anh không còn mỉm lại đỉnh vể nghi ngờ mà đã thả lỏng hơn.

Vàng sáng chết chóc bao chặt lấy anh còn bó sát hơn cả chiếc áo len anh đang mặc.

“Tôi yêu cuốn sách đó.” Cô lặng lẽ nói. “Nó luôn là một trong những cuốn sách tôi yêu thích nhất.”

Anh không nói gì. Anh chỉ ngồi đó với mẫu gỗ được giữ cẩn thận trong bàn tay anh trong khi những ngón tay dài, búp măng di chuyển một cách khéo léo trên mẫu gỗ. Đây là lần đầu tiên bầu không khí xung quanh anh không quá ảm đạm. Không quá nguy hiểm.

Cô không thể gọi bầu không khí đó chính xác là yên bình, nhưng nó đã không còn tràn đầy sát khí như lúc trước.

“Anh đã đọc nó khi còn nhỏ à?” Cô hỏi.

“Không.” Anh lặng lẽ nói.

Cô nghiêng đầu, ngắm nhìn anh làm việc.

Anh dừng lại, rồi nhăn mặt nhìn cô.

Astrid thả Sasha ra và ngồi lại vị trí cũ.

Anh không chuyển động trong khi quan sát cô và con chó của cô. Ở đây có điều gì đó rất lạ: từng tế bào trong người anh nói với anh như vậy. Anh nhìn chăm chăm vào Sasha.

Nếu như anh không hiểu rõ hơn thì...

Nhưng tại sao một Người biến hình lại ở Alaska cùng với một người phụ nữ mù chứ? Từ trường ở đây sẽ gây khó khăn cho những người dân ông tộc Arcadian hay Katagari những người sẽ có một khoảng thời gian khó khăn duy trì bộ dạng nhất định trong khi những hạt điện tử trong không khí tác động đến phép thuật của họ.

Không, chuyện đó không có khả năng.

Và dù vậy...

Anh liếc nhìn họ rồi đến cái đồng hồ cổ được treo trên mặt lò sưởi. Đã gần bốn giờ sáng rồi. Đối với anh thì vẫn còn sớm, nhưng không có nhiều người thường sinh hoạt theo thời gian biểu giống anh. “Cô luôn luôn thức khuya à, công chúa?”

“Thỉnh thoảng.”

“ Cô không cần dậy sớm làm việc sao?”

“Không, tôi có tiền của gia đình. Còn anh thì sao, hoàng tử quyến rũ?”

Zarek trượt tay bởi lời nói của cô. Tiền của gia đình. Cô thậm chí còn giàu có hơn là anh nghĩ. “Hắn phải rất tuyệt khi không cần làm việc để kiếm sống.”

Astrid nghe thấy sự cay đắng trong giọng anh. “Anh không thích những người có nhiều tiền, phải không?”

“Tôi không có thành kiến với bất cứ ai, công chúa. Tôi ghét mọi người như nhau.”

Cô đã nghe về điều đó ở anh. Nghe Artemis nói anh thô lỗ, tục tĩu, không có giáo dục và là tên khốn đáng ghê tởm nhất mà Artemis từng biết đến.

Được sinh ra bởi Nữ hoàng của sự ghê tởm, đôi lúc anh được nói đến như thế.

“Anh không trả lời câu hỏi của tôi, Zarek. Anh làm gì để kiếm sống?”

“Cái này, cái kia.”

“Cái này, cái kia. Vậy anh là một người lang thang à?”

“Nếu tôi nói phải thì cô sẽ tống tôi ra khỏi đây hả?”

Mặc dù giọng anh đều đều và không có cảm xúc, cô vẫn cảm thấy anh chờ đợi câu trả lời của cô. Rằng một phần trong anh muốn cô ném anh ra ngoài.

Một phần trong anh mong đợi điều đó.

“Không, Zarek. Tôi đã nói với anh, anh được chào đón ở đây.”

Zarek dừng việc đeo gọt và nhìn chằm chằm vào ngọn lửa, lời nói của cô làm anh run rẩy. Nhưng thứ anh nhìn thấy không phải là ngọn lửa mà là khuôn mặt cô. Giọng nói ngọt ngào của cô ngân vang trong trái tim mà anh cứ ngỡ đã chết từ lâu rồi.

Không ai từng chào đón anh ở bất kỳ đâu.

“Tôi có thể giết cô và không ai biết chuyện đó.”

“Anh sẽ giết tôi à, Zarek ?”

Zarek nhẩn mặt trước những kí ức đang cấu xé anh. Anh nhìn thấy bản thân mình đi giữa những cái xác trong ngôi làng đã bị phá hủy. Hình ảnh những người với cổ họng đầy máu, nhà cửa của họ bị thiêu rụi...

Anh đáng ra phải bảo vệ họ.

Thay vào đó, anh đã giết tất cả bọn họ.

Và anh thậm chí còn không biết nguyên nhân. Anh không nhớ được gì cả ngoại trừ cơn thịnh nộ xâm chiếm toàn bộ con người anh. Nhu cầu đòi lại món nợ máu và sự chuộc tội.

“Tôi hy vọng là không, công chúa.” Anh thì thầm.

Đứng dậy, anh bước trở về phòng mình và khóa cửa lại.

Anh chỉ hy vọng cô cũng sẽ làm vậy.

Vài giờ sau, Astrid lắng nghe hơi thở nặng nề của Zarek khi anh chìm vào giấc ngủ chập chờn. Căn nhà hiện giờ

rất yên ắng, an toàn tránh được những cơn thịnh nộ của anh. Bầu không khí đã mất đi vẻ tâm tối và mọi thứ có vẻ êm đềm, bình yên – ngoại trừ người đàn ông đó, người có vẻ đang gặp những cơn ác mộng khủng khiếp.

Cô đã kiệt sức, nhưng không cảm thấy buồn ngủ. Cô có quá nhiều câu hỏi trong đầu mình.

Cô ước gì mình có thể nói chuyện với Acheron về Zarek và hỏi anh ấy người đàn ông này có gì mà anh ấy nghĩ xứng đáng được cứu rỗi. Nhưng Artemis đã đồng ý thỏa thuận này chỉ khi Acheron chịu hoàn toàn tránh xa khỏi chuyện này và không có bất kỳ hành động nào gây ảnh hưởng đến phán quyết. Nếu Astrid cố trao đổi với Acheron, Artemis sẽ chấm dứt cuộc kiểm tra này và ngay lập tức giết chết Zarek.

Phải có cách nào khác để tìm hiểu về vị khách của cô.

Cô nhìn Sasha người đang ngủ trong hình dạng một con sói trên chiếc giường của cô. Hai người họ đã biết nhau trong nhiều thế kỷ. Cậu ấy chỉ mới là một chú sói vừa mới trưởng thành khi tộc của cậu đồng ý chiến đấu cùng nữ thần Ai cập Bast chống lại Artemis

Sau khi cuộc chiến giữa hai nữ thần đó kết thúc, Artemis đã yêu cầu phán xét tất cả những ai đã chiến đấu chống lại cô ta, người chị cùng chung nửa dòng máu với Astrid, Lera đã được cử đi và chị ấy đã phán tất cả bọn họ có tội, ngoại trừ Sasha người còn quá trẻ để phải chịu trách nhiệm vì đã đi theo sự lãnh đạo của những người khác.

Bầy đàn của cậu ấy đã ngay lập tức quay lưng lại với cậu, vì cho rằng cậu đã phản bội họ để được nhận ân xá, mặc dù lúc ấy cậu chỉ mới mười bốn tuổi. Trong thế giới của tộc Katagaria, bản năng động vật và luật lệ quyết định mọi thứ. Bầy đàn là một thể thống nhất và bất cứ ai là một mối nguy hiểm đối với cả bầy thì sẽ bị xử tử, dù cho người đó có là một thành viên trong đàn.

Họ gần như đã giết chết cậu ấy. Nhưng may mắn thay, Astrid đã tìm thấy cậu ấy và chăm sóc cậu cho đến khi hồi

phục, và mặc dù cậu thực sự ghét những vị thần ở đỉnh Olympus, cậu đã luôn thân thiện, nếu không nói là yêu mến cô.

Cậu ấy có thể rời khỏi cô bất cứ lúc nào, nhưng cậu ấy không còn nơi nào để đi. Những Người biến hình tộc Arcadian muốn cậu ấy chết bởi vì cậu đã đi theo tộc Katagaria Slayers, những kẻ đã chống lại các vị thần trên đỉnh Olymus, và những người Slayers muốn cậu chết vì họ cho rằng cậu đã phản bội tộc của mình.

Cuộc sống của cậu luôn bấp bênh, kể cả bây giờ.

Trở lại lúc đó, cậu ấy đã rất hoang mang và sợ hãi bị người của mình phản bội.

Vì vậy từ nhiều thế kỷ trước, hai người bọn họ đã hình thành một liên minh có lợi cho cả hai. Cô đã ngăn cản

không cho những người khác giết hại cậu khi cậu còn là con sói con và cậu sẽ giúp đỡ cô mỗi khi cô bị lấy đi thị lực của mình.

Thời gian trôi qua, họ dần trở thành bạn bè và giờ thì Sasha rất mực trung thành với cô.

Sức mạnh người Katagaria của cậu ấy còn mạnh hơn sức mạnh của cô rất nhiều lần và cậu ấy thường dùng chúng mỗi khi cô yêu cầu.

Hiện giờ, cô đang xem xét đến việc sử dụng chúng.

Người Katagaria có thể đi xuyên thời gian...

Nhưng chỉ trong một giới hạn nhất định. Không, cô cần phải đảm bảo mình sẽ trở về kịp lúc trước khi Zarek thức dậy.

Vào những lúc như thế này, cô ước gì mình là một nữ thần đầy quyền năng chứ không phải một nàng tiên nhỏ bé.

Các vị thần có những sức mạnh có thể...

Cô mỉm cười trước một ý tưởng thoáng qua.

“M’Adoc.” Cô dịu dàng nói, triệu hồi một trong những vị thần Oneroi. Họ là những vị thần của giấc ngủ, người cai quản Phantosis, vương quốc bóng tối nằm giữa ranh giới của ý thức và tiềm thức.

Không khí xung quanh cô chuyển động bởi một nguồn năng lượng lớn, vô hình mà cô có thể cảm nhận được khi vị

thần Oneroi xuất hiện.

Cao gần hơn hai mét, M’Adoc làm cô thấy mình thật nhỏ bé – thứ mà cô đã cảm thấy rất nhiều lần. Mặc dù ngay bây giờ cô không thể thấy anh ấy, cô biết chính xác anh trông như thế nào. Mái tóc đen dài của anh quá tối đến

nổi gần như không phản chiếu ánh sáng và đôi mắt anh là một màu xanh nhạt đến nỗi chúng gần như không màu

và như đang phát sáng.

Giống như những người khác trong loài của anh, anh quá đẹp trai đối với những ai có cơ hội nhìn thấy anh, và thật khó để nhìn thẳng vào anh.

“Cô em họ bé bỏng.” Anh nói, giọng nói của anh kích thích và đầy quyến rũ và cùng lúc lại trống rỗng vô cảm – bởi vì cảm xúc là thứ đã bị tước đoạt khỏi những Oneroi. “Cũng đã lâu rồi. Ít nhất cũng phải ba hay bốn trăm năm rồi.”

Cô gật đầu. “Em đã rất bận rộn.”

Anh vươn người chạm vào tay cô để cô có thể biết anh đang đứng ở đâu. “Em cần gì?”

“Anh có biết bất kỳ điều gì về Thợ săn đêm Zarek không?” Những Oneroi thường là những người chữa trị cho các Thợ săn đêm, về thể xác lẫn tinh thần. Vì Thợ săn đêm xuất thân từ những người bị chà đạp hay bị hành hạ một cách dã man, một Người bảo vệ giấc mơ thường được cử đến giúp những Thợ săn đêm mới sinh chữa lành những vết thương tâm lý của họ để họ có thể hoàn thành nhiệm vụ trong thế giới mà không gây tổn thương cho những người khác.

Chỉ trong những giấc mơ những Oneroi mới có sức mạnh.

“Anh có nghe về hắn.”

Cô chờ đợi một lời giải thích, nhưng anh không nói thêm điều gì nữa, nên cô hỏi. “Anh biết được gì?”

“Hắn ta đã không còn cách cứu chữa nên không ai trong bọn anh có thể trợ giúp hắn.”

Cô chưa bao giờ nghe đến một chuyện như vậy trước đây. “Không bao giờ?”

“Đôi lúc một Skotos sẽ đến với hắn ta trong lúc hắn ngủ, nhưng chúng chỉ có thể lấy đi một vài cơn thịnh nộ của hắn ta cho bản thân chúng. Cơn giận dữ của hắn quá mãnh liệt đến nỗi không ai trong bọn chúng có thể chịu đựng lâu được và phải rời khỏi giấc ngủ của hắn.”

Cô kinh ngạc. Những Skotos còn hơn cả những loài ác quỷ. Là anh chị em của những người Oneroi, bọn họ ăn mòn cảm xúc của con người và dùng những cảm xúc đó để họ có thể cảm nhận được. Nếu để mặc họ, những Skoti có thể cực kỳ nguy hiểm và có thể giết chết những người mà họ ‘chữa trị’.

Thay vì xoa dịu Zarek, một cuộc viếng thăm của họ có thể làm tăng lên sự điên rồ của Zarek.

“Tại sao anh ta lại trở thành như vậy? Điều gì đã gây nên cơn thịnh nộ trong anh ta?”

“Chuyện đó có quan trọng không?” M’Adoc hỏi. “Anh nghe kể là hắn ta đã được đánh dấu cho cái chết.”

“Em cũng đã hứa với Acheron trước tiên em sẽ phán xét anh ta trước. Anh ta chỉ chết khi em nói như vậy.”

“Vậy thì em nên giúp bản thân tránh khỏi các rắc rối và lệnh cho hắn ta phải chết.”

Tại sao mọi người đều muốn Zarek phải chết? Cô không hiểu tại sao lại có nhiều sự thù địch hướng vào anh như vậy. Hèn gì người đàn ông này lại có những hành động như bây giờ.

Có bất cứ ai yêu mến anh không?

Chưa lần nào trong suốt khoảng thời gian dường như là vô tận, M'Adoc có những lời lẽ khắc nghiệt về bất cứ ai.

“Nói vậy không giống anh cho lắm.”

Cô nghe thấy anh hít vào một hơi thật sâu trong khi anh ấy gia tăng áp lực của bàn tay mình trên vai cô. “Không thể cứu chữa một con chó dại, Astrid à. Đó là điều tốt nhất cho mọi người, kể cả con chó đó, sẽ tốt hơn nếu nó được giải thoát.”

“Sống như một cái Bóng sẽ tốt hơn sao? Anh có bị điên không?”

“Trong trường hợp của Zarek. Như vậy sẽ tốt hơn.”

Cô thất kinh. “Nếu đó là sự thật, Acheron sẽ thương xót cho anh ta và sẽ không nhờ em phán xét anh ta.”

“Acheron không giết hẳn vì như vậy giống như anh ta tự giết bản thân mình.”

Cô ngẫm nghĩ câu nói trong giây lát. “Ý anh là gì? Em không thấy giữa họ có điểm chung nào hết.”

Cô có ấn tượng là M'Adoc đang thăm dò đầu óc cô. “Họ có rất nhiều điểm chung, Acheron và Zarek. Những điều mà hầu hết mọi người không thể thấy hay thấu hiểu. Anh cho rằng Acheron cảm thấy nếu Zarek không thể thoát khỏi thì bản thân anh ta cũng không thể.”

“Thoát khỏi cái gì?”

“Bản thân anh ta. Cả hai người đàn ông đều có xu hướng lựa chọn nỗi đau cho bản thân. Họ chỉ không chọn một cách khôn ngoan mà thôi.”

Astrid cảm thấy một cảm xúc lạ lùng khi nghe những từ ngữ đó. Ngực cô đột ngột cảm thấy nhức nhối. Một cảm xúc mà cô đã không còn cảm thấy từ rất lâu rồi. Cô thực sự cảm thấy đau lòng thay cho hai người họ.

Nhưng phần lớn, cô đau lòng thay cho Zarek.

“Làm thế nào họ tự chọn nỗi đau của mình?”

M'Adoc từ chối giải thích thêm. Nhưng dù sao thì, anh ấy vẫn thường làm như vậy. Nói chuyện với một vị thần của giấc ngủ chỉ ít bức bối hơn nói chuyện với một nhà tiên tri thôi.

“M'Adoc cho em thấy tại sao Zarek lại bị bỏ rơi bởi tất cả mọi người?”

“Anh không nghĩ là em muốn__”

“Cho em thấy.” Cô khẳng định. Cô phải biết, tận sâu bên trong cô nghi ngờ chuyện này không liên quan nhiều đến công việc của mình như cô vẫn cho là vậy. Nhu cầu cần phải biết của cô có vẻ xuất phát từ cá nhân hơn là công việc.

Giọng nói của anh hoàn toàn vô cảm. “Việc này chống lại các luật lệ.”

“Hậu quả như thế nào cũng được, em sẽ chịu trách nhiệm. Giờ thì cho em thấy đi. Làm ơn.”

M'Adoc dìu cô ngồi xuống giường.

Astrid nằm xuống và cho phép Người bảo vệ giấc mơ đưa cô vào trong giấc ngủ. Có một vài huyết thanh họ có thể dùng để khiến một người buồn ngủ hoặc họ có thể dùng sương mù của Wink, một vị thần giấc ngủ có cấp bậc thấp kém.

Những người Oneroi cũng như những vị thần giấc ngủ khác đã quen nhờ đến Wink và sương mù của anh ta để kiểm soát con người.

Dù cho họ sử dụng phương pháp gì thì hiệu quả của nó cũng phát huy ngay tức khắc lên người mà họ chăm sóc.”

Astrid không chắc M'Adoc đã dùng phương pháp nào với cô, ngay khi cô nhắm mắt cô cảm thấy cơ thể mình đang trôi dạt về vương quốc của Morpheus.

Ở đây cô có lại thị giác của mình mặc dù cô đang trong khoảng thời gian phán xét. Đó là lý do cô luôn thích mơ trong khi thi hành nhiệm vụ. M'Adoc xuất hiện bên cạnh cô. Về đẹp nam tính của anh thậm chí còn nổi bật hơn khi ở trong vương quốc này. “Em có chắc về việc này không?”

Cô gật đầu.

M'Adoc dẫn cô qua hàng loạt cánh cửa trong đại sảnh của Phantosis. Đó là một chuyện gia về giấc mơ, người có thể di chuyển từ giấc mơ của người này đến người khác. Họ có thể đi về quá khứ, tương lai hay một chuyến đi đến những nơi mà con người không hề biết đến.

M'Adoc tiếng đến một cánh cửa. “Hắn ta đang mơ về quá khứ của hắn.”

“Em muốn xem nó.”

Anh ngập ngừng như thể đang tranh cãi với bản thân. Cuối cùng, anh mở cánh cửa.

Astrid bước vào trong trước. Cô và M'Adoc đứng sau khung cảnh, cách xa những ai có thể nhìn hay cảm nhận thấy họ.

Không phải là họ cần làm như vậy, nhưng cô muốn chắc chắn là mình sẽ không can thiệp vào bất cứ chuyện gì đang xảy ra trong giấc mơ của Zarek.

Những người đang ở trong giấc mơ chỉ có thể nhìn thấy Oneroi hay Skoti trong giấc mơ của họ chỉ khi những vị thần giấc ngủ cho phép họ. Cô không chắc một tiên nữ như cô có vô hình đối với Zarek hay không.

Cô nhìn xung quanh giấc mơ.

Điều khiến cô ngạc nhiên nhất là mọi thứ quá sống động. Hầu hết mọi người thường mơ thấy những chi tiết không rõ ràng. Nhưng giấc mơ này, nó rõ ràng như pha lê và sống động như thế giới mà cô đã từng sống.

Cô nhìn thấy ba cậu bé đang bu quanh một cánh cửa cổ thời La Mã.

Xoay quanh độ tuổi từ bốn đến tám tuổi, bọn chúng cầm những cây gậy trong tay và đang cười đùa, la hét. “Ăn nó, ăn nó, ăn nó.”

Một cậu bé thứ tư độ chừng mười hai tuổi chạy xuyên qua cô. Mái tóc đen và đôi mắt xanh của cậu ta rất nổi bật và cậu nhìn cực kỳ giống người đàn ông mà cô đã nhìn thấy qua đôi mắt của Sasha .

“Đó là Zarek hả?”

M'Adoc lắc đầu. “ Đây là anh trai chung nửa dòng máu với Zarek, Marius .”

Marius chạy đến chỗ những đứa trẻ khác.

“Nó không chịu ăn, Marius.” Một cậu bé khác nói trong khi nó chọt thứ gì đó trên mặt đất bằng cây gậy của nó.

Marius lấy cây gậy từ tay em trai mình và chọt vào thứ gì đó nhô lên trên mặt đất. “Sao vậy, tên nó lè? Mày quá cao quý để ăn đồng rác này à?”

Astrid thở dốc khi nhận ra còn một cậu bé khác đang nằm trên mặt đất. Cậu bé ăn mặc rách rưới, người mà bọn chúng đang ép phải ăn một đồng rác hôi thối.

Những cậu bé cầm gậy tiếp tục chọt và đánh đứa bé kia. Đá cậu khi cậu không có phản ứng nào với những cú đánh cũng như lời lăng mạ của bọn chúng.

“Những đứa bé trai này là ai?” Cô hỏi.

“Anh em trai chung nửa dòng máu với Zarek.” M'Adoc chỉ vào chúng. “Marius, như em đã biết. Marcus là đứa mặc bộ đồ màu xanh dương và có đôi mắt nâu. Cậu ta chín tuổi, anh tin là vậy. Lucius là đứa bé, vừa mới lên năm và mặc bộ đồ đỏ. Đứa tám tuổi là Aesculus.”

“Zarek đâu?”

“Hắn ta là đứa trẻ đang nằm ôm đầu trên đất.”

Cô chùn bước, mặc dù cô đã nghi ngờ đó là anh. Thật lòng mà nói, cô không thể dời mắt khỏi anh. Anh vẫn không nhúc nhích. Dù cho bọn chúng có đánh anh mạnh đến cỡ nào, dù cho bọn chúng có nói gì. Anh vẫn nằm đó như một tảng đá bất động.

“Tại sao bọn chúng lại tra tấn anh ấy?”

Trong mắt của M’Adoc hiện lên nỗi buồn, như nói cho cô biết anh đang hấp thụ một vài cảm xúc của Zarek trong khi anh quan sát những cậu bé đó. “Bởi vì bọn chúng có thể. Cha của bọn chúng là Gaius Magnus. Ông ta cai trị mọi người, kể cả gia đình của ông ta, bằng một bàn tay khắc nghiệt. Ông ta độc ác đến nỗi ông đã giết chết mẹ của bọn chúng vào một đêm vì bà dám cười với một người đàn ông khác.”

Astrid kinh hoàng trước tin tức đó.

“Magnus dùng những nô lệ của ông ta để huấn luyện con trai ông ta thành những kẻ nhẫn tâm. Zarek không may mắn bị đem ra làm một cậu bé chịu đòn và không như những đứa trẻ chịu đòn khác, hắn ta không đủ may mắn được chết.”

Cô chỉ hiểu thoáng qua những gì mà M’Adoc đang nói với cô. Trong thời đại của mình, cô đã thấy rất nhiều tội ác, nhưng chưa thấy bất kỳ chuyện gì giống như thế này.

Thật không thể tin nổi, bọn họ được phép đối xử với anh như vậy, nhất là khi anh là một người trong gia đình.

“Anh nói Zarek là anh em trai chung nửa dòng máu với bọn chúng mà. Làm sao anh ấy lại là một người nô lệ trong khi bọn chúng thì không? Có phải anh ấy bị liên lụy từ cái chết của mẹ anh ấy không?”

“Không, người cha độc ác của bọn chúng đã cùng một nô lệ Hy Lạp thuộc về chú bọn chúng sinh ra Zarek. Khi Zarek được sinh ra, mẹ của hắn đã mua chuộc những người hầu mang hắn ra ngoài và để cho hắn chết. Người hầu đó thương hại cho đứa bé, và thay vì giết nó, bà ta đảm bảo đứa bé được đưa đến tay cha nó.”

Astrid lại nhìn vào cậu bé nằm trên mặt đất. “Cha của anh ấy cũng không muốn anh ấy.” Đó là một tuyên bố chính xác.

Không còn nghi ngờ gì rằng không ai muốn đứa trẻ này.

“Không, đối với ông ta Zarek là một vết nhơ. Yếu đuối. Zarek có thể mang trong mình dòng máu của ông ta, nhưng hắn cũng mang trong mình dòng máu của một nô lệ vô dụng. Nên Gaius biến Zarek thành một trong những nô lệ của ông ta, những kẻ cảm hận cha của hắn và trút tất cả sang người hắn. Mỗi khi một người nô lệ hay người hầu cảm phẫn cha hắn hay các anh em của hắn, cậu bé phải gánh chịu cơn tức giận đó. Hắn ta lớn lên với thân phận là người chịu đòn.”

Cô nhìn cảnh Marius tóm lấy tóc của Zarek và kéo anh đứng dậy. Hơi thở của cô nghẹn lại trong cổ họng khi cô

nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của anh bị biến dạng ra sao, anh có đầy sẹo đến nỗi anh gần như nhìn không giống con người.

“Sao vậy, tên nô lệ? Không đói hả?”

Zarek không trả lời. Anh đẩy tay Marius ra, cố trốn thoát. Nhưng anh không thốt ra từ nào để bảo vệ bản thân. Như thể anh không biết nên làm gì hoặc đã quá quen thuộc với việc bị bắt nạt nên anh cũng không bận tâm đến.

“Để cậu ấy đi!”

Cô quay lại đối mặt với một cậu bé khác tầm tuổi Zarek. Giống như Zarek cậu ta có mái tóc đen và đôi mắt xanh, và mang vẻ ngoài giống như những người anh em của cậu.

Người mới đến phóng về phía Marius và buộc cậu ta thả Zarek ra. Cậu ta vịn tay cậu bé lớn tuổi hơn ra sau lưng nó.

“Đó là Valerius.” M’Adoc thông báo cho cô biết. “Một người anh em khác của Zarek.”

“Có vấn đề gì với anh vậy Marius ?” Valerius gắng hỏi. “Anh không nên đánh đập những người yếu hơn mình. Nhìn cậu ấy đi. Cậu ấy gần như không thể đứng nổi.”

Marius vặn người thoát khỏi cái khóa tay, rồi bẻ tay Valerius, nện cậu té xuống đất. “Valerius, mày là một tên vô dụng. Tao không thể tin là mày được đặt theo tên của ông nội. Mày không làm được gì ngoại trừ làm xấu mặt ông.”

Marius cười kinh bỉ như đang chế nhạo sự hiện diện của cậu bé đó. “Mày là kẻ yếu đuối. Nhất gan. Thế giới này chỉ thuộc quyền sở hữu của những người mạnh mẽ. Mày luôn tỏ ra thương hại cho những kẻ quá yếu đuối không thể tự mình chiến đấu. Tao không thể tin là chúng ta sinh từ cùng bụng mẹ.”

Những cậu trai khác tấn công Valerius trong khi Marius quay trở lại với Zæk.

“Mày đúng đó, thằng nô lệ.” Nó túm tóc Zæk. “Mày không xứng đáng với đồng rác này. Phân mới là thứ mày xứng đáng ăn.”

Marius quăng anh về phía trước...

Astrid chạy ra khỏi giấc mơ, không thể chịu đựng những điều sắp sửa xảy ra.

Đã quen với việc không có bất kỳ cảm xúc nào với những người khác, hiện giờ cô cảm thấy quá tải với những cảm xúc của mình. Cô thực sự đã cảm thấy thịnh nộ và đau đớn thay cho anh.

Làm thế những chuyện như thế này được phép xảy ra?

Làm sao Zæk có thể sống nổi cuộc sống đã được định đoạt dành cho anh?

Trong giây phút đó, cô ghét những người chị của mình vì một phần vai trò của họ trong tuổi thơ của Zæk.

Nhưng dù sao thì, thậm chí những vị thần số mệnh cũng không thể kiểm soát mọi thứ. Cô biết điều đó. Nhưng dù vậy, hiểu rõ điều đó cũng không làm dịu đi cơn nhức nhối trong tim cô dành cho cậu bé đáng ra phải được yêu chiều.

Cậu bé người đã lớn lên thành một người đàn ông đầy giận dữ và cay đắng.

Làm sao mà anh ấy không tỏ ra khắc nghiệt cơ chứ? Làm sao mà mọi người có thể mong chờ anh cư xử khác đi trong khi anh luôn bị coi khinh?

“Anh đã cảnh báo em.” M’Adoc nói khi anh quay trở lại với cô. “Đó là lý do tại sao những Skoti không chịu viếng thăm những giấc mơ của hân. Tất cả những gì em thấy, là một trong những ký ức dễ chịu nhất của hân.”

“Em không hiểu làm sao anh ấy có thể sống sót.” Cô thì thầm, cố gắng hiểu lý do. “Tại sao anh ấy không tự kết liễu bản thân mình?”

M’Adoc đánh giá cô một cách cẩn thận. “Chỉ có Zæk mới có thể trả lời câu hỏi đó.”

Anh đưa cô một cái lọ nhỏ.

Astrid nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu đỏ sẫm như máu. Đó là một loại huyết thanh quý hiếm, được bào chế bởi những Oneroi, nó cho họ hay những người khác khả năng, dù chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trở thành một người đồng hành với người đang mơ.

Nó có thể dùng những giấc mơ để hướng dẫn hay điều khiển, nó cho phép một người đang ngủ trải nghiệm cuộc sống của một người khác để người đó có thể hiểu hơn về cuộc sống đó.

Chỉ có ba Oneroi sở hữu huyết thanh này. M’Adoc, M’Ordant và D’Alerian. Họ thường dùng huyết thanh này trên con người để thấu hiểu sự cảm thông và lòng trắc ẩn.

Chỉ một cái nhấp môi và cô có thể trở thành Zæk trong giấc mơ của anh. Cô sẽ hoàn toàn thấu hiểu anh.

Cô sẽ là anh.

Và cô sẽ cảm nhận tất cả cảm xúc của anh...

Đó là một bước tiến lớn. Tận sâu bên trong cô biết nếu như mình làm điều này, cô sẽ không bao giờ còn như trước.

Rồi một lần nữa, cô có lẽ sẽ nhận thấy Zarek không có cảm xúc nào ngoài trừ cơn thịnh nộ và lòng căm thù. Anh có thể vẫn là một con thú giống như mọi người thường nói.

Một cái nhấp môi và cô sẽ biết được sự thật.

Astrid mở cái nút ra và uống cái lọ nhỏ đó.

Cô không biết hiện giờ Zarek đang mơ thấy thứ gì, cô chỉ hy vọng anh không còn mơ thấy giấc mơ mà cô đã chứng kiến.

Anh đã không mơ về nó nữa.

Zarek lúc bấy giờ đã được mười bốn tuổi.

Lúc đầu, Astrid nghĩ sự mù lòa của mình đã trở lại cho đến khi cô nhận ra mình đang ‘nhìn’ qua đôi mắt của Zarek. Hay chính xác hơn là một con mắt. Toàn bộ khuôn mặt bên trái của cô đau nhói mỗi khi cô chớp mắt. Một vết sẹo chạy dài từ mi mắt đến má anh, làm cho các cơ trên mặt anh nhúc nhúi.

Mắt phải của anh, chỉ phần nào hoạt động, có một vẩy mờ trong đó như bị đục thủy tinh thể và cô cần vài phút để phút trước khi những ký ức của anh trở thành của cô và cô hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hai năm trước anh đã gánh chịu một trận đòn dữ dội từ một người lính ở khu chợ khiến cho lớp ngoài giác mạc bên mắt phải của anh bị tổn thương nghiêm trọng. Mắt trái của anh đã bị mù vài năm trước trong một trận đánh đòn khác dưới bàn tay của anh trai anh Valerius.

Zarek không thể thấy gì nhiều hơn những cái bóng và vết mờ đục.

Không phải là cậu quan tâm. Ít nhất như vậy, cậu không phải nhìn thấy ảnh phản chiếu của bản thân.

Cậu cũng không cần phải bận tâm đến cái nhìn khinh bỉ của những người khác nữa.

Zarek lê bước băng qua một con đường cũ kỹ, đông đúc của khu chợ. Chân phải của cậu cứng đờ, gần như không thể gập lại bởi nhiều lần bị gãy và không được cố định lại.

Cũng vì thế, mà nó phần nào ngăn hơn chân trái của cậu. Vì hai chân không tương đồng nhau nên cậu không thể đi đứng nhanh nhẹn như những người khác. Cánh tay trái của cậu cũng tương tự như vậy. Cậu gần như không thể chuyển động nó và cánh tay phải của cậu hoàn toàn vô dụng.

Trong bàn tay trái còn hữu dụng của mình, cậu nắm chặt ba đồng quadran. Đồng xu là vật vô dụng với hầu hết những người La Mã, nhưng với cậu chúng là kho báu.

Valerius đã nổi giận với Marius và ném ví của hắn ta ra ngoài cửa sổ. Marius đã bắt một người nô lệ khác nhặt những đồng tiền lên, nhưng ba đồng xu đã bị bỏ sót. Lý do duy nhất cậu biết về chúng vì chúng đã vắng bóng lưng cậu.

Zarek đang ra nên giao nộp những đồng xu, nhưng nếu cậu làm vậy, Marius vẫn sẽ đánh cậu vì chuyện đó. Người anh trai cả của cậu không thể chịu đựng nổi khi thấy cậu và Zarek đã học được từ nhiều năm trước nên tránh Marius càng xa càng tốt.

Còn về Valerius...

Zarek ghét hắn ta nhất. Không giống những kẻ khác, Valerius luôn cố giúp cậu nhưng mỗi lần Valerius cố làm vậy, họ đều bị bắt gặp và Zarek phải chịu những hình phạt nặng nề hơn.

Như phần còn lại của gia đình cậu, cậu ghét trái tim mềm yếu của Valerius. Valerius tốt hơn nên phỉ nhổ cậu như những kẻ khác. Bởi cuối cùng thì, Valerius bị ép phản đánh đập cậu dã man hơn để chứng tỏ với mọi người hắn ta không phải là kẻ yếu đuối.

Zarek men theo hương thơm của bánh mì nướng, tập tễnh đi đến chỗ tiệm bánh. Mùi hương ấy thật tuyệt vời. Ấm áp. Ngọt ngào. Ý nghĩ ném một miếng cậu khiến trái tim cậu bay lượn và miệng cậu đầy nước.

Cậu nghe mọi người nguyên rủa cậu khi cậu lết lại gần, nhìn thấy bóng của họ hối hả tránh xa cậu.

Cậu không quan tâm.

Zarek biết mình kinh tởm đến nhường nào. Cậu đã nghe những lời như vậy kể từ giây phút cậu được sinh ra.

Nếu như cậu được lựa chọn, cậu cũng sẽ rời khỏi bản thân mình. Nhưng số mệnh đã định, cậu bị mắc kẹt với cái cơ thể què quạc, đầy sẹo này rồi.

Cậu chỉ ước mình không chỉ mù mà điếc luôn cho rồi. Lúc đó cậu sẽ không phải nghe những lời lăng mạ của họ vang lên bên tai.

Zarek tiến lại gần một cái gì đó cậu cho đó là một người đàn ông trẻ tuổi, đang đứng trước một giỏ bánh mì.

“Xéo khỏi đây ngay!” Người đàn ông trẻ quát

“Làm ơn, thưa ngài” Zarek nói, cố giữ đôi mắt bị mờ của mình nhìn chằm chằm xuống nền đất. “Tôi đến để mua một mẫu bánh mì.”

“Bọn tao không có thứ gì cho mày hết, thằng ăn mày.”

Thứ gì đó cứng đập vào đầu cậu.

Zarek đã quá quen với việc chịu đau nên cậu không chùn bước. Cậu cố đưa những đồng xu cho người đàn ông, nhưng có thứ gì đó đập vào tay cậu và làm văng những đồng xu quý giá ra khỏi bàn tay cậu.

Tuyệt vọng vì một mẫu bánh mì mới, Zarek quỳ gối nhặt lại những đồng xu. Tim cậu nện thình thịch. Cậu cố nhướn mắt lên để tìm chúng.

Làm ơn! Cậu phải có những đồng xu của mình ! Sẽ không ai cho cậu số tiền giống vậy đâu, còn chưa nói đến không phải lúc nào Marius và Valerius cũng đánh nhau.

Cậu điên cuồng mò mẫm trong đám đất cát.

Tiền của cậu đâu rồi?

Đâu rồi?

Cậu chỉ tìm được một đồng khi ai đó đánh vào lưng cậu với một thứ gì đó có vẻ như là một cây chổi.

“Biến khỏi đây.” Người phụ nữ quát. “Mày làm cho khách hàng của bọn tao bỏ chạy.”

Quá quen với việc bị đánh đập nên cậu không quan tâm đến những cú nện bằng chổi, Zarek mò mẫm hai đồng xu còn lại.

Trước khi tìm được chúng, cậu nhận lấy một cú đá mạnh vào sườn.

“Mày điếc à?” Một người đàn ông hỏi. “Xéo khỏi đây, mày tên ăn mày vô dụng, hoặc tao sẽ gọi những người lính.”

Đó là lời đe dọa mà Zarek thực sự kinh sợ. Cuộc chạm trán gần đây nhất với những người lính đã lấy đi mất phải của cậu. Cậu không muốn mất luôn chút xíu thị lực còn lại.

Trái tim cậu thất lại khi cậu nhớ đến mẹ mình và lời lẽ đầy kinh miệt của bà ta.

Nhưng hơn thế, cậu nhớ đến phản ứng của cha cậu khi họ mang cậu về nhà sau khi những người lính đã đánh đập cậu xong.

Sự trừng phạt của cha cậu khiến cho những đòn roi của người lính trở nên nhẹ nhàng.

Nếu cậu bị phát hiện đã chạy ra thành phố một lần nữa, không thể nói trước được cha cậu sẽ làm gì. Cậu không được phép ra bên ngoài khu đất biệt thự của họ. Còn chưa nói đến thực tế cậu đã ăn cắp ba đồng xu.

Ồ, giờ chỉ còn một.

Siết chặt đồng xu của mình trong tay, cậu lết khỏi tiệm bánh nhanh hết mức cơ thể tật nguyên của cậu cho phép.

Khi cậu hướng về phía đám đông, cậu cảm thấy thứ gì đó ướt trên má mình, cậu chùi nó đi và phát hiện đó là máu.

Zarek thở dài đầy mệt mỏi trong khi cậu sờ đầu mình cho đến khi cậu tìm thấy một vết thương nằm phía trên chân mày. Nó không sâu lắm. Nhưng nó cũng đau.

Nhớ lại thân phận của mình, cậu lau đi vết máu.

Tất cả những gì cậu muốn là bánh mì mới. Chỉ một miếng thôi. Đòi hỏi như vậy là quá đáng lắm sao?

Cậu nhìn quanh, cố dùng thị giác mờ mờ của mình và mũi để tìm một tiệm bánh khác.

“Zarek ?”

Cậu hoảng hốt trước giọng nói của Valerius.

Zarek cố chạy vào đám đông, trở lại hướng của biệt thự, nhưng không đi được xa cho lắm khi anh trai cậu bắt được cậu.

Cái siết chặt của Valerius khiến cậu bất động.

“Cậu đang làm gì ở đây.” Hắn ta gắt hỏi, lắc mạnh cánh tay bị tật của Zarek. “Cậu có biết cậu sẽ bị gì nếu những người khác phát hiện cậu ở ngoài này không?”

Dĩ nhiên là cậu biết.

Nhưng Zarek quá sợ hãi đến nỗi không thốt nổi câu trả lời. Cả cơ thể cậu run rẩy vì nỗi kinh hoàng. Tất cả những gì cậu có thể làm là nghiêng mặt tránh những cú đấm mà hắn có thể tung ra bất cứ lúc nào.

“Zarek.” Valerius nói, giọng hắn đầy vẻ ghê tởm. “Tại sao cậu không bao giờ làm theo những gì được bảo. Tôi thì là cậu thích bị ăn đòn lắm. Còn lý do nào khác để cậu làm như vậy không?”

Valerius siết mạnh bên vai bị thương của Zarek và đẩy cậu về phía trang trại.

Zarek vấp ngã.

Đồng xu cuối cùng văng khỏi tay cậu và lăn quá bên đường.

“Không!” Zarek thở hổn hển và bò theo nó.

Valerius bắt lấy cậu và lôi cậu dậy. “Cậu bị cái quái gì vậy?”

Zarek nhìn thấy hình ảnh mờ mờ của một đứa bé nhặt đồng xu của cậu lên và bỏ chạy. Dạ dày cậu thắt chặt vì cơn đói, cậu hoàn toàn bị hạ gục.

“Tôi chỉ muốn một lát bánh mì.” Cậu nói, tim cậu tan vỡ, môi cậu run rẩy.

“Cậu có bánh mì ở nhà.”

Không, Valerius và anh em của hắn có bánh mì. Zarek chỉ được ăn những thứ rác rưởi mà ngay cả những người nô lệ khác và chó cũng không thèm ăn.

Chỉ một lần trong đời, cậu muốn ăn thứ gì đó còn mới và chưa qua miệng của kẻ khác.

Thứ gì đó mà người ta đã không nhả vào nó.

“Cái gì đây?”

Zarek co rúm người lại trước giọng nói trầm luôn khiến cậu cảm thấy mình như mảnh kính bị nghiền nát. Cậu nép người lại, cố khiến bản thân mình trở nên vô hình trước vị chỉ huy đang ngồi trên lưng ngựa, dù biết chuyện đó là không thể nào.

Người đàn ông đó nhìn thấy mọi thứ.

Valerius nhìn có vẻ hoảng hốt như Zarek. Như mọi khi phải đối mặt với cha của hắn, chàng trai trẻ trở nên lắp bắp. “Con – n – n đ – đang ..”

“Thằng nô lệ đó làm gì ở đây?”

Zarek bước lùi lại khi mắt Valerius mở to và hắn nuốt nước bọt. Hiển nhiên là Valerius đang tìm kiếm một câu nói dối.

“C – c – chúng con đang đi ch – ch – chợ.” Valerius nhanh nhẩu nói.

“Mày và thằng nô lệ này?” Người chỉ huy hỏi đầy vẻ hoài nghi. “Để làm gì? Mày định mua một roi da mới để đánh nó à?”

Zarek thầm cầu nguyện Valerius đừng nói dối. Mọi chuyện luôn tồi tệ hơn với cậu mỗi khi Valerius nói dối để bảo vệ cậu.

Ước gì cậu có can đảm nói lên sự thật, nhưng từ lâu cậu đã học được rằng nô lệ không bao giờ lên tiếng vì lợi ích của bản thân.

Và cậu, không như những người khác, không bao giờ được phép cất tiếng nói trước mặt cha cậu.

“Vâng – g – g ... con...”

Cha cậu gầm gừ một câu nguyên rửa rồi đá vào mặt Valerius. Cú đánh khiến hắn té nhào xuống đất bên cạnh Zarek, mũi hắn chảy máu.

“Tao phát ốm trước cái cách mày che chở cho nó.” Cha cậu xuống ngựa và xông đến chỗ Zarek, người đang khụy gối và ôm lấy đầu mình, chờ đợi những cú đánh sắp giáng xuống.

Cha cậu đá vào bên sườn vẫn còn đang bị đau của cậu. “Đứng dậy, con chó.”

Cơn đau bên sườn khiến Zarek không thở nổi và sự kinh hãi bao trùm cậu.

Cha cậu lại đá cậu. “Đứng dậy, cái thằng chết tiệt này.”

Zarek buộc bản thân đứng lên mặc dù tất cả những gì cậu muốn là bỏ chạy. Nhưng từ lâu cậu đã học được không nên làm vậy. Bỏ chạy chỉ khiến sự trừng phạt trở nên nặng nề hơn.

Vì vậy cậu đứng đó, gồng mình chờ đợi những cú đánh.

Cha cậu tóm lấy cổ cậu, rồi quay về phía Valerius, người cũng đã đứng dậy. Ông ta tóm lấy áo của Valerius và quát. “Mày làm tao thấy kinh tởm. Mẹ mày là một con đĩ và tao tự hỏi không biết thằng cha hèn nhát của mày là đứa nào. Tao biết mày không phải là con của tao.”

Zarek thấy nỗi đau thoáng qua trong đôi mắt của Valerius, nhưng hắn ta nhanh chóng che giấu nó. Đó là lời nói dối thông thường mà cha bọn họ thường thốt ra bất kể khi nào ông ta tức giận với Valerius. Một người chỉ cần nhìn hai người bọn họ đều biết chắc chắn Valerius là con trai của ông ta cũng như Zarek vậy.

Cha cậu đẩy Valerius ra và túm tóc Zarek kéo cậu đến chỗ những cái lồng.

Zarek muốn đặt tay mình lên bàn tay của ông ta để giữ cho cái nắm của ông ta không làm đau cậu nữa, nhưng cậu không dám.

Cha cậu không chịu nổi việc cậu chạm vào ông ta.

“Người là người buôn nô lệ?” cha cậu hỏi.

Một người đàn ông lớn tuổi đứng trước mặt họ. “Vâng, thưa ngài. Hôm nay tôi có thể giới thiệu cho ngài loại nô lệ nào?”

“Không. Ta muốn bán thằng này.”

Zarek thở dốc khi cậu hiểu chuyện gì đang xảy ra. Ý nghĩ rời khỏi nhà khiến cậu kinh hãi. Mọi thứ bên ngoài rất tồi tệ, cậu đã nghe nhiều câu chuyện từ những người nô lệ khác để biết cuộc đời còn có thể tồi tệ hơn với cậu khi ở bên ngoài.

Tên buôn nô lệ già mừng rỡ nhìn Valerius.

Valerius bước lùi lại, mặt hắn ta trắng bệch.

“Nó là một cậu bé đẹp trai, thừa ngài. Tôi có thể kiếm được một món tiền lớn từ nó.”

“Không phải thằng này.” Người chỉ huy quát. “Là đứa này.”

Ông ta đẩy Zarek về phía tên buôn nô lệ, người đang bấu môi tỏ ý kinh tởm. Người đàn ông che mũi. “Đây là một trò đùa phải không?”

“Không.”

“Cha__”

“Ngậm miệng mày lại, Valerius, hoặc tao sẽ bán mày cho ông ta luôn.”

Valerius ném một cái nhìn cảm thông về phía Zarek, nhưng khôn ngoan mà giữ im lặng.

Tên buôn nô lệ lắc đầu. “Thằng này là đứa vô dụng. Ông dùng nó làm gì?”

“Một thằng chịu đòn.”

“Hiện giờ nó đã quá lớn để làm việc đó. Khách hàng của tôi muốn những đứa trẻ nhỏ hơn và ưa nhìn hơn. Thằng nhóc rách rưới này không làm được việc gì ngoại trừ ăn xin.”

“Mang nó đi và ta cho người hai đồng denarii.”

Zarek há hốc mồm trước lời nói của cha cậu. Ông ta đang trả cho một tên buôn nô lệ để mang cậu đi? Chuyện giống vậy chưa bao giờ được nghe thấy.

“Tôi sẽ mang nó đi với bốn đồng.”

“Ba.”

Tên buôn nô lệ gật gù. “Ba đồng cũng được.”

Zarek không thể thở nổi khi những lời nói của họ vang lên trong cậu. Cậu vô dụng đến nỗi cha cậu buộc phải trả tiền để tống cậu đi?

Thậm chí một tên nô lệ rẻ bèo nhất cũng đáng giá hai ngàn đồng denarii.

Nhưng cậu thì không đáng.

Cậu quả là rất vô dụng như mọi người thường hay nói.

Thảo nào họ ghét cậu đến thế.

Cậu nhìn cha cậu trả tiền cho người đàn ông. Không nhìn cậu lấy một cái, cha cậu tóm lấy cánh tay Valerius và lôi hắn ta đi.

Một phiên bản trẻ hơn của tên buôn nô lệ xuất hiện trước con mắt bị mờ của cậu và phát ra một tiếng thở kinh miệt. “Cha à, chúng ta phải làm gì với nó đây?”

Tên buôn nô lệ kiểm tra đồng xu bằng răng của hắn. “Cho nó lau dọn hầm chứa phân của những tên nô lệ khác. Nó có chết vì bệnh cũng chẳng ai thèm quan tâm. Cho nó dọn chỗ đó thì tốt hơn là để những tên có thể mang lại lợi nhuận cho chúng ta dọn.”

Tên đàn ông trẻ tuổi mỉm cười trước câu nói đó.

Dùng một cây gậy, hắn thúc Zarek đi đến chỗ những cái lồng. “Đi nào, đồ chuột cống. Để tao cho mày thấy nhiệm vụ mới của mày.”

Astrid tỉnh dậy từ giấc mơ, tim cô vẫn còn nện thình thịch. Cô nằm trên giường mình, bị bao phủ bởi bóng tối mà cô quen thuộc, trong khi nỗi đau của Zarek đang nhấn chìm cô.

Cô chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như vậy. Cần thứ gì đó nhiều như vậy.

Kính tởm như vậy.

Zarek ghét tất cả mọi người, nhưng hơn hết, anh ghét bản thân anh.

Thảo nào người đàn ông đó lại phát rồ. Làm sao anh có thể sống với sự đau khổ như vậy chứ?

“M’Adoc?” Cô thì thầm.

“Ồ đây.” Anh ngồi bên cạnh cô.

“Để lại cho em vài lọ huyết thanh và huyết thanh Hoa sen nữa.”

“Em chắc không?”

“Chắc.”

7. Chương 7

Zarek thức dậy chỉ sau trưa một chút. Anh rất hiếm khi ngủ nguyên ngày, việc này giống như chợp mắt một chút. Vào mùa hè, căn nhà gỗ của anh quá nóng nên anh không thể ngủ một cách thoải mái được và vào mùa đông thì nó lại quá lạnh.

Nhưng nguyên nhân chính là vì những giấc mơ của anh khiến anh không thể ngủ lâu được. Quá khứ ám ảnh anh quá dữ dội đến nỗi anh không thể cảm thấy bình yên, và trong vô thức, anh cũng không thể thoát khỏi những ký ức kia.

Nhưng khi anh mở mắt và nghe thấy tiếng gió lùa bên ngoài, anh nhớ ra anh đang ở đâu

Căn nhà gỗ của Astrid

Đêm qua anh đã đóng chặt màn lại nên anh không rõ bên ngoài tuyết vẫn còn rơi hay không. Dù sao thì đó cũng không phải là vấn đề. Suốt khoảng thời gian ban ngày, anh bị kẹt ở đây.

Kẹt với cô.

Anh ra khỏi giường và đi xuống phía hành lang, hướng thẳng vào bếp. Anh ước gì mình đang ở nhà. Anh rất cần thức uống có cồn. Không phải rượu vodka có thể thực sự xua đi những giấc mơ vẫn thường hay lớn vồn trong đầu anh. Nhưng sự thiếu cháy của rượu vẫn khiến anh xao lãng một chút.

“Zarek ?”

Anh quay về phía giọng nói êm dịu như đang nhẹ nhàng mơn trớn khắp người anh.. Cơ thể anh ngay lập tức phản ứng trước giọng nói đó.

Anh chỉ cần nghĩ đến tên cô là cơ thể anh đã cứng lại như đá và đòi hỏi.

“Cái gì?” Anh không hiểu tại sao mình lại trả lời cô trong khi bình thường anh sẽ không làm vậy.

“Anh ổn chứ?”

Anh khịt mũi trước câu hỏi đó. Trong đời mình chưa bao giờ anh một lần thấy ổn. “Ở chỗ này cô có cái gì uống không?”

“Tôi có nước ép và trà.”

“Rượu, công chúa. Cô có cái gì ở chỗ này có vị cay nồng *(bite:có vị cay nồng hay còn có nghĩa là vết cắn) giống thứ đó không?”

“Chỉ có Sasha và dĩ nhiên còn có anh nữa.”

Anh liếc xuống những vết cắt nham nhở trên cánh tay mình nơi mà con thú cưng của cô đã tấn công anh. Nếu anh là những Thợ săn đêm khác những vết thương này giờ đã biến mất rồi. Nhưng may cho anh, chúng sẽ ở đó trong vài ngày nữa.

Cũng như cái lỗ đằng sau lưng anh.

Thở dài, anh cúi người nhìn vào trong tủ lạnh và lấy ra một hộp nước cam của cô. Anh mở nắp hộp và gần như đưa cái hộp lên miệng mình rồi anh chợt nhớ đây không phải là hộp nước cam của anh và đây không phải là nhà của anh.

Phần xấu xa trong anh bảo anh cứ đưa nó lên miệng và uống nó đi, cô sẽ không bao giờ biết đâu, nhưng anh đã không nghe theo giọng nói đó.

Anh đến tủ đựng chén đĩa và lấy ra một cái ly thủy tinh, rồi rót đầy nó.

Astrid chỉ nghe thấy những dấu hiệu mờ nhạt để biết rằng Zarek vẫn còn trong nhà bếp, anh quá im lặng đến nỗi cô phải căng tai ra nghe để chắc chắn anh còn ở đó.

Bước về phía trước, cô tiến về phía bồn rửa chén. “Anh có đói bụng không?”

Theo thói quen, cô vươn tay ra – chạm tay vào thắt lưng trần, ảm áp.

Nó mượt mà và mời gọi.

Rắn chắc.

Choáng váng bởi cảm giác bất ngờ của tay cô trên da thịt trần của anh, cô trượt tay xuống chân anh trước khi cô nhận ra Zarek không mặc gì cả.

Người đàn ông này đang đứng hoàn toàn khỏa thân trong nhà bếp của cô.

Tim cô nện thình thịch.

Anh tránh xa khỏi cô. “Đừng chạm vào tôi.”

Cô rùng mình trước giọng nói đầy giận dữ của anh. “Quần áo của anh đâu?”

“Tôi không mặc quần jean khi ngủ.”

Tay cô bồng rụt trước kí ức làn da anh bên dưới ngón tay cô. “Ồ, anh nên mặc quần áo trước khi anh xuống đây.”

“Tại sao? Cô bị mù. Cô đâu có thể thấy được tôi.”

Đúng vậy, nhưng nếu Sasha còn thức, cậu sẽ làm ầm chuyện này lên.

“Anh không cần nhắc nhở tôi về những thiếu sót của tôi, hoàng tử quyến rũ. Tin tôi đi, tôi nhận thức rất rõ cái thực tế là tôi không thể thấy anh.”

“Phải, hãy nên cảm ơn sự may mắn của cô.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi không đáng để nhìn đâu.”

Quai hàm cô chùng xuống khi nghe thấy sự chân thành trong giọng nói của anh. Người đàn ông mà cô nhìn thấy qua đôi mắt của Sasha còn hơn cả đáng để nhìn. Anh rất lộng lẫy.

Đẹp trai như những người đàn ông mà cô từng thấy.

Rồi cô nhớ lại giấc mơ của anh. Cái cách mà mọi người đã từng nhìn anh.

Trong tâm trí của anh, anh vẫn là một tên đói khát què quặt mà những người khác đã đánh đập và nghiền rửa.

Và điều đó khiến cô muốn khóc vì anh.

“Không biết vì sao nhưng tôi cảm thấy nghi ngờ điều đó.” Cô thì thầm, nuốt xuống cục nghẹn trong cổ họng mình.

“Đừng nghi ngờ.”

Cô nghe thấy tiếng anh bước một cách tức giận qua cô, đi xuống hành lang. Anh đóng sầm cửa phòng mình lại.

Astrid đứng trong nhà bếp, đầu tranh không biết nên làm gì.

Anh cảm thấy lạc lối.

Bây giờ thì cô đã hiểu.

Không, cô chỉnh lại bản thân. Cô không thực sự hiểu rõ về anh. Làm sao cô có thể chứ?

Không có bất cứ ai dám đối xử với cô theo cách mà người ta đã đối xử với anh. Mẹ cô và các chị cô sẽ giết chết kẻ nào dám coi thường cô. Họ luôn bảo vệ cô khỏi thế giới, thậm chí trong khi cô vùng vẫy trốn họ.

Zarek chưa bao giờ biết đến cái chạm trùi mềm.

Chưa bao giờ biết đến sự ấm áp của gia đình.

Anh luôn luôn cô độc theo cái cách mà cô không bao giờ có thể hiểu được.

Bị quá tải bởi chính những cảm xúc mới lạ của bản thân mình, cô không chắc mình nên làm gì. Nhưng cô muốn giúp anh.

Cô bước xuống hành lang chỉ để phát hiện ra anh đã khóa cửa phòng mình lại. “Zarek ?”

Anh một lần nữa không chịu trả lời cô.

Thở dài, cô dán đầu mình vào cánh cửa và tự hỏi có cách nào cô có thể với tới chỗ anh.

Có cách nào để cứu rồi một người đàn ông không muốn được cứu rồi.

Thanatos nổi điên trước mệnh lệnh của Artemis.

“Lùi về cái mông của tao đó.” Hẳn ta không có ý định trở về. Trong suốt chín trăm năm qua hẳn đã chờ đợi chỉ thị này.

Chờ đợi một cơ hội sang bằng điểm số với Zarek của Moesia

Bây giờ không có ai và đặc biệt là Artemis có thể ngăn đường hẳn.

Hẳn sẽ có được Zarek hoặc sẽ mất mạng vì nỗ lực đó.

Thanatos mỉm cười. Artemis không có nhiều quyền lực như ả ta vẫn nghĩ. Đến phút cuối thì ý muốn của hẳn sẽ dành chiến thắng.

Không phải của ả.

Ả ta không là cái thá gì với hẳn cả. Không là gì ngoài trừ một công cụ giúp hẳn dành lấy thứ hẳn muốn.

Cuối cùng hẳn cũng có được sự trả thù của mình.

Thanatos nện rầm rầm vào căn nhà gỗ di động. Bên kia cánh cửa, hẳn có thể nghe thấy những tiếng rì rầm, đây sợ hãi – những tên Apollites vội vàng giấu những người đàn bà và trẻ con của chúng.

Apollites những kẻ luôn sống trong sợ hãi sẽ có người đến săn đuổi chúng.

“Ta là ánh sáng của cây đàn cầm” Thanatos nói từ ngữ mà chỉ có những Apollite hay Daimon mới hiểu. Từ ngữ được dùng mỗi khi một Daimon hay Apollite nương nhờ một nơi trú ẩn của đồng loại mình. Câu nói đó như lời ám chỉ đến mối quan hệ họ hàng của chúng với Apollo, vị thần mặt trời, người đã nguyên rửa và bỏ rơi chúng.

“Làm sao anh có thể đi lại trong ánh sáng ban ngày?” Đó là giọng của một người phụ nữ.

Một giọng nói chứa đầy sự sợ hãi.

“Ta là kẻ tiêu – diệt – Thợ săn đêm (Dayslayer). Mở cửa ra.”

“Làm sao chúng tôi biết anh nói thật hay không?” Lần này một người đàn ông lên tiếng.

Thanatos khẽ gầm gừ trong cổ họng.

Tại sao hắn lại muốn giúp những kẻ này chứ?

Chúng vô dụng.

Nhưng rồi hắn hiểu. Trước đây, đã từng có lúc, hắn là một trong số bọn họ. Hắn luôn tìm cách ẩn nấp, lo sợ những Người cận vệ và Thợ săn đêm. Sợ hãi loài người đáng kinh tởm đến bắt họ vào ban ngày...

Hắn ghét những kẻ đó làm sao.

“Ta sẽ phá cánh cửa này.” Thanatos cảnh báo bọn họ. “Lý do duy nhất ta gõ là để cho bọn người mở cánh cửa này ra và tìm nơi ẩn nấp khỏi ánh nắng khi ta đi vào. Bây giờ hoặc là mở cửa hoặc là ta sẽ đá gãy nó.”

Hắn nghe tiếng mở khóa.

Hít vào một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, hắn chậm rãi đẩy cánh cửa ra.

Ngay khi hắn bước vào trong và đóng cửa lại, một cái xẻng đập vào đầu hắn.

Thanatos chụp lấy cái xẻng và giật mạnh, kéo luôn cả một người phụ nữ ra khỏi bóng tối.

“Tao sẽ không để mày làm hại con tao đâu!”

Hắn ta cướp cái xẻng khỏi cô ta và quăng cho cô ta một cái liếc đầy căm giận. “Tin ta đi, nếu ta muốn hại chúng, người không thể ngăn cản ta được đâu. Không ai có thể. Nhưng ta không đến đây vì chuyện đó. Ta đến đây để giết tên Thợ săn đêm đang săn lùng những người họ hàng của nhà ngươi.”

Sự nhẹ nhõm hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta khi cô ngược lên nhìn hắn như thể hắn là một thiên thần.

“Vậy ngài thực sự là kẻ tiêu – diệt – Thợ săn đêm.” Một giọng nói nam tính vang lên.

Thanatos quay đầu nhìn thấy một tên Daimon rời khỏi bóng tối. Tên Daimon nhìn không có vẻ gì là lớn hơn lứa tuổi đôi mươi. Như những kẻ còn lại trong loài của hắn, Daimon là hình mẫu hoàn hảo về vẻ bề ngoài. Luôn xinh đẹp, khỏe mạnh và trẻ trung, mái tóc dài vàng óng của hắn ta được cột lại sau lưng. Bên má phải của hắn ta xăm hình ba giọt nước mắt màu đỏ.

Thanatos ngay lập tức nhận ra đây là đồng loại của hắn.

Tên Daimon này là một trong những chiến binh Spathi hiếm hoi mà Thanatos đang tìm kiếm.

“Những giọt nước mắt này dành cho con của ngươi?”

Tên Daimon gật đầu dứt khoát. “Mỗi giọt máu tượng trưng cho một đứa con bị giết bởi một Thợ săn đêm. Tôi sẽ giết chết những tên Thợ săn đó.”

Thanatos đau nhói cho người đàn ông đó. Loài Apoiite đã không thực sự được lựa chọn và dù vậy họ bị trừng phạt vì họ đã dám chọn được sống thay vì chết. Hắn tự hỏi loài người hay những tên Thợ săn đêm sẽ làm gì nếu chúng được bảo chúng chỉ có một trong hai sự lựa chọn: chết một cách đau đớn khi còn đang ở tuổi xuân sắc, hay hút linh hồn của con người và sống.

Khi còn là một Apollite, Thanatos đã chuẩn bị cho cái chết.

Vợ của hắn cũng vậy...

Zarek thậm chí còn lấy đi sự lựa chọn của gia đình hắn.

Nỗi cơn điên khủng khiếp, tên Thợ săn đêm đã đến thẳng khu làng của hắn, tiêu diệt mọi người sống ở đó. Những người đàn ông gần như không kịp giấu những người phụ nữ và trẻ em trước lúc Zarek tiêu diệt tất cả bọn họ.

Không một ai đứng gần đường đi của Zarek mà có thể sống sót.

Không một ai.

Zarek đã không phân biệt mà giết cả loài Apollite lẫn Daimon. Vì tội ác đó hắn chỉ bị phạt đi đây.

Đi đây.

Cơn thịnh nộ nhấn chìm hắn. Làm sao mà Zarek vẫn có thể sống một cách thoải mái trong hàng thế kỷ qua trong khi ký ức về đêm đó ngày ngày như mưng mủ trong tim hắn.

Nhưng hắn buộc bản thân để thù hận qua một bên. Lúc này không phải lúc để sự tức giận điều khiển hắn. Đây là lúc hắn cần phải lạnh lùng và tính toán như kẻ thù của hắn.

“Người bao nhiêu tuổi rồi, Daimon?” Thanatos hỏi chiến binh Spathi.

“Chín mươi bốn.”

Thanatos nhướn lông mày. “Người đã làm rất tốt.”

“Phải, tôi phải như vậy. Tôi đã chán cảnh lẫn trốn lắm rồi.”

Hắn hiểu cảm giác đó. Không có thứ gì tồi tệ bằng việc bị ép buộc phải sống trong bóng tối. Sống một cuộc đời bị giam hãm.

“Không cần phải sợ. Sẽ không còn tên Thợ săn đêm nào truy lùng người nữa đâu. Ta đảm bảo .”

Người đàn ông mỉm cười. “Chúng tôi nghĩ ngài chỉ là một thần thoại.”

“Tất cả những câu chuyện thần thoại tốt đẹp đều xuất phát từ thực tế và sự thật. Mẹ người không dạy người điều đó sao?”

Đôi mắt của tên chiến binh Spathi tối sầm lại, đầy ám ảnh. “Tôi chỉ được ba tuổi khi bà bước vào tuổi hai mươi bảy. Bà đã không có thời gian để dạy tôi bất cứ thứ gì.”

Thanatos đặt một bàn tay an ủi lên vai người đàn ông. “Chúng ta sẽ giành lại hành tinh này, người anh em. Hãy yên tâm, thời đại của chúng ta sẽ trở lại. Ta sẽ triệu tập đồng loại của nhà người và chúng ta sẽ hợp thành một đội quân. Bây giờ, không kẻ nào có thể bảo vệ loài người.”

“Còn những tên Thợ săn đêm thì sao?” Người phụ nữ hỏi.

Thanatos mỉm cười. “Chúng bị trói buộc với đêm tối. Còn ta thì không. Ta có thể săn đuổi chúng bất cứ lúc nào ta muốn.” Hắn ta cười vang. “Chúng không thể làm ta bị thương. Ta là Cái chết của tất cả bọn chúng và bây giờ ta đã trở về nhà cùng với những người dân của mình. Cùng nhau, chúng ta sẽ thống trị trái đất và những kẻ sống ở đó.”

Zarek tỉnh dậy khi ngửi thấy mùi của thiên đường. Anh hắn sẽ nghĩ mình đang nằm mơ, nhưng giấc mơ của anh không bao giờ êm đềm như vậy.

Nằm trên giường, anh quá lo sợ phải di chuyển. Lo sợ mùi hương thơm ngon này chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng của anh.

Dạ dày anh réo âm lên.

Anh nghe tiếng con sói sủa.

“Thôi đi, Sasha. Cậu sẽ đánh thức vị khách của chúng ta mất.”

Bỗng Zarek mở mắt ra. Vị khách. Trước đây không ai ngoài Astrid đã từng gọi anh như vậy.

Suy nghĩ của anh trôi về cái tuần anh sống ở New Orleans.

“Tôi sẽ ở cùng anh và Kyrian hay với Nick?”

“Chúng tôi nghĩ tốt nhất cậu nên có nơi ở riêng của mình?”

Lời nói của Acheron như đánh vào thứ gì đó bên trong anh mà anh thậm chí còn không biết là mình vẫn còn sở hữu.

Chưa một ai từng muốn anh ở gần họ.

Anh nghĩ rằng mình đã học cách không quan tâm đến chuyện đó.

Và mặc dù vậy lời nói mộc mạc của Astrid đã chạm đến một phần xa lạ bên trong anh mà Acheron đã từng chạm đến.

Ra khỏi giường, anh mặc đồ vào, rồi đi tìm cô.

Zarek đứng ngay cửa, theo dõi cô đang dùng lò vi sóng làm bánh kếp. Dù cho bị mù, cô vẫn tỏ ra độc lập một cách đáng ngạc nhiên.

Con sói nhìn anh và gầm gừ.

Astrid ngẩng đầu lên như thể đang cố lắng nghe xem thử cô có thể nghe thấy được anh.

“Zarek ? Anh có ở trong bếp không?”

“Ngay trước cửa.” Anh không hiểu tại sao anh lại nói với cô. Anh không hiểu tại sao mình còn ở đây.

Cứ coi như, cơn bão vẫn còn rất dữ dội, nhưng anh cũng đã vượt qua nhiều cơn bão lớn như vậy trong suốt nhiều thế kỷ khi anh sống ở đây mà không có các phương tiện hiện đại giúp đỡ. Có một lần cách đây không lâu khi anh phải đi tìm kiếm thức ăn vào giữa mùa đông. Làm tan chảy tuyết để anh có thứ gì để uống.

“Tôi đang làm bánh kếp. Tôi không biết anh có thích chúng không, nhưng tôi có việt quất và si – rô cây thích không (maple syrup) hoặc dâu tươi nếu anh thích dâu hơn.”

Anh bước tới cái quầy và vươn tay lấy một cái đĩa.

“Ngồi xuống đi, tôi sẽ mang bánh lại cho anh.”

“Không, công chúa.” Anh nói một cách sắc bén. Vì đã từng bị buộc phải phục vụ những kẻ khác, anh không để cho người khác phục vụ mình. “Tôi có thể tự mình làm được.”

Cô giơ hai tay ra vẽ đầu hàng. “Được thôi, hoàng tử quyền rũ. Nếu có thứ gì mà tôi có thể tôn trọng, thì đó chính là những người có thể chăm sóc bản thân mình.”

“Tại sao cô cứ gọi tôi như vậy? Cô đang chế giễu tôi đó hả?”

Cô nhún vai. “Anh gọi tôi là ‘công chúa’, tôi gọi anh là ‘hoàng tử quyền rũ’. Tôi thấy sự qua lại này là một trò chơi công bằng.”

Dành cho cô sự tôn trọng đáng kể, anh lấy một miếng thịt xông khói đang nằm trên một cây xúc xích đặt kế bên bếp lò. “Làm sao cô có thể nướng cái này trong khi cô không thể thấy nó?”

“Lò vi sóng. Tôi chỉ cần chỉnh thời gian cho nó.”

Con sói đến gần và ngửi ngửi chân anh. Nó ngược nhìn anh như thể nó đang bị xúc phạm và bắt đầu sửa anh.

“Im ngay, Benji.” Anh cần nhần. “Tao không muốn nghe một kẻ liếm tinh hoàng của mình cần nhần về việc vệ sinh của tao.”

“Zarek!” Astrid thở gấp. “Tôi không thể tin anh vừa nói câu đó.”

Anh nghiêng răng. Tốt thôi, anh sẽ không nói gì nữa. Dù sao thì im lặng là việc anh giỏi nhất.

Con sói rên rĩ và kêu ăng ẳng.

“Suyt” Cô xoa dịu. “Nếu anh ấy không muốn tắm thì đó cũng không phải là chuyện của chúng ta.”

Sự ngon miệng của anh bay vụt đi mất, anh đặt cái đĩa của mình lên bàn rồi trở về phòng mình, nơi anh không thể xúc phạm họ nữa.

Astrid dò dẫm đường đến chỗ cái bàn, cho rằng sẽ tìm được Zarek ở đó. Tất cả những gì cô tìm được là cái đĩa của anh và thức ăn còn nguyên chưa được đụng đến.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Cô hỏi Sasha .

“Nếu hắn ta có cảm xúc, tôi có thể nói cậu vừa làm tổn thương chúng. Thích nghe hay không thì, hắn ta trở về phòng tìm hung khí để giết chúng ta.”

“Sasha, nói cho mình biết chuyện gì vừa xảy ra.”

“Được rồi, hắn ta đặt đĩa xuống và bỏ đi.”

“Anh ấy nhìn như thế nào?”

“Không gì hết. Hắn ta không biểu hiện bất kỳ cảm xúc nào hết.”

Thông tin đó chẳng giúp được gì hết.

Cô đi theo Zarek.

“Đi chỗ khác đi.” Anh quát lên sau khi cô gõ cửa phòng anh và mở cửa ra.

Astrid đứng ngay lối vào, ước gì mình có thể thấy anh. “Anh muốn gì, Zarek?”

“Tôi...” Giọng anh kéo dài.

“Anh cái gì?”

Zarek không thể nói sự thật. Anh muốn được ấm áp. Chỉ một lần trong đời, anh muốn được ấm áp. Không chỉ về mặt thể xác mà ấm áp về mặt tin thần.

“Tôi muốn rời khỏi đây.”

Cô thở dài trước câu nói của anh. “Anh sẽ chết nếu anh ra ngoài đó.”

“Nếu tôi chết thì sao chứ?”

“Chẳng lẽ mạng sống của anh thực sự không có giá trị hay ý nghĩa nào với anh sao?”

“Không, nó không có.”

“Vậy tại sao anh lại không tự tử cho rồi?”

Anh khịt mũi trước câu hỏi. “Sao tôi phải làm thế chứ? Niềm vui duy nhất tôi có trong đời là biết rằng mọi người xung quanh tôi đang rất tức tối. Nếu tôi chết, việc đó sẽ làm bọn họ vui sướng. Chúa cấm tôi không bao giờ được làm chuyện đó.”

Trước sự bất ngờ của anh, cô bật cười. “Tôi ước gì tôi có thể nhìn thấy mặt anh để xem anh có nói đùa hay không.”

“Tin tôi đi. Tôi không đùa đâu.”

“Vậy thì tôi lấy làm tiếc cho anh. Tôi ước anh có điều gì đó có thể khiến anh hạnh phúc.”

Zarek nhìn đi chỗ khác. Hạnh phúc. Anh thậm chí còn không hiểu từ đó có nghĩa gì. Nó cũng như lòng tốt là những thứ xa lạ đối với anh. Lòng cảm thông.

Tình yêu.

Giờ thì đó là những từ không bao giờ xuất hiện trong vốn từ vựng của anh. Anh không thể tưởng tượng những người khác cảm nhận chúng như thế nào.

Vì tình yêu, Talon gần như đã chết để Sunshine có thể sống. Vì tình yêu, Sunshine đánh đổi linh hồn mình để Talon được tự do.

Tất cả những gì anh biết là thù hận, căm thù. Đó là thứ duy nhất kiến cơ thể anh còn ấm. Thứ duy nhất giữ anh sống.

Anh còn thù hận lâu chừng nào, thì anh còn có lý do để sống chừng ấy.

“Tại sao cô lại muốn sống một mình trong ngôi nhà gỗ này?”

Cô nhún vai. “Tôi thích có một nơi ở riêng của mình. Gia đình tôi thường xuyên đến thăm tôi, nhưng tôi thích ở một mình hơn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi ghét bị xem là trẻ con. Mẹ tôi và các chị hành xử như thể tôi vô dụng vậy. Họ muốn làm mọi thứ giùm tôi.”

Astrid chờ đợi anh nói thêm điều gì đó.

Anh không nói gì.

“Anh có muốn đi tắm không?” Cô hỏi sau một lúc chờ đợi.

“Tôi làm cô khó chịu à?”

Cô lắc đầu. “Không một chút nào cả. Có tắm hay không đều do anh thôi.”

Zarek chưa bao giờ thực sự quan tâm đến những việc như tắm rửa. Khi anh còn là một nô lệ, không ai quan tâm anh có sạch sẽ hay không, và sự thật là anh để bản thân bẩn thỉu để không một ai tiến lại gần mình nếu không có việc gì cần.

Khi là một Thợ săn đêm, anh hoàn toàn ở một mình thậm chí trước lúc anh bị đày đến Alaska. Và ở nơi đây những việc đơn giản như tắm rửa cũng là việc rất khó khăn nên anh lờ nó luôn.

Chỉ cho đến khi thị trấn Fairbanks được thành lập, anh đã mua một bồn tắm lớn, thứ mà anh chỉ dùng mỗi khi anh biết anh cần phải vào thị trấn.

Cuộc sống ngắn ngủi của anh ở New Orleans là một khoảng thời gian vui thú quý báu khi có thể tắm nước nóng pha với nước lạnh và việc tắm rửa có thể kéo dài đến tận cả tiếng đồng hồ trước khi nước bắt đầu trở nên lạnh đối với anh.

Nếu Astrid ra lệnh cho anh phải tắm, anh sẽ không thêm cân nhắc đến chuyện đó. Nhưng bởi vì cô cho anh sự lựa chọn, anh tiến về phía phòng tắm.

“Khăn tắm để được để trong tủ ngoài hành lang đó.”

Anh dừng lại trước cái tủ ngay phía bên ngoài phòng tắm và mở cửa tủ. Giống như những thứ khác trong nhà, cái tủ được giữ gìn cẩn thận. Tất cả khăn đều được xếp gọn gàng.Ồ kìa thật, chúng thậm chí còn có màu sắc hợp với màu của cả căn nhà.

Anh nắm lấy một cái khăn bông lớn màu xanh lá và đi tắm.

Astrid nghe tiếng nước chảy. Cô hít vào một hơi thật sâu.

Kỳ lạ, cho đến khi Sasha nhắc đến việc đó, cô mới nhận ra Zarek chưa tắm lần nào hết. Anh không bốc mùi hay đại loại như thế và anh rửa tay mình nhiều lần đến nỗi cô cho rằng phần cơ thể còn lại của anh cũng sạch.

Cô quay lại bếp và nhìn thấy Sasha đang ăn bánh kẹp của Zarek.

“Cậu đang làm gì đó?”

“Hắn ta không muốn chúng. Chúng đang ngụy đi.”

“Sasha !”

“Cái gì? Lãng phí thức ăn là việc làm không tốt.”

Cô lắc đầu trước con sói trong khi cô đi làm một mẻ bánh mới cho Zarek . Có lẽ anh ấy sẽ hòa đồng hơn sau khi anh rời phòng tắm.

Anh không như vậy. Anh thậm chí còn cáu kỉnh hơn khi đang nuốt ừng ực bánh kẹp xuống cổ họng.

“Hắn ta kinh tởm quá đi.” Sasha nói với cô.

“Hắn ăn như con thú vậy. Hay biết ơn vì cậu bị mù đi.”

“Sasha, để người đàn ông đó yên.”

“Yên, cái mông của tôi đó. Hắn ta dùng nĩa của mình như cái xẻng vậy và tôi thề là hắn nhét cả một cái bánh kẹp vào miệng hắn cùng một lần đó.”

Astrid ắt sẽ cảm thấy ghê tởm nếu như cô chưa bao giờ ở trong giấc mơ của anh. Chưa có ai từng dạy anh thậm chí về cách cư xử cơ bản nhất. Anh bị bỏ trong một góc tường trên sàn nhà giống như một con thú mà Sasha đã gọi anh như vậy.

Trong kiếp sống làm con người của anh, thức ăn là thứ khan hiếm, từ suy nghĩ đó đi một nhận thức đáng sợ hãi. Thức ăn khi anh là một Thợ săn đêm cũng khan hiếm không kém.

Không giống những người khác trong loài của mình, Zarek không có một người Cận vệ trông trọt cây lương thực hằng ngày cho anh. Nuôi súc vật để làm những bữa ăn cho anh. Trong hàng thế kỷ qua, anh sống trong khí hậu khắc nghiệt của Alaska nơi mà vào mùa đông nguồn cung cấp thức ăn rất là hạn chế.

Astrid đột nhiên cảm thấy bệnh trước suy nghĩ đó. Không còn nghi ngờ gì nữa, khi là con người anh đã bị bỏ đói cho đến chết.

Thợ săn đêm không thể chết vì đói. Nhưng họ vẫn chịu đựng cơn đói cồn cào từng chút một giống như con người.

Cô làm một đĩa bánh kẹp khác cho anh.

“Cái gì đó?” Anh hỏi khi cô đặt cái đĩa đó xuống kế bên anh.

“Phòng trường hợp anh vẫn còn đói.”

Anh không nói gì hết, cô nghe tiếng anh để cái đĩa qua phía bên kia bàn rồi nghe tiếng anh mở nắp bình đựng si-rô ra.

“Tôi không thể chịu nổi khi phải nhìn thấy hắn ăn món súp bánh kẹp với si-rô một lần nữa.” Sasha nói. “Tôi sẽ ở trong phòng khách nếu cậu cần tôi.”

Astrid lơ cậu ấy đi trong khi cô lắng nghe tiếng Zarek đang ăn. Cô ước mình có thể nhìn thấy anh nhiều đến nhường nào.

“Không cậu không muốn nhìn thấy đâu.” Sasha nói.

Cô có cảm giác là Sasha đã phản ứng thái quá. Cô hiểu con sói đủ rõ để biết dù Zarek có cử xử một cách không chèn ép vào đâu đi chăng nữa thì Sasha vẫn sẽ tìm cách phản nản.

Sau khi Zarek ăn xong, anh đứng dậy và rửa cái đĩa.

Không, anh không phải là một con lợn. Anh là một người đàn ông cô độc và bị tổn thương, người đã không biết phải đương đầu như thế nào với cái thế giới đã quay lưng lại với anh.

Cô nhìn anh theo cái cách mà Acheron đã nhìn và lòng tôn kính của cô dành cho vị thần người Atlantean đó trở nên vô cùng lớn vì nhận ra anh ấy có thể nhìn thấy thứ mà những người khác đã không thấy.

Bây giờ cô chỉ cần tìm cách nào đó cứu Zarek khỏi vị nữ thần đang cố loại trừ anh.

Nếu cô không làm vậy, Artemis sẽ ra lệnh cho anh phải chết.

Cô nghe tiếng anh xé mảnh khăn giấy ra khỏi cuộn.

“Tôi nghe bản tin tức nói rằng trời sẽ vẫn tiếp tục bão. Họ không biết chừng nào cơn bão mới tan. Họ nói đây là cơn bão tồi tệ nhất trong suốt nhiều thế kỷ qua.”

Zarek mệt mỏi thở dài. “Tối nay tôi phải rời đi.”

“Anh không thể.”

“Tôi không có lựa chọn nào khác.”

“Tất cả chúng ta đều có sự lựa chọn.”

“Không, chúng tôi không có, công chúa ạ. Chỉ có những người có tiền và tầm ảnh hưởng mới có sự lựa chọn. Với những người còn lại như chúng tôi, hoàn cảnh sống thao túng những việc chúng tôi làm để sinh tồn.” Anh đi ngang qua phòng. “Tôi phải đi.”

Astrid hốt hoảng. Vì anh là một Thợ săn đêm anh thực sự có thể rời đi. Không giống như những con người thường mà cô đã từng phán xét, mạng sống của Zarek sẽ không bị đe dọa nếu anh rời khỏi căn nhà gỗ này vào tối nay. Thời tiết sẽ có thể lạnh và rất khắc nghiệt, nhưng anh đã quen với thời tiết như vậy rồi.

Cô sẽ phải làm gì đây?

Nếu như cô đi theo anh, anh sẽ nhanh chóng phát hiện ra cô cũng là người bất tử.

Trong giây lát, cô cân nhắc đến việc gọi các chị của mình, rồi tự ngăn bản thân mình lại. Nếu như cô làm vậy, họ sẽ không bao giờ để cô quên chuyện đó. Cô cần phải giải quyết chuyện này một mình.

Nhưng thứ gì có thể giữ anh ở lại đây khi mà anh đã quyết tâm rời đi?

Cô hướng về phía cánh cửa và đụng phải một thứ gì đó trên quầy ăn. Nhặt nó lên, cô cảm giác đó là một lọ gia vị nhỏ, thứ khiến cô nhớ đến những huyết thanh mà M'Adoc đã đưa cho cô.

Một liều lớn huyết thanh Hoa sen sẽ giữ cho Zarek mê mang trong một vài ngày...

Nhưng như vậy anh sẽ bị mắc kẹt trong những cơn ác mộng mà không có cách nào tỉnh dậy được.

Những cơn ác mộng kinh khủng đó có thể khiến anh hóa điên.

Hoặc cô có thể điều khiển giấc mơ của anh như một Skoti có thể làm.

Cô dám thử làm vậy không?

Trước khi cô có thể cân nhắc việc đó, cô đi vào phòng mình để lấy cái lọ mà cô đã giấu ở cái bàn đầu giường.

Bây giờ cô chỉ cần tìm ra cách khiến cho Zarek dùng lọ huyết thanh này.

8. Chương 8

Zarek tiến thẳng vào trong cơn bão. Anh kéo mũ trùm đầu của cái áo khoác của mình lên và bắt đầu đi xuống hành lang.

Astrid gặp anh đang đi nửa đường đến cửa. Anh dừng lại trước cảnh cô đang đứng đợi anh ở đó. Dục vọng bùng nổ khắp người anh, khiến anh cương cứng và nhức nhối. Khuôn mặt cô có vẻ buồn rầu và biểu hiện mới lạ đó khiến anh ngạc nhiên hơn hết.

Thánh thần ơn, cô thực sự quá xinh đẹp. Trong một khoảnh khắc anh ước mình có thể ở lại đây cùng cô. Ước mình cũng may mắn như con sói cô đã mang về từ nơi hoang dã và thuần hóa nó.

Anh ước mình dám can đảm với tay chạm đến một ngôi sao.

Làm đi!

Anh nắm tay mình chặt lại thành nắm đấm trước khi anh đầu hàng cái khao khát cháy bỏng đó. Những tên nô lệ không mong ước hay mơ mộng.

Họ không thèm muốn những người phụ nữ quá tốt so với họ.

Anh thậm chí không nên nhìn vào cô, cứ để mặc sự cương cứng từ khao khát được chạm vào cô.

Dù cho anh chiến đấu chống lại nó dữ dội như thế nào đi chăng nữa, dù cho anh đã mắng nhiếc Acheron và Artemis bao nhiêu lần đi chăng nữa, anh vẫn biết một sự thật. Dù hai ngàn năm đã trôi qua, thì anh vẫn là một tên nô lệ. Tên nô lệ của một nữ thần Hy Lạp, người luôn mong muốn anh chết.

Anh có thể chối bỏ vận mệnh của mình như anh muốn, nhưng cuối cùng, anh vẫn biết vị trí của mình trong cái thế giới này.

Phụ nữ như Astrid không dành cho loại đàn ông giống như anh. Họ dành cho những người đàn ông tử tế, lịch sự. Những người đàn ông có thể hiểu ý nghĩa của những từ đơn giản như ‘lòng tốt’, ‘sự ấm cúng’, ‘lòng cảm thông’, ‘tình bạn’.

Tình yêu.

Anh bước ngang qua cô.

“Đây.” Cô nói, đưa ra một cốc trà nóng.

Mùi thơm của nó ngọt ngào, dễ chịu, nhưng nó không khiến người anh nóng lên bằng một nửa hình ảnh đôi má cô khẽ ửng hồng “Cái gì vậy?”

“Tôi muốn nói nó là thạch tín và thuốc súc ruột, nhưng bởi vì anh tin tưởng quá ít vào tôi, nên tôi không dám nói vậy. Đây là trà hương thảo nóng với một ít mật ong. Tôi muốn anh uống nó trước khi anh rời đi. Đó sẽ giữ cho cơ thể anh được ấm trong suốt chuyến đi.”

Có một phần nào đó rất thú vị khi cô lặp lại câu nói thô lỗ của anh, điều đầu tiên Zarek muốn làm là hất đổ cốc trà. Nhưng anh không thể làm thế. Đây quả là một món quà rất chu đáo và những món quà chu đáo thì thường rất hiếm khi hiện diện trong cuộc đời anh.

Anh ghét phải thừa nhận hành động đơn giản này đã khiến anh cảm động sâu sắc đến nhường nào.

Anh thậm chí còn cương cứng hơn với ý nghĩ đó.

Cám ơn cô, anh nốc cạn cốc trà, nhìn chăm chăm vào cô qua thành cốc trong suốt lúc uống cạn nó. Thánh thần ơi, anh sẽ nhớ cô, nhưng việc đó còn không hợp lý bằng những việc khác.

Trong khi anh uống cốc trà, mắt anh uống cạn hình ảnh của cô.

Chiếc quần jean của cô ôm lấy đôi chân dài, quyến rũ mà một người đàn ông không thể làm gì hơn việc mơ ước đôi chân đó quấn quanh thắt lưng của anh ta.

Quanh vai anh ta.

Nhưng cặp mông của cô mới là bộ phận anh khao khát nhất. Cặp mông đó như van xin bàn tay anh khúm lẩy nó trong khi anh ấn nơi mềm mại của cô vào háng anh để cô có thể cảm nhận anh bùng cháy vì cô dữ dội đến nhường nào.

Đi ngược lại với ý chí của mình, anh hình dung cô trần trụi trong vòng tay anh. Đôi môi cô trên môi anh, ngực cô trong lòng bàn tay của anh, trong khi anh đánh mất bản thân trong cơ thể nóng ẩm, ẩm ướt của cô.

Mình phải rời khỏi nơi này.

Anh nuốt xuống ngụm trà cuối cùng, rồi trả cái cốc trống rỗng lại cho cô.

Cô lùi một bước khỏi anh, nắm chặt cái cốc bằng cả hai tay, khuôn mặt cô thậm chí trông còn buồn hơn trước đó. “Tôi ước gì anh sẽ ở lại, Zarek.”

Anh tận hưởng âm thanh của những từ ngữ hiếm hoi đó. Thậm chí dù cô không thật tình có ý đó, thì những từ ngữ đó vẫn khiến anh nhức nhối. “Chắc chắn là cô mong vậy, công chúa.”

“Tôi thực sự mong vậy.” Sự chân thành trên khuôn mặt cô thiêu cháy anh.

Nhưng tức giận mới là thứ mà anh hầu như cảm thấy khi nghe lời đáp trả của cô. “Đừng nói dối tôi. Tôi không chịu nổi những lời dối trá.”

Anh đẩy cô ra, tập trung đi đến cửa, nhưng khi anh đến được chỗ cánh cửa, đầu anh cảm bắt đầu choáng váng.

Tầm nhìn của anh trở nên mờ ảo.

Zarek dừng lại trong khi cố tập trung nhìn rõ. Tay chân anh đột nhiên trở nên nặng nề. Nặng như đeo chì. Phải vật vả lắm anh mới thở được.

Chuyện này là sao?

Anh với tay đến cánh cửa chỉ rồi để nhận thấy hai đầu gối anh oằn xuống. Rồi mọi thứ trở nên tối sầm.

Astrid có rúm người lại trước âm thanh Zarek ngã xuống sàn nhà. Cô ước mình có thể đỡ anh trước khi anh ngã đến nhường nào. Nhưng không có thị giác của mình, cô không thể làm gì cả.

Tiến về phía anh, cô kiểm tra để đảm bảo anh vẫn ổn.

May mắn làm sao, mưu mẹo của cô có vẻ không khiến cho tình trạng của anh tồi tệ hơn.

“Sasha?” Cô gọi, cần sự giúp đỡ của cậu ấy để đỡ Zarek lên khỏi sàn nhà.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Sasha hỏi khi cậu ấy đến bên cạnh cô.

“Mình đánh thuốc anh ấy.”

Cô cảm nhận Sasha biến về hình dáng con người.

Cô biến từ chính kinh nghiệm của mình rằng người bạn đồng hành của cô hiện giờ đang khóa thân – cậu ấy luôn khóa thân mỗi khi thay đổi hình dạng.

Cô chỉ nhìn thấy cậu ấy biến hình vào những dịp rất hiếm hoi. Là một người của tộc Katagari Lykos, hình dáng bẩm sinh và ưa thích của cậu ấy là dưới dạng sói, nhưng khả năng phép thuật được thừa hưởng của cậu ấy cho phép cậu ấy xuất hiện dưới bộ dạng con người bất cứ lúc nào, khi cậu ấy cần hay muốn. Trong hình dáng của một con người quyền năng và sức mạnh của cậu yếu hơn so với lúc trong hình dáng sói, đó là lý do tại sao cậu ấy thích cơ thể động vật của mình hơn.

Dù vậy, vẫn có một số việc nhất định bộ tộc của cậu thích thực hiện trong hình dáng con người hơn.

Những việc như tìm bạn đời và ăn uống.

Trong bộ dạng con người, Sasha có mái tóc dài vàng nhạt đến nỗi nó gần như trắng như bộ lông sói của cậu. Đôi mắt của cậu là một màu xanh dương thẫm như thể có thể nhìn xuyên qua tâm hồn của người khác. Và gương mặt của cậu ấy thì...

Quyến rũ như được điêu khắc. Đường nét trên khuôn mặt cậu ấy hoàn hảo và khắc nghiệt. Nam tính.

Thật đáng tiếc là cô chưa bao giờ cảm thấy sự hấp dẫn giới với cậu ấy, bởi vì cậu ấy có một cơ thể cân đối đến từng centiment một và có cơ bắp săn chắc như Zarek.

Nhưng Sasha với tất cả vẻ đẹp và sự quyến rũ của mình thì cậu ấy vẫn chỉ là một người bạn của cô. Người thường hay cư xử như một người anh lớn tỏ ra bảo vệ thái quá.

“Cậu đang nghĩ cái gì vậy?” Cậu ấy hỏi với tông giọng nam trung trầm mang đầy ma thuật. Chất giọng đó như muốn nói tộc người Katagaria quyến rũ bất cứ người phụ nữ còn sống nào chỉ bằng việc gọi tên cô ta.

Khả năng giao phối và sức bền của họ là một huyền thoại, ngay cả đối với các vị thần.

Và mặc dù vậy những gì cô có thể làm là đánh giá cao sự hấp dẫn quyến rũ của Sasha. Nhưng cô chưa một lần nào bị nó tác động.

“Anh ấy không thể rời ngôi nhà gỗ này cho đến khi bài kiểm tra kết thúc, cậu cũng biết vậy mà.”

Sasha tổng ra một hơi thở đầy khó chịu. “Cậu đã dùng thứ gì để đánh thuốc hắn ta?”

“Huyết thanh hoa sen.”

“Astrid, cậu có biết việc đó nguy hiểm đến nhường nào không? Nó đã giết không biết bao nhiêu người phạm rồi đó. Chỉ cần một ngụm nhỏ và họ có thể hóa rồ vì thứ huyết thanh đó. Hoặc tệ hơn nữa, họ trở nên nghiện thứ huyết thanh đó và không chịu tỉnh dậy từ những giấc mơ của họ nữa.”

“Zarek không phải là người phạm.”

Sasha thở dài. “Không, hẳn không phải.”

Cô ngồi chồm hổm. “Sasha, mang anh ấy vào giường.”

Không khí xung quanh cậu ấy như sôi sùng sục vì giận dữ. “Từ ‘làm ơn’ của tôi đâu rồi?”

Cô quay đầu về phía bên phải và hy vọng rằng mình đang trừng mắt nhìn cậu ấy. “Sao gần đây cậu tỏ vẻ khó chịu như vậy?”

“Tại sao cậu lại hống hách vậy? Tôi nghĩ người đàn ông này đang ảnh hưởng cậu và tôi không thích chuyện đó chút nào.” Cậu ấy dừng lại trước khi tiếp tục nói. “Astrid, đừng bao giờ quên rằng tôi ở đây một cách tự nguyện. Điều duy nhất giữ tôi bên cạnh cậu là vì tôi không muốn nhìn thấy cậu bị tổn thương.”

Cô vươn tay ra và đặt bàn tay mình lên cánh tay của cậu ấy. “Mình biết mà, Sasha. Cảm ơn cậu.”

Cậu ấy bao phủ tay cô bằng tay mình và bóp nhẹ. “Đừng để hắn ta tiến vào tâm trí của cậu, tiên nữ ạ. Có quá nhiều bóng tối bên trong hắn đến nỗi nó có giết chết hết tất cả lòng tốt mà cậu có.”

Cô ngẫm nghĩ về điều đó trong chót lát. Cô đã không cho rằng bản thân mình là một người tốt trong một khoảng thời gian dài. Sự tê liệt đã dẫn dắt cô trong nhiều thế kỷ qua. “Có những người cũng sẽ nói như vậy về cậu.”

“Họ không hiểu tôi.”

“Và chúng ta không hiểu Zarek.”

“Tôi biết về loại người như hắn rõ hơn cậu nhiều, tiên nữ. Tôi đã dùng cả đời mình chiến đấu với những người như hắn. Đó là những người nhìn cả thế giới như kẻ thù của họ và họ căm ghét tất cả ai ở xung quanh họ.”

Sasha buông cô ra và gắt gỏng khi cậu ấy nâng Zarek lên khỏi sàn nhà. “Bảo vệ trái tim của cậu, Astrid. Tôi không muốn nhìn thấy cậu bị tổn thương lần nữa đâu.”

Astrid ngồi trên sàn nhà trong khi cậu ấy mang Zarek trở về giường của anh, và ngẫm nghĩ về lời cảnh báo của Sasha. Cậu ấy nói đúng. Cô đã bị Miles đánh lừa, thậm chí là mù quáng, cô đã thất bại trong việc nhìn rõ hắn ta thực sự là thứ gì.

Nhưng mà, Miles là một gã ngạo mạn. Một kẻ tự phụ.

Zarek không hề như vậy.

Miles đã giả vờ như hắn ta quan tâm đến người khác trong khi hắn chẳng biết nghĩ cho ai ngoại trừ bản thân mình.

Zarek không quan tâm đến ai cả, nhất là bản thân anh.

Nhưng chỉ có một cách để đảm bảo điều đó.

Đứng dậy, cô rót cho Sasha một cốc nước trái cây.

“Giờ cậu định sẽ làm gì với hắn ta?” Sasha hỏi một vài phút sau khi cậu ấy trở quay với cô.

“Mình sẽ để cho anh ấy ngủ một chút.” Cô trả lời một chung chung.

Nếu Sasha biết những gì đang diễn ra trong đầu cô, cậu ấy sẽ nổi cơn tanh bành và cô không có tâm trạng để đối phó với một người sói đang tức giận.

Cô đưa cốc nước cho cậu ấy, thứ cậu ấy cầm lấy mà không nói lời nào. Cô lắng nghe tiếng cậu ấy mở tủ lạnh rồi dừng lại tại quầy ăn lục lọi cái gì đó để ăn.

Trong lúc Sasha xử lý Zarek, cô đã nhỏ một giọt nhỏ huyết thanh Hoa sen vào đồ uống của Sasha.

Phải mất một khoảng thời gian lâu hơn để thứ huyết thanh này có tác dụng với cậu ấy. Do quá trình trao đổi vật chất của họ, mà những Người biến hình thường khó bị đánh thuốc hơn người thường.

“Astrid, nói với mình là cậu đã không làm điều này?” Một lúc sau Sasha nói khi thuốc bắt đầu có tác dụng. Cô nghe âm thanh mở ảo của dòng điện vang lên tanh tách báo hiệu sự thay đổi hình thù của cậu ấy.

Astrid dò dẫm đường đi đến chỗ cậu ấy, cậu ấy đã trở lại với hình dạng của sói và có vẻ đã ngủ say.

Giờ chỉ còn lại một mình, cô đi xung quanh nhà để đảm bảo tất cả bóng đèn và bếp lò trong nhà đã tắt hết và nhiệt độ trong nhà đang ở mức độ vừa phải.

Cô đi vào phòng mình và lấy ra lọ huyết thanh Idios. Giữ chặt lọ thuốc trong tay, cô đi đến phòng của Zarek.

Cô uống một ngụm nhỏ, rồi dịch gằn lại nằm ngủ bên cạnh anh, để hiểu rõ hơn về người đàn ông này và những bí mật mà trái tim anh đang che giấu...

Zarek đang ở New Orleans. Tiếng nhạc từ đằng xa vang vọng trong màn đêm mát mẻ trong khi Zarek dừng lại gần Tu viện Old Ursuline* tại Khu phố Pháp.

images

images

(Tu viện Old Ursuline)

Một nhóm khách du lịch đang tập hợp quanh một hướng dẫn viên, người ăn mặc giống như nhân vật Lestat* trong truyện của Anna Rice, trong khi đó một tên ‘ma cà rồng’ thứ hai mặc một cái áo choàng dài màu đen và đeo răng nanh giả đứng đằng sau, theo dõi anh ta.

(*)Lestat là một nhân vật ma cà rồng trong bộ tiểu thuyết The Vampire Chronicles của Anna Rice

Những du khách đang lắng nghe một cách chăm chú người hướng dẫn viên kể lại một vụ giết người nổi tiếng trong thành phố. Hai xác người đã được tìm thấy trước bậc thềm của tu viện, máu đã hoàn toàn bị hút hết. Những huyền thoại xưa kể rằng tu viện này được cho là nơi đã từng chứa chấp những ma cà rồng xuất hiện vào ban đêm săn lùng những con mồi trong thành phố .

Zarek khịt mũi trước câu chuyện ngớ ngẩn ấy.

Hướng dẫn viên, người đã tuyên bố mình là một ma cà rồng ba trăm năm tuổi có tên là Andre, nhìn về phía anh.

“Đó.” Andre nói với những người du khách khi anh ta chỉ vào Zarek. “Đó là một con ma cà rồng thật kìa, ngay đằng đó.”

Nhóm người cùng một lúc quay lại nhìn Zarek, người đang nhìn trừng trừng vào họ một cách hiểm ác.

Trước khi anh suy nghĩ kỹ hơn, Zarek nhe răng nanh về phía họ và rít lên.

Đám du khách hét lên và bỏ chạy.

Người hướng dẫn viên cũng chạy theo.

Nếu Zarek có cười, anh sẽ cười trước cảnh tượng bọn họ chạy tán loạn trên đường phố nhanh hết mức có thể. Và thế, anh nhếch môi với vẻ nhạo báng khi đang tận hưởng cảnh hỗn loạn mà mình đã gây ra.

“Tôi không thể tin là cậu vừa làm thế.”

Anh nhìn qua vai mình và thất Acheron đang đứng trong bóng tối như một bóng ma đen tối, mặc một bộ đồ đen với mái tóc dài màu tím.

Zarek nhún vai. “Đến lúc họ ngừng chạy và cân nhắc kỹ hơn, họ sẽ nghĩ đó là một phần của chương trình.”

“Người hướng dẫn viên sẽ không nghĩ vậy.”

“Hắn ta sẽ cho rằng đó là một trò đùa. Loài người luôn tìm cách phủ nhận về chúng ta.”

Acheron thở dài nặng nề. “Tôi thề đó,Z. Tôi hy vọng là cậu sẽ dùng khoảng thời gian ở đây để cho Artemis thấy cậu có thể hòa nhập với loài người một lần nữa.”

Anh nhìn Acheron với vẻ khô khan. “Chắc là anh mong vậy. Sao anh không bao phủ tôi trong một đồng phân và nói tôi rằng đó là bùn trong khi anh biết rõ sự thật?”

Anh chuẩn bị đi khỏi chỗ đó.

“Đừng có đi khỏi tôi như vậy Z.”

Anh không dừng lại.

Acheron dùng sức mạnh của mình để ghim Zarek vào một bên của bức tường đá. Zarek sẽ phải cho thủ lĩnh Thợ săn đêm một lời hứa. Ít nhất Acheron cũng biết tốt hơn là không nên chạm vào anh. Trong suốt hai ngàn năm qua chưa lần nào Acheron đặt một bàn tay trần lên người anh. Như thể người Atlantis hiểu nỗi đau về tinh thần do những tiếp xúc đó gây ra là dữ dội đến nhường nào.

Theo một cách kỳ lạ, anh có cảm nhận rằng Acheron tôn trọng việc đó.

Acheron bắt gặp ánh nhìn của Zarek và nhìn chằm chằm vào nó. “Quá khứ đã chết rồi,Z. Tương lai sẽ tùy theo những quyết định của cậu trong suốt tuần này. Tôi đã tốn năm trăm năm thương lượng với Artemis để mang đến cho cậu một cơ hội chứng minh với cô ta rằng cậu có thể cư xử đúng cách. Vì lợi ích của đầu óc và cuộc sống của cậu, đừng có phá hỏng cơ hội này.”

Acheron thả anh ra và lần theo hướng những người du khách.

Zarek không nhúc nhích cho đến khi anh còn lại một mình. Anh để cho những lời nói của Acheron vang vọng trong đầu mình khi anh đứng đó trong im lặng ngẫm nghĩ về mọi thứ.

Anh không muốn rời khỏi thành phố này. Từ giây phút anh đến đây và thấy đám đông tụ tập trên Quảng trường Jackson*, anh đã bị mê hoặc bởi New Orleans.

images

images

(Quảng trường Jackson)

Hơn tất cả, anh được ấm áp.

Không, anh sẽ không phá hỏng cơ hội này. Anh sẽ hoàn thành nhiệm vụ của mình và bảo vệ những con người đang sống ở đây.

Dù có phải trả giá thế nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ làm những điều cần thiết để Artemis cho phép anh ở lại đây.

Anh sẽ không giết bất cứ một người thường nào nữa...

Zarek bắt đầu đi xuống cuối đường nơi một nhóm những người đàn ông đập vào mắt anh. Bởi hình chiều cao ấn tượng, mái tóc vàng và vẻ ngoài điển trai của họ, anh cho rằng họ là những tên Daimon.

Họ thì thầm với nhau, nhưng dù thế anh vẫn có thể nghe chúng nói rõ mồn một

“Bossman nói ả ta sống tại một gác xép ở phía trên câu lạc bộ Runningwolfl.”

Một trong những tên Daimon cười to. “Một tên Thợ săn đêm có bạn gái. Tao đã không nghĩ chuyện đó có thật.”

“Ồ, phải. Cái giá cho việc đó sẽ như địa ngục. Nghĩ xem hắn sẽ cảm thấy như thế nào khi tìm cơ thể trần truồng, cạn máu của ả ta nằm trên giường chờ đợi hắn.”

Zarek bắt đầu tấn công bọn chúng sau câu đó, nhưng dừng lại khi một nhóm người đổ ra ngoài đường từ một quán ba. Chú mục vào mục tiêu của bọn chúng, lũ Daimon còn không thèm để ý đến nhóm người đó.

Nhóm du khách đứng trên đường, cười nói và đùa giỡn, mà không hề biết nếu không phải vì đã có sẵn mục tiêu, bọn Daimon sẽ tiến thẳng đến chỗ họ.

Cuộc sống là một thứ mong manh.

Nghiến răng, Zarek biết anh phải chờ cho đến lúc dồn bọn Daimon vào một cái hẻm nơi mà họ sẽ không bị nhìn thấy.

Anh lại lùi về trong bóng tối nơi anh có thể vẫn quan sát và nghe thấy bọn chúng, và thoi dôi bọn chúng đi đến căn gác xếp của Sunshine.

Đầu Astrid nhức nhối khi cô dôi theo Zarek trong giấc mơ của anh và để cho sự giận dữ và nỗi đau của anh thâm nhập vào cô. Cô ở cùng anh trong con hẻm nơi anh chiến đấu với bọn Daimon và sau đó bị tấn công bởi cảnh sát.

Và cô cũng ở cùng anh trên mái nhà nơi anh gọi điện cho Talon cảnh báo anh ta canh chừng đến Sunshine. Cô có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ của Zarek. Khao khát của anh được giúp những người chỉ có thể khinh miệt và nhiệt mót anh.

Phán xét anh một cách sai lầm.

Anh không hiểu làm thế nào mới có thể với đến họ.

Vì vậy thay vào đó anh tấn công họ. Vồ lấy họ trước khi họ có thể vồ lấy anh.

Kết cục thì, những cảm giác đó quá nặng nề với sự chịu đựng của cô. Cô phải rời khỏi anh hoặc cô sẽ thấy bản thân mình phát điên lên bởi những cảm xúc khắc nghiệt dữ dội của anh.

Cô đã phải vật lộn để tách bản thân mình ra khỏi anh. Huyết thanh Trói buộc đó quá mạnh và nó muốn giữ hai người họ hòa vào nhau, nhưng là một tiên nữ, cô mạnh hơn nó.

Triệu hồi tất cả sức mạnh của mình, cô tách tinh thần mình ra khỏi anh cho đến khi cô không còn là một phần của Zarek và ký ức của anh nữa.

Bây giờ, cô chỉ là một người theo dõi giấc mơ, vì vậy cô có thể chứng kiến, mặc dù không thể cảm nhận được cảm xúc của anh.

Nhưng cô có thể cảm nhận được cảm xúc của chính mình và cô đau nhói thay cho người đàn ông này theo cách mà cô chưa bao giờ nghĩ là có thể. Sự mới lạ từ những cảm xúc vừa mới có lại của mình khiến cô quá tải. Quá khứ và những vết sẹo của anh như xé nát cô, thổi tung cái kén của sự lạnh nhạt đã bao phủ cô quá lâu rồi.

Lần đầu tiên trong nhiều thế kỷ, cô cảm nhận được nỗi đau cùng cực của người khác. Hơn nữa, cô muốn xoa dịu nỗi đau đó. Muốn ôm lấy người đàn ông này, người dường như không thể thoát khỏi việc anh là ai.

Trong khi cô đang theo dõi, giấc mơ của Zarek ngày càng tối tăm hơn. Cô thấy anh vật lộn trong một cơn bão dữ dội. Anh chỉ mặc mỗi cái quần da đen không mặc áo lằn mang giày. Hai tay anh vòng quanh người mình, anh lắc lư vì cái lạnh và lê bước về phía trước, nguyên rửa những cơn gió rít khi anh vấp ngã xuống nền tuyết lạnh như băng dày đến tận thất lưng.

Mỗi lần anh té ngã, anh buộc bản thân mình đứng lên và tiếp tục đi. Sự mạnh mẽ của anh khiến cô ấn tượng.

Những cơn gió quất vào bờ vai rộng lớn màu đồng của anh, thổi tung mái tóc dài ra trước khuôn mặt đã cạo râu nhẵn nhụi của anh. Anh nheo mắt như thể cố nhìn xuyên qua cơn bão.

Nhưng không có bất kỳ thứ gì ở quanh họ. Không có gì cả ngoại trừ khoảng không trắng xóa, hoang vắng.

Tê liệt vì cái lạnh đang xâm chiếm anh, Astrid đi theo anh.

“Mình sẽ không chết.” Anh gầm gừ, tăng tốc độ trong mỗi bước đi. Anh ngược nhìn bầu trời tối đen, u ám. “Các người có nghe thấy tôi không, Artemis? Acheron? Tôi sẽ không cho bất kỳ ai trong hai người cái thỏa mãn đó đâu.”

Rồi anh bắt đầu chạy, lộn trong đám tuyết dày xối ảy như một đứa trẻ đang chạy theo một món đồ chơi. Bàn chân anh đỏ lên vì cái lạnh, làn da trần của anh nổi đầy da gà.

Astrid vật vã để theo kịp anh.

Cho đến khi anh té ngã.

Zarek nằm yên trên nền tuyết, anh úp mặt xuống một tay để sau đầu, và cánh tay còn lại gối trước mặt, anh thở hổn hển vì chạy. Cô nhìn chăm chăm vào hình xăm tại phần xương sống ở phía dưới của anh khi nó nhấp nhô theo mỗi nhịp thở.

Lăn người nằm ngửa, anh nhìn lên bầu trời tối đen trong khi những bông tuyết rơi xuống người và cái chiếc quần da của anh. Mái tóc đen ẩm ướt dính sát vào đầu anh. Anh tiếp tục thở một cách nặng nhọc trong khi răng anh va lập cập vào nhau vì lạnh.

Dù vậy, anh không hề nhúc nhích.

“Tôi chỉ muốn được ấm áp.” Anh thì thầm. “Chỉ để tôi một lần được ấm thôi. Chẳng lẽ không có ngôi sao nào có thể chia sẻ ngọn lửa của nó với tôi sao?”

Cô cau mày trước câu hỏi lạ lùng của anh, nhưng mà, trong giấc mơ những câu nói và sự kiện kỳ lạ là một điều rất bình thường.

Zarek lăn người một lần nữa và buộc bản thân đứng lên, rồi tiếp tục đi xuyên qua cơn bão.

Anh dẫn cô đến một căn nhà gỗ nhỏ, hoang vắng ở giữa một khu rừng. Căn nhà chỉ có một cách cửa, nhưng ánh sáng bên trong nó như một ngọn hải đăng rực rỡ giữa sự quạnh hiu lạnh giá của cơn bão vùng Bắc cực.

Căn nhà trông có vẻ mời gọi.

Astrid nghe thấy tiếng cười nói phát ra từ trong căn nhà.

Zarek loạng choạng bước đến cánh cửa sổ duy nhất. Thở một cách khó nhọc, anh chống một tay lên tấm kính đầy sương của cửa sổ trong khi anh nhìn chăm chăm vào bên trong như một đứa trẻ nhỏ đang đói bụng đứng bên ngoài một nhà hàng sang trọng nơi mà cậu biết mình sẽ không bao giờ được chào đón.

Cô bước đến phía sau anh để có thể nhìn vào bên trong.

Căn nhà gỗ đầy những người Thợ săn đêm. Bọn họ đang ăn mừng một sự kiện gì đó trong khi ngọn lửa cháy bùng lên trong lò sưởi. Trong nhà thức ăn và đồ uống nhiều không kể hết trong khi bọn họ cười đùa, uống rượu và nói chuyện với nhau như anh chị em. Như một gia đình.

Astrid không nhận ra bất kỳ ai trong số họ, ngoại trừ Acheron. Nhưng rõ ràng là Zarek biết tất cả bọn họ.

Siết chặt nắm đấm, anh đẩy người ra khỏi cách cửa sổ và tiến về cánh cửa trước của căn nhà gỗ.

Zarek nện ầm ầm vào cánh cửa. “Cho tôi vào.” Anh ra lệnh.

Một người đàn ông tóc vàng mở cửa ra. Anh ta mặc một cái áo khoác da màu đen dành cho những tay đua xe với những hình trang trí màu đỏ theo phong cách của người Celt trên đó và một cái quần da màu đen. Đôi mắt nâu sẫm của anh ta lộ vẻ khinh bỉ và giữ một cái nhìn cực kỳ khó chịu trên khuôn mặt đẹp trai của anh ta. “Không ai muốn anh ở đây cả, Zarek.”

Người đàn ông tóc vàng cố đóng cánh cửa.

Zarek giữ một tay trên khung cửa và cánh tay còn lại chống lên cánh cửa để ngăn người đàn ông kia đóng sầm cánh cửa vào mặt anh. “Chết tiệt anh đi, người Celt. Để tôi vào.”

Người Celt bước lùi lại khi Acheron tiến đến khóa chặt đường đi của Zarek. “Anh muốn gì, Z?”

Khuôn mặt Zarek lộ vẻ đau khổ khi anh bắt gặp ánh nhìn của Acheron. “Tôi muốn vào trong.” Anh lưỡng lự và khi anh nói lời tiếp theo, đôi mắt anh sáng lên với sự bẽ bàng và khẩn thiết. “Làm ơn đi, Acheron. Làm ơn cho tôi vào đi.”

Không có bất kỳ cảm xúc nào trên khuôn mặt của Acheron. Không một dấu hiệu nào.

“Anh không được cào đón ở đây, Z. Anh sẽ không bao giờ được chào đón bởi chúng tôi.”

Anh ấy đóng cửa lại.

Zarek lại nện ầm ầm lên cánh cửa gỗ và nguyên rửa. “Chết tiết, Acheron! Chết tiết tất cả các người đi!” Rồi anh đá cánh cửa và cố gõ cửa một lần nữa. “ Tại sao mày không đơn giản là giết tao đi, đồ con hoang ! Tại sao?”

Lần này khi Zarek nói, sự giận dữ đã biến mất khỏi giọng nói của anh. Nó chỉ còn sự trống rỗng và khản cầu, nhứt nhối, và nó còn tác động đến cô thậm chí còn mạnh mẽ hơn lúc anh yêu cầu cái chết.”Để tôi vào đi, Ash, tôi thề là tôi sẽ cư xử đúng đắn mà. Tôi thề đó. Làm ơn đừng để tôi ở ngoài đây một mình. Tôi không muốn cảm thấy lạnh lẽo nữa. Làm ơn đi!”

Nước mắt rơi xuống từ khuôn mặt của Astrid khi cô nhìn Zarek gõ cửa, yêu cầu họ mở nó ra.

Không ai ra mở cửa.

Tiếng cười tiếp tục vọng ra từ bên trong như thể anh không hề tồn tại.

Vào giây phút đó, Astrid hoàn toàn cảm nhận được sự lẻ loi cô độc mà anh cảm thấy.

“Các người chết hết đi!” Zarek gầm lên. “Tôi không cần bất cứ ai trong các người. Tôi không cần gì cả.”

Cuối cùng, Zarek tựa lưng vào cánh cửa và trượt người khụy xuống giữa cái lạnh giá của những cơn gió xoáy. Tóc và lông mi của anh đông cứng lại và phủ đầy tuyết trắng, còn phần da trần của anh thì đỏ lên.

Anh nhắm mắt lại như thể anh không chịu nổi những tiếng cười đùa của họ. “Tôi không cần bất cứ điều gì hay bất cứ ai.” Anh thì thầm.

Và rồi mọi thứ trong giấc mơ thanh đổi. Căn nhà gỗ biến thành căn nhà mà cô đang ở tạm thời tại Alaska.

Không còn những người Thợ săn đêm trong giấc mơ của anh nữa. Không còn những cơn bão. Nó là một đêm bình yên và hoàn hảo.

“Astrid.” Anh thì thầm tên cô như một lời cầu nguyện dịu dàng. “Anh ước mình có thể ở cùng em.”

Cô không thể nhúc nhích khi nghe những lời dịu dàng ấy được thốt ra.

Trước đây, anh chưa bao giờ gọi tên cô và âm thanh của nó trên môi anh như một bài ca du dương.

Anh nhìn lên bầu trời tối đen nơi hàng ngàn vì sao tỏa sáng lấp lánh xuyên qua những đám mây. “ ‘Tôi tự hỏi.’ ” Anh lặng lẽ nói, một lần nữa trích dẫn trong cuốn Hoàng tử bé. “ ‘

Liệu có phải những ngôi sao kia đang tỏa sáng trên thiên đường để một ngày nào đó mỗi người trong chúng ta có thể tìm thấy ngôi sao của riêng mình.’ ”

Zarek nuốt nghẹn và vòng cánh tay lực lưỡng qua chân mình. “Tôi đã tìm thấy ngôi sao của mình. Cô ấy xinh đẹp và duyên dáng. Dịu dàng và tốt bụng. Là tiếng cười của tôi trong những ngày đông giá rét. Cô ấy can đảm và dũng cảm. Táo bạo và quyến rũ. Không giống với bất kỳ ai trong vũ trụ này, và tôi không thể chạm đến cô ấy. Tôi thậm chí còn không dám thử.”

Astrid không thể thở được khi anh nói những lời văn thơ như vậy. Cô chưa bao giờ thực sự nghĩ đến sự thật là tên cô có nghĩa là ‘ngôi sao’ trong tiếng Hy Lạp.

Nhưng Zarek thì có.

Chắc chắn không một kẻ giết người nào lại có vẻ đẹp như vậy bên trong anh ta.

“Astrid hay Aphrodite.” Anh dịu dàng nói. “Cô ấy là Circe của tôi. Nhưng thay vì biến một người đàn ông thành một con thú, cô biến một con thú thành một con người.*”

(Ý của Zarek là “ Dù là một ngôi sao hay nữ thần sắc đẹp. Cô ấy nữ thần của tôi. Nhưng thay vì biến một người đàn ông thành một con thú, cô biến một con thú thành một con người.”

Circe là một vị thần có địa vị thấp [có người gọi là phù thủy hoặc tiên nữ], người đã xuất hiện trong tác phẩm trường ca Odyssey của Homer, có thể biến kẻ thù của mình thành những con thú.)

Rồi sự giận dữ ngời dần trong anh và anh đá một cục tuyết trước mặt mình. Anh cười chua chát. “Mình quả là một thằng ngu không thể tả, mong muốn một ngôi sao mà bản thân không bao giờ có được.”

Anh buồn bã ngược nhìn lên. “Nhưng rồi, tất cả những ngôi sao đều ngoài tầm với của con người và mình thậm chí còn không phải là con người.”

Anh vùi đầu vào tay mình và khóc.

Astrid không thể chịu đựng được nữa. Cô muốn thoát khỏi giấc mơ này, nhưng không có sự giúp đỡ của M’Adoc, cô không thể đánh thức bản thân mình ra khỏi giấc ngủ.

Tất cả những gì cô có thể làm là dõi theo Zarek. Chứng kiến nỗi thống khổ và sầu muộn của anh cắt xuyên qua cô như glycerin ăn mòn thủy tinh.

Anh đã rất mạnh mẽ trong đời thật. Như một thanh sắt được rèn giữa có thể chịu đựng bất kỳ sự tấn công nào. Người đã hù dọa những người khác để họ tránh xa anh ra.

Chỉ trong những giấc mơ của anh cô mới thấy được những cảm xúc bên trong của anh. Sự yếu đuối.

Chỉ có ở nơi này cô mới thực sự hiểu rõ người đàn ông mà anh không dám cho người khác thấy.

Trái tim nhạy cảm đã bị tổn thương bởi sự khinh miệt của bọn họ.

Astrid muốn chữa lành sự thống khổ trong anh. Cô muốn nắm lấy tay anh và cho anh thấy thế giới mà anh không bị nhốt ở bên ngoài.

Chưa một lần nào trong suốt những thế kỷ làm người phán xét Astrid cảm thấy như vậy về bất cứ ai. Zarek đã chạm vào một phần của cô mà cô còn thậm chí không biết nó có tồn tại.

Hơn tất cả, anh chạm đến trái tim cô. Một trái tim mà cô đã sợ rằng nó không còn hoạt động nữa.

Nhưng nó đập vì anh.

Cô không thể chỉ đứng đó, nhìn anh đau khổ trong cô độc.

Trước khi cô có thể nghĩ kỹ hơn, cô biến vào trong căn nhà gỗ trống không của mình và mở cửa ra...

Trái tim Zarek ngừng đập khi anh ngược đầu nhìn lên và thấy một khuôn mặt đến từ thiên đường. Không, cô không đến từ thiên đường.

Cô đến từ một nơi tốt đẹp hơn. Tốt đẹp hơn rất nhiều

Chưa bao giờ trong giấc mơ này có một ai đó mở cửa cho anh một khi anh đã bị nhốt ở bên ngoài.

Nhưng Astrid đã mở cửa cho anh.

Cô đứng ở cửa ra vào, khuôn mặt cô dịu dàng. Đôi mắt xanh nhạt của cô không còn mù lòa nữa. Chúng ấm áp và chào đón. “Vào trong đi, Zarek. Để em sưởi ấm cho anh.”

Trước khi anh có thể ngăn cản bản thân, anh đứng lên và đón lấy bàn tay đưa ra của cô. Đó là hành động mà anh sẽ không bao giờ làm trong đời thật. Chỉ trong giấc mơ anh mới dám chạm vào cô.

Da cô ấm áp đến nỗi đó thiêu cháy anh.

Cô kéo anh vào trong vòng tay mình và ôm chặt lấy anh. Zarek run rẩy bởi sự lạ lẫm của một cái ôm, bởi cảm giác ngực của cô tựa vào ngực anh. Hơi thở của cô trên làn da đóng băng của anh.

Vậy đây là cảm giác của một cái ôm. Nóng bỏng. Êm đềm. Tuyệt diệu.

Trong cuộc đời mình những tiếp xúc với giữa con người với nhau của anh quá ít ỏi nên tất cả những gì anh có thể làm là nhắm mắt lại và cảm nhận hơi ấm của cơ thể cô bao phủ lấy anh.

Cảm nhận sự mềm mại của cô.

Anh hít vào mùi hương ấm áp, ngọt ngào của cô và chìm đắm trong những cảm xúc mới lạ đang xuyên qua anh.

Đây là sự chấp nhận sao?

Đây là sự bình yên sao?

Anh không biết chắc. Nhưng một lần trong đời, anh không muốn tỉnh dậy khỏi giấc mơ này.

Đột nhiên một tấm chăn ấm áp bọc quanh vai anh. Vòng tay cô ôm anh chặt hơn.

Anh ôm lấy khuôn mặt cô trong đôi bàn tay của mình tựa má anh vào má cô. Ôi, cảm giác làn da cô chạm vào da anh...

Cô quá mềm mại.

Anh chưa bao giờ hình dung lại có người mềm mại đến như vậy. Quá dịu dàng và mời gọi.

Sự ấm áp của má cô tựa vào má anh xua tan đi cái lạnh lẽo đến nhức nhối. Nó len lỏi khắp người anh cho đến khi cả người anh hoàn toàn ấm lên. Thậm chí đến cả trái tim đã bị bao bọc bởi băng giá trong suốt nhiều thế kỷ.

Astrid run rẩy trước cảm giác một bên má thô ráp của Zarek tựa vào má cô. Cảm giác hơi thở của anh nhẹ nhàng phả lên làn da cô.

Sự dịu dàng đầy bất ngờ của anh khiến cô tan chảy.

Cô đã thấy rõ về cuộc đời anh đủ để biết rằng sự dịu dàng là một thứ mà anh chưa từng nếm trải qua và dù vậy anh ôm cô một cách thận trọng.

“Em thật ấm áp.” Anh thì thầm vào tai cô. Hơi thở ấm áp của anh mơn trớn cổ cô, gây ra một cơn ớn lạnh đến khắp người cô.

Anh kéo cô ra và chăm chú nhìn cô như thể đối với anh cô là một điều gì đó quý giá không thể tả xiết. Những khớp ngón tay anh vuốt ve má cô. Đôi mắt anh tối sầm lại và chất chứa nhiều đau khổ khi anh nhìn chăm chăm vào cô, như thể không thể tin nổi việc cô đang ở cùng anh.

Ánh mắt anh đầy vẻ hoài nghi, anh chạm vào môi cô bằng đầu ngón tay mình. “Trước đây anh chưa bao giờ hôn ai cả.”

Lời thú nhận của anh khiến cô ngạc nhiên. Làm thế nào mà một người đàn ông đẹp trai như vậy lại chưa bao giờ hôn?

Tia lửa rực sáng trong mắt anh. “Anh muốn nếm thử em, Astrid. Anh muốn cảm thấy em nóng và ẩm ướt bên dưới anh. Muốn nhìn vào mắt em trong khi anh giao cấu với em.”

Cô rùng mình vì sự thô lỗ của anh. Đó là điều cô mong đợi từ Zarek ở ngoài đời thật, nhưng cô không chấp nhận sự thô lỗ từ người đang ở trong giấc mơ này.

Cô biết anh có thể làm tốt hơn.

Điều anh đề nghị bây giờ là một việc bị cấm đoán. Cô không bao giờ được phép vượt qua ranh giới thể xác này trong khi cô đang làm nhiệm vụ.

Người duy nhất có thể cám dỗ cô phá vỡ quy tắc này chính là Mies. Nhưng cô đã không nghe theo sự cám dỗ đó và khôn ngoan giữ bản thân mình tránh xa anh ta.

Với Zarek việc đó không dễ dàng như vậy. Có một điều gì đó về người đàn ông này đã chạm vào cô theo một cách chưa từng xảy ra.

Nhìn vào đôi mắt đầy thống khổ của anh, cô nhìn thấy trái tim đầy tổn thương của anh...

Anh chưa bao giờ biết đến lòng tốt.

Chưa bao giờ biết đến sự ấm áp từ cái chạm của sự yêu thương.

Cô không thể lý giải điều đó, nhưng cô muốn là lần đầu tiên của anh và cô muốn anh là lần đầu tiên của cô. Cô muốn ôm lấy anh và cho anh thấy cảm giác sẽ như thế nào khi được người khác chào đón.

Nếu như mày làm vậy mày sẽ mất công việc làm người phán xét của mày đó.

Đó là tất cả những gì cô muốn.

Nếu cô không làm việc này, Zarek sẽ mất đi mạng sống của mình. Nếu cô chạm tới anh bây giờ, có lẽ cô có thể dạy anh mọi chuyện sẽ ổn thôi khi đặt niềm tin vào người khác.

Có lẽ cô có thể chạm đến phần nên thơ bên trong anh và cho anh thấy một thế giới nơi mà anh có thể thoải mái cho phép những người khác nhìn thấy phần dịu dàng của mình. Cho anh thấy mọi chuyện sẽ ổn thôi khi kết bạn với người khác.

Cuối cùng cô cũng đã hiểu câu nói của Acheron có ý nghĩa gì.

Nhưng làm sao cô có thể cứu rồi Zarek ? Anh đã phản bội những người mà anh được gửi đến để bảo vệ và giết chết họ.

Cô cần bằng chứng anh sẽ không tái phạm một lần nữa.

Cô có thể tìm được bằng chứng không?

Cô phải tìm được. Không còn sự lựa chọn nào cả. Điều cuối cùng mà cô muốn thấy là anh lại bị tổn thương.

Cô sẽ bảo vệ người đàn ông này bằng bất cứ giá nào.

“Em sẽ không giao cấu với anh, Zarek.” Cô thì thầm. “Không bao giờ. Nhưng em sẽ làm tình với anh.”

Anh nhìn đầy bối rối và không chắc chắn. “Anh chưa bao giờ làm tình với bất kỳ ai cả.”

Cô nâng một bàn tay lạnh giá của anh lên môi mình và hôn từng ngón tay anh. “Nếu anh muốn học, hãy đi với em.”

Anh không thể thở khi cô lùi khỏi anh. Đầu anh quay mòng mòng với những cảm giác và cảm xúc xa lạ. Anh sợ hãi với những gì mà cô đề nghị với anh.

Nếu cô chạm vào anh, liệu nó có thay đổi anh?

Anh không mong đợi lòng tốt từ cô hay từ bất kỳ ai. Là một tên nô lệ đầy thẹo kinh tởm và hèn mọn, anh chết khi còn là trai tân và khi là một Thợ săn đêm anh chỉ quan hệ với phụ nữ trong những dịp hiếm hoi. Chưa một lần trong suốt hai ngàn năm qua anh nhìn vào đôi mắt của người tình khi anh chiếm lấy cô ta. Anh chưa bao giờ một lần cho phép người khác ôm hay chạm vào anh.

Nếu anh cho phép Astrid làm vậy, tất cả mọi thứ sẽ thay đổi.

Trong giấc mơ của anh, cô có được thị giác của mình và có thể nhìn thấy anh...

Anh sẽ bị chế ngự. Lần đầu tiên trong cuộc đời anh, anh sẽ bị trói chặt cùng một ai đó. Về thể xác. Tinh thần.

Dù cho đây chỉ là một giấc mơ, nó sẽ mãi mãi thay đổi cách cư xử của anh trước cô bởi vì đây là thứ anh đã giữ sâu bên trong mình, chôn vùi nó tại một nơi mà anh không dám nhìn đến. Chôn vùi nó trong một trái tim đã bị giẫm nát bởi sự tàn ác.

“Zarek ?”

Anh nhìn lên và thấy cô đang đứng trước cửa phòng ngủ của mình. Mái tóc vàng dài của cô xoa tung quanh vai và cô không mặc gì cả ngoại trừ một chiếc áo sơ mi bằng vải bông mỏng tan. Đôi chân dài của cô để trần và mời gọi.

Ánh sáng phía sau cô xuyên lớp vải mỏng, trưng bày tất cả đường nét tuyệt vời của cơ thể cô...

Zarek nuốt nghẹn. Nếu anh làm chuyện này, Astrid sẽ là điều duy nhất đối với anh trong thế giới này. Cô sẽ là của anh.

Anh sẽ là của cô.

Anh sẽ bị chế ngự.

Nó chỉ là một giấc mơ...

Nhưng thậm chí trong những giấc mơ của anh chưa có ai từng chế ngự anh.

Cho đến bây giờ.

Trái tim anh nện thình thịch, anh bước đến chỗ cô ẵm cô lên trong vòng tay mình. Không, anh sẽ không bị chế ngự. Không bị chế ngự bởi chuyện này và bởi cô. Nhưng cô sẽ là của anh trong giấc mơ này.

Tất cả của anh.

Astrid run rẩy trước cái nhìn mãnh liệt, quyết tâm trên khuôn mặt của Zarek khi anh mang cô vào giường. Sự đói khát bùng cháy trong đôi mắt đen như đá Obsidian* của anh. Cô có cảm giác kì lạ là có lẽ sau thì Zarek đã nói đúng.

Một người đàn ông với sự dữ dội như vậy sẽ không bao giờ làm tình với một người phụ nữ.

Phần tỉnh táo của cô kêu cô hãy chạy khỏi anh. Hãy dừng chuyện này trước khi quá trễ.

Nhưng một phần khác của cô từ chối nghe theo. Chuyện này sẽ cho cô biết bản chất thực sự của người đàn ông này.

Anh đặt cô nằm xuống giường, vuốt ve môi cô bằng những ngón tay của mình như thể anh đang cố ghi nhớ chúng. Thường thức chúng. Rồi anh nhẹ nhàng tách môi cô ra và bao phủ chúng bằng môi của anh.

Astrid hoàn toàn không sẵn sàng cho một nụ hôn đầy đam mê của anh. Sự dữ dội của nó. Nụ hôn vừa thô bạo vừa dịu dàng. Đòi hỏi. Nóng bỏng. Ngọt ngào. Anh gầm gừ dữ dội khi lưỡi anh mơn trớn lưỡi cô, thường thức mùi vị của cô trước khi anh khám phá từng centiment của miệng cô.

Với một người đàn ông chưa từng hôn trước đây, anh thật quá tuyệt vời. Cô rùng mình khi anh thường thức vòm miệng của cô, khi lưỡi anh lướt qua cô cùng với từng đợt khoái cảm.

Cô vùi tay mình vào mái tóc mềm mại của anh và rên rỉ khi anh liếm láp và cắn nhẹ cho đến khi cô gần như không còn ý thức bởi sự mê mẩn của hành động đó. Cô chưa bao giờ biết bất cứ thứ gì như thế này.

Bất cứ thứ gì như Zarek.

Đã rất lâu rồi kể từ khi cô hôn một người đàn ông, và chưa có một người đàn ông nào có mùi vị tuyệt như anh. Bây giờ cô rất sợ. Không chỉ là sợ anh, mà còn sợ cả chính bản thân mình.

Chưa có một người đàn ông nào chạm vào cô như thế. Cô chưa bao giờ vi phạm lời thề không gây ảnh hưởng đến nhiệm vụ của mình.

Sự đụng chạm của Zarek có thể khiến cô mất đi mọi thứ và mặc dù vậy cô không thể buộc bản thân mình đẩy anh ra xa.

Lần đầu tiên trong đời, cô muốn có thứ gì đó cho bản thân mình. Cô muốn chạm vào thứ không thể với tới được. Muốn trao cho Zarek một thứ gì đó đặc biệt. Một khoảnh khắc bình yên hiếm hoi với một người muốn ở cùng anh.

Sẽ không có một người nào khác trân trọng điều này như anh.

Chỉ có mình anh mới có thể thấu hiểu.

Anh buông cô ra để cời nút áo sơ mi của cô. Nhưng điều anh muốn làm là xé toạt nó ra khỏi cô. Anh muốn đánh mất bản thân bên trong cô, ép chặt cô vào anh trong khi anh chiếm lấy cô với tất cả đam mê dữ dội mà anh đang cảm nhận.

Nhưng thậm chí trong giấc mơ của mình, anh cũng sẽ không đối xử với cô theo cách đó.

Vì một lý do kỳ lạ nào đó anh muốn đối xử dịu dàng với cô. Anh muốn quan hệ với cô như một người đàn ông, chứ không phải là một con thú hoang dã.

Anh không muốn nện người mình một cách dữ dội vào cô, theo đuổi một khoảnh khắc khoái cảm ngắn ngủi. Anh muốn đêm nay kéo dài mãi. Muốn dùng cả đêm nay ôm chặt lấy cô.

Một lần trong đời mình, anh muốn một ai đó đối xử với anh như thể anh có quan trọng. Như thể cô quan tâm đến anh.

Chưa lần nào anh cho trí tưởng tượng hoặc giấc mơ của mình mang anh đến nơi này.

Đêm nay anh đã cho phép điều đó.

Cô ôm lấy mặt anh trong tay cô và kéo đầu anh lại gần cho đến khi anh có thể nhìn vào trong đôi mắt nhạt màu của cô, đôi mắt đã nhìn anh như thể anh là con người. Đôi mắt đã nhìn thấy điều gì đó tốt đẹp trong anh.

“Anh rất đẹp trai, Zarek.”

Lời nói trầm tĩnh, ngọt ngào của cô khiến anh tan chảy. Ở anh không có nét gì là thu hút cả. Chưa từng bao giờ có.

Anh không là gì cả.

Những khi anh nhìn say đắm vào gương mặt tuyệt đẹp của cô, trong một giây phút ngắn ngủi anh cảm nhận mình không phải vậy.

Chắc chắn một phụ nữ như thế này sẽ không chạm vào anh nếu anh thực sự không là gì cả.

Thậm chí là trong giấc mơ của anh.

Anh kéo áo sơ mi của cô mở ra để anh có thể nhìn xuống cơ thể cô. Ngực cô thuộc cỡ vừa, hai đầu nhũ hoa hồng và se cứng lại, như van xin anh thưởng thức chúng. Bụng cô khẽ thắt lại, làn da cô trắng nhợt và mời gọi. Nhưng điều khiến anh nín thở là hình ảnh đôi chân cô khẽ mở ra. Hình ảnh đám lông loãn xoắn vàng sẫm như hứa hẹn sẽ thực sự mang lại cả thiên đường. Hoặc ít nhất cũng gần như chạm đến thiên đường vì một người đàn ông như anh chỉ dám ước muốn nhiều đó thôi.

Astrid nín thở khi cô dõi theo cái nhìn hoang dã của Zarek chiếm ngưỡng khắp cơ thể mình. Nó quá nóng bỏng đến nỗi cô cảm giác nó giống như sự đụng chạm thực sự.

Anh rời khỏi giường để cởi quần mình ra.

Cô nuốt nghẹn khi nhìn thấy anh to lớn và cương cứng vì cô. Làn da màu đồng của anh phủ một đám lông màu đen và là hình ảnh nam tính nhất mà cô từng nhìn thấy. Anh quá đẹp. Người chiến binh bóng tối của cô. Không như anh, cô biết đêm nay là thật. Biết cô không nên làm chuyện này vì hai người họ sẽ nhớ về chuyện này khi họ tỉnh dậy.

Công việc của cô yêu cầu sự công bằng. Nhưng cô sẽ không còn công bằng với người đàn ông này nữa, hay với nỗi đau của anh ta.

Cô muốn xoa dịu anh bằng mọi cách mà cô có thể làm.

Không ai xứng đáng phải sống cuộc sống mà anh đã chịu đựng. Chịu đựng sự thấp kém và thái độ thù địch.

Anh đặt mình nằm xuống trên cô và ôm cô trong vòng tay mình. Sức nặng của anh thật tuyệt vời. Cô nhắm mắt lại và để cho sức mạnh của anh nhấn chìm cô trong khi cô cảm nhận cơ thể rắn chắc và cơ bắp của anh trên từng inch của cơ thể cô.

Zarek vật lộn để thở. Cảm giác cơ thể ấm áp của cô tựa vào cơ thể anh là cảm giác tuyệt vời nhất mà anh từng biết.

Tay cô lang thang trên tấm lưng trần của anh trong khi anh nhìn vào đôi mắt cô, nó sưởi ấm anh.

Trong đôi mắt đó không có sự kinh miệt. Không có sự giận dữ.

Chúng là một đôi mắt tuyệt đẹp.

Anh hôn cô dịu dàng, chiếm lấy môi trên của cô và dịu dàng mút nó trong khi anh thưởng thức cái miệng ngọt như mật của cô.

Trong cuộc đời là con người của mình, phụ nữ co rúm người lại mỗi khi anh lại gần họ. Họ thét lên và ném đồ vào anh.

Anh đã nằm trần trọc nhiều đêm cố gắng tưởng cảm giác sẽ như thế nào khi chạm vào một ai đó. Cố gắng tưởng cảm giác đôi tay của họ vòng quanh người anh.

Cảm xác thực sự của nó còn tuyệt hơn những gì mà tâm trí anh đã tưởng tượng.

Trước khi giấc mơ này kết thúc, anh có ý định sẽ chiếm lấy cô hết lần này đến lần khác cho đến khi cả hai cùng cầu xin sự thương xót.

Astrid rên rỉ khi Zarek phá vỡ nụ hôn của anh khi môi và lưỡi anh lần xuống cổ họng cô rồi xuống ngực cô. Cô cảm nhận vật đàn ông cương cứng của anh ép vào cô bóp đùi cô, nóng bỏng và kích thích, nó khiến cô run lên.

Anh nhẹ nhàng khúm lấy ngực cô trong bàn tay mình khi anh xoay tròn lưỡi mình quanh đầu nhũ hoa sưng lên của cô, mút và cắn nhẹ nó.

Cô ôm lấy đầu anh trong tay mình và quan sát anh trong khi anh rên rỉ trong hạnh phúc. Anh nhìn như thể cơ thể cô là một món cao lương mỹ vị đối với anh. Anh thông thả thưởng thức cô. Từng centimet trên làn da cô được liếm láp và trêu chọc. Được thưởng thức và thỏa mãn. Như thể anh không thể có đủ cô.

Chưa có người đàn ông nào được phép làm thế với cô và cô hoảng sợ bởi những điều sắp đến. Mặc dù cô biết quan hệ là gì, cảm giác của nó vẫn là một thứ xa lạ đối với cô.

Nhưng rồi, cũng như cảm giác mà Zarek đã khoá động trong cô.

Tất cả những tiên nữ của công lý được phải là một trinh nữ và trong trắng.

Không có một người đàn ông nào thậm chí được đặt tay lên người họ.

Astrid không còn quan tâm đến chuyện đó nữa. Chắc chắn mẹ cô sẽ thấu hiểu cho niềm đam mê của cô. Sau cùng thì, Themis cũng đã có hàng đồng con. Cha của Astrid là một người đàn ông bình thường mà mẹ cô từ chối bàn đến, và không một ai biết tên hay địa vị của người cha của những nữ thần số mệnh.

Chắc chắn mẹ cô sẽ tha thứ cho việc vượt rào của cô.

Chẳng lẽ một đêm là một đòi hỏi quá nhiều sao?

Và mặc dù cô cho là vậy, cô tự hỏi liệu một đêm với anh có bao giờ là đủ.

Đầu óc Zarek đắm chìm trong mùi hương ngọt ngào và cảm giác của Astrid trong vòng tay anh. Anh gầm gừ khi anh liếm láp và cắn nhẹ từng centimet da thịt ngon lành của cô và nghe tiếng rên rỉ vì khoái cảm của cô. Cô là nguồn sống của anh.

Anh phải có cô nhiều hơn nữa.

Astrid hét lên ngậy ngắt khi Zarek trải rộng hai đùi cô ra và chiếm lấy cô bằng miệng mình..

Cô không thể nói hay thở vì cơn khoái cảm cuộn cuộn đã tàn phá toàn bộ cơ thể cô. Mỗi cái liếm láp, mỗi cái mút nhẹ gửi đến một làn sóng mê mẩn dữ dội trong cô.

Chuyện này thật quá sức tưởng tượng của cô mà.

Cô nên thấy xấu hổ bởi việc họ đang làm.

Nhưng cô không thấy thế. Thật tệ thì, cô muốn nhiều hơn nữa.

Muốn anh nhiều hơn nữa.

Tim cô đập nhanh, cô nhìn xuống thấy anh ở giữa hai chân mình. Anh nhắm mắt lại và gương mặt của anh có vẻ như thể anh đang đắm chìm trong khoái cảm từ việc thưởng thức của mình nhiều như việc cô được thưởng thức.

Cô mở chân mình rộng hơn, cho phép anh tiến vào cô trong khi cô vùi tay mình vào mái tóc mềm như lụa của anh. Zarek cười một khàn khàn khi tựa vào cô, gây ra cho cô một cơn run rẩy khác vì khoái cảm, rồi anh cọ cọ hàm râu mới mọc của mình vào giữa cô.

Cô rên rỉ sâu trong cổ họng.

Anh trượt một ngón tay vào trong cô, khuấy động nơi mà cô đang run lên nhức nhối trước nhu cầu cần có anh.

Anh chậm rãi chơi đùa với cô, và cả cơ thể trắng nõn nà của cô cháy bỏng vì khoái cảm dữ dội.

Ai mà biết được con người có thể cảm thấy như thế này chứ?

Cơn mê cứ tăng dần tăng dần cho đến khi cô không thể chịu nổi nó nữa. Tên anh trên môi cô khi cô lên đỉnh lần đầu tiên.

Dù vậy anh vẫn không mủi lòng thương xót. Anh chỉ găm giữ trước ả thanh đầy khoái cảm của cô và tiếp tục tra tấn cô cho đến khi cô van xin anh dừng lại.

“Làm ơn đi Zarek . Làm ơn hãy thương xót em.”

Anh ngã người ra sau và nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt anh cháy bỏng nhìn cô và một góc miệng anh nhếch lên.

“Thương xót sao, công chúa? Anh chỉ mới bắt đầu thôi mà.”

Anh trườn lên người cô như một con quái vật hoang dã, khổng lồ, liếm láp và nhấm nháp đường đi của mình cho đến khi cơ thể anh bao phủ lấy cơ thể cô.

Anh ôm lấy gương mặt cô trong tay mình và rồi hôn cô thật sâu. Thật đắm mê.

Astrid rên rỉ khi anh đặt đầu gối của mình ở giữa chân cô. Những sợi lông xoắn xoắn mơn trớn da cô, khiến cô run rẩy trong háo hức.

Đầu óc Zarek quay mòng mòng vì hương thơm và mùi vị của Astrid. Đôi tay mềm mại của cô mơn trớn anh. Không thứ gì tuyệt hơn cảm giác bàn tay cô trượt xuống dọc sống lưng anh, ôm lấy hông anh và ấn chặt nó vào cô.

Không có âm thanh nào tuyệt hơn tên anh trên đôi môi cô khi cô lên đỉnh cùng anh.

Lần đầu tiên trong suốt hai ngàn năm ,anh cảm thấy mình là con người.

Hơn thế, anh cảm thấy được khao khát.

Anh kê ngả người về sau để có thể nhìn xuống cô trong khi anh mở chân cô rộng hơn.

Đây là điều mà anh khao khát. Cô, hoang dại và ẩm ướt bên dưới anh. Cảm thấy sự ướt mà của cô bao phủ lấy anh cho đến khi anh mất hết ý thức vì những mê mê từ nó.

Anh muốn nhìn thấy gương mặt cô khi anh tiến vào cô. Muốn thấy liệu cô có hối hận vì những việc mà cô cho phép anh làm với cô.

Chuẩn bị cho bản thân trước điều tồi tệ nhất, anh khóa chặt ánh nhìn của cô với mình và trượt sâu vào trong nơi ấm nóng nữ tính của cơ thể cô.

Đầu anh quay cuồng vì khoái cảm của nó. Vì khoái cảm của cô.

Cô rít lên, uốn cong lưng mình khi cô siết chặt lấy vai anh.

Nhưng ở đó không có sự khinh miệt, không có sự hối hận.

Mắt cô rực cháy với niềm đam mê nguyên thủy và với những cảm xúc dịu dàng khác mà anh không thể thấu hiểu.

Anh mỉm cười dù cho bản thân anh, đang say sưa trước sự nhiệm màu của người phụ nữ này và những thứ mà cô trao cho anh.

Astrid không thể thở nổi khi cô cảm thấy anh cứng và rộn lên trong cô. Cô đã thử hình dung cảm giác sẽ như thế nào khi có một người đàn ông bên trong mình vô số lần, nhưng không có thứ gì chuẩn bị cho cô trước thực tại này. Trước cảm giác sự cương cứng của Zarek.

Anh cười cô chậm rãi và ung dung như thể anh muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi, như thể chỉ cần ở bên trong cô là quá đủ với anh rồi. Cô vòng chân mình quanh eo của anh và nhìn lên anh khi anh nhìn xuống cô.

Điều này thật tuyệt vời, cảm giác có anh bên trong cô và ở trên cô. Cô thích sự dễ chịu từ sức nặng của anh. Thích ánh nhìn trên gương mặt anh khi anh đắm đuối nhìn cô.

“Xin chào.” Cô nói, đột nhiên cảm thấy lúng túng khi nhìn anh trong khi hai người họ cùng nhau thân mật như vậy.

Gương mặt anh là sự pha trộn giữa bối rối và thích thú. “Xin chào, công chúa.”

Cô vươn tay lên ôm lấy má anh trong bàn tay mình khi anh thúc mạnh và sâu vào cô, hết lần này đến lần khác. Ồ, cảm giác có anh ở đó. Anh ở sâu trong cô đến nỗi cô có thể gần như thề là đầu nhọn vật đàn ông của anh cọ xát vào phía trong rốn của cô.

Zarek nhắm mắt lại khi anh tận hưởng cảm giác cô bên dưới anh trong khi bàn tay cô chạm vào mặt anh. Không ngạc nhiên gì khi đàn ông sẵn sàng chết vì phụ nữ. Giờ thì anh đã hiểu. Hiểu tại sao Talon sẵn sàng chết vì Sunshine.

Astrid chạm vào phần mà anh không hề biết nó có tồn tại. Trái tim của anh. Linh hồn của anh. Cô mang anh đến đỉnh.

Ở nơi này, trong vòng tay cô, lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy bình yên.

Một phần trong anh bây giờ rất bình yên, rất thanh bình, và một phần khác trong anh như chìm trong biển lửa, kêu gào chạm vào cô.

Zarek hạ người mình thấp xuống cô để có thể nhắm nháp phần da thịt ở cổ cô. Ở tai cô. Anh cảm thấy một cơn ớn lạnh

9. Chương 9

Nước mắt chảy dài trên má Astrid khi cô cảm nhận được bàn tay ấm áp, mạnh mẽ của anh trong bàn tay cô; khi cô nhìn những ngón tay dài, búp măng của anh lồng vào những ngón tay của cô.

Bàn tay anh to bè, nam tính và nó bao phủ cô với sức mạnh.

Đôi tay đó đã giết chóc, nhưng chúng cũng đã bảo vệ. Chúng đã chăm sóc cô và tạo cho cô những khoái cảm.

Bằng hành động đơn giản này, cô biết mình cuối cùng cũng đã kết nối được với anh.

Cô vừa với tới thứ không thể với tới được.

Rồi sự kết nối đó biến mất.

Gương mặt của Zarek đanh lại khi anh giật tay mình ra khỏi tay cô. “Tôi không muốn bị thay đổi. Không phải bởi em. Không phải bất kỳ ai hết.”

Quát lên trong giận dữ, anh đẩy cô ra và bước thẳng ra khỏi cửa.

Astrid làm một việc mà cô chưa bao giờ làm trước đây.

Cô nguyên rủa.

Chết tiệt anh ta đi vì đã không ở lại. Chết tiệt anh ta đi vì đã hành động quá ngu ngốc.

“Anh đã nói rồi mà, hắn ta là một kẻ bất trị.”

Astrid quay đầu lại nhìn M'Adoc đứng bên cạnh cô, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa theo bước của Zarek người đang ở trần và lê bước chậm chạp đi trong nền tuyết.

“Anh đã nghe lén câu chuyện trong bao lâu rồi?” cô hỏi vị thần Oneroi.

“Không lâu như thế đâu. Anh biết khi nào không nên xâm nhập vào một giấc mơ.”

Cô nheo mắt nhìn anh đầy ẩn ý. “Tốt hơn là anh nên biết thế.”

Phớt lờ cô và lời cảnh báo ngầm của cô, anh di chuyển để quan sát Zarek đi trong nền tuyết.

“Vậy giờ em định làm gì đây?” Anh hỏi.

“Đánh anh ta bằng gậy cho đến khi anh ta biết hiểu lý lẽ.”

“Em không phải là người đầu tiên thử phương pháp đó đâu.” M'Adoc nói một cách khô khan. “Vấn đề là, hắn ta miễn nhiệm với việc đó rồi.”

Cô thở ra một hơi dài đầy mệt mỏi. Đó là sự thật.

“Em không biết phải làm gì nữa.” Cô thú thật. “Em cảm thấy thật tuyệt vọng khi đụng đến chuyện liên quan đến anh ấy.”

Một vẻ gì đó thông thái lóe lên trong đôi mắt nhạt màu rực rỡ của M'Adoc. “Em đã không nên bầy hấn ta ở đây hay lôi bản thân mình vào vấn đề này. Sẽ rất nguy hiểm nếu ở lâu trong vương quốc này.”

“Em biết, nhưng em còn có thể làm gì nữa đây? Anh ấy không chịu ở lại và rất quyết tâm rời khỏi căn nhà gỗ của em. Anh biết là em sẽ không để chuyện đó xảy ra mà.” Cô dừng lại và hướng một cái nhìn nài nỉ về phía người Bảo vệ những giấc mơ. “Em cần được chỉ dẫn, M'Adoc. Em ước gì mình có thể nói chuyện với Acheron. Anh ấy là người duy nhất em biết có thể kể cho em nghe về Zarek.”

“Không. Zarek có thể tự kể cho em nghe.”

“Nhưng anh ấy sẽ không kể đâu.”

Anh bắt gặp ánh nhìn của cô. “Vậy là em bỏ cuộc à?”

“Không bao giờ.”

Anh tặng cô một nụ cười hiểm hoi, việc đó cho cô biết anh đang hấp thụ những cảm xúc của cô. “Anh cũng đã đoán vậy. Mừng là em không còn dừng dừng nữa.”

“Nhưng làm thế nào em có thể với tới anh ấy đây? Vào thời điểm này em sẽ chấp nhận bất cứ ý tưởng nào được đề ra.”

M'Adoc giơ bàn tay anh ra và một quyển sách nhỏ, màu xanh đen xuất hiện trong lòng bàn tay anh. Anh đưa nó cho cô.

Astrid nhìn vào bản in của cuốn sách Hoàng tử bé trong tay cô.”

“Nó cũng là cuốn sách ưa thích của Zarek.” M'Adoc nói.

Thảo nào Zarek có thể trích dẫn nó cho cô nghe.

M'Adoc bước lùi lại một bước. “Đó là cuốn sách của những trái tim tan vỡ và của sự đấu tranh sinh tồn. Một cuốn sách của phép màu, hy vọng và hứa hẹn. Là nó có thể nói với anh ta, phải không?”

Rồi M'Adoc biến mất khỏi giấc mơ và để lại cô cùng cuốn sách, cô lướt tay qua những trang sách. Cô thấy M'Adoc đã đánh dấu những trang và đoạn văn nhất định.

Astrid đóng cánh cửa lại và mang cuốn sách đến một cái ghế tựa thoải mái, thứ đã đột nhiên xuất hiện trong căn nhà gỗ của cô.

Cô mỉm cười. Tất cả các vị thần của giấc mơ đều thích nói theo lối khó hiểu và ẩn ý. Họ hiếm khi nào nói thẳng một thứ gì đó, nhưng lại khiến cho người ta cố gắng tìm ra câu trả lời cho vấn đề của họ.

M'Adoc, thủ lĩnh của vị thần Oneroi, đã để lại cho cô những manh mối trong cuốn sách này.

Nếu như cuốn sách này có thể giúp cô thấu hiểu được Zarek, cô sẽ đọc những chỗ anh đã đánh dấu.

Có lẽ sau đó cô sẽ có một hy vọng trong việc cứu rỗi Zarek.

oOo

Jess khom người bước vào một cửa hàng tiện ích nhỏ và lắc lắc người mình như một con chó bị ướt bước vừa ra khỏi cơn mưa. Nơi này lạnh như quỷ, nó khiến anh không thể chịu đựng nổi.

Làm thế nào mà Zarek có thể sống sót tại Alaska trước lúc có hệ thống sưởi ấm? Anh phải dành một lời khen ngợi cho bạn anh. Một người đàn ông phải rất cứng rắn và nguy hiểm mới có thể sống tại nơi đây mà không có sự giúp đỡ từ bạn bè và những Người cận vệ.

Chủ quan mà nói, anh thà bị bắn bởi một khẩu súng lục và bị quăng vào một tổ rắn chuông mà không có một mảnh vải che thân con hơn.

Có một quý ông lớn tuổi đứng đằng sau quầy tính tiền, người đã bắn về phía anh một nụ cười hiểu biết như thể ông hiểu tại sao Jess lại lầm bầm chửi rủa khi chỉ vừa mới bước vào tiệm. Người đàn ông có mái tóc bạc dày và một bộ râu nhuộm màu muối tiêu. Chiếc áo len tay dài màu xanh lục của ông có một vài lỗ thủng, nhưng nó vẫn có vẻ còn tốt và ấm áp.

“Tôi có thể giúp gì được cho anh?”

Jess kéo chiếc khăn choàng xuống khỏi gương mặt của anh và gạt đầu dứt khoát và thân thiện với người đàn ông đó.

Theo phép lịch sự, anh cởi chiếc mũ cao bồi đen của mình ra trong khi đang ở bên trong nhà, nhưng khi thật nếu anh làm vậy thậm chí một gam hơi ấm trong người anh có thể thoát ra.

Mà anh thì cần từng chút hơi ấm một đó.

“Xin chào, ngài.” Anh gom hết tất cả phép lịch sự. “Tôi đang tìm một cốc cà phê đen hoặc bất cứ thứ gì khác mà ngài có miễn là nó nóng. Thực sự nóng.”

Người đàn ông cười to và chỉ vào bình đựng cà phê ở phía sau. “Anh hẳn là không phải là người ở nơi này.”

Jess tiến tới chỗ để cà phê. “Không, thưa ngài.”

Người đàn ông già lại cười. “Aa, ở lại đây thêm một khoảng thời gian và máu của anh sẽ đông cứng lại đến nỗi anh thậm chí không cảm thấy lạnh.”

Anh nghi ngờ việc đó. Máu của anh sẽ phải đông thành đá thì mới không cảm nhận được cái giá rét này.

Anh muốn vác cái móng của mình trở lại Reno trước khi anh trở thành người Thợ săn đêm đầu tiên trong lịch sử chết vì lạnh cóng.”

Jess rút đầy một cốc nhựa cỡ lớn và tiến lại chỗ quầy tính tiền. Anh đặt cái cốc xuống và lục lọi trong lớp vải dày gần năm triệu lớp từ lớp khoác, áo lót, áo len tay dài và quần dài để lấy cái bóp của mình ra khỏi chiếc túi sau để trả tiền. Ánh mắt của anh rơi vào một cái tủ kiếng nhỏ nơi mà người nào đó đã đặt một bức tượng khắc bằng tay nhỏ về một chàng cao bồi ngồi trên một con ngựa hoang.

Jess cau mày khi anh nhận ra con ngựa, rồi đến người đàn ông.

Đó là anh.

Anh đã gửi mail cho Zarek một bức ảnh của anh đang cười trên con ngựa hoang đã mới nhất của mình vào mùa hè vừa rồi. Khi thật nếu bức tượng này không phải là một bản chính xác từ bức ảnh đó.

“Này.” Quý ông lớn tuổi đó nói khi ông ta cũng để ý đến bức tượng. “Anh nhìn giống hệt như bức tượng của tôi.”

“Vâng, thưa ngài. Tôi cũng nhận thấy vậy. Ông có nó từ đâu vậy?”

Người đàn ông nhìn anh rồi lại nhìn bức tượng khi ông ta so sánh những nét giống nhau giữa họ. “Từ buổi đầu giá vào Giáng sinh hằng năm mà chúng tôi tổ chức vào cuối tháng mười một.”

Jess nhìn mặt trước câu nói đó. “ Buổi đầu giá vào Giáng sinh?”

“ Mỗi năm các thành viên câu lạc bộ Gấu bắc cực tập hợp lại với nhau để quyên góp tiền giúp đỡ những người nghèo và bệnh tật. Chúng tôi tổ chức buổi đầu giá hằng năm, và đã tổ chức được, ồ tôi không biết nữa, hai mươi năm hay cỡ vậy đó, Santa (ông già No-en) thường để lại một vài cái túi lớn một trong những cái túi ấy đựng những bức tượng nhỏ được khắc bằng tay. Chúng tôi cho rằng ông ta hẳn là một nghệ nhân trong địa phương hoặc là một ai đó không muốn người khác biết ông ấy sống ở đâu. Hằng tháng một số tiền lớn của một người giấu tên được chuyển đến bưu điện. Hầu hết chúng tôi suy đoán người làm những chuyện này là cùng một người.”

“Santa trong Santa Claus hả?”

Người đàn ông gật đầu. “ Tôi biết đó là một cái tên ngu ngốc, nhưng chúng tôi không biết gọi ông ta bằng một cái tên nào khác. Chỉ là một người đàn ông nào đó thường xuất hiện vào mùa đông và làm việc thiện. Cảnh sát đã thấy ông ta một hay hai lần mang những cái túi đặt tại trung tâm của thị trấn, nhưng họ đã để ông ta yên. Ông ta dọn tuyết trên đường đi cho người già và điêu khắc rất nhiều tác phẩm nghệ thuật bằng băng tinh tế mà anh chắc chắn đã thấy ở nhiều nơi trong thị trấn.”

Jess cảm thấy quái hàm anh trẻ xuống, rồi nhanh chóng ngậm miệng lại trước khi anh để lộ rằng nanh của mình cho quý ông kia thấy. Phải. Anh đã thấy những tác phẩm nghệ thuật đó.

Nhưng là Zarek làm sao?

Những việc như thế này có vẻ như không giống hành động của một người từng là nô lệ. Người bạn của anh luôn cộc cằn nhất và thẳng thắn đến nỗi khó ưa.

Nhưng mà, Zarek chưa bao giờ nói cho anh biết anh ấy làm gì ở đây để giết thời gian. Không bao giờ thực sự nói gì nhiều với Jess.

Jess trả tiền cho cốc cà phê , rồi đi ra ngoài đường.

Anh đi đến cuối đường, nơi một một tác phẩm nghệ thuật bằng băng được đặt giữa bùng binh. Đó là bức tượng về một con nai sừng tấm, bức tượng cao gần hai mét rưỡi. Ánh trắng rơi vào bề mặt được điêu khắc rất tinh xảo đó khiến cho bức tượng nhìn giống hệt như một con nai sừng tấm đang chuẩn bị thoát ra và chạy về nơi trú ẩn của nó.

Đây là tác phẩm của Zarek ?

Việc này có vẻ không đúng lắm.

Jess định uống thêm một ngụm cà phê rồi nhận ra ly cà phê đã lạnh ngắt rồi.

“Mình ghét Alaska.” Anh lẩm bẩm, đổ phần cà phê xuống đường và rồi vò cái ly lại.

Trước lúc anh có thể tìm thấy một cái thùng rác thì điện thoại của anh reo lên.

Anh kiểm tra tên người gọi và thấy đó là Justin Carmichael, một trong những Người cận vệ thi hành luật người được gửi đến đây để săn lùng Zarek. Có vẻ như một khi những Nhà tiên tri nghe phong phanh về việc Artemis và Dionysus muốn Zarek chết, họ ngay lập tức báo lại cho Hội đồng, những người đã lần lượt cử một đồng những Người cận vệ thi hành luật lệ xấu tính săn lùng và giết chết người Thợ săn đêm vô lại đó.

Jess là người phải đứng giữa họ và Zarek.

Sinh ra và lớn lên tại thành phố New York, Justin là một người đàn ông trẻ tuổi, khoảng chừng hai mươi bốn tuổi, với những tính cách khó ưa mà Jess thường không quan tâm nhiều đến.

Anh trả lời điện thoại. “ Carmichael hả, anh cần cái gì?”

“ Chúng ta có một vấn đề.”

“Và đó là vấn đề gì?”

“ Anh biết về người phụ nữ đang giúp việc cho Zarek không? Sharon ?”

“Cô ta thì sao?”

“Chúng tôi vừa tìm thấy cô ta. Cô ta bị đánh đập khá nặng và nhà cô ta đã bị cháy trụi lủi. Mẹ của tôi nói đó là cách thức trả thù của Zarek.”

Máu của Jess trở nên lạnh cóng. “Nhảm nhí. Anh đã nói chuyện với cô ta chưa?”

“Tin tôi đi. Cô ta không ở trong tình trạng có thể nói được khi chúng tôi tìm thấy cô ta. Hiện giờ cô ta đang ở cùng mấy người bác sĩ và chúng tôi đã trở lại căn nhà gỗ của Zarek để xem nếu chúng tôi có thể tìm ra thằng con hoang đó và bắt nó trả giá cho chuyện này trước khi nó có thể làm hại những người khác.”

“Còn về con gái của Sharon thì sao?”

“Con bé đang ở bên nhà hàng xóm lúc việc này xảy ra. Cảm ơn chúa. Tôi đã cho Mike canh chừng con bé để phòng Zarek lại xuất hiện.”

Jess không thể thở nổi và việc đó không phải do bầu không khí rét buốt này gây ra. Làm sao mà chuyện này có thể xảy ra chứ? Không giống như những Người cận vệ, anh biết Zarek không có liên quan đến chuyện này.

Một mình anh biết Zarek đang thực sự ở đâu.

Ash đã tin tưởng nói cho anh biết sự thật thì chuyện gì đang diễn ra và giao cho anh nhiệm vụ đảm bảo rằng sẽ không ai can thiệp vào việc này cho đến khi bài kiểm tra của Zarek kết thúc.

Vâng, mọi chuyện đang trở nên lộn xộn hơn cả việc một đàn ngỗng đi tìm chỗ trú đông.

“Đừng đi đâu hết cho đến khi tôi đến đó.” Anh nói với Người cận vệ. “Tôi muốn đi đến căn nhà gỗ của anh ấy cùng với mấy người.”

“Tại sao? Anh đang lên kế hoạch cản trở chúng tôi một lần nữa khi chúng tôi hạ gục hắn ta sao?”

Những từ ngữ đó đâm vào anh như một bầy nhím. “Này cậu bé, tốt hơn anh nên bỏ cái giọng đó đi. Tôi không phải là một Người cận vệ mà anh đang nói chuyện với; tôi tình cờ là một trong những người cậu phải tuân lệnh. Đó không phải là việc chết tiệt của anh tại sao tôi lại đến đó. Anh chỉ cần không đi đâu hết cho đến khi tôi bảo anh được đi hoặc tôi sẽ phải cho anh thấy cách tôi đã từng làm cho Wyatt Earp* đứng ra quần.”

(*)Wyat Earp một phó cảnh sát trưởng và con bạc khét tiếng của bang Arizona vào những năm 80 và 90. Ông được biết đến như một người thi hành luật pháp không biết sợ hãi là gì

Carmichae do dự trước khi anh ta trả lời. Khi anh ta trả lời giọng điệu anh ta mềm mỏng và lạnh nhạt. “Vâng, thưa ngài. Chúng tôi đang ở khách sạn đợi ngài.”

Jess cúp máy và nhét nó lại vào túi.

Anh cảm thấy tồi tệ cho Sharon. Cô ta lẽ ra không nên chịu bất kỳ nguy hiểm nào hết. Không một Người cận vệ nào dám làm tổn thương cô.

Và dù cho mọi người có nghĩ gì đi nữa, anh biết Zarek sẽ không làm chuyện đó cho dù anh ấy có cơ hội đi chăng nữa.

Zarek tạo cho anh ấn tượng anh ấy không phải là loại người tấn công những kẻ yếu hơn mình.

Nhưng mà, còn ai dám làm chuyện đó?

Astrid tìm thấy Zarek đứng một mình giữa một ngôi làng thời trung cổ đã bị cháy rụi.

Ở đó có những xác người, bị cháy và không bị cháy, nằm rải rác khắp mọi nơi. Đàn ông lẫn phụ nữ. Thuộc mọi lứa tuổi. Hầu hết cổ họng bọn họ đều bị xé toạc như thể một Daimon hay vài loài sinh vật tương tự vậy đã giết chết họ.

Zarek đi giữa những cái xác, gương mặt anh nhăn nhúm lại. Đôi mắt anh đầy vẻ thống khổ.

Anh vòng tay quanh người mình như thể bảo vệ bản thân anh trước cảnh tượng kinh khủng mà anh đang chứng kiến.

“Chúng ta đang ở đâu?” Cô hỏi.

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh trả lời. “Taberleigh.”

“Taberleigh?”

“Ngôi làng của anh.” Anh thì thầm, giọng anh đầy sự hối hận và ghen ngào. “Anh đã sống ở đây được ba trăm năm. Bà cụ này đã từng nhìn thấy anh khi bà ta còn là một cô bé. Bà ta hết lần này đến lần khác để các thứ lại cho anh. Một cái đùi thịt cừu khô, một túi rượu da chứa bia trong đó. Đôi lúc là một mẫu giấy nhỏ ghi lời cảm ơn anh vì đã trong chùng họ.” Anh nhìn vào Astrid, gương mặt anh như bị ám. “Anh được cho là phải bảo vệ họ.”

Trước khi cô có thể hỏi anh chuyện gì đã xảy ra với ngôi làng này, cô nghe thấy một tiếng rên rỉ yếu ớt của một người phụ nữ lớn tuổi.

Zarek lao đến chỗ bà ta.

Người phụ nữ nằm trên nền đất được bao phủ bởi một bộ quần áo rách rưới, cơ thể già nua của bà ta bị gãy nát. Khắp người bà ta toàn là máu và những vết bầm.

Astrid có thể khẳng định từ biểu hiện của Zarek đây chính là người phụ nữ mà Zarek đã nói đến.

Zarek quỳ xuống bên cạnh bà ta và lau vết máu trên miệng bà ta khi bà ta cố gắng thở.

Đôi mắt xám của người phụ đó rét buốt với sự buộc tội khi chúng chú mục vào anh. “Làm sao anh có thể?”

Sự sống nhạt dần trong đôi mắt bà cụ già đó, biến chúng trở nên mờ đục và đờ đẫn.

Bà ta lịm đi trong vòng tay của anh.

Zarek găm lên trong cơn thịnh nộ. Anh buông người phụ nữ ra và đứng lên. Anh đi vòng vòng một vòng tròn lớn, cào tay vào mái tóc mình một cách giận dữ.

Thở dồn dập, anh nhìn hoàn toàn phát rồ như mọi người khăng thường về anh.

Astrid đau lòng thay cho anh. Cô không hiểu chuyện này là sao. Anh vừa hồi tưởng lại cái gì.

Cô đi theo anh. “Zarek, ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Gương mặt anh đầy vẻ thống khổ, anh quay lại đối mặt với cô. Thù hận và tội lỗi cháy rực trong đôi mắt như màn đêm sâu lắng của anh.

Anh vung tay chỉ những cái xác xung quanh họ. “Tôi đã giết họ. Tất cả bọn họ.” Những từ ngữ đó vang lên như xé toạt cổ họng anh. “Tôi không biết tại sao tôi lại làm vậy. Tôi chỉ nhớ đến cơn thịnh nộ, sự khát máu. Tôi thậm chí còn không nhớ đã giết họ. Chỉ những hình ảnh thoáng qua của những người đã chết khi họ đến gần tôi.”

Gương mặt anh nhợt nhạt, đôi mắt anh ngập tràn sự ghê tởm với chính bản thân mình. “Tôi là một con quái vật. Bây giờ em đã hiểu tại sao tôi không thể có em rồi chứ? Tại sao tôi không thể ở gần em? Nếu một ngày nào đó tôi cũng giết em thì sao?”

Ngực cô thắt lại trước lời nói của anh trong khi sự hoảng loạn và sợ hãi nhấn chìm cô.

Cô đã phán xét sai về anh sao?

“Tất cả đàn ông mang lại tội lỗi?” Đó là câu nói ưa thích của chị gái cô, Atty. “Người đàn ông trung thực duy nhất là những đứa trẻ sơ sinh, người vẫn chưa được học cách nói dối.”

Khiếp đảm, Astrid nhìn những xác chết xung quanh...

Anh thực sự có khả năng làm những như thế sao?

Hiện giờ cô không biết phải nghĩ như thế nào. Bất cứ ai chịu trách nhiệm cho cuộc tàn sát này đều xứng đáng với cái chết. Điều này lý giải tại sao Artemis lại không muốn anh ở quanh những người khác.

Astrid dừng lại với ý nghĩ đó.

Đợi một chút...

Có điều gì đó không đúng.

Những cái chết này có gì đó không đúng.

Astrid nhìn những cơ thể xung quanh họ. Những xác người. Một số những cái xác là của trẻ em, hầu hết là xác của phụ nữ.

Nếu Zarek đã làm việc này, Acheron sẽ ngay lập tức kết liễu anh. Acheron không chấp nhận dung thứ cho bất kỳ kẻ nào hại đến những người yếu đuối và không có khả năng tự vệ. Đặc biệt là những kẻ làm hại trẻ em.

Không bao giờ Acheron hy sinh cho mạng sống của một Thợ săn đêm, người có thể phá hủy và giết những người mà anh ta được cử đến để bảo vệ. Cô biết điều đó với từng tế bào trong cơ thể cô.

“Anh có chắc anh đã việc này không?” Cô hỏi.

Anh nhìn thất kinh trước câu hỏi của cô. “Còn ai có thể làm một việc như vậy chứ? Không có một ai khác ở đây. Em có biết người nào khác ngoài tôi có răng nanh không?”

“Có lẽ là một con thú...”

“Tôi là con thú đó, Astrid. Không còn ai khác có khả năng làm chuyện này.”

Cô vẫn không tin chuyện đó. Phải có một lời giải thích nào khác. “Anh nói anh không nhớ đã giết họ. Có lẽ bởi vì anh đã không làm vậy.”

Sự thịnh nộ và đau đớn lóe lên trong đôi mắt của anh. “Tôi nhớ đủ. Tôi biết tôi đã làm chuyện này. Mọi người đều biết. Đó là lý do tại sao những Thợ săn đêm khác e sợ tôi. Tại sao họ không nói chuyện với tôi. Tại sao tôi bị đẩy đến một nơi mà không có một người nào để tôi bảo vệ. Tại sao tôi thức dậy hằng đêm lo sợ Artemis sẽ chuyển tôi khỏi Fairbanks đến một khu vực thậm chí còn thưa thớt người hơn.”

Một phần trong cô lo sợ anh đang nói sự thật, nhưng cô nén nó lại.

Trong trái tim mình cô biết người đàn ông đã chịu nhiều đau khổ mà vẫn có thể nói ra những từ ngữ đầy văn thơ và tạo ra những mẫu nghệ thuật tuyệt đẹp bằng bàn tay mình, người có thể chăm sóc cho một con vật đã làm hại anh, sẽ không bao giờ, không bao giờ làm chuyện như thế này.

Nhưng cô cần có bằng chứng.

Bản năng mách bảo sẽ không phải là bằng chứng thuyết phục để trình ra trước mẹ cô hay Artemis. Họ sẽ yêu cầu bằng chứng chứng minh sự trong sạch của anh.

“Tôi ước tôi biết lý do khiến mình làm vậy.” Anh gầm gừ. “Điều khiến tôi điên tiết là việc tôi có thể đã giết họ và thậm chí còn không nhớ về chuyện đó.”

Anh nhìn vào cô, đôi mắt anh đầy vẻ trống trải. “Tôi là một con quái vật. Artemis đã đúng. Tôi không nên ở gần người thường.”

Nước mắt tuôn ra từ mắt cô. “Zarek, anh không phải là một con quái vật.”

Cô không chấp nhận tin vào chuyện đó.

Astrid kéo anh vào trong vòng tay mình, trao cho anh sự an ủi mà cô không chắc anh sẽ nhận.

Lúc đầu, anh cứng người như thể anh chuẩn bị đẩy cô ra, rồi anh thư giãn dần. Cô thở ra chậm rãi, biết ơn vì anh đã chấp nhận cái ôm của cô.

Đôi tay rắn chắc, mạnh mẽ của anh ôm cô tựa vào cơ thể cân đối cuộn cuộn cơ bắp. Cô chưa bao giờ cảm thấy như thế này. Anh quá cứng rắn nhưng cùng lúc đó lại rất mong manh. Má cô tựa vào vòm ngực rắn chắc của anh, ngực cô tựa vào vùng bụng cơ bắp của anh.

Cô chạy dọc tay mình xuống lưng anh, khiến anh run rẩy trong vòng tay của cô.

Astrid mỉm cười trước sức mạnh mới của cô lên anh. Vì cô là một tiên nữ của công lý, những nhu cầu phụ nữ của cô thường không được ưu tiên. Cô không có thời gian để cảm nhận mình nữ tính và quyết rũ.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy chúng.

Bởi vì anh. Lần đầu tiên trong cuộc đời cả cô, cô có nhận thức về cơ thể của mình. Nhận thức được cách trái tim cô ngay lập tức đập vì anh. Cách máu cô sôi lên trước cảm giác đôi tay anh quanh người cô.

Trong giây phút đó, cô muốn làm một điều gì đó cho anh.

Cô muốn làm anh cười.

Miễn cưỡng, cô lùi khỏi anh và đưa tay ra. “Đi cùng em.”

“Đi đâu?”

“ Nơi nào đó ấm áp.”

Zarek do dự. Anh chỉ tin người khác sẽ làm hại anh. Và họ đã không bao giờ khiến anh thấy vọng trong khía cạnh đó.

Tin tưởng người nào đó sẽ không làm hại anh lại là một việc hoàn toàn khác biệt.

Sâu thẳm bên trong, anh muốn tin tưởng cô.

Không, anh cần tin tưởng cô.

Chỉ một lần thôi.

Hít một hơi thật sâu, anh đặt bàn tay đầy vẻ miễn cưỡng của mình vào tay cô.

Cô biến anh khỏi ngôi làng đến một bãi biển tươi sáng. Zarek chớp mắt và nheo mắt trước sự chói lóa xalạ của ánh sáng.

Anh đưa tay lên, để che bớt ánh sáng chói lóa của mặt trời mà anh đã quên mất.

Trước đây, anh chưa bao giờ ở ngoài biển. anh chỉ nhìn chúng thấy trên tạp chí và ti vi.

Và cũng đã hàng thế kỷ rồi kể từ lần cuối anh nhìn thấy ánh sáng mặt trời. Ánh sáng mặt trời thực sự.

Mặt trời chiếu vào da anh, nóng ran. Châm chích.

Anh để sức nóng ấy ngấm vào cơ thể lạnh giá của mình. Để mặt trời mơn trớn làn da anh và làm tan chảy đi hàng thế kỷ của sự khốn khổ và cô độc.

Chỉ mặc mỗi cái quần da màu đen của mình, Zarek bước đến chỗ bãi cát, nhìn mọi thứ xung quanh mà không tập trung vào một thứ nhất định nào cả.

Điều này còn tuyệt hơn lúc anh ở New Orleans. Những cơn sóng biển gầm rống xung quanh họ khi chúng vỗ vào bờ, những ngọn gió thổi tung tóc anh. Còn cát thì ấm áp và dính vào chân anh.

Astrid chạy ngang qua anh, đến rìa nước.

Anh quan sát cô cởi đồ ra khỏi người chỉ còn lại bộ bikini nhỏ màu xanh biển.

Cô quăng cho anh một cái nhìn tinh quái và nóng bỏng khiến anh rùng mình mặc dù nhiệt độ hiện giờ. “Anh có muốn tham gia cùng em không?”

“Anh nghĩ mình nhìn rất quái dị trong một bộ bikini.”

Cô cười với anh. “ Đó là một lời nói đùa à? Anh cũng có thể nói đùa hả?”

“Phải, anh hẳn cũng sở hữu khiếu hài hước hay một thứ gì đó chứ.”

Do thực sự bị bỏ bùa. Bởi một nàng tiên của biển cả.

Cô tiến thẳng về phía anh với những bước đi quả quyết.

Zarek chờ đợi, gần như không thể thở nổi. Không thể nhúc nhích. Như thể sự sống và cái chết của anh đều phụ thuộc vào những cái lắc hông điệu đà của cô.

Cô dừng lại trước anh và tháo nút quần anh ra. Cảm giác những ngón tay cô lướt qua mảnh lông mỏng chạy từ rốn đến háng khiến anh hóa đá. Anh ngay lập tức cương cứng, khát khao được thưởng thức cô một lần nữa.

Cô chậm rãi kéo khóa quần anh xuống trong khi cô ngược nhìn anh qua hàng lông mi của mình.

Chỉ một milimet nữa thôi cô sẽ giải phóng vật đang cương cứng của anh, và cô dường như đang đánh mất lòng can đảm của mình. Căn môi, cô lướt bàn tay mình theo hướng ngược lại, thẳng đến vòm ngực của anh.

“Tại sao em lại chạm vào anh trong khi không ai khác làm thế?” Anh hỏi.

“Bởi vì anh cho phép em. Em thích được chạm vào anh.”

Anh nhắm mắt lại trong khi sự mơ màng dịu dàng của cô thiêu cháy anh. Làm thế nào mà một hành động đơn thuần như vậy lại tạo ra cảm giác quá đối tuyệt vời?

Cô bước vào vòng tay anh và theo bản năng anh ôm lấy cô. Ngực cô tựa vào bụng anh khiến anh thậm chí còn cứng hơn nữa, khiến anh nhúc nhích.

“Anh đã bao giờ làm tình trên bãi biển chưa?”

Hơi thở của anh nghẹn lại trước câu hỏi của cô. “Anh chỉ làm tình với một mình em thôi, công chúa.”

Cô nhón chân lên để có thể chiếm lấy môi anh với một nụ hôn vừa ngọt ngào vừa đầy như tra tấn.

Lại lại, cô ngược mặt lên và mỉm cười với anh trong khi cô kéo phần dây kéo quần còn lại của anh xuống và giữ lấy anh trong tay cô “Vậy thì, Người – tuyết – Zarek – băng – giá, anh sắp được trải nghiệm rồi đó.”

Ash ngồi một mình trong điện thờ của Artemis, trên bậc thềm ngay bên ngoài căn phòng để ngai vàng của cô ta, nơi anh có thể nhìn ra thác nước tuyệt đẹp và đầy sắc màu. Mái tóc vàng của anh được buộc lại ở phía sau, anh ngồi ngay đầu lang cang cẩm thạch với tấm lưng trần dựa vào một cây cột lượn sóng.

Nhờ có sự bảo vệ của Artemis, cuộc sống hoang dã, được an toàn trước những người thợ săn và những mối nguy hiểm khác, anh nhìn chăm chăm vào một cái sân, nơi mà nền sân là những đám mây. Chỉ có duy mỗi tiếng nước chảy và thỉnh thoảng là tiếng kêu của một con chim hoang dã.

Anh nên cảm thấy bình yên và mặc dù được bao phủ bởi sự tĩnh lặng Ash lại tràn đầy sự kích động.

Artemis và những người hầu của cô ta để anh ở lại đây và đi đến Theocropolis, nơi mà Zeus triệu tập tất cả những vị thần Olympus khác. Cô ta sẽ đi trong vài tiếng đồng hồ.

Thậm chí việc đó cũng không khiến anh vui vẻ.

Anh muốn biết bài kiểm tra của Zarek đang diễn ra như thế nào. Có điều gì đó không ổn đang diễn ra, anh có linh cảm như vậy. Anh có thể cảm nhận thấy điều đó, nhưng anh không dám dùng sức mạnh của mình để tìm hiểu.

Anh có thể chịu đựng cơn phần nộ của Artemis, nhưng anh sẽ không bao giờ để cơn phần nộ đó đổ lên đầu Astrid hay Zarek.

Vì vậy anh ngồi đây, sức mạnh của bản thân thì bị hạn chế, trong khi sự giận dữ và bức tức của anh ngày càng dâng trào.

“Akri, con có thể ra khỏi cánh tay của ngài một lát được không?”

Giọng nói của Simi làm dịu đi một phần cảm xúc dữ dội của anh. Bất cứ khi nào cô là một phần của cơ thể anh, cô không thể nhìn hay nghe bất kỳ điều gì trừ khi anh gọi tên cô và ra lệnh cho cô. Cô thậm chí còn không nghe được những suy nghĩ của anh.

Cô chỉ cảm nhận được những xúc cảm của anh. Thứ cho phép cô nhận biết khi nào anh gặp nguy hiểm, đó là thời điểm duy nhất cô được phép rời khỏi anh mà không cần sự cho phép.

“Ừ, Simi. Con có thể hóa thành hình người.”

Cô thoát ra và an tọa bên cạnh anh. Mái tóc vàng và dài của cô được bện lại. Đôi mắt của cô mang một màu xám như bão tố và đôi cánh của cô lại mang màu lam nhạt.

“Tại sao người lại buồn vậy, arki?”

“Simi, ta không buồn.”

“Không người đang buồn. Con hiểu người mà, arki, người mang những nỗi đau trong tim giống như những cơn đau mà Simi có mỗi khi cô ấy khóc.”

“Simi, ta không bao giờ khóc.”

Nhắm mắt lại, anh ôm chặt lấy cô, khum lấy cái đầu nhỏ nhắn của cô bằng một tay.

“Con biết.” Cô xích lại gần anh hơn để cô có thể tựa đầu vào vai anh. Một bên sừng của cô làm xước má anh, nhưng Ash không để tâm. Cô vòng tay quanh anh và ôm chặt lấy anh. Cái ôm của cô làm dịu đi những cảm xúc rối loạn của anh. Chỉ có Simi mới có thể làm như thế. Cô là người duy nhất chạm vào anh mà không đặt ra những đòi hỏi về thể xác đối với anh.

Cô không bao giờ muốn bất cứ thứ gì ngoại trừ là “con” của anh.

Trẻ con và ngây thơ, cô là niềm an ủi mà anh cần đến.

“Vậy, bây giờ con có thể ăn ả thần tốc đồ không?”

Anh mỉm cười trước câu hỏi thường – xuyên – được – đặt ra của cô. “Không, Simi”

Cô ngẩng đầu lên và lè lưỡi với anh, rồi nhảy cẫng lên ngồi bên dưới bàn chân trần của anh

“Akri, con muốn ăn ả. ả ta là một người xấu xa.”

“Hầu hết các vị thần đều như vậy.”

“Không, họ không như vậy. Một vài vị thần, đúng là có xấu xa, nhưng con thích những vị thần Atlanean. Họ rất tốt. Hầu hết họ đều tốt. Ngài đã gặp Archon rồi, phải không?”

“Không.”

“Bây giờ, ngài ấy có thể đã trở nên xấu xa. Ngài ấy có tóc vàng, giống như ngài, vàng, cao hơn ngài, và điển trai như ngài vậy, nhưng không điển trai bằng ngài. Con không nghĩ có người nào có thể điển trai bằng người. Thậm chí những vị thần cũng không bằng. Xét về bề ngoài người chắc chắn là đứng thứ nhất... Oh.” Cô ngáp ngừng khi nhớ lại người anh trai của anh. “Vâng... dù ngài không phải là người duy nhất với vẻ ngoài này, đúng không? Nhưng ngài dễ thương hơn người kia. Hẳn ta là một bản sao xấu xa của ngài. Hẳn ta chỉ mong ước hẳn ta dễ thương giống như ngài vậy.”

Nụ cười của anh nở rộng.

Cô đặt tay lên cằm mình và dừng lại trong vài giây như thể cô đang tập trung những suy nghĩ của mình lại vậy. “Giờ thì con nói đến đâu rồi nhỉ? Ồ, con nhớ ra rồi. Archon không thích nhiều người cho lắm, không như ngài. Ngài biết những việc mà ngài làm mỗi khi ngài rất là giận dữ không? Cái lúc mà ngài có thể thổi bay tất cả mọi thứ và khiến cho nó bốc cháy và móp méo và hỗn loạn, tất cả những thứ đó? Ngài ấy cũng có thể làm như vậy nữa chỉ là không khéo léo như ngài thôi. Ngài có rất nhiều sự khéo léo, akri. Hơn tất cả những người khác.

Nhưng mà con lạc đề rồi. Archon thích con. Ngài ấy đã nói ‘ Simi, người là một con ác quỷ ưu tú’ Ngài đã từng thấy một con ác quỷ không ưu tú chưa? Đó là thứ mà con muốn thấy.”

Thích thú, anh lắng nghe cô nói huyền thoại về những nam thần và nữ thần được tôn sùng trong cuộc đời phàm tục của anh. Những nam thần và nữ thần đã chết cách đây rất lâu. Anh yêu việc lắng nghe những sự tích đầy lộn xộn và lý lẽ của cô.

Việc đó giống như quan sát một đứa trẻ nhỏ trong khi nó cố gắng tìm hiểu cả thế giới và nhớ ra cái gì đó. Sẽ không thể nào đoán được điều gì được thốt ra từ miệng cô trong phút tiếp theo. Cô nhìn thấy mọi vật rạch ròi, như một đứa trẻ.

Nếu bạn có một rắc rối, bạn triệt tiêu nó.

Rắc rối kết thúc.

Sự xảo huyệt và quan niệm chính trị là những thứ xa khỏi tầm hiểu biết của cô.

Simi chỉ là thế, cô không vô đạo đức hay xấu xa, cô chỉ là một ác quỷ cực kỳ trẻ tuổi với những sức mạnh giống các vị thần, và là người không có nhận thức về sự dối trá và phản bội.

Anh ghen tị với cô vì việc đó đến nhường nào. Đó là lý do tại sao anh lại che chở cô quá cận thận. Anh không muốn cô phải học những bài học khắc nghiệt mà anh đã từng ném trải.

Cô xứng đáng có một tuổi thơ mà anh chưa bao giờ biết đến. Một tuổi thơ được che chở và bảo vệ. Một tuổi thơ mà không ai được phép làm tổn thương cô.

Anh không biết mình sẽ như thế nào nếu không có cô.

Cô chỉ là một đứa trẻ sơ sinh khi cô được trao cho anh. Anh vừa bước vào lứa tuổi hai mươi mốt, hai người bọn họ giống như cùng nuôi nấng lẫn nhau. Cả hai người bọn họ đều là những người cuối cùng trong giống loài của mình còn sót lại trên trái đất.

Hơn mười một ngàn năm hai người bọn họ chỉ có nhau.

Cô giống như một phần thiết yếu của cơ thể anh.

Nếu không có cô, anh có thể đã không sống nổi.

Cánh cửa đèn thờ mở ra. Simi rít lên, nhe răng của cô ra, như để báo cho anh biết Artemis đã trở về sớm.

Ash quay đầu để xác nhận thông tin đó. Chắc chắn là vị nữ thần đó đang sải bước về phía anh.

Anh tổng ra một hơi thở dài mệt mỏi.

Artemis đột ngột đứng lại khi cô ta nhìn thấy Simi ngồi dưới chân anh. “Nó làm gì mà lại ra khỏi cánh tay của anh?”

“Trò chuyện với tôi, Artie à.”

“Lệnh cho nó đi đi.”

Simi gất lên. “Tôi không phải làm theo lời cô nói, cô đồ bò cái già nua. Và cô cũng già. Rất rất già nua là đằng khác. Và còn là đồ con bò.”

“Simi.” Ash nói, nhấn mạnh tên cô. “Làm ơn trở về với ta.”

Simi quăng cho Artemis một cái liếc mắt độc địa, rồi biến thành một cái bóng đen. Cô nhập vào giữa ngực anh và biến thành hình một con rồng khổng lồ trên phần thân trên của anh với những vòng xoắn lửa dữ dội bao bọc khắp cả hai cánh tay của anh.

Ash bật cười cay độc trước hình ảnh đó. Đó là cách Simi ôm anh và đồng thời là cách để chọc tức Artemis. Artemis rất ghét mỗi khi Simi phủ lấy quá nhiều phần trên người anh.

Artemis tạo ra một âm thanh kinh tởm. “Lệnh cho nó đi chuyển đi.”

Anh khoanh tay trước ngực mình. “Tại sao cô lại trở về sớm vậy?”

Cô ta lập tức trở nên lo lắng.

Linh cảm có chuyện chẳng lành của anh tăng lên gấp ba lần. “Đã có chuyện gì?”

Artemis bước đến chỗ cái cột bên dưới chân của anh, vòng tay ôm lấy nó và tựa người dựa vào bề mặt đá cẩm thạch. Cô ta nghịch nghịch phần tà áo xiêm được viền vàng của mình trong khi cô ta cắn môi đầy lo lắng.

Ash đứng dậy, bụng anh như thắt lại. Nếu như cô ta tỏ vẻ lấp lửng như thế này thì chắc chắn chuyện gì đó kinh khủng đang xảy ra. “Nói cho tôi biết, Artemis.”

Cô ta có vẻ cau có và tức giận. “Tại sao em phải nói cho anh biết chứ? Anh chỉ sẽ bực tức với em thôi và thực tế thì anh đang bực tức rồi còn gì. Nếu em nói cho anh biết, thì anh sẽ muốn rời khỏi đây mà anh thì không thể rời khỏi đây và thế là anh lại hét lên với em.”

Bụng anh như quặn thắt lại dữ dội hơn. “Cô có ba giây để nói hoặc tôi sẽ bỏ qua nỗi lo sợ của cô về việc một thành viên nào đó trong gia đình cô sẽ phát giác ra việc tôi đang sống trong ngôi đền của cô. Tôi sẽ dùng sức mạnh của mình và tự bản thân tôi sẽ tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra.”

“Không.” Cô ta quát lên và quay lại nhìn anh. “Anh không thể làm thế.”

Quai hàm anh co giật.

Cô ta lùi lại, biến cây cột thành vật ngăn cách giữa hai người họ. Cô ta hít vào một hơi thật sâu như thể lấy thêm can đảm, rồi nói với giọng điệu của một đứa trẻ nhỏ bé đang sợ hãi.

“Thanatos đã trốn thoát.”

“Cái gì!” Anh gầm lên, gập chân thấp xuống phía nền nhà và đứng thẳng dậy.

“Thấy chưa! Anh đang thét lên.”

“Ồ, tin tôi đi.” Anh nói qua kẽ răng. “Đây chưa phải là thét lên đâu. Tôi thậm chí còn chưa gần đến mức đó nữa.” Ash đẩy người ra khỏi lang thang và đi qua đi lại dọc hành lang dài một cách giận dữ. Anh dùng hết tất cả sức mạnh của bản thân để kiềm chế việc lao vào tấn công cô ta. “Cô đã hứa với tôi cô sẽ triệu hồi hần về.”

“Em đã làm thế, nhưng hần đã trốn đi.”

“Bằng cách nào?”

“Em không biết. Em không có mặt ở đó và giờ thì hần không chịu tuân lệnh nữa.”

Ash liếc nhìn cô ta.

Thanatos đã trốn thoát và người duy nhất có thể chặn hần ta lại thì đang bị giam cầm trong đền thờ của Artemis.

Chết tiệt cô ta vì những mưu mẹo và lời hứa của cô ta đi. Anh không có cách nào rời khỏi nơi này được. Không như những vị thần đỉnh Olympus, một khi anh đưa ra lời hứa, anh sẽ bị trói buộc bởi lời hứa đó.

Anh sẽ chết nếu tự ý phá bỏ lời thề của mình. Theo đúng nghĩa đen.

Cơn tức giận cuộn trào trong anh. Nếu như ngay từ đầu cô ta chịu nghe theo anh, bọn họ sẽ không phải trải qua cơn ác mộng này một lần nữa. “Chín trăm năm trước khi tôi giết tên cuối cùng, cô đã hứa với tôi rằng cô sẽ không tạo ra một Thanatos khác nữa. Tên kia đã giết bao nhiêu người? Bao nhiêu Thợ săn đêm rồi? Cô không nhớ sao?”

Cô đông cứng người lại và đáp trả cái nhìn trừng trừng của anh. “Em đã nói anh rồi, chúng ta cần ai đó để áp chế người của anh. Anh sẽ không chịu làm việc đó. Anh thậm chí còn không kiểm soát được cơn ác quỷ của mình. Đó là lý do duy nhất em tạo thêm một tên khác. Em cần một ai đó xử tử chúng một khi chúng cần quấy. Anh chỉ luôn biện hộ cho bọn chúng. ‘Em không hiểu đâu, Artemis. Waa, waa, waa.’ Được rồi, em hiểu mà. Ngoại trừ em ra, anh có xu hướng bao che cho những kẻ khác vì vậy em tạo nên một ai đó, người sẽ lắng nghe mỗi khi em nói.” Cô ta liếc nhìn anh đầy ẩn ý. “Một người thực sự biết tuân lệnh em.”

Ash phải đếm đến ba mươi trong khi anh nắm chặt rồi lại thả lỏng nắm đấm của mình ra. Cô ta có cách cư xử khiến anh muốn vỗ đến và làm đau cô ta, mà điều đó gần như sắp vượt qua sự kiểm soát của anh theo một cách nguy hiểm.

“Artie, đừng có bắt đầu chuyện đó. Tôi có thể thấy rằng ‘tuân lệnh’ không phải là từ nằm trong cùng một câu khi nói đến tên đao phủ của cô đâu.”

Điên loạn vì bị giam cầm và khao khát trả thù, khiến cho tên Thanatos gần đây nhất đã càn quét cả nước Anh điên cuồng đến độ Ash phải dựng lên những câu chuyện về ‘bệnh dịch’ để tránh cho loài người và những Thợ săn đêm phát hiện ra sự thật về cái thứ đã thực sự phá hủy hơn bốn mươi phần trăm dân số của đất nước này.

Ash lấy tay che mặt mình trước ý nghĩ về cái thứ mà Artemis một lần nữa đã thả ra ngoài thế giới. Anh đáng ra nên biết khi anh yêu cầu cô ta triệu hồi thứ đó thì cũng đã quá trễ cho cô ta làm việc đó.

Nhưng như một thằng ngốc, anh đã tin tưởng cô ta sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Anh đáng ra phải biết hơn thế.

“Chết tiệt cô đi, Artemis. Thanatos có sức mạnh có thể tập hợp bọn Daimon lại và buộc chúng phải tuân theo mệnh lệnh của hắn ta. Hắn ta có thể triệu hồi chúng từ khoảng cách cả trăm dặm. Không như những Thợ săn của tôi, hắn ta có thể đi lại trong ánh sáng mặt trời và giết hắn là việc bất khả thi. Điểm yếu duy nhất của hắn ta lại là một điều bí ẩn với bọn họ.”

Cô ta chế giễu anh. “Ồ, vậy thì đó là lỗi của anh. Anh đáng ra nên nói cho bọn chúng biết về hắn ta.”

“Nói cái gì với họ hả Artemis? Cư xử cho tốt hoặc con khốn nữ thần đó sẽ thả tên giết người tâm thần của ả ra để trừng trị ngươi?”

“Em không phải là con khốn!”

Anh di chuyển đến đứng trước mặt cô ta, ấn lưng cô ta vào cột. “Cô không biết mình đã tạo ra thứ gì, đúng không?”

“Hắn ta không là gì cả ngoài trừ là một tên đầy tớ. Em có thể triệu hồi hắn.”

Anh nhìn đôi tay đang run lên của cô ta và những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán của cô ta.

“Vậy tại sao cô lại run rẩy?” Anh hỏi. “Nói tôi biết hắn ta đã thoát ra bằng cách nào.”

Cô ta nuốt nghẹn. Nhưng vẫn biết khôn mà cung cấp những thông tin anh yêu cầu. “Dion đã làm việc đó. Anh ta đang khoắc lác về chuyện đó ngay trước khi em trở về để nói cho anh biết chuyện đó.”

“Dionysus?”

Cô gật đầu.

Lần này anh nguyên rửa chính bản thân mình. Anh đáng ra không nên lấy đi ký ức của vị thần đó về cuộc chiến của họ tại New Orleans. Anh đáng ra nên để cho tên đàn đó biết chính xác hắn đang đương đầu với cái gì. Để cho Dionysus kinh hãi anh đến nỗi tên thần Olympus đó sẽ không bao giờ dám đe dọa anh hay những người của anh nữa.

Nhưng không, anh đã cố bảo vệ Artemis. Cô ta không muốn gia đình mình biết anh là ai và là cái gì.

Với họ anh chỉ là con thú cưng của cô ta thôi. Một tên người hiếu kỳ, dễ dàng bị vứt bỏ và lãng quên.

Nếu như bọn họ mà biết...

Anh đã xóa một phần ký ức của mọi người vào đêm hôm đó đủ để họ chỉ nhớ mang máng rằng đã có một cuộc chiến xảy ra và ai là người đã dành chiến thắng.

Thậm chí ngay cả Artemis cũng không nhớ hết mọi chuyện đã xảy ra.

Artemis đã hứa với anh Dionysus sẽ không săn lùng Zarek để trả thù. Nhưng rồi Artemis lại nghĩ đến việc tự cô ta sẽ giết chết Zarek.

Khi nào thì anh mới rút ra được bài học đây?

Cô ta không bao giờ đáng tin cậy.

Ash dịch chuyển ra xa cô ta. “ Cô không hề biết một kẻ bị giam cầm, bị tống vào một cái lỗ nơi mà họ bị lãng quên sẽ biến thành thứ gì.

“Và anh biết sao?”

Ash rơi vào im lặng khi những ký ức về một thời bị đàn áp tràn về trong anh. Những ký ức cay đắng, đau đớn vẫn còn ám ảnh anh mỗi khi anh dám nghĩ về quá khứ.

“Cô tốt nhất nên cầu nguyện mình sẽ không bao giờ phải nếm trải những cảm giác đó. Cơn điên cuồng. Cơn khát. Và sự căm phẫn. Artemis, cô đã tạo ra một con quái vật và tôi là người duy nhất có thể giết nó.”

“Vậy thì chúng ta đang gặp một rắc rối nhỏ, phải không? Anh không thể rời khỏi đây.”

Anh nheo mắt.

Cô ta lại bước lùi lại. “Em đã nói anh rồi, em sẽ liên lạc với những Nhà tiên tri và lệnh cho họ mang hắc ta trở về.”

“Cô tốt hơn nên làm thế, Artemis à. Vì nếu cô không kiểm soát được hắc ta, cả thế giới này sẽ biến thành cái thứ mà đêm nào cô cũng phải choàng tỉnh trong kinh hoàng.”

Zarek nằm trên bãi biển, anh vẫn còn ở bên trong Astrid, trong khi từng cơn sóng vỗ vào người họ. Giác mơ này quá thực, quá mãnh liệt đến nỗi anh không bao giờ muốn tỉnh dậy.

Cảm giác sẽ như thế nào nếu có được cô trong đời thật.

Nhưng thậm chí khi anh nghĩ về nó, anh vẫn nhận thức được một sự thật. Một người phụ nữ như Astrid sẽ không cần hay có dính líu tới một người đàn ông như anh.

Chỉ duy nhất trong giấc mơ của mình anh mới được khao khát. Được cần đến.

Mới là con người.

Anh lặn qua một bên để chiêm ngưỡng từng cơn sóng chảy trên vào cơ thể trần trụi của cô, mái tóc của cô ẩm ướt, dấp dính vào làn da của cô. Cô nhìn như một tiên nữ của biển cả vừa mới trỗi lên trên bờ để tắm nắng và quyến rũ anh bằng những đường cong gợi cảm và làn da mềm mại như lụa của cô.

Cô nhìn lên phía anh với một nụ cười ngọt ngào khiến trái tim anh nện thình thịch trong khi cô lần bàn tay của mình trên cánh tay và ngực anh.

Astrid im lặng nằm đó ngắm nhìn anh. Giờ trông Zarek rất mơ màng như thể việc làm tình của họ khiến anh bối rối.

Cô tự hỏi cái giá phải trả để chế ngự được người đàn ông này, dù chỉ chế ngự một ít thôi. Chỉ một phần đủ để những người khác có thể nhìn thấy điều mà cô đã thấy.

Ít nhất thì giờ anh đã để cô chạm vào anh mà không phát ra lời nguyên rủa hay né tránh cô.

Đó là một khởi đầu.

Cô lần bàn tay mình xuống phần ngực bằng phẳng rắn chắc của anh, xuống phần bụng hoàn mỹ của anh. Sự đói khát như rực cháy trong mắt anh khi cô di chuyển tay mình xuống thấp hơn nữa.

Astrid liếm môi mình, tự hỏi liệu cô dám có những hành động táo bạo hơn đối với anh không. Cô vẫn không chắc về cách anh sẽ phản ứng lại với những thứ khác.

Cô chơi đùa với mảng lông hẹp, xoắn tít chạy dài xuống rốn anh, luồn những ngón tay của mình vào chúng. Anh đã cứng lại...

Zarek nín thở trong khi anh ngắm nhìn cô. Bàn tay của cô mang lại cảm giác tuyệt vời trên cơ thể anh trong khi cô vẽ những đường tròn quanh rốn anh và lần ngón tay của cô theo mảng lông ngắn nhạt màu ở phía bụng dưới của anh.

Anh lại ham muốn cô một lần nữa.

Rồi cô dịch chuyển tay mình xuống thấp hơn.

Anh gầm gừ khi cô khi cô khúm lấy vật đàn ông của anh trong tay cô. Bàn tay ấm áp của cô bao bọc lấy anh, nhẹ nhàng siết chặt anh.

Háng anh phản ứng lại, tất cả máu trong người anh đổ dồn về bộ phận đó, khiến anh cương cứng và nhức nhối vì cô.

Cô lần ngón tay mình xuống phần đỉnh nhọn của anh, nơi cô chơi đùa cùng anh. “Em nghĩ anh thích em làm như vậy.”

Anh trả lời cô bằng một nụ hôn.

Astrid rên rỉ trước đam mê mà anh đã thể hiện. Anh túm lấy tay cô trong khi lưỡi anh nhảy múa cùng lưỡi của cô, kích thích cô đến đỉnh cao của sự khao khát.

Cô bắt đầu di lùi ra khỏi anh, khao khát được mang đến cho anh những thứ mà anh chưa bao giờ nhận được.

Lòng tốt.

Sự chấp nhận.

Tình yêu.

Từ ngữ đó như mắc kẹt trong tâm trí cô. Cô biết mình không yêu anh. Cô gần như không biết gì về anh, và dù vậy...

Anh khiến cô một lần nữa có lại những xúc cảm. Chạm đến những cảm xúc mà cô sợ mình đã mãi mãi đánh mất. Cô nợ anh rất nhiều vì điều đó.

Hôn lướt qua môi anh, cô lỉnh xuống phần cơ thể phía dưới của anh.

Anh nhắm mắt trước hành động của cô. Anh không biết cô có ý định gì cho đến khi cô nằm lên bụng dưới của anh. Tấm lưng trần của cô phơi bày trước anh trong khi cô tiếp tục vuốt ve anh bằng tay mình.

Anh luồn bàn tay mình vào mái tóc dài vàng rực và ẩm ướt của cô, lần bàn tay xuống tấm lưng trần của cô trong khi hơi thở cô cù vào hông của anh. Làn da cô quá mềm mại, quá mịn màng. Không có một khuyết điểm nào trên làn da ấy.

Cô di chuyển xuống thấp hơn.

Zarek thở hổn hển khi cô ngậm lấy phần đỉnh nhọn của anh vào cái miệng ấm áp của cô.

Anh đông cứng người lại vì khoái cảm. Cảm giác môi và lưỡi cô mơn trớn anh không giống như bất kỳ cảm giác nào khác mà trước đây anh từng trải nghiệm. Không một người phụ nữ nào khác ngoài Astrid đã từng chạm vào nơi đó của anh. Anh sẽ không bao giờ cho phép việc đó.

Nhưng anh nghi ngờ việc anh có thể từ chối cô bất cứ việc gì sau chuyện này. Cô sở hữu anh theo cái cách mà trước đây chưa từng ai có thể làm được.

Astrid rên rỉ trước hương vị mằn mặn của anh. Khi chị cô kể cho cô nghe về những chuyện này, cô đã luôn cho rằng việc đó là một chuyện bẩn thỉu. Vào lúc đó cô đã không nghĩ hàng thế kỷ sau bản thân cô có thể làm chuyện giống như thế này với một người đàn ông.

Nhưng cô làm việc này vì Zarek; không có bất kỳ một cảm giác bẩn thỉu nào bên trong cô. Không có bất kỳ sự bẩn thỉu nào về mùi vị của anh.

Cô đang mang đến cho anh một giây phút thoải mái hiếm hoi, và kỳ lạ là, cô cũng đang tận hưởng việc này.

Anh bầu chặt lấy vai cô và rên rỉ phản ứng lại với từng cái liếm láp, từng cái mút và nhấm nháp của cô. Phần nóng hổi của anh phản ứng lại với cô một cách dữ dội. Cô thực sự muốn làm anh hài lòng. Muốn trao cho anh tất cả những thứ mà anh xứng đáng được có.

Zarek cong lưng lên, cho phép cô điều khiển anh. Anh ngạc nhiên trước việc bản thân mình cho phép cô làm điều đó.

Trước đây chưa bao giờ anh tin tưởng cho phép một người tình kiểm soát cơ thể anh. Anh luôn luôn là người nắm quyền kiểm soát.

Một người phụ nữ không chạm vào anh. Không bao giờ.

Cô ta không vuốt ve hay hôn anh.

Anh đề cô ta xuống, giải tỏa nhu cầu của mình rồi bỏ đi.

Nhưng với Astrid mọi chuyện trở nên khác biệt. Anh có cảm giác như thể anh đang chia sẻ cơ thể mình với cô. Như thể cô đang chia sẻ cơ thể cô với anh.

Điều này thật tuyệt vời.

Astrid run rẩy khi cô cảm nhận Zarek trượt những ngón tay của anh vào sâu bên trong cô. Mở rộng chân ra cho anh, cô để anh tiến sâu vào trong khi cô tiếp tục dùng miệng mình để mang anh đến khoái lạc.

Zarek lặn về một bên trong khi những ngón tay của anh mơn trớn và tiến vào sâu hơn.

Cô rung mình trước sự ấm áp từ những cái vuốt ve của anh trong khi những cơn sóng mặt lạnh vỗ xung quanh họ. Sức nóng của mặt trời trên da thịt không là gì cả so với sức nóng từ sự vuốt ve của anh mang lại.

Anh khiến cô như bị thiêu cháy.

Anh tách chân cô rộng ra hơn nữa.

Cô rên rỉ trước cảm giác miệng anh bao phủ lấy cô.

Tâm trí cô đắm chìm trong khoái cảm trong khi anh lướt lưỡi mình trên vùng trung tâm của cơ thể cô nơi đang khẩn cầu anh chạm vào nhiều hơn nữa. Lưỡi anh liếm láp cô. Đâm vào cô. Khiêu khích cô.

Tay anh bám chặt lấy hông cô trong khi anh ấn chặt xương chậu của cô lại gần anh hơn nữa để anh có thể tra tấn cô bằng nhiều khoái cảm tinh quái hơn nữa.

Zarek run rẩy trước cảm giác được thưởng thức cô trong khi cô thưởng thức anh. Họ không chỉ chia sẻ tình dục với nhau.

Cô đã đúng, họ đang làm tình với nhau.

Nó khiến cho linh hồn đã đánh mất của anh phải rung rẩy.

Họ dành thời gian của mình thưởng thức nhau, mơn trớn, vuốt ve, đảm bảo rằng cả hai người họ đều thỏa mãn. Họ cùng nhau lên đỉnh với những cảm xúc bùng nổ.

Astrid lùi người lại khi Zarek tiếp tục trêu ghẹo cô.

Quá chú mục vào cô, Zarek không để ý đến những cơn sóng. Cho đến khi một cơn sóng khổng lồ đổ ập vào họ.

Anh thổ phì phì trong khi anh nuốt phải một ngụm nước lớn.

Nước biển rút xuống, để lại hai người bọn họ ho sặc sụa và thổ hồng hển.

Astrid phá cười, một âm thanh êm dịu và sống động. “Giờ thì chuyện đó thú vị rồi đây.”

Anh hôn dọc lên cơ thể cô rồi mỉm cười nhìn xuống cô. “Theo anh thì có nhiều kịch tích hơn.”

Cô vươn tay ra chạm vào má anh. “Hoàng tử quyến rũ có lúm đồng tiền.”

Anh ngay lập tức ngừng cười và nhìn đi nơi khác.

Cô kéo đầu anh về phía cô. “Đừng ngừng mỉm cười, Zarek à. Em thích phần này trong anh.”

Đôi mắt anh lóe lên sự tức giận. “Nghĩa là em không thích những phần khác của tôi?”

Cô tạo ra một âm bực bội trước anh. “Anh thật là cáu kỉnh.” Cô lần bàn tay mình dọc xuống lưng anh cho đến khi cô có thể ôm lấy cặp mông trần của anh trong bàn tay mình.

“Sau ngày hôm nay, anh vẫn không nhận ra em yêu thích tất cả các khía cạnh khác nhau của anh sao? Dù cho một vài khía cạnh có phần gai góc hơn những phần khác.” Cô mơn trớn vùng má râu ria mới mọc của anh bằng bàn tay mình để nhấn mạnh quan điểm của cô.

Anh có vẻ thư giãn hơn một chút. “Anh không nên ở cùng em.”

“Và em cũng không nên ở cùng anh. Dù vậy chúng ta đang ở đây và em hạnh phúc vì điều đó.” Cô ngo ngoáy phần thân dưới của mình trên người anh, khiến anh rên rỉ đáp trả lại.

Anh nhìn cô như thể anh không thể tin cô là thật, và trong tâm trí anh cô không là thật. Cô chỉ là một giấc mơ.

Cô tự hỏi anh sẽ phản ứng thế nào khi anh tỉnh dậy. Liệu việc này có giúp tạo nên những dấu hiệu tích cực nào không hay thậm chí anh sẽ lẩn tránh cô quyết liệt hơn nữa.

Cô ước mình có thể lấy những cơn ác mộng ra khỏi anh. Trao cho anh một tuổi thơ hạnh phúc tràn đầy tình yêu và lòng nhân ái.

Một cuộc sống vui vẻ và chan chứa tình bạn.

Anh nằm đó với đầu anh đặt giữa ngực cô và đắm chìm trong sự tĩnh lặng như thể chỉ để tận hưởng cô bên dưới anh trong khi mặt trời sưởi ấm cả hai người bọn họ.

“Kể cho em nghe một kỷ niệm hạnh phúc của anh đi, Zarek. Một điều gì đó tốt đẹp trong cuộc đời của anh.”

Anh lưỡng lự một lúc lâu đến nỗi cô nghĩ anh sẽ không trả lời. Khi anh cất tiếng nói, giọng anh quá đỗi dịu dàng đến nỗi nó khiến cô nhức nhối. “Em.” (Vivian: so sweet)

Nước mắt đọng đầy trong mắt cô. Cô ôm anh bằng cả cơ thể của mình, vỗ về anh và hy vọng rằng bằng cách nào đó cô có thể xoa dịu linh hồn bất an, không yên của anh.

Astrid biết rằng cô sẽ chiến đấu vì người đàn ông này, và tận sâu trong tâm trí của cô lóe lên một nhận thức đáng sợ.

Cô đã yêu anh rồi.

Trong một khoảnh khắc, cô không thể thở nổi khi mà nhận thức ấy treo lơ lửng trong suy nghĩ của cô như một bóng ma đáng sợ.

Nhưng không thể nào phủ nhận cảm giác cô dành cho anh, chẳng đường mà cô sẽ đi chỉ để thấy anh an toàn và hạnh phúc.

Hơi thở anh treu ghẹo đầu nhũ hoa của cô trong khi trái tim anh nện thành thịch bên trên bụng cô.

Chưa một ai từng chạm vào cô như cái cách mà anh đã chạm và nó không chỉ là tình dục. Anh khiến cô cảm thấy mềm mại và nữ tính. Đáng khao khát.

Anh không cư xử như cô là một đứa trẻ và mặc dù anh có một số hành động chuyện quyền khi chăm sóc cô.

Nhắm mắt lại, cô để cho sức nặng của anh và sóng nước nhấn chìm lấy cô. Để làn da bóng loáng, mát lạnh của anh xoa dịu cô.

Cô sẽ phải làm gì đây? Zarek không phải là loại đàn ông cho phép người khác yêu anh.

Đặc biệt không phải là một người phụ nữ được gửi đến để phán xét anh.

Nếu như anh phát hiện ra cô là ai, anh sẽ căm ghét cô.

Nhận thức đó như xé toạc cô, lấy đi niềm hạnh phúc trong ngày.

Nhưng dù vậy, cô vẫn sẽ nói cho anh biết.

Jess ra khỏi chiếc Ford Bronco và lấy khẩu súng ngắn của mình bên dưới ghế ngồi ra.

Chỉ để đề phòng.

Cơn gió đêm rét buốt, ánh trăng sáng rực và kỳ quái như thể đó phản chiếu lại từ nền tuyết. Anh chỉnh lại chiếc kính mát của mình, dù cho nó không tạo ra khác biệt là mấy.

Khí hậu vùng Alaska quá khắc nghiệt cho đôi mắt nhạy cảm của một Thợ săn đêm.

Ngôi nhà của Zarek tối tăm và trống rỗng, nhưng có một chiếc xe trượt tuyết màu đỏ nhạt đang đậu phía trước nó. Người cận vệ của Jess, Andy Simms, người đã đến nơi này cùng anh từ thành phố Reno, bước thong thả ra khỏi chiếc Bronco và nhìn chiếc xe trượt tuyết một cách khả nghi.

Cao gần 1.8 mét với mái tóc đen và đôi mắt nâu, Andy chỉ vừa bước sang tuổi hai mươi mốt. Cậu ta chỉ vừa mới làm việc cho Jess được một vài tháng, thay thế cho cha của Andy, người đã nghỉ hưu vào mùa xuân vừa rồi.

Jess đã biết cậu nhóc kể từ ngày cậu ta được sinh ra, và có xu hướng coi cậu ta như một đứa em trai nhỏ.

Hay phiền nhiễu, chỉ vậy thôi.

“Đó là một người cận vệ khác à?” Andy hỏi, hướng về phía chiếc xe trượt tuyết với một cái gật đầu.

Jess lắc đầu. Những Người cận vệ đang bước ra từ hai chiếc SUV ở phía sau họ.

Bọn họ còn ồn ào hơn cả một đàn bò đang chạy tán loạn trong khi bọn họ rời khỏi chiếc xe bốn bánh của mình và tụ tập xung quanh anh.

Có tất cả hai mươi Người cận vệ đến cùng nhau, nhưng Jess chỉ biết vài người trong họ.

Otto Carvalletti là người cao nhất trong nhóm. Cao 1.9 mét, anh ta có một mái tóc đen lác đác hơi dài một chút, nhưng được chải rất kiểu cách, như thể người đàn ông này đã tốn rất nhiều thời gian vào mái tóc của mình.

Anh ta lúc nào cũng chưng ra cái nhìn trừng trừng lạnh giá, và Jess hình dung nếu người đàn ông này có cố gắng mỉm cười, thì nỗ lực ấy có thể khiến cho khuôn mặt anh ta nứt ra.

Một bên gia đình của Otto là mafia Ý trong khi một bên còn lại là một trong những dòng họ có truyền thống làm Cận vệ lâu đời nhất. Là người có dòng dõi quý tộc, ông của Otto từng là người đứng đầu Hội đồng của những người Cận vệ.

Tyler Winstead đến cùng bọn họ từ Milwaukee. Cao gần 1.7 mét, người đàn ông này có vẻ ngoài khỏe mạnh cho đến khi bạn nhìn vào mắt anh ta. Ánh mắt anh ta không có bất kỳ dấu hiệu nào của sự lạnh mạnh. Chỉ có sự dữ tợn.

Người còn lại là Allen Kirby. Lại một người xuất thân từ gia đình có nhiều thế hệ làm Cận vệ, Allen đã được triệu tập từ Toronto cho cuộc đi săn này. Vì Otto không bao giờ nói quá hai từ nên Allen là người có miệng mồm nhất trong nhóm người này.

Nhưng, có cái gì đó mách bảo Jess, Otto có thể dễ dàng đánh bại những lời nhận xét cay độc của Allen nếu anh ta muốn.

“Tôi biết hắn ta sẽ ở đây.” Allen nói trong khi mắt anh ta dán chặt vào chiếc xe trượt tuyết với sự ác ý rõ ràng rành.

Jess quàng cho anh ta một cái nhìn biếng nhác. “Nó không phải của Zarek. Tin tôi đi, đồ không phải là màu yêu thích của anh ấy.”

Nhưng anh suy đoán chiếc xe trượt tuyết đó thực sự thuộc về một Thợ săn đêm. anh có thể cảm nhận sức mạnh của mình đang dần bị hút cạn.

“Làm sao anh biết nó không phải của hắn ta?” Tyler hỏi.

Jess đặt khẩu súng ngắn lên vai mình. “Tôi chỉ biết.”

Anh ra lệnh cho những Người cận vệ đứng yên ở đó và thong thả đi đến chỗ chiếc xe trượt tuyết. Dùng răng mình tháo găng tay bên tay trái ra và đặt tay lên động cơ xe.

Tuy động cơ đã nguội lạnh nhưng ở một nơi nhiệt độ đạt đến âm độ C như nơi này điều đó không nói lên điều gì cả. Chiếc xe trượt tuyết này có thể đã ở đây được năm phút hoặc năm giờ. Với cái lạnh như thế này, thậm chí cả một đám cháy dữ dội cũng sẽ bị đông cứng lại trong vòng vài phút.

Vậy cái xe này thuộc về ai?

Anh nhìn trái phải và không thấy dấu hiệu của bất kỳ ai.

Cho đến khi anh nghe một tiếng sột soạt nhỏ phía bên trái của mình. Anh gần như không đủ thời gian rút khẩu súng từ vai mình ra trước khi bốn tên Daimon vọt ra từ những tán cây.

Bọn chúng dừng lại khi thấy anh, rồi cúi đầu xuống và cầm đầu cầm cổ chạy thẳng về phía anh.

Jess khiến một tên ngừng lại bằng một phát súng thẳng vào ngực hắn ta, rồi nhắc tên thứ hai lên khỏi rồi dùng đến khẩu súng của mình.

Một phát súng bắn sượt qua mặt anh, sượt qua anh trong đường tơ kẽ tóc và xuyên qua một tên Daimon trong khi Jess vừa giết tên hiện giờ đang nằm dưới chân anh. Tên cuối cùng định tấn công, nhưng hắn tiến xa chưa quá một bước đi thì một phát đạn khác đáp xuống vuông góc trước ngực hắn và hắn ta biến thành một đám bụi.

“Lũ chuột cống hút máu bẩn thỉu.”

Anh nhướng một bên mày khi nghe một giọng nói dịu dàng, nữ tính vang lên cùng với sự xuất hiện của một người phụ nữ cao ráo, với thân hình khỏe mạnh.

Mái tóc dài đen nhánh của cô ta xõa sau vai và cô ta mặc một bộ đồ da đen ôm sát người khiến anh nhớ đến nhân vật Emma Pell trong loạt truyện Biệt đội siêu anh hùng (The Avengers). Chỉ là người phụ nữ đang tiến lại chỗ anh mang nhiều vẻ chết chóc hơn thôi.

Một Thợ săn đêm thứ hai bước ra khỏi khu rừng đằng sau cô ta. Anh ta cao hơn hẳn Jess 10 centimet với mái tóc bạch kim và vẻ ngoài hung tợn dư truyền đạt thông điệp. “Gây chuyện với tao thì chỉ có chết”. Anh ta mặc một chiếc áo lông thú dài và anh ta có vẻ hoàn toàn thoải mái với những cơn gió rét đến thấu xương.

Người phụ nữ dừng lại bên cạnh Jess và đưa tay ra cho anh. “Syra của xứ Antikbe.”

Jess nghiêng đầu và bắt tay cô ta. “Jess Brady, thưa cô, rất vui được gặp cô.”

“Sundown.” Người Thợ săn đêm kia nói khi anh ta bước đến chỗ họ. Anh ta giữ hai tay mình trong túi quần. “Tôi đã nghe rất nhiều về anh. Anh còn một chặng đường dài để về tới nhà.”

Jess nhìn anh ta một cách khả nghi. “Và anh là?”

“Bjorn Thorssen.”

Anh nghiêng đầu chào người chiến binh Viking. Có những tin đồn rằng Bjorn là một trong những người Na Uy nguyên thủy đầu tiên đã khởi động cuộc xâm chiếm tạo ra thời kỳ đen tối cho xứ Normandy.

“Tôi đã nghe về anh.” Anh nói với Bjorn, rồi quay sang nhìn Syra. “Không có ý xúc phạm gì đâu, thưa cô, nhưng tôi đã không nghe được gì về cô cả.”

“Chắc chắn là anh không nghe thấy rồi. Mấy thằng khốn nạn trong nhóm gọi tôi là Yukon Jane.”

Anh mỉm cười trước câu nói đó. Yukon Jane là một chiến binh vùng Amazon sống vào thế kỷ thứ ba hay thứ tư trước công nguyên. Cô ta bị đồn thổi là có tính khí xấu gần bằng Zarek. Cô ta thích đi săn và giết chóc và bị đóng đinh tại Yukon vì cô ta đã từng biến một vị vua, người đã chọn tức cô ta, thành kẻ tàn tật.

“Giờ, thì tôi biết cô rồi.” Jess cười ranh mãnh khi anh phô ra một điệu bộ thể hiện sự tôn kính đối với cô ta. “Tất cả những gì tôi có thể nói là những kẻ đã sỉ nhục cô toàn là những kẻ đã chưa từng có vịnh dự được diện kiến cô, Tiểu thư Syra. Nếu không, bọn họ đã xưng tôn cô là Nữ hoàng Jane rồi.”

Cô ta mỉm cười ầm áp trước câu nói đó. “Anh cũng rất quyến rũ và lịch thiệp. Zoe đã nói rất đúng.”

Jess cười toe toét hơn nữa.

Allen hắng giọng. “Ồ vâng, thưa Đức ngài Debonair và Tiểu thư Lethal, nếu chúng tôi có vài phút thời gian của hai người, chúng ta còn phải đi săn một tên tâm thần.”

Jess liếc nhìn Allen qua vai anh, nhưng trước khi anh có thể đưa ra một lời bình luận, Syra đã bắn một viên đạn khác từ cái nỏ của cô ta.

Allen bị hất bay lên và hạ cánh bằng cái lưng anh ta trên nền tuyết.

Syra bước tới chỗ anh ta và trừng mắt nhìn xuống. “Tôi đặc biệt không thích những Người cận vệ và tôi thực sự rất ghét những tên Cận vệ thi hành luật. Vì vậy để tránh làm đau bản thân thì anh không nên mở miệng nói chuyện với tôi một lần nữa. Hoặc lần sau tôi sẽ dùng một viên đạn dành cho lũ Daimon trên anh đó.”

Cô ta cúi xuống và nhặt viên đạn đầu bằng mà cô đã dùng lên.

Jess phá cười. Anh thích một người phụ nữ có sự táo bạo.

Và mang theo vũ khí gây chết người.

“Vâng.” Cô ta nói, quanh người nhìn hết tất cả bọn họ. “Tôi đang săn đuổi một nhóm Daimon trong bốn ngày nay khi bọn chúng tiến về hướng Fairbanks. Bjorn lần theo một nhóm bọn chúng hướng lên đây từ Anchorage. Điều đó lý giải tại sao chúng tôi lại ở đây. Còn mấy người các người thì sao? Jess, anh cũng lần theo dấu vết của bọn Daimon từ Reno đến Alaska à?”

Otta bước ra khỏi nhóm những Người cận vệ và đứng trước mặt Syra. “Chúng tôi đến đây để giết Zarek của xứ Moesia, và nếu như cô cản đường chúng tôi, cô gái bé nhỏ, chúng tôi cũng sẽ xử cô luôn.”

“Tôi không chịu nổi nữa rồi.” Jess nói, kéo chiếc kính mát của anh thấp xuống sống mũi và nhìn trừng trừng vào Otto. “Hắn ta đang nói. Hay đang sửa vậy?”

“Những hắn không sửa được lâu nữa đâu nếu hắn không trông chừng cái miệng của mình.” Syra tặng cho Otto một cái nhìn đầy ẩn ý và chết người. “Nói cho người biết, Cận vệ à, sẽ cần rất nhiều gã giống người mới có thể làm ta xây xát nhẹ.”

Otto lại cái nhìn trừng trừng của cô ta bằng một nụ cười ve vãn. “Tôi thích loại phụ nữ hay cào cào *. Chỉ đảm bảo là em giữ mấy vết cào của mình trên lưng tôi ấy, cưng à. Tôi không thích những sẹo.”

(Chỗ này Otto đang chơi chữ vì lúc đầu Syra dùng từ scratched với nghĩa là xây xát nên anh Otto mới dùng lại từ scrach với nghĩa là cào cào)

Otto lướt qua cô ta.

“Tôi thực sự rất ghét những tên Cận vệ.” Syra quát lên. Cô ta lấy ra một viên đạn đầu bằng khác và lên đạn rồi bắn vào Otto.

Di chuyển nhanh đến nỗi gần như không thể nhìn thấy anh ta, Người cận vệ quay người lại và bắt lấy viên đạn mà không đổ một giọt mồ hôi nào cả. Anh ta đưa viên đạn lên mũi và ngửi nó một cách âu yếm. “Mmm.” Anh ta nói. “Hương hoa hồng. Mùi hương yêu thích của tôi.”

Jess trao đổi một cái nhìn biết nói với Andy. “Có lẽ chúng ta nên để hai người họ ở lại với nhau.”

“Phải.” Allen nói với một tiếng cười ngắn. “Chuyện này gọi tôi nhớ đến nghi thức giao phối của những kẻ khó chịu và gât gỏng. Giờ chúng ta chỉ cần Nick Gautier nữa là đủ.”

Otto ném viên đạn vào Allen người đã kêu the thé lên khi viên đạn đập vào bụng anh ta.

Gương mặt của Syra đỏ ửng lên như củ cải đường khi cô ta liếc nhìn Otto, người đã phớt lờ cô và ung dung tiến về phía căn nhà gỗ.

“Anh có một tên Cận vệ không Jess?” Cô ta hỏi khi cô ta và Bjorn đi bên cạnh anh.

Anh gật đầu về phía Andy. “Nuôi lớn cậu ta từ khi còn là một đứa trẻ.”

“Hắn ta có nghe lời không?”

“Hầu hết thì có.”

“Anh thật may mắn. Tôi đã phải bắn ba Người cận vệ gần đây nhất của mình.” Khi cô ta hướng về phía căn nhà gỗ, Syra thêm vào. “Và tôi đã không dùng đạn đầu bằng.”

Vâng, ít nhất thì cũng có một tạo vật nhỏ bé thú vị từ hai người mới tham gia vào nhóm người của bọn họ.

Nhưng khi Jess bước vào căn nhà gỗ của Zarek phía sau Bjorn, Syra và ba người Cận vệ khác, khiếu hài hước của anh chết lặng.

Phần còn lại của nhóm phải đợi bên ngoài vì không gian vuông chật hẹp này không thể chứa thêm một ai nữa.

Đây không phải là loại căn nhà gỗ nhìn bên ngoài có vẻ nhỏ bé nhưng bên trong lại rộng lớn. Mà là loại ngược lại.

Bên trong, căn nhà được giữ gìn cẩn thận, nhưng nó chật chội và u ám.

Những Người cận vệ đốt lòng đèn halogen lên, rọi sáng những vật dụng bên trong. Có một cái nệm rơm trên sàn nhà với một cái gối cũ, sờn rách và một vài tấm chăn rách rưới và vài bộ lông thú. Chiếc ti-vi được đặt trên sàn nhà và những bức tường là những tủ sách nối tiếp nhau. Vật dụng duy nhất trong nhà là hai cái tủ để chén bát.

“Chúa trên cao.” Allen nói. “Hắn ta sống như một con thú.”

“Không.” Syra nói khi cô ta bước đến chỗ tủ sách và nhìn lướt qua tựa đề những cuốn sách. “Anh ta sống như một tên nô lệ. Đối với anh ta, đây là một bước tiến bộ từ thân phận trước đây của anh ta.”

Cô bắt gặp ánh mắt của Jess. “Anh biết người đàn ông này?”

“Phải và cô nói đúng.” Anh tránh cây quạt trên trần nhà khi anh đi vòng quanh căn nhà. Anh nhớ Zarek cao hơn anh hẳn 2 centiment.

“Chết tiệt.” Anh nói khi anh quay cánh quạt bằng ngón tay của mình và nhớ một thứ khác mà Zarek đã từng nói với anh.

“Gì vậy?” Bjorn hỏi?

Jess nhìn người Thổ sản vùng Alaska người đang kiểm tra tủ đựng thức ăn của Zarek, nơi chỉ chứa một vài lon đồ hộp và một chực chai rượu vodka vẫn còn chưa khui. “Vào mùa hè nơi này sẽ nóng cỡ nào?”

Bjorn nhún vai. “Trong sức nóng của mùa hè nhiệt độ có thể từ 26 độ °C đến 32 độ °C. Thì sao?”

Jess nguyên rửa một lần nữa. “Tôi nhớ có lần từng nói chuyện với Zarek. Tôi hỏi anh ấy hiện giờ như thế nào rồi. Anh ta nói ‘Đang nướng’.” Jess gạt đầu trước cây quạt trần.

“Giờ thì tôi đã hiểu anh ấy có ý gì rồi. anh có thể tưởng tượng nổi bị mất kẹt ở nơi này trong suốt mùa hè mà không có bất kỳ khung cửa sổ hay máy điều hòa nhiệt độ không?”

Syra phát ra một tiếng huýt sáo nhỏ. “Chúng ta bị cấm bước ra khỏi ánh mặt trời. Anh rất may mắn nếu có thể bước ra ngoài mười phút trong một ngày.”

“Hắn ta tắm như thế nào?” Allen hỏi.

Syra nghiêng đầu về phía căn phòng nhỏ trong góc trái.

“Anh ta đã ở đây bao lâu rồi?” Syra hỏi. “Tám, chín trăm năm rồi sao?”

Jess gạt đầu.

Syra phát ra một tiếng huýt sáo nhỏ. “Hèn gì anh ta phát khùng.”

Allen mĩa mai. “Với số tiền hắn ta được trả công, tên gốc đó có thể tự xây cho hắn ta một lâu đài.”

“Không.” Jess. “Đó không phải là cách của anh ấy. Tin tôi đi, khi anh đã quen không có của cải nào hết, thì anh sẽ không mong đợi bất cứ thứ gì.”

Syra bước đến một góc phòng nơi chất một núi tượng điêu khắc nhỏ. “Mấy cái này là thứ gì vậy?”

Jess nhăn mặt khi anh chú ý đến những bức tường trong căn nhà gỗ và nhận thấy từng centimet trên tường đều đầy những họa tiết chạm khắc tinh xảo trùng với những bức tượng điêu khắc.

Bỗng nhiên anh nhớ đến bức tượng bằng gỗ mà anh đã nhìn thấy trong cửa hàng tiện lợi.

Những tác phẩm điêu khắc bằng gỗ mà anh đã nhìn thấy trong khắp thị trấn.

Zarek đáng thương chán hẳn đã có những giây phút điên rồ và buồn chán trong suốt những tháng anh bị giới hạn trong cái lỗ chật hẹp này.

Quý thật, Jess còn có một nhà kho lớn hơn nơi này ở nhà. “Tôi phải nói đó là nỗ lực của Zarek duy trì một chút tinh táo còn lại trong khi anh ấy bị nhốt trong đây.”

Bjorn nhặt một bức tượng được sơn màu lên, bức tượng nhìn giống như một con gấu bắc cực với những đũa con của nó. “Những bức tượng này thật đáng kinh ngạc.”

Syra gật đầu. “Tôi chưa bao giờ thấy cái gì như những bức tượng này. Việc này có vẻ không đúng khi chúng ta giết một ai đó người đã phải sống như thế này trong suốt nhiều thế kỷ.”

Allen khịt mũi. “Có vẻ không đúng khi cho phép hẳn ta được sống sau khi hẳn ta sát hại tất cả người dân trong ngôi làng hẳn ta có nhiệm vụ phải bảo vệ.”

Otto quàng một cái nhìn thích thú về phía Người cận vệ. Nếu Jess không hiểu rõ hơn, anh hẳn sẽ nghi ngờ người Cận vệ đó đang suy nghĩ lại việc giết chết Zarek.

Ánh nhìn của họ khóa chặt vào nhau.

Không, không nghi ngờ gì. Thực sự thì anh ngờ rằng Otto có lẽ được cử đến vì những lý do khác... lý do giống anh chẳng hạn.

“Ồ, các chàng trai, chuyện đó sẽ vui lắm đây.” Bjorn nói. “Nhưng sức mạnh của tôi đang suy yếu đi bởi Jess và Syra và chúng ta vẫn còn một rắc rối nhỏ về cuộc hành quân của lũ Daimon đến đây. Ai có bất kỳ ý kiến nào về lý do bọn chúng làm vậy không?”

Họ đều nhìn về phía Syra người già nhất trong nhóm.

“Cái gì?” Cô ta hỏi.

“Cô đã từng nghe hay nhìn thấy thứ gì giống như vậy chưa?”

Cô lắc đầu. “Tôi đã nghe bọn Daimon từng hợp tác với nhau. Đó là vài thế kỷ trước khi các anh được sinh ra, bọn chúng từng có các chiến binh Daimon. Nhưng không ai từng thấy một chiến binh Spathi ít nhất cũng một thiên niên kỷ rồi. Tất cả chuyện này khiến tôi nhận ra. Thật đáng tiếc chúng ta không thể liên lạc với Acheron. Anh ấy hẳn có nhiều thông tin về chuyện này.”

Bjorn tiến ra bên ngoài.

Jess bực bội bước ra ngoài và nhìn vào trong căn nhà nhỏ một lần nữa.

Chết tiệt. Anh thực sự thấy đáng tiếc cho người bạn của anh và cuộc đời mà Zarek đã trải qua.

Anh không thể hình dung nổi việc một mình mắc kẹt trong rừng với nhiệt độ có khi xuống tới 4 độ °C có khi lại lên đến 32 độ °C.

Thảo nào Ash lại cảm thấy tội nghiệp Zarek.

Sáu người trong đám Người cận vệ đi đến chỗ chiếc SUV và khiêng ra mấy can xăng.

“Các anh định làm gì đó?” Jess hỏi đầy nghi hoặc.

“Đốt nhà buộc hẳn phải chạy ra.” Một tên Cận vệ tóc đỏ nói. “Anh muốn đi sẵn, anh_”

“Quý thật!” Jess giật can đựng xăng từ tay người đàn ông đó và quăng nó vào rừng. “Đây là thứ duy nhất anh ấy có trong thế giới này. Tôi sẽ không để cho các anh phá hủy nó đâu.”

Allen chế nhạo anh. “Hắn ta đã đánh đập người phụ nữ đó.”

Jess nheo mắt. “Anh vẫn chưa chứng minh được việc đó.”

Allen đảo mắt, như thể không thể nào tin nổi làm sao anh có thể đứng lên bên vực cho người bạn của anh. “Nếu Zarek không làm việc đó? Vậy ai làm?”

“Ta làm.”

10. Chương 10

Jess ngẩng đầu lên và nhìn thấy một đoàn quân Daimon lớn nhất mà anh từng trông thấy trong cả cuộc đời của mình. Ít nhất bọn chúng cũng lên đến bốn mươi tên, nhưng thật khó để đếm chính xác – đặc biệt là khi anh nghĩ không phải tất cả bọn chúng đều lộ diện. Từ giác quan Thợ săn đêm của mình mách bảo anh rằng vẫn còn nhiều tên đang ẩn nấp trong rừng, đóng vai trò như một đội quân chi viện.

Một vài tên mặc đồ da, một vài tên mặc áo khoác lông. Một vài tên trong bọn chúng là đàn ông còn lại là phụ nữ. Nhưng bọn chúng mang một vài nét tương đồng. Tóc vàng, răng nanh và có sức quyến rũ dữ dội thứ đã ăn sâu vào giống nòi của bọn chúng.

Dù vậy, chỉ cần một cái liếc mắt cũng đủ để nhận biết thủ lĩnh của bọn chúng. Đó là tên Daimon anh đã gặp trong khi anh đang đuổi theo Zarek. Nhưng thay vì chạy trốn anh như hầu hết những tên Daimon khác vẫn thường hành động, tên này lại sẵn đuổi Zarek. Sẵn đuổi Zarek ngay cả khi những người trong nhóm của anh cũng đang sẵn lòng Zarek.

Tên thủ lĩnh cao hơn những kẻ còn lại một cái đầu và đứng trước bọn họ. Không như những kẻ đứng sau hắn, không một chút sợ hãi nào trong ánh mắt của hắn.

Chỉ có sự quyết tâm dữ dội. Và một sự nhấn tâm ăn sâu vào linh hồn hắn.

Syra tạo ra một âm thanh pha trộn giữa sự kinh ngạc và châm biếm. “Cái quái gì đây?”

Tên Daimon cầm đầu mỉm cười. “Ta sẽ nói đó là ‘Cơn ác mộng kinh hoàng nhất của người’, nhưng ta ghét những câu nói sáo rỗng.”

“Ôi Đức mẹ đồng trinh, người thực sự tồn tại.”

Mọi người bên phe “thiện” quay đầu nhìn Otto, người đang nhìn chăm chăm vào tên thủ lĩnh như thể anh ta đang chờ đợi một cuộc viếng thăm của tử thần.

“Anh biến hắn ta à, Carvalleti?” Jess hỏi.

“Tôi biết sơ về hắn ta.” Anh ta nói, giọng anh ta trầm và nặng. “Khi tôi còn bé, cha tôi từng kể cho tôi nghe về tên Daimon được gọi là Thanatos. Chúng tôi thường cho rằng hắn ta chỉ một lời đồn nhảm.”

“Lời đồn về cái gì?” Bjorn hỏi khi chuyển ánh nhìn trở lại phía Thanatos.

“Những truyền thuyết về người hành hình Thợ săn đêm được gọi là Kẻ - tiêu - diệt - Thợ săn đêm (Dayslayer). Đó là một câu chuyện được truyền từ thế hệ này đến thế hệ khác trong gia đình tôi. Từ thế hệ Cận vệ này đến thế hệ Cận vệ tiếp theo.”

“Và anh đang nói với chúng tôi thằng khốn này là hắn ta?” Bjorn hỏi cùng lúc khi Syra thốt lên “Người hành hình Thợ săn đêm?”

Otto gật đầu. “Có lời đồn rằng Artemis đã từng tạo nên một tên đao phủ dành cho mọi người trong trường hợp mọi người không tuân thủ luật lệ. Hắn ta có thể đi lại trong ánh sáng ban ngày và không cần máu để sống. Truyền thuyết còn nói rằng hắn ta bất khả chiến bại.”

Thanatos vỗ tay một cách mỉa mai. “Làm rất tốt, tên Cận vệ nhỏ bé kia. Ta ấn tượng đó.”

Ánh mắt của Otta trở nên lạnh nhạt. “Cha tôi nói khoảng một ngàn năm trước Acheron đã tiêu diệt tên Thanatos.”

“Không có ý tỏ ra nhanh nhẩu đâu.” Bjorn nói. “Nhưng tôi không thấy hấn giống một kẻ đã chết một chút nào hết.”

Thanatos bật cười. “Ta không chết. Ít nhất thì chỉ đã chết giống các người thôi.”

Thanatos chậm rãi và thận trọng tiến về phía bọn họ.

Cả người Jess căng cứng lại, chuẩn bị chiến đấu.

Thanatos chấp hai tay sau lưng mình và tặng cho Otto một nụ cười châm biếm. “Một câu hỏi cho người, tên người kia, cha người đã từng kể cho người nghe về những chiến binh Spathi Daimon chưa?”

Thanatos nhìn về phía những người Thợ săn đêm. “Chắc những tên Thợ săn đêm già cội như bọn mi vẫn còn nhớ họ?” Hấn thở dài với vẻ luyến tiếc. “À, đã từng có những ngày tháng... Những tên Thợ săn đêm sẵn lòng bọn ta, và bọn ta phan thay chúng. Bọn ta xây dựng nhà mình trong những hầm mộ bên dưới lòng đất nơi những tên Thợ săn không thể xâm nhập mà không bị mắc vào bẫy. Đó là một khoảng thời gian thú vị khi là một Appllite hay Daimon.”

Hấn ta nhìn qua vai mình về phía đội quân Daimon, hầu hết những kẻ đó đang lo sợ dán mắt vào bọn họ. Nhưng vẫn có vài tên không lộ vẻ lo sợ và đó là những tên mà Jess để mắt đến nhất.

Anh không biết bất cứ thứ gì về những chiến binh Daimon, nhưng anh biết cách tiêu diệt bất kỳ sinh vật nào muốn ném thử linh hồn của con người.”

Khi Thanatos tiếp tục nói, giọng hấn đen tối và nguy hiểm. “Những chuyện đó là trước khi bọn ta phát hiện ra những tiện lợi của nền văn minh hiện đại. Trước khi thế giới của loài người phát triển đủ để bọn ta có thể đi lại trong đêm tối với lớp vỏ bọc là một trong những bọn chúng. Apollite sở hữu những công việc kinh doanh và nhà cửa. Daimon chơi Nintendo (@@). Cái thế giới này đã trở thành cái thứ gì rồi nhỉ?”

Thanatos chuyển động quá nhanh đến nỗi không một ai có thời gian để chớp mắt. Hấn ta phóng ra một luồng sức mạnh từ đôi bàn tay mình, khiến tất cả những Người cận vệ ngã nhào xuống.

Hấn ta quan sát sự hỗn loạn mà hấn gây ra với cái nhìn hài lòng trên gương mặt hấn. “Bây giờ, trước lúc ta cho phép người của ta hút máu tất cả bọn người và ta tiêu diệt những tên Thợ săn đêm kia, có lẽ chúng ta nên trò chuyện một chút, hmm...? Hay những tên Thợ săn đêm các người muốn chiến đấu với ta trong khi bọn người đang rút cạn sức mạnh của nhau?”

“Nói về cái gì?” Jess hỏi, dịch chuyển lại gần Syra. Dù anh biết cô ta có thể tự lo cho bản thân mình, bản năng của anh là phải bảo vệ một người phụ nữ.

“Zarek đang ở đâu?” Thanatos nghiêng răng hỏi.

“Bọn ta không biết.” Syra nói.

“Trả lời sai rồi.”

Một trong những Người cận vệ phát ra một tiếng gào thét lớn. Jess kinh hoàng chứng kiến cánh tay người đàn ông bị bẻ gãy làm đôi trong hư không.

Đức mẹ Maria ở trên cao, anh chưa bao giờ chứng kiến thứ gì như thế.

Bjorn tấn công.

Thanatos bắt lấy anh ta, và vật anh ta xuống đất. Hấn ta xé áo sơ-mi của Bjorn ra để lộ vết bớt cây cung tên của Artemis trên vai Bjorn.

Thanatos đâm vào vết bớt của Bjorn bằng một con dao găm bằng vàng được trang trí tinh tế.

Bjorn hóa thành tro bụi như một tên Daimon.

Không một ai trong bọn họ di chuyển.

Jess gần như không thở nổi khi cơn thịnh nộ đang nhấn chìm anh. Nhìn thấy một tên Daimon biến thành tro bụi là một việc rất bình thường. Cho đến tận bây giờ, những người Thợ săn đêm được cảnh báo rằng chỉ có ba cách để lấy mạng bọn họ. Bị phanh thay thành từng mảnh nhỏ, ánh sáng mặt trời và bị chặt đầu.

Hiển nhiên là, Acheron đã bỏ quên một cách quan trọng và cực kỳ nhanh chóng để chết.

Chuyện này không ổn rồi, và ngay bây giờ anh đang rất tức giận vì không ai đã cảnh báo anh.

Nhưng chuyện đó phải để sau. Vẫn còn có những người vô tội đang ở nơi đây và nếu anh chiến đấu với Thanatos trước sự hiện diện của Syra, họ sẽ chiến đấu với đôi tay bị buộc chặt lại đằng sau lưng mình, trong khi Thanatos sẽ chiến đấu với toàn bộ sức mạnh của hắn.

“Người muốn Zarek ?” Jess hỏi.

Thanatos chậm rãi đứng thẳng người lên. “Đó là lý do ta ở đây.”

Jess vẫn còn run rẩy trước cảnh tượng mà anh đã trông thấy, và mặc dù anh không biết Bjorn lâu, người đàn ông đó cũng có vẻ tử tế. Đó là một điều đáng tiếc khi mất đi một người đồng đội, đặc biệt là do Thanatos gây ra.

Anh sẽ đau buồn vào lúc khác, ngay bây giờ anh chỉ muốn đảm bảo những Người cận vệ sẽ sống sót.

Jess chuyển ánh nhìn về phía Syra và gửi cho cô một thông điệp ngầm. “Bảo vệ những Người cận vệ, tôi sẽ đánh lạc hướng thằng con hoang này.”

Anh thét lớn. “Vậy thì theo tao, để xem mày làm được gì. Zarek sẽ thích thú khi phanh thay mày ra.”

Jess chạy đến chỗ chiếc Bronco của anh đang đỗ.

oOo

Zarek vẫn nằm khỏa thân giữa những cơn sóng, ôm lấy Astrid tựa vào người anh. Anh không thể đếm xuể số lần mà họ đã làm tình trong vài giờ gần đây. Họ làm tình nhiều lần đến nỗi anh tự hỏi vẫn vợ liệu anh có cảm thấy nhức mỏi không khi anh tỉnh dậy.

Chắc chắn không ai lại có thể mãnh liệt như vậy, thậm chí là trong những giấc mơ, nơi mà không có những tổn hại về mặt thể xác nào kéo theo.

Anh đã kiệt sức vì những cuộc làm tình của họ và dù vậy anh cảm thấy bình yên, cái cảm giác mà anh đã chưa từng biết đến.

Đây chính là cảm giác mà người khác đã cảm nhận sao?

Astrid nhồm người lên. “Lần cuối cùng anh ăn kẹo bông gòn là khi nào vậy?”

Anh cau mày trước câu hỏi bất ngờ của cô. “Kẹo bông gòn là cái gì?”

Astrid há hốc mồm vì sốc. “Anh thậm chí còn không biết kẹo bông gòn là cái gì sao?”

Anh lắc đầu.

Mỉm cười, cô đứng lên và kéo anh đứng lên theo. “Chúng ta sẽ có một chuyến viễn thám đến những vỉa hè.”

Được rồi, cô thực sự đã mất trí rồi. “Không có một con đường vỉa hè nào hết.”

“Ồ, có chứ, nó chỉ nằm ngay bên kia của dãy núi đá đó.”

Zarek nhìn qua những rặng đá và thấy một bến tàu thứ mà trước đó đã không tồn tại.

Lạ lùng làm sao khi thứ đó bỗng xuất hiện trong giấc mơ của anh bởi những ý muốn của cô chứ không phải của anh. Anh nghi hoặc nhìn cô. “Em là một Skotos giả vờ hóa thành Astrid, có đúng không?”

“Không.” Cô nói và mỉm cười. “Em không cố lấy đi bất cứ thứ gì từ anh đâu, Zarek. Em chỉ cố mang đến cho anh một kí ức tươi đẹp mà thôi.”

“Tại sao chứ?”

Astrid thở dài trước biểu hiện trên gương mặt anh. Lòng tốt là một thứ vượt xa tầm hiểu biết của anh đến nỗi anh thậm chí không thể hiểu tại sao cô lại muốn làm cho anh cười.

“Bởi vì anh xứng đáng được như vậy.”

“Xứng đáng vì điều gì mới được chứ? Anh đã không làm bất cứ việc gì xứng đáng với điều đó cả.”

“Anh đã sống, Zarek ạ.” Cô nói, nhấn mạnh từng âm tiết, cố gắng khiến cho anh hiểu ra. “Chỉ vì điều đó thôi, anh cũng xứng đáng nhận được một vài khoảnh khắc hạnh phúc.”

Sự nghi ngờ trong mắt anh khiến cô đau nhói.

Quyết tâm vươn đến anh, cô ‘biến’ bản thân mình vào trong một chiếc quần sóc màu trắng và chiếc áo ba lỗ màu xanh biển, rồi giúp anh mặc một chiếc quần jean và áo sơ mi màu đen.

Cô dẫn anh đi về phía một đám đông trong giấc mơ.

Zarek im lặng khi hai người bọn họ bước lên những bậc thang dẫn đến một vỉa hè kiểu cổ. Anh lập tức trở nên căng thẳng khi mọi người đi ngang qua quá gần anh. Cô có cảm giác rất rõ rệt rằng anh đang tiến gần đến thời khắc thốt ra một câu giễu cợt cay độc.

“Mọi chuyện ổn mà, Zarek.”

Anh cười khinh bỉ trước một người đàn ông đang đến quá gần anh. “Anh không thích người khác chạm vào anh.”

Và dù vậy anh không nói bất cứ lời nào về thực tế rằng tay cô đang vòng vào tay anh.

Điều đó khiến cô tan chảy.

Cô mỉm cười với chính bản thân mình, cô dẫn anh đến một gian hàng nhỏ, nơi một người phụ nữ đang bán những cái hog - dog và những cây kẹo bông gòn. Cô mua thêm một túi lớn và cầm lấy một nhúm kẹo đường màu hồng nhạt và mềm mại như lông tơ, rồi mời anh ăn.

“Của anh đây. Một miếng thôi và anh sẽ thức ăn của thần thánh có mùi vị như thế nào.”

Zarek với lấy nó, nhưng cô rút tay lại. “Em muốn dứt anh ăn.”

Sự thịnh nộ bùng lên trong đôi mắt anh. “Tôi không phải là một con thú mà ăn từ tay em.”

Gương mặt cô sụp xuống trước lời nói của anh và vẻ hài hước của cô ngay lập tức chết lặng. “Không, Zarek. Anh không phải là một con thú. Anh là người tình của em và em muốn quan tâm anh.”

Zarek đông cứng người trước lời nói của cô trong khi anh nhìn chằm chằm vào gương mặt chân thành và đáng yêu của cô.

Quan tâm anh?

Một phần trong anh găm lên trong thịnh nộ trước ý tưởng đó, những phần còn lại, phần xa lạ trong anh như được đánh thức bởi lời nói của cô.

Đó là một phần đối khác trong anh.

Một phần khao khát. Được cần đến.

Một phần mà anh đã khóa chặt và bỏ rơi nó quá lâu đến nỗi anh chỉ hơi ngờ ngợ cảm nhận được nó.

Chạy đi.

Anh đã không làm vậy.

Thay vào đó, anh buộc bản thân mình cúi thấp xuống và mở miệng ra.

Cô nở một nụ cười như thiêu cháy anh thậm chí ngay cả miếng kẹo đường kỳ lạ tan chảy bên trong miệng anh.

Cô đặt tay mình lên má anh. “Anh thấy chưa, việc này có đau đớn gì đâu.”

Không nó không đau chút nào cả. Chỉ có cảm giác ấm áp và tuyệt vời. Thậm chí là thích thú.

Nhưng đây chỉ là một giấc mơ.

Không lâu nữa anh sẽ tỉnh dậy và một lần nữa cảm thấy lạnh lẽo.

Cô độc.

Astrid thực sự sẽ không mời anh ăn kẹo bông gòn và ôm anh nằm giữa những con sóng.

Cô sẽ nhìn vào anh với sự sợ hãi, nghi ngờ hiện diện trên khuôn mặt tuyệt đẹp của mình. Cô sẽ được bảo vệ bởi một con sói trắng, thứ ghét anh như chính anh căm ghét bản thân mình vậy.

Astrid thực sự sẽ không bỏ thời gian ra để chế ngự anh.

Không phải việc đó có quan trọng gì. Anh có một bản án tử hình đang đợi chờ mình. Anh không có thời gian dành cho Astrid thực sự.

Không có thời gian cho bất kỳ thứ gì ngoài những nhu cầu sinh tồn cơ bản. Đó là lý do tại sao giấc mơ này lại có ý nghĩa với anh nhiều đến thế.

Một lần trong đời mình, anh đã có một ngày vui vẻ. Anh chỉ hy vọng rằng khi anh tỉnh giấc, anh vẫn còn nhớ giấc mơ này.

Cô dắt anh đi vòng quanh các con đường, chơi trò chơi và ăn vặt, những thứ mà Zarek đã nói với cô anh chỉ đọc về những thứ đó trên mạng. Mặc dù anh không bao giờ cười, anh nhìn như một đứa trẻ trước sự tò mò của bản thân mình.

“Thử món này đi.” Cô nói, đưa cho anh một cây kẹo táo.

images

(kẹo táo)

Astrid nhanh chóng học được rằng ăn kẹo táo bằng răng nanh không phải là một việc dễ dàng.

Khi anh cuối cùng cũng đã xoay sở để cắn một miếng táo, cô nhìn anh với vẻ mong đợi. “Thế nào?”

Anh nuốt miếng táo rồi trả lời. “Nó rất ngon, nhưng anh không nghĩ mình sẽ sẵn sàng lặp lại trải nghiệm đó một lần nữa đâu. Không đủ hấp dẫn để thực hiện cả quá trình trước khi có thể cắn được một miếng kẹo táo.”

Cô bật cười khi anh quăng cây kẹo táo vào một thùng rác lớn màu trắng.

Cô dắt anh vào trong khu giải trí để cô có thể dạy anh chơi Skee-ball *, một trong những trò chơi yêu thích của cô. Ngạc nhiên là anh chơi trò này rất giỏi.

images

(Skee- ball)

“Anh học ném banh ở đâu vậy?”

“Công chúa ơi, anh sống ở Alaska mà, vùng đất của băng tuyết. Trò này không mấy khác việc ném banh tuyết đâu.”

Cô ngạc nhiên trước câu nói đó. Trong tâm trí cô hiện lên một hình ảnh buồn cười của anh chơi đùa trên nền tuyết, việc mà hoàn toàn trái với tính cách của anh. “Anh chơi ném banh tuyết với ai vậy?”

Anh ném một trái banh khác xuống làn đường và nó lăn ngay vào vòng tròn trung tâm. “Không với ai hết. Anh thường ném những quả bóng tuyết vào lỗ gấu để chọc chúng giận dữ và đến đủ gần để anh có thể giết chúng.”

“Anh giết những con gấu nhỏ bé sao?”

Anh tặng cho cô một cái đảo mắt. “Công chúa à, chúng không nhỏ bé đâu em, anh thề với em đó. Và không như lũ thỏ, em có thể nấu nhiều bữa ăn bằng thịt của chúng và cũng không cần nhiều lần săn bắt để có thể

may một cái áo khoác hay một tấm chăn. Vào giữa mùa đông, nơi đó không có nhiều thức ăn. Trước khi có những cửa hàng tạp hóa, hầu hết thời gian hoặc là ăn thịt gấu hoặc là chết đói.”

Ngực Astrid thắt chặt lại trước lời nói của anh. Cô biết không dễ dàng gì cho anh để sinh tồn, nhưng điều mà anh miêu tả khiến cô muốn dang tay ra và ôm chặt lấy anh. “Anh giết chúng như thế nào?”

“Với móng vuốt của anh.”

Cô thất kinh. “Anh giết lũ gấu bằng móng vuốt? Làm ơn nói với em vẫn còn nhiều cách dễ dàng hơn để giết chúng. Giáo, cung tên hay súng thì sao?”

“Đó là trước khi có súng, và bên cạnh đó, dùng súng sẽ không công bằng cho lũ gấu. Chúng không thể tấn công anh ở khoảng cách đó. Anh nhận thấy chúng có móng vuốt và anh cũng có móng vuốt. Người thắng có tất cả.”

Cô lắc đầu không dám tin.

Cô phải dành cho anh một lời khen vì ít nhất Zarek vẫn có thể đùa giỡn về việc đó. “Anh có bị thương không?”

Anh nhún vai thờ ơ. “Như vậy còn đỡ hơn chết đói. Bên cạnh đó anh cũng đã quen với việc bị đánh đập rồi.” Anh nhìn cô một cách tinh nghịch. “Công chúa, em có em muốn một tấm lông gấu không? Anh có cả một bộ sưu tập đó.”

Cô không thấy câu hỏi của anh có bất kỳ sự hài hước nào cả.

Cổ họng cô thắt chặt lại, Astrid muốn bật khóc vì những điều mà anh đã kể cô nghe. Tâm trí cô hiện lên hình ảnh anh cô độc một mình, người đầy thương tích, kéo lê một con gấu có thể nặng hơn trong lượng cơ thể anh ít nhất là mười lần, qua nền tuyết băng giá chỉ để anh có thứ gì để ăn.

Và việc mang con gấu về nhà chỉ mới là khởi đầu của mọi thứ. Anh phải lột da rồi xẻ thịt nó trước khi những con thú khác đánh hơi thấy mùi máu và xác chết.

Rồi nấu nó.

Không một ai giúp anh và không có sự lựa chọn nào khác ngoài trừ ăn thịt gấu hoặc chết đói.

Cô tự hỏi anh đã trải qua bao nhiêu ngày không có một mẫu thức ăn nào trong bụng.

“Còn thức ăn vào mùa hè thì sao lúc đó anh hai mươi hai hay hơn vậy vào ban ngày? Ý em là anh không thể bảo quản chỗ thịt đó lâu như vậy và khoảng thời gian đó anh cũng không có đủ thời gian để trồng trọt hay thu hoạch bất kỳ loại cây nào. Vậy lúc đó anh làm gì?”

“Anh nhịn đói, công chúa à và cầu nguyện cho mùa đông mau đến.”

Nước mắt của cô chực chờ tuôn ra. Anh tránh né không nhìn thẳng vào cô. “Đừng như vậy mà, đó đâu phải là lỗi của em. Hơn nữa cơn đói cũng không tệ như cơn khát đâu. Nhờ ơn thượng đế vì sự ra đời của những chai nước đóng chai. Trước lúc đó, luôn có những ngày anh không thể xoay sở để đi một đoạn đường ngắn ra tới trước cửa nhà mình nữa.”

Anh với tay lấy một trái bóng khác.

Astrid đặt tay mình lên tay anh để ngăn anh lại.

Anh quay lại nhìn cô, môi anh hé mở ra. Cô kéo anh vào vòng tay mình và hôn anh, khao khát trao cho anh sự an ủi, một sự đồng cảm nào đó.

Anh ép chặt cô vào anh. Cô mở miệng mình ra để nếm trọn vẹn hương vị của anh và để sức mạnh của anh nhấn chìm cô.

Anh lùi lại với một tiếng rên rỉ. “Tại sao em lại ở đây?”

“Em ở đây vì anh, hoàng tử quyến rũ à.”

“Anh không tin em. Lý do em thực sự ở đây là gì? Em muốn gì từ anh chứ?”

Cô thở dài. “Anh luôn đa nghi một cách khủng khiếp.”

“Không, anh chỉ là người thực tế và những giấc mơ như thế này không xảy ra với anh.”

Cô nhướn một bên lông mày với anh. “Không bao giờ ư?”

“Dù sao thì, không trong suốt hai ngàn năm qua.”

Cô vuốt những nếp nhăn trên trán anh bằng đầu ngón tay mình và mỉm cười với anh. “Vâng, mọi thứ đang thay đổi mà.”

Anh nghiêng đầu trước câu nói đó, không tin vào nó trong một giây.

Một vài thứ không bao giờ thay đổi.

“Zarek !”

Anh cảm thấy một cú đập mạnh kỳ lạ vào ngực anh.

Nhưng nó không phải Astrid gây ra.

“Có chuyện gì không ổn à?” Astrid hỏi.

“Zarek !”

Đó là giọng một người đàn ông đang gọi anh. Một giọng nói có vẻ như đến từ một nơi xa xôi.

“Anh đột nhiên cảm thấy rất lạ.”

“Lạ như thế nào?” Cô hỏi.

“Zarek !”

Khung cảnh vĩa hè đột nhiên trở nên tối tăm. Tầm nhìn của anh bỗng nhiên trở nên mờ dần, đầu anh thì quay cuồng.

Anh cảm thấy như mình bị kéo khỏi Astrid. Anh chống cự với tất cả sức mạnh của mình để được ở lại bên cô.

Để ở lại trong giấc mơ của anh.

Anh không muốn giấc mơ này kết thúc. Không muốn tỉnh dậy trong một thế giới nơi mà chẳng một ai mong muốn anh.

Anh phải trở lại bên cô.

Làm ơn, chỉ thêm một phút nữa thôi...

“Zarek ! Chết tiệt, cậu bé, đừng có để tôi tát anh chứ. Hiện tại điều cuối cùng mà tôi muốn là một cơn đau. Giờ thì đứng dậy nào!”

Zarek tỉnh dậy và thấy Jess đang cúi đầu nhìn anh, lắc mạnh người anh.

Nguyên rửa, anh đá chàng cao bồi văng vào bức tường.

Lời nguyên bản thủ của Jess lập tức có tác dụng lên anh ngay khi Jess văng ra bức tường gỗ. Lưng và cánh tay của Zarek run bật bật lên như đáp lại những vết thương của Jess.

Nhưng anh không quan tâm. Anh dự định sẽ tặng cho chàng cao bồi thêm nhiều thương tích nữa đến nỗi cả hai người họ sẽ phải đi bước đi khắp khiêng.

Anh nợ thằng con hoang này một phát đạn ở sau lưng.

Và anh luôn luôn trả hết những món nợ của mình, kèm theo lãi suất.

Zarek nhảy khỏi giường và gầm lên, chuẩn bị cho cuộc chiến.

“Whoa, Z!” Jess nói, né một cú đâm mà Zarek tung vào anh ta. “Bình tĩnh nào.”

Zarek vờn anh ta như một con sư tử để mắt đến một con linh dương bị thương. Con sư tử có ý định biến con linh dương thành bữa ăn tối của mình.

“Bình tĩnh ư? Mày đã băng vào lưng tao, mày đồ con trai của một ả điếm.”

Gương mặt của Jess bỗng lạnh như đá và anh quăng cho Zarek một cái trừng mắt lạnh lùng và khắc nghiệt. “Cậu bé, đừng có mà sĩ nhục mẹ của tôi, và anh tốt hơn nên dừng lại và suy nghĩ một chút đi chứ. Tôi là một kẻ giết mướn từ khi tôi đủ lớn để có thể cầm súng. Nếu tôi có bắn vào cái mông ngu ngốc của anh, thì giờ anh không còn giữ nổi đầu mình đâu. Bị bắn từ đằng sau bởi một gã bạn, tôi chắc chắn sẽ không muốn tặng cái ân huệ đó cho bất cứ ai đâu. Thậm chí ngay cả với một gã xấu tính như anh. Và cái quái gì tôi lại muốn làm đau bản thân mình chỉ để bắt được anh cơ chứ? Trời ạ, cậu bé, dùng cái đầu của anh một chút đi.”

Zarek vẫn chưa sẵn sàng để tin anh ta. Mặc dù gần như đã bình phục, lưng của anh vẫn còn nhức nhối như một lời nhắc nhở một ai đó đã rắp tâm giết anh. “Vậy thì ai đã bắn tao?”

“Một trong những tên Cận vệ ngu ngốc nào đó. Quỷ thật nếu tôi biết đó là tên nào. Bọn họ đều nhìn giống nhau khi họ không phải là Người cận vệ của anh.”

Zarek ngấp ngừng khi anh cố điếm lại mọi việc đã xảy ra trong vòng vài ngày qua.

Trong tâm trí của anh mọi việc dường như có một chút mờ ảo. Điều cuối cùng anh nhớ rõ nhất là anh đang cố rời khỏi căn nhà gỗ của Astrid...

Anh cau mày trong khi anh nhìn xung quanh, nhận thức được anh vẫn còn ở nơi đây.

Jess đã đánh thức anh trong khi anh nằm trên một chiếc giường với đầy đủ quần áo mà anh không nhớ mình đã trèo lên.

Anh cau mày khi anh nhìn thấy Astrid cũng nằm trên chiếc đó.

Những giấc mơ mà anh có...

Cái quái gì vậy?

Jess nạp đạn vào cây súng ngắn của mình. “Nghe này, tôi không có thời gian giải thích chuyện này. Anh có biết Thanatos là ai không?”

“Biết, chúng tôi đã gặp nhau.”

“Tốt, vì tối nay hắn đã giết một Thợ săn đêm và hắn đang ở ngay sau tôi thôi. Tôi cần anh đứng dậy và chạy đi. Nhanh lên nào.”

Bụng anh trở nên nhộn nhạo trước câu nói đó. “Cái gì?”

Gương mặt Jess trở nên dữ tợn và chết chóc. “Hắn hạ gục một Thợ săn đêm mà không tốn một giọt mồ hôi nào cả. Trong đời mình tôi chưa bao giờ thấy thứ gì như vậy. Giờ thì Thanatos đang săn lùng anh, Z. Đã đến lúc phải lắt léo như một con cáo và chuồn khỏi Dallas quỷ quái này rồi.”

Điều này có ý nghĩa gì? Nếu trước đây Zarek từng bị đau đầu thì nó không là gì cả so với cái nhức nhối mà anh đang cố giải thích bắt nguồn từ những câu nói thông tục của chàng cao bồi.

“Anh làm gì cũng được.” Jess nói, giọng anh trầm và đầy cảnh báo. “Đừng để Thanatos đến gần vết bớt cung tên của anh. Chấn chấn là nó hoạt động như vết bớt ở ngay chính giữa ngực của bọn Daimon vậy. Một nhát đâm vào đó và chúng ta biến thành tro bụi.”

Zarek cau có trước lời nói của anh ta. “Vết bớt cung tên nào? Tôi không có nó.”

Jess chế giễu. “Dĩ nhiên là anh có rồi. Tất cả chúng ta đều có một cái.”

“Tôi không có.”

Jess nhìn lên từ chỗ khẩu súng của mình, gương mặt anh ta hoàn toàn không lộ vẻ thích thú gì cả. “Có lẽ nó nằm ở chỗ anh không nhìn thấy được. Như ở mông của anh hay chỗ tương tự chẳng hạn. Tôi biết anh có một cái giống vậy. Nó ở nơi Artemis chạm vào anh khi cô ta bắt giữ linh hồn anh.”

Zarek lắc đầu với anh ta. “Artemis không bao giờ chạm vào tôi. Ắ ta còn không thể đến gần tôi mà không co rúm người lại nữa là, vì vậy ắ dùng một cây gậy để biến tôi thành Thợ săn đêm. Tôi thể với anh đó, tôi không có cái bớp nào cả.”

Quai hàm của Jess trệ xuống vì hoài nghi. “Đợi đã, đợi đã. Anh đang nói với tôi là họ quảng anh ra đây nơi không có một tên Daimon nào hết và anh còn không có cả một điểm yếu trên người ? Cái cứt gì vậy nè? Tôi sống tại Trung tâm của bầy lũ Daimon với một cái gót chân Achilles chết tiệt ngay trên người mà chẳng ai thèm bận tâm nhắc đến và anh sống tại nơi không có một mối nguy hiểm nào cả và anh còn không có cái bớp?”

Jess nhip nhip chân trên sàn nhà. Một thói quen mà Zarek phát hiện ra trong suốt những cuộc trò chuyện đêm khuya qua điện thoại của họ. Một khi Jes bắt đầu nói huyền thuyên thì thật khó có thể ngăn anh ta lại.

“Biết cái gì không công bằng trong viễn cảnh này không?” Jess chửi rửa xối xả . “Và rồi Acheron yêu cầu tôi đến đây để bảo vệ cái mông của anh và chúng tôi ở đây từng người một chết dần chết mòn* (drop like flies: chết như rạ) trong khi anh sống dai như đũa. (‘here we are dropping like flies while you’re Teflon’ câu này V cũng đoán nghĩa thôi ko chắc nữa >.

“Ồ không, tôi có một vài bất bình về việc này. Tôi yêu anh, anh bạn, nhưng chết tiệt thật * (dayam từ nhấn mạnh của damn). Việc này không đúng chút nào cả. Cậu bé của tôi đang đóng băng vì nơi này, và anh, anh còn không cần được bảo vệ. Trong khi đó tôi có một điểm đen ngay trên cánh tay của tôi như thông báo ‘Ê, tên Daimon to lớn không lồ kia, giết tao ngay chỗ này nè.”

Jess vẫn tiếp tục huyền thuyên. “Anh có nhận thấy tôi phải ngậm chìa khóa trong miệng mình để lấy cái bớp tiền của tôi ra để trả tiền xăng không và mấy cái chìa khóa đó gần như đóng băng trong miệng tôi? Điều cuối cùng mà tôi muốn là chết tại cái nơi quỷ quái này bởi một thằng tâm thần nào đó mà không một ai từng nghe đến ngoại trừ Guido Người cận vệ sát thủ sống tại Jersey? Tôi thể là tôi muốn đầu một ai đó vì chuyện này.”

Jess thở lấy hơi nhưng trước khi anh ta kịp tiếp tục tràng huyền thuyên của mình thì cánh cửa trước của căn nhà gỗ mở toang ra.

Toàn bộ căn nhà rung chuyển vì áp lực đó.

Zarek cảm thấy một cơn rùng mình quen thuộc, lạnh lẽo chạy dọc sống lưng anh.

Một kí ức mờ nhạt lóe lên tổng tâm trí anh. Nó mơ hồ và hỗn độn.

Trước đây anh đã từng có cảm giác này...

Không có thời gian để hồi tưởng lại, anh dùng siêu năng lực của mình để đóng và khóa chặt cánh cửa phòng ngủ lại.

Anh đẩy Jess về phía cửa sổ. “Cô ấy còn có một con sói ở nơi nào đó trong căn nhà này. Tìm và mang nó ra ngoài.”

Một cái gì đó động mạnh vào cánh cửa.

“Ra đây nào,Zarek .” Thanatos gầm gừ. “Tao tưởng mày thích chơi đùa với Daimon lắm chứ.”

“Phải, tao sẽ chơi với mày, đồ con hoang.” Zarek mở toang cánh cửa sồ bằng siêu năng lực của mình và quảng Jess qua cửa sổ trong khi Thanatos tiếp tục tấn công cánh cửa phòng.

Bằng qua căn phòng, Zarek ôm lấy Astrid người vẫn còn đang ngủ ngon lành trên giường và đưa cô ra ngoài cửa sổ và trao cô cho Jess. “Đưa cô ấy ra khỏi nơi này.”

Jess gần như chỉ mới nhận lấy Astrid từ anh thì cánh cửa phòng vỡ tung thành từng mảnh.

Zarek chậm rãi quay người lại. “Mẹ mày không dạy mày tự tiện xông vào nơi nào đó là bất lịch sự à?”

Thanatos neho mắt nhìn Zarek với một sự lạnh lùng dữ dội. “Mẹ tao tan rã khi tao chỉ mới một tuổi. Bà không có thời gian để dạy tao điều gì cả. Nhưng mặt khác, mày chính là người đã dạy tao rất tốt trong việc săn lùng và giết chết kẻ thù của mình.”

Zarek quá sốc trước lời nói đó đến nỗi nó khiến anh sơ hở trước đòn tấn công đầu tiên.

Thanatos bắt ngờ tấn công anh bằng sức mạnh nện thẳng vào ngực anh.

Zarek té nhào vì đòn tấn công đó, cố gắng lấy lại sức mạnh từ cơn đau.

Anh luôn giỏi trong việc đó.

Khi anh lấy sức để tấn công, tiếng súng nổ vang lên hai lần. Thanatos lao đảo về trước, rồi quay người lại với một tiếng gầm.

Mắt Zarek mở to khi anh thấy hình ảnh hai lỗ đạn phía sau sọ của tên Daimon. Hai lỗ đạn ngay lập tức lành lại.

Jess nguyên rửa từ phía hành lang. “Mày là cái gì vậy?”

“Jess. Ra khỏi đây. Tôi có thể lo liệu việc này.” Zarek cúi kính nói.

Khi Thanatos đi về phía Jess, Zarek đâm đầu vào lưng hắn và nện hắn vào khung cửa.

“Đi đi!” Anh hét lên với Jess. “Tôi không thể chiến đấu với hắn ta khi anh đang ở đây. Tôi cần toàn bộ sức mạnh của mình.”

Jess gạt đầu và phóng ra ngoài cửa trước. Zarek nghe tiếng anh ta dừng lại đủ lâu để mang con sói ra ngoài.

“Cuối cùng cũng được ở một mình.” Anh bật cười khi Thanatos quăng anh trở lại bức tường phía bên kia phòng. “Ồ, khoái cảm từ những cơn đau.”

Thanaos nhìn khắp người anh với điệu cười khinh bỉ. “Mày thực sự chịu đựng sự điên rồ của bản thân, phải không?”

“Khó có thể nói vậy. Tao phải nói tao thường thức từng giây phút điên rồ đó.” Zarek ép sức mạnh của mình dâng lên cho đến khi hai bàn tay anh bỏng rát vì sức nóng của chúng. Anh tập hợp các phân tử i-on trong không khí thành một nguồn năng lượng lớn rồi phóng chúng về phía Thanatos.

Nguồn sức mạnh đó đập hắn ta văng ra đến nửa đoạn đường của dãy hành lang.

Tập hợp thêm sức mạnh, anh đập hắn ta thêm một cú khác, khiến hắn văng đến tận phòng khách. Anh tiếp tục tấn công Thanatos cho đến khi người đàn ông đó nằm hạ cánh xuống nền gạch phía trước lò sưởi.

Nếu Zarek thông minh, anh sẽ tận dụng cơ hội đó để bỏ chạy.

Nhưng anh không thông minh như vậy. Bên cạnh đó, Thanatos sẽ chỉ tiếp tục đuổi theo anh và anh thì đã quá già và quá tức giận để mà bỏ chạy.

Thanatos đứng lên trên đôi chân của mình.

Zarek tấn công hắn ta bằng siêu năng lực của mình một lần nữa, đập cả người hắn vào một cái xô pha nơi mà hắn ta hạ cánh thành một đồng lộn xộn.

Anh lắc đầu trước tên Daimon, kẻ đang nằm im bất động. “Nói mày nghe cái này, chừng nào mày sẵn sàng chơi đùa với những người mạnh hơn thì hãy tìm tao nhé.”

Zarek bước ra khỏi căn nhà và triệu hồi sức mạnh của mình để khóa chặt cánh cửa đằng sau lưng anh lại. Anh có thể nghe thấy tiếng Thanatos nện thành thịch vào cánh cửa, cố gắng phá gãy nó.

Không một cái liếc nhìn về phía sau, Zarek đi thẳng đến chiếc xe trượt tuyết thứ hắn phải thuộc về Thanatos. Anh mở khoang chứa xăng ra để đảm bảo nó có chứa đủ xăng.

Anh giựt đứt một cái ống từ động cơ xe rồi dùng nó để hút xăng vào trong miệng mình. (Cái này là V dịch đúng văn bản đó không có giỡn đâu @@)

Bước trở lại về phía căn nhà gỗ, anh lấy cái bật lửa ra khỏi cái túi sau của mình.

Anh bật lửa lên, rồi phun xăng lên căn nhà và đứng nhìn cánh cửa bật lửa.

Sau một vài lượt như vậy, anh dừng lại và quan sát ngọn lửa đang nhanh chóng nhấn chìm căn nhà của Astrid.

Thật may mắn khi cô là một người giàu có.

Có vẻ như sau chuyện này cô cần tìm một nơi khác để sinh sống.

Zarek lấy ra một điều cì – gà từ túi áo khoát của mình và mỉm cười. Anh lầm bầm hát bản nhạc cổ điển của nhóm The Talking Heads “ ‘Ba trăm sáu mươi độ... thiêu rụi cả căn nhà.’ ”

Astrid tỉnh dậy khi nghe thấy một tiếng gầm rống. Trong một khoảnh khắc đôi mắt mất đi thị giác của cô khiến cô ngạc nhiên cho đến khi cô nhận ra mình vừa tỉnh dậy từ giấc ngủ đến từ dung dịch huyết thanh.

Nhưng làm thế nào cơ chứ?

Cả cô và Zarek đáng ra phải chìm trong giấc ngủ thêm một ngày nữa.

Cô có thể khẳng định từ những âm thanh và tư thế nửa ngồi nửa nằm của mình rằng cô không còn ở trên giường ngủ của mình.

Cảm giác như đang ở trong một chiếc xe của ai đó.

“Zarek ?” Cô ngập ngừng hỏi.

“Không, thưa cô.” Một giọng nói trầm mang đậm trọng âm của người phương Nam vang lên. “Tên là Sundown.”

Tim cô nện thình thịch. “Zarek đang ở đâu? Sasha !”

Một bàn tay dịu dàng chạm vào cánh tay cô. “Giờ thì bình tĩnh nào, em yêu. Mọi thứ sẽ ổn thôi.”

“Con sói của tôi đang ở đâu?”

Với cái cách luồng không khí phía trước mặt cô bị khuấy động, cô có thể khẳng định Sundown đang vẫy tay mình cách chớp mũi cô vài cm.

“Phải, tôi bị mù.” Cô cúi kính nói. “Nói tôi biết Sasha đang ở đâu.”

“ Nó là thứ đầy lông dưới chân cô kìa.”

Cô phát ra một tiếng thở nhẹ nhõm nhỏ, nhưng việc đó chỉ chiếm một nửa sự lo lắng của cô. “Và Zarek ?”

“Chúng ta để anh ấy lại phía sau.”

“Không được.” Cô nói, trái tim cô một lần nữa lại nện thình thịch. “Tôi không thể rời khỏi anh ấy.”

“Chúng ta không có bất kỳ__”

Astrid không nghe hết phần còn lại của câu nói đó. Cô quá bận rộn trước nỗ lực mở cách cửa xe ra.

Một bàn tay khỏe mạnh kéo cô lại. “Whoa, quý cô nhỏ bé, điều tôi đang làm ở nơi đây rất là nguy hiểm. Tôi cần phải mang cô ra xa khỏi căn nhà gỗ đó hết mức có thể. Tin tôi đi, nếu ai đó có thể lo liệu chuyện này, thì người đó chính là Zarek .”

“Không, anh ấy không thể.” Cô nói, cố gắng đứng lên. “Tôi phải trở lại với anh ấy. Nếu ai đó phát hiện ra việc tôi không ở cùng anh ấy. Anh ấy sẽ chết. Anh có hiểu không hả?”

“Quý cô__”

Cô hất tay anh ra. “Thanatos sẽ được cử đến để săn lùng anh ấy. Tôi phải trở về.”

“Cô biết về Thanatos ?”

Astrid vươn tay ra, cố gắng định vị miệng của Sundown để cảm nhận răng nanh của anh.

Anh né tránh tay cô.

“Anh làm việc cho Acheron đúng không?” Cô hỏi.

“Còn cô?”

“Trả lời tôi. Anh là một trong những người ...của anh ấy?”

Anh lưỡng lự trước khi trả lời. “Phải.”

Cô thở ra một hơi thở nhẹ nhõm. Cảm ơn Zesús vì những ân huệ nho nhỏ này. “Tôi là người phán xét Zarek. Nếu tôi rời khỏi Zarek mà không có một ai trông chừng anh ấy, Artemis sẽ ra lệnh cho Thanatos giết chết anh ấy.”

“Tôi ghét phải thông báo chuyện này cho cô nghe. Nhưng cô ta đã ra lệnh rồi. Tôi chỉ vừa để hai người bọn họ tại nơi ở của cô để tự cả hai giải quyết việc này.”

Đầu Astrid quay cuồng. Làm sao có thể như thế được?

“Anh có chắc đó là Thanatos không?”

“Đó là điều mà hắn ta đã nói và sau khi hắn xé rách một Thợ săn đêm của tôi ra, thì tôi chọn tin lời hắn nói.”

Astrid cảm thấy bệnh trước tin tức đó. Chuyện này không thể xảy ra .

Tại sao Artemis lại vi phạm thỏa thuận của bọn họ?

Cô biết Artemis đang bồn chồn trước chờ đợi lời phán xét, nhưng dù vậy...

“Anh phải mang tôi trở lại. Zarek không giết chết hắn. Không ai trong số các anh có thể.”

“Ý cô là sao?”

“Chỉ có Acheron mới có sức mạnh giết chết Thanatos. Chỉ một mình Acheron. Không ai trong các anh có lấy một cơ hội đối đầu với hắn.”

Sundown nguyền rủa. “Được rồi. Bám chặt vào tôi cầu Chúa rằng cô đã sai, tiểu thư ạ.”

Astrid cảm nhận được Sasha nhúc nhích khi Jess quay đầu xe lại trong một chuyển động khiến cô nhớ đến một người lái xe say xỉn.

“Shhh, Sasha.” Cô nói, cuối người để vuốt ve dỗ dành cậu ấy.

“Chúng ta đang ở đâu? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Cô cảm nhận câu ấy khẽ chuyển động để ngược lên nhìn Sundown. Cậu ấy phát ra một tiếng gầm gừ thấp.

“Cái thằng quái tị nạn trong Một nắm đô-la* (A Fistful of Dollars: một bộ phim cao bồi của Ý) này là ai vậy?”

“Anh ta là một người bạn. Vì vậy hãy tỏ ra tử tế.”

“Tử tế ư? Được thôi. Tôi sẽ không cần hắn. Chỉ chưa thôi.” Sasha chỉnh sửa lại dáng nằm một chút. “Tại sao tôi lại ở trên một chiếc xe tải? Làm sao tôi lại ở trong này? Và tại sao đầu tôi cứ như muốn nổ tung ra vậy?”

“Tôi đã đánh thuốc cậu.”

Cô có linh cảm là Sasha đang nhe mắt nhìn cô và nhe răng của cậu ấy ra “Cậu đã làm gì?”

Cô nao núng trước sự tức giận trong giọng nói của cậu. “Tôi không có sự lựa chọn nào cả. Mất mình vào lúc khác đi. Ngay bây giờ chúng ta đang có một vấn đề.”

“Và nó là?”

“Thanatos đã trốn thoát. Và hắn ta đang săn lùng Zarek.”

“Tốt, kẻ tiêu – diệt – Thợ săn đêm rất biết thưởng thức.”

“Sasha !”

“Tôi không thể ngăn bản thân lại được. Cậu cũng biết là tôi không thích thằng khốn tâm thần đó mà.”

Thở dài, cô vùi tay mình vào bộ lông của Sasha và sử dụng thị giác của cậu ấy thay cho thị giác của cô. Cậu ấy trèo vào lòng cô để cậu có thể nhìn ra ngoài cửa sổ theo như ý muốn của cô.

Sau một vài dặm, cô nhận ra cảnh vật bên đường khi họ tiến gần về nơi căn nhà gỗ của cô.

Nhưng điều khiến cô sợ hãi là cảnh tượng một đám cháy khổng lồ đang bốc lên từ đằng xa.

Sundown nguyên rửa và tăng tốc chiếc xe.

Khi họ đến gần hơn, cô nhìn thấy căn nhà gỗ của cô đang bốc cháy. Có một bóng người cô độc đứng trước căn nhà đó, nhưng cô không thể nói đó là Zarek hay Thanatos.

Hoảng loạn, cô nín thở, thầm cầu nguyện Zarek chính là người còn sống sót.

Cho đến khi Sundown dừng xe lại cô mới có thể khẳng định.

Cả người cô như đã đi trước sự nhẹ nhõm. Đó là Zarek đang in bóng bên ngọn lửa. Thả Sasha ra cô mở cửa xe và chạy thẳng về phía mà trước đó cô đã nhìn thấy anh đứng.

Astrid không biết làm sao anh có thể sống sót trước Thanatos hay tên Dao phủ đó đang ở đâu. Điều quan trọng hiện giờ là đến bên cạnh Zarek.

Cô muốn chạm vào anh, muốn chắc rằng anh không bị thương.

Một tiếng thét đáng sợ của một người đàn ông vang vọng lên trong không khí khi cô đi được nửa đường.

Astrid lập tức dừng lại trong khi cô cố xác định tiếng thét đó vọng ra từ hướng nào.

Cô nghe tiếng những đụn tuyết kêu xột xoạt bên cạnh mình và cô cho rằng âm thanh đó là do Sundown đang tiến về phía Zarek. Sasha tiến đến bên cạnh cô từ đằng sau và ngửi ngửi tay cô bằng mũi của cậu ấy.

Có vẻ như tiếng thét đó không phát ra từ bất kỳ ai trong bọn họ.

Rồi đột nhiên, một tiếng nổ vang lên.

Cô khụy gối xuống và thông qua Sasha để nhìn xem chuyện gì đang xảy ra.

Ngôi nhà của cô nổ tung thành từng mảnh. Đóm lửa và mảnh vỡ bắn lên trong không trung, hòa cùng khung cảnh bắc cực quang rừng rợn.

Thanatos hiện ra giữa đồng đồ nát đang bốc cháy ngàn ngục. Không xây xát, không bị thương một chút nào cả.

Ngay cả mái tóc của hắn cũng không bị cháy xém.

Đó là một cảnh tượng kinh hãi.

Zarek nguyên rửa. “Mày không bao giờ chết à?”

Thanatos không trả lời. Thay vào đó, hắn ta tiến đến và tung một cú đấm vào Zarek, người đã kịp thời né được và đáp trả bằng một cú đấm đáng kinh ngạc.

Sundown đến bên cô. “Tôi phải mang cô ra__”

Cô chạy đi trước khi Sundown có thể hoàn tất câu nói.

“Sasha.” Cô gọi to. “Tấn công.”

“Như quỷ ấy!”. Sasha quát. “ Tôi có thể là người bảo vệ của cậu nhưng đó là con thú cưng của Artemis. Tôi không thể giết nó. May mắn lắm thì tôi cũng chỉ làm nó mất tập trung. Và cậu biết người ta thường làm gì với những con sói bị thương mà... Bọn họ bắn chúng.”

Astrid kinh hãi. Cô không thể nhìn. Cô chỉ có thể nghe thấy những tiếng cầu nhàu từ trận đánh nhau của những người đàn ông đó, âm thanh của những cú đâm tung vào nhau. *(the sound of flesh striking flesh)

Ai đó tóm lấy cô và quăng cô xuống nền đất, rồi bao phủ cơ thể cô bằng cơ thể họ.

Cô thét lên.

“Ngừng lại!” Zarek rống lên.

Anh ôm lấy cô, rồi kéo cô đứng dậy và đẩy cô đi về phía trước.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Cô hỏi trong khi anh cứ kéo cô đi về phía trước.

“Không có gì đâu.” Anh nói với giọng điệu chán chường nhưng rõ ràng là đang hụt hơi. “Một vài thằng khốn bất bại đang cố giết anh. Và em đáng ra không nên ở đây.” Anh thả cô ra. “Jess, mang cô ấy ra khỏi đây.”

“Tôi không thể.”

Zarek cong môi. Nếu anh có thể ngăn cản việc sức mạnh của mình đang bị hút dần, anh có lẽ đã đập cho Jess một trận vì chuyện này.

Thay vào đó, tất cả những gì anh có thể là quay người lại đối mặt với Thanatos kẻ đang bám đuổi theo anh không ngừng nghỉ.

“Sao vậy, Zarek ? Mà sợ chết à?”

Anh khịt mũi trong khi đẩy Astrid về phía Jess. “Chết thì quá dễ dàng, sống mới khó.”

Thanatos đứng lại như thể câu nói đó khiến hắn phân tâm.

Việc đó trao cho Zarek đúng thứ mà anh cần. Rút con dao găm ra khỏi nơi giấu của nó bên trong chiếc giày ống của anh, anh lao về phía trước và đâm con dao găm vào ngực Thanatos nơi mà một vết bớt nhìn giống như một vết mực đáng ra phải ở đó. Thông thường nhất đâm sẽ giải thoát linh hồn của những người bị mắc kẹt trong cơ thể của một tên Daimon. Áp lực từ việc những linh hồn thoát ra khỏi vỏ thể thường đủ mạnh để thổi bay tên Daimon đó ra thành từng mảnh, ngay lập tức khiến cơ thể hắn bị phân hủy.

Nhưng lần này, nó không hiệu quả.

Thanatos rút con dao găm ra và chớp lấy anh. “Tao không phải là một Daimon, Thợ săn đêm à. Mà không nhớ sao? Tao là một Apollite cho đến khi tao gặp mày.”

Zarek đông cứng.

Thanatos tóm lấy cổ áo của anh và giữ chặt lấy anh. “Mày không nhớ người vợ của tao mà mày đã giết sao? Ngôi làng của tao mà mày đã phá hủy?”

Những kí ức lóe lên trong tâm trí anh. Anh không nhìn thấy gì cả ngoại trừ ngôi làng của chính mình.

Không, đợi đã. Anh nhớ một thứ gì đó...

Hình ảnh thoáng qua của một tên Daimon bất khả xâm phạm, nhưng đó không phải là người đàn ông anh đang đối mặt.

Tên này có đôi có đôi mắt đỏ rực sáng.

Không, đó phải là một kẻ khác.

Những suy nghĩ của anh quay về khoảng thời gian ở New Orleans.

Đến thời điểm...

Tại sao anh không thể nhớ rõ?

Anh nhớ Sunshine Runningwolf đang ở trong ngôi nhà kho đó cùng anh trong khi anh bảo Dionysus và Camulus nói huych toẹt ra mệnh lệnh của bọn chúng đi, và rồi điều tiếp theo mà anh nhớ là bỏ lại Acheron và hòa vào một đám đông trên đường.

Một tia sáng lóe lên trong tâm trí anh.

Anh thấy một cái gì đó...

Đó là Acheron ư?

Hay anh nhìn thấy chính bản thân mình?

Anh đấu tranh để mang những kí ức đó về đúng vị trí của nó.

À, thôi bỏ qua chuyện đó đi. Kí ức duy nhất anh cần chính là cái này.

Anh thúc gối vào háng Thanatos.

Tên Daimon gập người lại.

“Còn sống hay đã chết, cậu bé vẫn thấy đau khi bị đá vào, huh?”

Tên Daimon rít lên và đáp trả bằng những tiếng nguyền rủa.

Zarek nện hai nắm đấm của mình vào lưng Thanatos. “Nếu ai có bất kỳ ý kiến nào về cách giết chết tên khốn này, thì tôi sẵn lòng lắng nghe.”

Jess lắc đầu. “Tôi hết thuốc nổ rồi. Anh có trái lựu đạn nào trong người không?”

“Tôi không có.”

Thanatos đứng thẳng người dậy. “Nói chết đi, tên Thợ săn đêm kia?”

“Được thôi. Chết, sao mày không đi chết đi?” Zarek cúi thấp đầu xuống và nện cho hắn ta một cú. Hai người bọn họ khóa chặt lấy tay nhau và té lăn xuống đất.

Thanatos đứng dậy phía trước anh và xé áo sơ mi anh mở ra. Từ cái cách mà hắn ta di chuyển tay mình, Zarek có thể đoán chắc là hắn đang tìm kiếm dấu vết của tên mà Jess đã nhắc đến trước đó.

“Bất ngờ chưa, thằng đàn. Mama quên nói một vài thứ về tao cho mày nghe.”

Trong khoảng cách đó, Zarek nghe tiếng động cơ đang tiến đến. Anh nghe âm thanh đó vang lên ò e lẫn át dần âm thanh của Jess đang nài nỉ Astrid rời khỏi đây và sự từ chối của cô trong khi Sasha sửa âm lên và đẩy cô đi.

Đột nhiên, một chiếc xe trượt tuyết bay lên trên không trung cùng lúc Zarek thoát khỏi vòng kìm kẹp của Thanatos.

“Tránh ra!”

Anh không nhận ra giọng nói đó, và theo thông thường thì anh sẽ không thèm nghe theo, nhưng cái quái gì vậy nè? Anh đã mệt mỏi với việc ôm lấy cái móng của mình bị tên Daimon đó đá lăm rồi.

Anh nằm rạp xuống mặt đất và lăn người tránh ra chỗ khác trong khi một chiếc xe trượt tuyết xanh lá sẫm bay phía trên anh. Người đàn ông ngồi trên chiếc xe vận toàn đồ đen cùng một cái mũ bảo hộ màu đen. Người mới đến phanh xe dừng lại và móc ra một khẩu súng.

Một tia sáng lóe lên xuyên qua màn đêm. Ánh sáng đó đâm thẳng vào giữa ngực Thanatos và khiến tên Daimon bay lên không trung.

Thanatos rống lên. “Sao người dám phản bội ta! Người là một trong số bọn ta.”

Người đàn ông vòng một bên chân dài của mình qua chiếc xe trượt tuyết và nạp đạn khẩu súng phát sáng của anh ta trong khi anh ta tiến đến nơi Zarek vẫn đang nằm ườn ra trên mặt đất.

“Phải.” Anh ta nói một cách cay nghiệt. “Mày lẽ ra nên nghĩ đến việc đó trước khi mày hạ gục Bjorn.” Người mới đến bắn vào lưng của Thanatos. “Anh ấy là người duy nhất trong đám bọn họ mà tao có thể chịu đựng nổi.”

Người lạ mặt cúi người xuống và giúp Zarek đứng lên. Anh ta cời nói bảo hộ của mình ra và đưa nó cho Zarek. “Đem người phụ nữ ra khỏi nơi này. Nhanh lên.”

Vào giây phút Zarek bắt gặp ánh mắt của người lạ mặt, anh biết anh ta là ai.

Người này là Thợ săn đêm duy nhất anh từng biết còn bị căm ghét nhiều hơn cả anh. “Spawn?”

Thợ săn đêm Apollite tóc vàng đỏ gật đầu. “Đi đi.” Anh ta nói. “Tôi là người duy nhất có thể cản đường hắn ta, nhưng tôi không thể giết hắn. Vì tình yêu của thần Apollo, ai đó nên liên lạc với Acheron và nói với anh ta kẻ tiêu – diệt – Thợ săn đêm đã thoát ra ngoài.”

Zarek chạy đến chỗ Astrid.

“Không!” Thanatos rống lên.

Zarek nhìn thấy luồng sức mạnh trước khi nó tuồng ra khỏi bàn tay của Thanatos. Phản xạ theo bản năng, anh lùi về phía Spawn. Anh tránh được luồng sức mạnh đó, nhưng nó lại đánh trúng con sói của Astrid.

Con thú kêu ăng ẳng, rồi biến từ hình dạng sói sang người, rồi lại trở về hình hài sói.

Zarek đứng sững lại khi anh nhận ra con thú cưng của Astrid là một Người biến hình Katagari.

Giờ thì tại sao một người phụ nữ mù cùng với một người đồng hành Katagari lại chứa chấp một tên Thợ săn đêm vô lại chứ?

“Sasha ?” Astrid gọi lớn.

Jess chạy đến chỗ người Katagari để hỗ trợ anh ta trong khi Zarek đến bên Astrid.

“Người bạn lai thú của em vừa mới dính một đòn tấn công, công chúa à.”

Nỗi lo lắng khiến trán cô nhăn lại. “Cậu ấy ổn chứ?”

Anh ẵm cô lên, và mang cô lại chỗ Jess, rồi khẽ rửa khi anh nhận ra Jess không thể giữ cho cả cô và con sói của cô được an toàn. Sau khi bị trúng một đòn tấn bằng nguồn năng lượng như vậy, người Katagari thường chấp chờn thay đổi hình dáng của họ trong một lúc.

Jess vật vả để mang người – sói vào trong chiếc Bronco của anh một cách an toàn. Ngay khi anh hoàn thành nhiệm vụ đó, Jess rời đi.

Zarek mang mũ bảo hộ vào cho Astrid. “Có vẻ như chỉ còn lại tôi và em thôi, công chúa. Không nghi ngờ gì rằng em sẽ ước tôi để em lại đây với tên Daimon đó.”

Astrid do dự trước sự giận dữ và thù địch mà cô nghe thấy trong giọng điệu của Zarek.

“Em tin anh mà Zarek.”

“Vậy thì em là một kẻ ngu ngốc.”

Anh nắm lấy tay cô và dắt cô đi vì vậy cô không thể nghe thấy chuyện đang diễn ra giữa Spawn và Thanatos.

Một cách thô bạo, anh giúp cô trèo lên chiếc xe trượt tuyết.

Cô mong anh đưa cô rời xa khỏi âm thanh của trận ẩu đả. Thay vào đó, họ hướng thẳng vào nó.

Theo bản năng cô che mặt mình lại khi những âm thanh bình bịch ngày một gần họ hơn.

“Lên xe.” Zarek hét lên. “Nhanh lên.”

Cô cảm nhận chỗ ngồi chùng xuống, rồi họ phóng ra khỏi nơi ồn ào đó. Tim Astrid nện thành thịch trong khi cô chờ đợi chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Sau một khoảng thời gian đằng đẳng như vài tiếng đồng hồ, nhưng có lẽ chỉ mới vài phút trôi qua, Zarek dừng chiếc xe trượt tuyết lại.

Một lần nữa cô cảm thấy sự chuyển động từ chỗ ngồi khi một ai đó rời khỏi. Vì vòng tay của Zarek vẫn vòng quanh người cô, cô cho rằng người mới vừa đi hẳn phải là Spawn.

“Cám ơn.” Spawn nói. “Tôi chưa bao giờ mong đợi Zarek của xứ Moesia xuất hiện như vị cứu tinh của tôi.”

“Tôi cũng vậy Spawn. Kể từ khi nào Daimon lại chiến đấu chống lại đồng loại của mình vậy?”

Giọng nói của Spawn chứa đầy sự cay độc. “Tôi chưa bao giờ là một Daimon cả, người La Mã.”

“Và tôi chưa bao giờ là một tên La Mã chó chết cả.”

Spawn bật cười cay đắng. “Vậy thì huề nhé?”

Cô cảm thấy Zarek dịch chuyển đằng sau cô.

“Huề.” Zarek có vẻ như vừa mới xoay người và nhìn về hướng mà họ vừa mới đi qua. “Anh có biết cái thứ đang truy lùng tôi là cái quái gì không?”

“Coi hẩn như Kẻ hủy diệt ấy. Sự khác biệt duy nhất là hẩn có sự hỗ trợ từ Artemis.”

“Ý anh là sao?”

“Người của tôi có một huyền thoại về Kẻ - tiêu - diệt - Thợ săn đêm. Truyền thuyết nói rằng Artemis chọn một trong số chúng tôi trở thành cận vệ riêng của cô ta. Được hưởng nhiều đặc ân hơn bất kỳ thủ hạ khác nào của cô ta, Kẻ - tiêu - diệt - Thợ săn đêm không có bất kỳ điểm yếu nào hết. Một khi hẩn ta được giải phóng, mục tiêu của hẩn là tiêu diệt các Thợ săn đêm.”

“Anh đang nói với tôi hẩn ta giống như một ông kẹ sao?”

“Anh nghi ngờ lời tôi à?”

“Không. Không sau những thứ mà tôi đã nhìn thấy.”

Cô nghe Spawn thở dài. “Tôi đã nghe Artemis ra lệnh phát động một cuộc săn lùng anh. Tôi đã cho rằng Acheron mới là người kết liễu anh.”

“Ồ, phải rồi, tin tôi đi, tôi không dễ dàng bị hành hình đâu. Sẽ cần cái gì đó hơn thứ đó mới có thể kết liễu tôi.” Zarek dừng lại. “Chỉ tò mò thôi, anh đang làm cái quái gì mà lặn lội lên tận nơi này vậy? Acheron đang tổ chức một cuộc sum họp mà tôi không được mời hả?”

“Bjorn đến đây bởi vì anh ta đang truy đuổi một nhóm Daimon. Tôi đến đây vì tôi cảm thấy sự Triệu hồi.”

“Sự Triệu hồi?” Astrid hỏi. Thành thật mà nói, cô biết rất ít về Apollite và Daimon. Cái đó là thuộc về lĩnh vực của Apollo và Artemis.

“Nó như lời kêu gọi trở về nhà vậy.” Spawn giải thích. “Và những người nào có dòng máu Apollite trong người khó có thể cưỡng lại nó. Thậm chí ngay bây giờ tôi vẫn có thể cảm nhận Thanatos đang kêu gọi tôi. Tôi nghi lý do duy nhất tôi có thể kháng cự nó là bởi vì tôi là một Thợ săn đêm. Nếu tôi không phải... Chỉ có thể nói anh sẽ có một khoảng thời gian đang sợ đó.”

Zarek khịt mũi. “Tôi nghi ngờ chuyện đó đấy. Vậy làm sao tôi có thể giết hẩn ta đây?”

“Anh không thể. Artemis đã tạo nên hẩn ta để hẩn có thể truy lùng và giết chúng ta. Hẩn ta không biết đến với bất kỳ điểm yếu nào cả. Thậm chí ngay cả anh sáng ban ngày cũng không. Tôi tệ hơn, hẩn sẽ tiêu diệt bất kỳ ai cố chứa chấp anh.”

Chứa chấp anh...

Một lần nữa, tâm trí của Zarek lóe lên hình ảnh ngôi làng của anh.

Hình ảnh người phụ nữ già chết trong vòng tay anh...

Não bộ của anh đang cố nói với anh điều gì đây?

“Trước đây Thanatos đã từng săn đuổi tôi lần nào chưa?” Anh hỏi Spawn.

Spawn chế giễu. “Anh vẫn còn sống sờ sờ ra đó thì dĩ nhiên câu trả lời là không rồi.”

Dù vậy...

Zarek bước xuống chiếc xe trượt tuyết. “Đây, mang Astrid và...”

“Anh không nghe tôi nói sao Zarek? Tôi không thể mang cô ấy đi. Thanatos sẽ giết cô ấy vì đã chứa chấp anh. Cô ấy sẽ chết nếu anh rời khỏi cô ấy.”

“Cô ấy sẽ chết nếu cô ấy ở cùng tôi.”

“Chúng ta đều có những rắc rối của riêng mình và cô ấy tình cờ là rắc rối của anh. Không phải của tôi.”

Astird có một cảm giác rõ rệt là Zarek đang giơ ngón trỏ lên với Spawn.

“Không phải là một ngày may mắn của cô, người Hy Lạp.” Spawn nói, xác nhận sự nghi ngờ của cô.

Zarek ngồi lại vào trong chiếc xe trượt tuyết.

“Này, Zarek ?” Spawn hỏi. “Anh có mang điện thoại di động trong người không?”

“Không, nó cháy rụi cùng ngôi nhà của cô ấy rồi.”

Cô nghe tiếng bước chân của Spawn sột soạt trên nền tuyết khi anh bước lại chỗ họ. “Giữ cái này đi và gọi cho Acheron khi anh đã an toàn. Có lẽ anh ấy có thể giúp anh về chuyện của người phụ nữ này.”

“Cám ơn.” Câu nói này phản phát sự hiểu biết hơn là lòng biết ơn. “Nhưng anh sẽ làm gì khi không có cả xe trượt tuyết và điện thoại di động?”

“Đông cứng cái mông của tôi thôi.” Có một khoảng ngập ngừng ngắn. “Đừng lo cho tôi. Tôi đoán chắc với anh, tôi sẽ ổn thôi mà.”

Vòng tay của Zarek vòng quanh cô một lần nữa. Cô nghe tiếng anh quay đầu xe trượt tuyết lại.

“Chúng ta sẽ đi đâu đây?” Cô hỏi anh.

“Tiến thoái lưỡng nan.”* (‘Up Shit Creek sans the paddles’ lấy trong câu ‘up the creek without a paddle’ hay ‘up a/ shit creek’ có nghĩa là đang ở trong một tình huống khó khăn.)

11. Chương 11

“À.” Astrid nói, giọng cô đầy vẻ mỉa mai như anh. “Em hy vọng anh có một tấm bản đồ. Trước đây em chưa từng đến nơi này.”

“Tin tôi đi, Tôi biết nó rõ như lòng bàn tay của mình vậy. Gần như cả cuộc đời tôi đã sống ở nơi đây.”

Không chắc nên phá cười hay rên rỉ, Astrid nhanh chóng nắm chặt lấy tấm chắn ở phía trước mình trong khi Zarek lái chiếc xe trượt tuyết bằng tốc độ tối đa. Chiếc xe run bần bật đến nỗi cô nữa mong chờ nó đã thành từng phần bên dưới họ.

“Trí huy.” Cô nói với chất giọng Scotland giống nhất của mình. “Em không nghĩ cô nàng sẽ chịu đựng nổi. Cái động cơ méo mó này không thể trụ lâu nữa đâu. Nó sẽ rớt ra thành từng mảnh cho mà xem.”

Nếu cô không hiểu rõ anh, cô sẽ thề rằng cô thực sự nghe thấy tiếng cười khùn khụt của Zarek.

“Cô nàng sẽ trụ vững.” Anh nói, chất giọng trầm, the the của anh vang lên bên tai phải của cô. Nó làm cô cảm thấy ớn lạnh mà không liên quan gì đến nhiệt độ lạnh buốt này.

“Em nghĩ mình nên biết ơn sự mù lòa của chính bản thân mình, sau cùng thì.” Cô nói. “Có điều gì đó mách bảo em nếu em có thể thấy tốc độ chạy bạc mạng hiện giờ của anh, em chắc chắn sẽ lên cơn đột quỵ mất thôi.”

“Không nghi ngờ gì.”

Cô đảo mắt trước sự đồng ý ngay tức khắc của anh. “Anh thật sự không biết cách an ủi người khác, phải không?”

“ Công chúa, trong trường hợp em vẫn chưa để ý đến, kỹ năng giao tiếp không phải là sở trường của tôi. Quý thật, em may mắn vì tôi đã được dạy cách cư xử cho phải phép.”

Ồ, anh quả là một kẻ xấu xa.

Nhưng vẫn có thứ gì đó gần như quyến rũ trong câu bóp chất cay độc của anh. Chúng là những lời đầy tức tối và chua cay, nhưng hiếm khi là những lời ác ý, và giờ đây khi mà cô đã nhìn thấy Zarek thực sự, con người mà anh đã che giấu trước những người khác, cô hiểu rõ bản chất của những lời chua cay đó.

Sự phòng vệ.

Chúng được thốt ra để giữ cho những người khác tránh xa khỏi anh. Nếu bạn không để bất kỳ ai len lỏi vào trong trái tim mình, thì bạn sẽ không bao giờ cảm thấy đau đớn vì bị phản bội.

Cô không hiểu làm sao anh có thể chịu đựng cuộc sống như thế. Trong vô vàng đau đớn và cô độc. Để thù hận dẫn lối mỗi hành động và lời nói của anh.

Zarek là một người đàn ông khắc nghiệt tràn đầy những nọc độc cay nghiệt còn nhiều hơn cả con rồng Hydra chín đầu. Nhưng thậm chí cả Hydra cũng gặp được bạn đời của nó.

Đêm nay Zarek đã gặp được phần tương xứng của mình và đó không phải là Thanatos.

Và cô sẽ không từ bỏ anh.

Họ tiếp tục đi cho đến khi tai cô ong ong và cả người cô lạnh đến tận xương tủy. Cô tự hỏi liệu mình có bao giờ ấm lại được nữa không.

Zarek người hiền nhiên đã quen với cái thời tiết giá rét này, tiếp tục điều khiển chiếc xe chạy ngoằn ngoèo, như thể đang cố đánh lạc hướng Thanatos.

Chỉ đến khi cô chắc chắn cái ý tưởng những người bất tử không thể chết vì lạnh cóng là một chuyện hoang đường, thì Zarek cuối cùng cũng dừng xe lại.

Anh tắt máy.

Rồi đột nhiên sự im lặng bao trùm lên mọi vật. Khiến bầu không khí trở nên ngột ngạt.

Cô chờ đợi Zarek đứng dậy và giúp cô ra khỏi chiếc xe trượt tuyết, nhưng những gì anh làm là tháo mũ bảo hộ ra

khỏi đầu cô. Anh quăng nó đi và chửi thề lầm bầm.

Cô nghe tiếng nó nện vào mặt đất, rồi sự im lặng trở lại và chỉ bị phá vỡ bởi tiếng thở của bọn họ.

Cơn thịnh nộ của Zarek vươn đến cô như một mối đe dọa hữu hình. Nó dữ dội và đáng sợ.

Một phần trong anh muốn làm đau cô, cô có thể cảm nhận được điều đó, nhưng bên dưới cảm xúc ấy cô cảm nhận được nỗi đau.

“Em là ai?” Giọng Zarek ra lệnh và lạnh lẽo như mùa đông buốt giá. Anh vẫn vòng tay quanh người cô và giọng anh ngay bên tai cô.

“Em nói anh rồi mà.”

“Công chúa, em nói dối tôi.” Anh gầm gừ. “Tôi có lẽ không thể đọc suy nghĩ, nhưng tôi biết em không như vẻ ngoài của mình. Phụ nữ phàm trần không bạn đồng hành là những người Katagaria. Tôi muốn biết em thực sự là ai và tại sao em lại lên vào trong tâm trí của tôi.”

Cô run rẩy vì lo sợ. Bây giờ anh định làm gì với cô?

Anh sẽ để cô lại cho Thanatos chứ?

Cô lo sợ khi phải nói sự thật với anh, và nói dối không phải là điều cô thường làm mà chỉ khi cô buộc phải làm thôi.

Anh có quyền nổi giận với cô. Không phải vì cô đã nói dối anh, cô chỉ xoay sở để kể anh nghe một ít việc thôi.

Những thứ như mục đích thật của cô, lý do cô giúp anh, và thật tế rằng con sói mà anh ghét có thể biến thành người...

Vâng, cô đã dối anh về việc Sasha chết, nhưng Sasha xứng đáng bị vậy.

Và cô đã đánh thuốc anh.

Phải, đúng là cô không thể tranh cử Quý cô thân thiện của năm, nhưng mà, Zarek cũng không có khả năng đó.

Đặc biệt là trong tâm trạng như bây giờ.

Hơi thở ấm áp của Zarek phả lên má cô. “Em là ai?” Anh lặp lại.

Astrid quyết định đây là lúc kết thúc sự dối trá này rồi. anh xứng đáng được biết sự thật, và vì Artemis đã phá vỡ thỏa thuận và phái Thanatos đến, thì việc gì phải che giấu cho vị nữ thần đó nữa chứ?

“Em là một nàng tiên.”

“Anh hy vọng em vừa lướt qua âm tiết quan trọng nhất của từ đó, công chúa.”

“Anh nói sao?” Phải mất vài giây cô mới hiểu ý anh là gì. Khi cô hiểu ra khuôn mặt cô nóng như bị lửa đốt. “Em không phải là người đàn bà cuồng dâm (nympho). Em là tiên nữ (nymph). Không có o”

Trong vài phút anh không nhúc nhích hay nói gì cả.

Anh chậm rãi thở ra trong khi anh xem xét người phụ nữ trước mặt anh và cố kiềm chế cơn giận chạy trong huyết quản của mình.

Một tiên nữ chết tiệt ư. Anh đáng ra phải biết một thứ như vậy sẽ xảy ra.

Ồ, vâng, phải rồi. Làm như cái ý tưởng một tiên nữ Hy Lạp sống tại Alaska là thứ mà anh có thể ngờ đến vậy. Loài của cô thường xuất hiện quanh các bãi biển, đại dương và trong những cánh rừng hay sống trên đỉnh Olympus.

Họ không xuất hiện trong một cơn bão và kéo một tên Thợ săn đêm bị thương vào nhà họ.

Bụng anh quặn thắt lại khi nguyên nhân cho sự hiện diện của cô đập vào tâm trí anh.

Một ai đó đã cử cô đến đây.

Vì anh.

Anh bấu chặt bánh lái, không dám thả tay ra vì lo sợ điều anh có thể gây ra cho cô. “Vậy công chúa, em là tiên nữ đảm nhiệm việc gì?”

“Công lý.” Cô lặng lẽ nói. “Em phục vụ Themis và em được cử đến đây để phán xét anh.”

“Phán xét tôi à?” Anh tạo ra một âm thanh ghê tởm. “Ồ, em quả là kẻ không đáng tin mà.”

Trong đời mình Zarek chưa bao giờ muốn làm đau ai nhiều như thế này. Anh đứng dậy tèo ra khỏi chiếc xe trượt tuyết trước khi cơn thịnh nộ của anh bùng nổ, anh tạo ra khoảng cách giữa họ.

Đây chính là vận may của anh sao hay cái gì đây?

Anh cuối cùng cũng đã tìm được một anh nghĩ sẽ không phán xét anh và cô ấy thực sự là một người phán xét, người mà cái mục đích chính của cô ta là đưa ra phán quyết về anh và cách anh sống.

Ồ, phải rồi, anh thực sự biết cách chọn.

Các vị thần hẳn đang cười nhạo anh. Chế giễu anh.

Tất cả bọn họ.

Tức giận, anh đi vòng vòng chiếc xe trượt tuyết để anh có thể quan sát cô ngồi trên ghế ngồi, nhìn có vẻ rất nghiêm trang và đứng đắn với hai tay đặt trên đùi mình và giữ đầu cúi xuống.

Nhìn như một quý cô.

Làm sao cô ta dám đùa giỡn với anh như thế! Cô ta nghĩ mình là ai chứ?

Anh đã quá mệt mỏi việc người khác chỏ mũi vào việc của anh lắm rồi. Mệt mỏi với những trò đùa và những lời dối trá.

Một người phán xét. Acheron đã cử một người phán xét đến trước khi bọn họ kết liễu anh. Ooo, Zarek chỉ cảm thấy rất hài lòng bởi ý nghĩ đó.

Có lẽ anh nên ca ngợi họ vì đã giả vờ tỏ ra công bằng với anh. Dù sao cái chuyện chết giẫm này còn kinh khủng hơn những thứ anh đã phải gánh chịu như một tên nô lệ bị kết tội

“Tất cả chuyện này chỉ là một trò chơi với em thôi, đúng không công chúa? ‘ Đến đây nào Zarek, ngồi vào lòng em này. Nói em nghe sao anh không chịu xử cho phải phép.’ ” Tầm nhìn của anh trở nên tối tăm. Chết chóc. “ Mẹ kiếp cô đi quý cô kia, và mẹ kiếp tất cả bọn chúng.”

Đầu cô đột ngột ngẩng lên. “Zarek, làm ơn đi à!”

“Sao thế, cô quyết định rằng Acheron đã đúng à? Tôi là một thằng tâm thần, định hạ lệnh cho những con chó của cô đến giết tôi sao?”

Cô đứng dậy và quay người về hướng cô nghe giọng anh vang lên. “Không. Thanatos đáng ra không được cử đến để truy lùng anh. Còn về Acheron, anh ấy sẽ không bao giờ buộc tội anh. Nếu không nhờ anh ấy, giờ thì anh đã chết rồi. Ai mà biết được anh ấy đã thỏa thuận cái gì với Artemis để em có thể đến bên anh và tìm cách nào đó cứu lấy mạng sống của anh.”

Anh khịt mũi. “Ồ, phải rồi.”

“Đó là sự thật đó Zarek.” Cô nói, giọng cô đầy vẻ chân thành. “Cứ phủ nhận như anh muốn đi, nhưng việc đó cũng không thay đổi được sự thật rằng bọn em đứng về phía anh.”

Anh nhìn cô từ đầu đến chân với một ánh mắt ghê tởm mà anh chỉ ước cô có thể biết ơn vì điều đó. “Tôi nên để em chết công ngoài này. Ồ đợi đã, em là một tiên nữ bất tử mà. Em đâu có chết được.”

Cô nâng cằm lên và đứng thẳng người như thể cô lấy hết sự cảm đảm để chống lại với những lời nói tội tệ phát ra từ anh. “Anh có thể bỏ em ở đây nếu anh muốn thế. Nhưng người đàn ông mà em biết sẽ không nhẫn tâm và độc ác đến thế. Anh ấy sẽ không bỏ mặc nhìn người khác chết đâu.”

Anh nghiêng rằng. “Em không biết cái gì về tôi hết.”

Astrid rời khỏi chiếc xe trượt tuyết. Chậm rãi bước tới, cô vươn tay mình ra, muốn tạo ra những liên kết về mặt

thể xác với anh. Cô cần nó, và thứ gì đó mách bảo cô anh cũng cần nó. “Em đã ở bên trong anh Zarek. Em biết thứ mà người khác không biết.”

“Thì đã sao nào? Chẳng lẽ điều đó nên khiến tôi cảm thấy ấm áp và ve vẩy đuôi với em à? Xem nào, nàng công chúa nhỏ bé đã lên vào giấc mơ của tôi để cứu lấy tôi. Ooo, tôi cảm động quá đi mất. Giờ tôi có nên khóc không

nhỉ?”

Cô tóm lấy tay anh.

Các cơ bắp trên người anh, cũng giống như chính anh đang căng ra và cứng rắn. Một cách dữ dội. “Dừng lại ngay!”

Cô vươn người chạm vào hai má lạnh như băng của anh bằng đôi bàn tay mình. Chúng đã phồng rộp lên vì chuyển đi, và dù vậy chúng vẫn có thể sưởi ấm những ngón tay cứng như đá của cô.

Nửa trông đợi anh bước lùi lại, cô đã rất ngạc nhiên vì anh không làm vậy. Anh đứng đó như tượng. Không nhúc nhích. Lạnh lùng. Cứng rắn.

Astrid nuốt nghẹn, thầm ước có một cách nào đó khiến cho anh hiểu. Thầm ước có một cách nào đó cô có thể với đến anh để ngăn cản anh tự hủy hoại bản thân mình.

Tại sao anh lại không nhìn thấy sự thật cơ chứ?

Zarek không thể thở nổi khi cô ôm lấy khuôn mặt anh bằng đôi bàn tay ấm áp của cô. Cô thật xinh đẹp, với những bông tuyết nhỏ nhắn lấp lánh trên hàng mi và mái tóc vàng của cô. Anh nhìn thấy nỗi đau trên gương mặt cô, nhìn thấy sự dịu dàng.

Cô có vẻ như muốn giúp anh và dù vậy anh vẫn không thể thuyết phục bản thân tin vào điều đó.

Con người luôn đầy lòng ích kỷ. Tất cả bọn họ.

Cô cũng không phải là ngoại lệ.

Và dù vậy, anh muốn tin tưởng cô.

Anh không muốn khóc.

Cô đã làm gì với anh vậy nè?

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi trong giấc mơ của mình anh đã nghĩ có lẽ anh không xấu xa đến vậy. Có lẽ anh cũng xứng đáng được hưởng một ít hạnh phúc.

Thánh thần ơi, anh đúng là một thằng ngu mà.

Làm sao anh có thể quá ngu ngốc và cả tin đến như vậy? Anh phải hiểu rõ hơn chứ.

Tin tưởng là thứ vũ khí duy nhất được dùng để giết người.

Nó không chiếm bất kỳ vị trí nào trong cuộc đời của anh hết.

Astrid vuốt ve hai bên má anh bằng những ngón tay của cô. “Zarek, em không muốn anh phải chết.”

“Công chúa ơi, mĩ mai làm sao. Tôi lại muốn chết.”

Nước mắt đọng đầy trong mắt cô khiến những bông tuyết vươn trên mi cô tan chảy. “Em không tin anh đâu.

Thanatos hẳn đã rất sẵn lòng mang đến cho anh thứ mà anh mong ước và dù vậy anh đã chiến đấu với hắn ta. Tại sao chứ?”

“Thói quen.”

Cô nhắm mắt lại như thể đang rất bức anh. Cái ôm của cô siết chặt khuôn mặt anh hơn, rồi với sự choáng váng của anh, cô bật cười. “Anh thực sự không thể ngăn bản thân mình làm vậy, đúng không?”

Anh hoàn toàn bối rối trước phản ứng của cô “Làm cái gì?”

“Tỏ ra là một thằng khốn.” Cô nói, giọng cô vỡ ra thành những tiếng cười.

Vì cô cứ tiếp tục cười như vậy, anh chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào cô trong sự nghi hoặc. Trước đây không một ai dám cười nhạo anh. Ít nhất thì cũng kể từ cái ngày mà anh chết.”

Rồi cô làm một điều bất ngờ nhất. Cô bước vào vòng tay của anh và ôm lấy anh. Tiếng cười của cô mang cả cơ thể cô tiếp xúc với anh, khơi lên ngọn lửa trong anh.

Có nhắc anh nhớ đến những giấc mơ của mình...

Cô vòng tay mình quanh cổ anh và kéo anh lại gần hơn.

Chưa một ai từng ôm anh như thế. Anh không biết mình nên ôm lấy cô hay nên đẩy cô ra.

Cuối cùng, anh cảm nhận mình đang giữ hai tay mình vòng lấy cô một cách vụng về. Cái cảm giác này giống hệt như trong giấc mơ của anh. Tuyệt vời như trong giấc mơ.

Anh ghét điều đó hơn tất cả.

Cô siết chặt lấy anh. “Em mừng là Acheron đã cử em đến với anh.”

“Tại sao?”

“Bởi vì em thích anh, Zarek ạ, và nghĩ rằng nếu người khác làm nhiệm vụ của em thì giờ anh đã mất mạng rồi.”

Thậm chí nghi ngờ cô nhiều hơn cả trước đây, anh thả cô ra và bước lùi lại. “Sao em phải quan tâm chuyện gì xảy ra với tôi chứ? Em đã ở bên trong tôi; hãy thành thực mà nói tôi nghe tôi không làm em sợ à.”

Cô thở dài. “Thành thật mà nói, có. Anh khiến cho em sợ hãi, nhưng vì lẽ đó em cũng nhìn thấy điều tốt đẹp trong

anh.”

“Và còn ngôi làng em nhìn thấy trong giấc mơ của tôi thì sao? Ngôi làng mà tôi đã phá hủy.”

Cô nhăn trán. “Nó như những mảnh vỡ ghép lại. Với em nó không giống như một ký ức, nó giống như một thứ khác.

“Thứ gì?”

“Em không biết. Em nghĩ vẫn còn nhiều việc đã xảy ra mà anh không nhớ hết.”

Anh lắc đầu. làm sao cô có thể tin tưởng anh trong khi anh không có bất kỳ lòng tin nào vào bản thân mình? “Em thực sự mù, phải không?”

“Không. Em nhìn thấy anh, Zarek. Theo cách mà em nghĩ trước đây chưa từng ai nhìn thấy.”

“Công chúa, em đảm bảo với em, nếu em nhìn thấy con người thực sự của tôi, em sẽ tìm chỗ trốn ngay lập tức.”

Anh chế giễu.

“Chỉ khi em biết anh đang đợi em ở nơi ẩn nấp đó.”

Anh choáng váng với những gì cô nói.

Cô không có ý đó.

Đó là một trò đùa khác. Một bài kiểm tra khác.

Không một ai từng muốn anh. Không phải mẹ anh, không phải cha anh. Không phải những người chủ của anh.

Thậm chí ngay cả anh còn không muốn ở cùng bản thân mình.

Là sao mà cô có thể muốn anh cơ chứ?

Zarek dừng lại khi anh cảm thấy cơn ớn lạnh chạy khắp người mình. “Thanatos đang đến đây.”

Mắt cô mở to đầy sợ hãi. “Anh chắc chứ?”

“Chắc.”

Anh kéo cô về hướng chiếc xe trượt tuyết. Không còn lâu nữa bình minh sẽ lên.

Anh sẽ bị mắc kẹt, nhưng Thanatos thì...

Tên Daimon đó có thể đi lại trong ánh sáng mặt trời.

Zarek vòng tay quanh Astrid. Anh đáng ra nên bỏ cô ở lại đây vì những gì cô đã làm, giao cô cho Thanatos để coi

cô còn kéo dài thời gian với anh để chạy trốn hay không. Dù vậy anh có cái ý nghĩ điên rồ là bảo vệ cô.

Không, đó không phải là ý nghĩ. Đó là một khao khát đang kêu gào anh phải bảo vệ cô.

Lờ đi sự ngu ngốc của mình, anh khởi động chiếc xe trượt tuyết và hướng thẳng về nơi anh cư ngụ. Cô đã vi phạm nhiều luật lệ hơn cả những gì cô nghĩ.

Và dù vậy khi cô cảm nhận Zarek đang ở bên mình, cô cảm thấy vậy cũng xứng đáng. Cô phải bảo vệ anh.

Dù cái giá có là gì đi chăng nữa.

Cô chưa bao giờ cảm thấy quyết tâm như vậy. Hay cảm thấy chắc chắn về bản thân như vậy. Anh đã cho cô sự tự tin và sức mạnh mà cô chưa từng biết đến.

Anh cần cô. Dù cho những gì anh đã nói hay nghĩ. Anh cần cô một cách đau đớn.

Người đàn ông này không có ai khác bên cạnh mình trong cái thế giới này. Và vì một vài lý do nào đó cô không hiểu nổi, cô muốn là người mà anh có thể dựa dẫm. Người có thể thuần phục anh.

Anh chở họ đi gần một tiếng đồng hồ trước khi họ dừng lại.

“Chúng ta ở đâu vậy?” Cô hỏi khi anh trèo khỏi chiếc xe trượt tuyết.

“Căn nhà gỗ của tôi.”

“Nó an toàn không?”

“Không một chút nào. Và nó nhìn như địa ngục vừa rơi xuống đây vậy.”

Zarek đứng đó với sự hoài nghi choáng váng khi anh nhìn quanh căn nhà. Vẫn còn những vết máu trên nền tuyết, những máu của ai thì anh không biết.

Viễn cảnh đó như xé toạc anh khi nhận thức về việc gì đã xảy ra ở nhà.

Một Thợ săn đêm đã chết ở nơi đây.

Những người như anh không thường xuyên chết như vậy và anh cảm thấy nhức nhối thay cho người đàn ông đã chết vào đêm qua. Chuyện này không đúng chút nào cả.

Nó không công bằng.

Nếu ai đó nên trả cái giá đó thì người đó phải là anh. Anh đáng ra nên ở nơi đây đối mặt với Thanatos.

Ý nghĩ một người đàn ông vô tội biến thành một cái Bóng khiến anh muốn máu của Artemis.

Và Acheron đang ở cái chỗ quái quỷ nào vậy? Với một người luôn háo hức đến chỗ mũi vào việc của những Thợ săn đêm, người Atlantan vắng mặt một cách đáng ngờ.

Cong môi, anh quay lại chỗ chiếc xe trượt tuyết.

“Đi nào.” Anh nói. “Chúng ta còn nhiều việc phải làm.”

Anh tránh ra và để cô tự tìm đường đi cho mình.

“Zarek em cần sự giúp đỡ của anh. Em cần anh chỉ cho em biết đồ vật ở đâu để em còn tránh chúng.”

Lời nhắc nhở cô về thức tế rằng cô đã tuyên bố cô có thể tự chăm sóc bản thân mình chực chờ trên đầu lưỡi anh.

Nhưng rồi những kí ức tràn về và anh nhớ cái cảm giác chỉ có thể nhìn thấy những cái bóng mờ.

Cái cảm giác va vào đồ vật vì anh không thể thấy chúng.

Anh không muốn chạm vào cô nữa.

Anh ghét từng cái ý nghĩ đó vì mỗi lần anh cảm nhận cô, anh lại càng khao khát có cô nhiều hơn.

Trái với ý muốn của mình, anh thấy bản thân mình nắm lấy bàn tay cô. “Đi nào, công chúa.”

Astrid nén lại nụ cười. Giọng của anh tuy cộc cằn nhưng cô vẫn cảm thấy chiến thắng nho nhỏ trong tim mình.

Còn không nói đến việc anh đã ngừng việc dùng từ “công chúa” như một sự sỉ nhục. Cô không nghĩ anh thậm chí có nhận hiện giờ mỗi khi anh gọi cô bằng cái tên đó, giọng nói của anh trở nên mềm mòng hơn hẳn.

Vài lúc trong giấc mơ của họ, cái tên nhục mạ mà anh dùng để giữ khoảng cách với cô đã trở thành một tiếng âu yếm.

Zarek dẫn cô vào căn nhà gỗ của anh.

“Đứng yên ở đây.” Anh để cô đứng bên trái ngay trong cửa chính.

Cô nghe tiếng sột soạt phía bên phải mình. Trong khi anh đang bận rộn, cô lướt bàn tay mình lên bức tường để

cảm nhận đường đi đến chỗ anh. Và những thứ cô phát hiện trên bức tường khiến cô ngạc nhiên.

Cau mày, cô lần bàn tay mình dọc theo những chỗ trũng sâu và bằng phẳng của bức tường. Nó mang lại một cảm giác không thể tin được. Phức tạp. Cầu kỳ. Nhưng thứ cô chạm vào quá lớn đến nỗi cô không thể hình dung nó tượng trưng cho cái gì.

Vì cô lần tay mình theo bản phác họa nên cô nhận thấy nó phủ kín cả bức tường.

“Cái này là gì vậy?” Cô hỏi.

“Cảnh bãi biển.” Anh nói một cách lơ đãng.

Cô nhướn một bên mày. “Cảnh biển được khắc trên bức tường của anh sao?”

“Tôi chán, được chưa?” Anh cau kinh nói. “Vì vậy tôi điều khắc đồ vật. Thỉnh thoảng vào mùa hè, khi tôi hết gỗ, tôi khắc lên những bức tường và kệ sách.”

Giống như con sói mà anh đã khắc tại nhà cô.

Astrid vấp phải một thứ gì đó khi cô vươn người đến bức tường kế bên. Một vài thứ rơi xuống, văng vào chân cô.

Zarek nguyên rủa. “Tôi nghĩ tôi đã bảo em đứng yên mà.”

“Em xin lỗi.” Cô cúi xuống nhặt những thứ đó lên và nhận ra chúng là những con thú được khắc bằng gỗ.

Có vẻ như có hàng tá những bức tượng như vậy.

Cô choáng váng bởi sự cầu kỳ của từng bức tượng khi cô lướt những ngón tay lên chúng, nhặt chúng lên khỏi sàn nhà. “Anh làm tất cả những thứ này à?”

Anh không trả lời khi anh giật lấy những bức tượng và chất chúng về chỗ cũ.”

“Zarek.” Cô nói, giọng cô cứng rắn. “Trả lời em.”

“Và nói cái gì đây? Phải, tôi khắc những thứ chết tiệt này đó. Tôi thường làm ba đến bốn bức trong một đêm. Thì đã sao nào?”

“Vậy thì vẫn còn nhiều những bức tượng như vậy. Những bức khác ở đâu rồi?”

“Tôi không biết.” Anh nói, giọng anh bớt thù địch hơn một chút. “Tôi mang một vài bức vào thị trấn và cho đi chúng, những bức còn lại tôi đem làm củi mỗi khi máy phát điện ngừng hoạt động.”

“Chúng không có ý nghĩa gì đối với anh sao?”

“Không. Không một thứ gì có ý nghĩa với tôi cả.”

“Không một thứ nào hết sao?”

Anh ngập ngừng khi anh nhìn cô đang quỳ bên cạnh anh. Hai má cô phồng rộp, làn da không còn mềm mại và

được bảo vệ như lần đầu tiên anh tỉnh dậy trong ngôi nhà gỗ của cô. Cô nhìn chăm chăm qua vai anh, nhưng anh biết đó là vì cô không chắc anh đang ở chỗ nào.

Môi cô khê hé mở, tóc cô bù xù.

Trong tâm trí mình, anh có thể nhìn thấy cô trong vòng tay anh, cảm nhận làn da cô cọ vào anh. Và trong giây phút đó, anh nhận ra một phát hiện đáng sửng sốt.

Anh có quan tâm đến một thứ.

Đó là cô.

Dù cho cô đã nói dối anh và lừa gạt anh, anh vẫn không muốn cô bị tổn thương. Anh không muốn nhìn thấy làn da nhạy cảm của cô bị tổn hại do thời tiết khắc nghiệt.

Cô đáng ra nên được che chắn khỏi những thứ khắc nghiệt như vậy.

Anh ghét bản thân mình vì đã yếu đuối nhiều đến nhường nào.

“Không, công chúa.” Anh thì thầm, lời nói dối như ghen lại trong cổ họng anh. “Tôi không quan tâm đến bất kỳ thứ gì.”

Cô vươn tay ra để có thể chạm vào mặt anh. “Lời nói dối đó được thốt ra vì lợi ích của anh hay của em vậy?”

“Ai nói đó là lời nói dối?”

“Em nói đó, Zarek. Với một người đàn ông không biết quan tâm thì anh đã nỗ lực rất nhiều để giữ cho em được an toàn đó.” Cô mỉm cười với anh. “Em hiểu anh mà, hoàng tử quyến rũ. Em thực sự đã nhìn thấy con người bên trong của anh.”

“Em mù lòa.”

Cô lắc đầu. “Em không mù quán như anh đâu.”

Rồi cô làm một điều bất ngờ nhất. Cô ngã người về phía trước và chiếm lấy môi anh bằng môi mình.

Thứ gì đó trong anh vỡ toan trước sự tiếp xúc đó, trước cảm giác đôi môi ẩm ướt, ngọt ngào của cô. Cảm giác lưỡi cô cọ vào lưỡi anh.

Đây không phải là một giấc mơ.

Đây là thực tại.

Và nó tuyệt vời. tuyệt vời như hương vị trước đây của cô, thậm chí hiện giờ có còn hơn cả tuyệt về.

Anh ép người cô vào người mình, giành lấy quyền kiểm soát nụ hôn. Anh muốn ngấu ngiến cô. Chiếm lấy cô ngay bây giờ trên sàn nhà này cho đến khi vật cương cứng của anh rã rời và thỏa mãn.

Nhưng nếu giấc mơ của anh có phản ánh bất kỳ điều gì, thì đó chính là chỉ hành động quan hệ thông thường thôi không thể xoa dịu ngọn lửa cháy bỏng nơi háng anh.

Anh có thể yêu người phụ nữ này suốt đêm dài và vẫn van nài thêm nữa khi buổi sáng đến.

Astrid không thở nổi trước sự mãnh liệt đến từ nụ hôn của anh. Sức nóng từ cơ thể anh nhóm lên ngọn lửa trong cô.

Anh thực sự hoang dã, người chiến binh của cô.

Anh trượt bàn tay mát lạnh của mình vào bên dưới áo sơ mi của cô cho đến khi anh có thể khúm lấy ngực cô. Cô rùng mình khi những ngón tay anh đẩy dây áo ngực cô qua một bên để anh có thể lướt lòng bàn tay mình lên đầu

nhũ hoa sưng phồng của cô.

Cô chưa bao giờ cho phép bất kỳ ai đối đãi với mình như thế. Nhưng rồi, cô đã làm rất nhiều thứ cùng anh mà trước đây cô không bao giờ làm.

Suốt cuộc đời mình, cô đã luôn thận trọng và đứng đắn. đã luôn là tuýp phụ nữ sống với những quy tắc và không bao giờ tìm cách phá vỡ hay lách qua những quy tắc ấy.

Zarek đã giải phóng một thứ gì đó trong cô. Thứ gì đó hoang dã và tuyệt vời.

Thứ gì đó đầy bất ngờ.

Anh rời khỏi môi cô trong khi bàn tay anh di chuyển xuống thấp hơn, đi qua vùng bụng của cô, xuống đến chỗ cặp quần của cô.

Cô run rẩy khi anh cởi nút quần cô ra, rồi kéo dây khóa quần xuống. Trong giấc mơ của họ, vẫn còn một vài sự bảo vệ vì đó không phải là thật. Vì mọi thứ chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Đêm nay rào cản ấy đã biến mất. Một khi anh chạm vào cô trong thực tại này, sẽ không còn đường quay lại nữa.

Cái quái gì vậy? Dù sao thì cô cũng đã không còn đường quay trở lại nữa rồi. Cô sẽ không bao giờ còn như trước

kia.

“Em sẽ để anh giao cấu với em trên sàn nhà của anh chứ, công chúa?” Anh hỏi, giọng khàn và trầm với cơn đói khát.

“Không, Zarek.” Cô thì thào. “Nhưng anh có thể làm tình với em ở bất kỳ nơi nào mà anh muốn.”

Cô nắm lấy tay anh bằng đôi bàn tay của mình và kéo nó xuống chỗ chiếc quần của mình, bên trong chiếc quần lót bằng vải bông của cô.

Hơi thở của Zarek trở nên đứt quãng khi cô mở rộng chân mình mời gọi anh. Anh nhìn chăm chăm vào cô đang nằm trên sàn nhà. Chiếc áo sơ mi nhăn nhúm của cô bị đẩy lên, để lộ vùng bụng bằng phẳng của cô trong khi bàn tay anh đang đặt cứng đờ trên chiếc quần lót màu hồng nhạt của cô. Vài sợi lông nhỏ nhắn của cô lòi ra ngoài mép quần của cô trong khi anh nhẹ nhàng xoa bóp phần nữ tính của cô.

Cô mở khóa quần anh ra, giải phóng vật cương cứng của anh ra ngoài quần. Anh không thể nhúc nhích khi cô giữ lấy anh trong đôi bàn tay ấm áp của mình.

Cả cơ thể của anh như bùng cháy, anh trượt bàn tay mình qua những loạn xoắn tại nơi giao nhau giữa hai đùi cô để anh có thể chạm vào nơi thân mật của cô trong khi cô vuốt ve anh.

Cô đã hoàn toàn ẩm ướt, hai miệng khe hở của cô sưng phồng, van nài nhiều hơn. Tay cô xoa bóp anh, khiến cho anh cứng đến nỗi đỉnh điểm nhúc nhối.

Anh trượt những ngón tay mình vào khe giữa của cô, thích thú trước những tiếng rên rỉ đầy khoái cảm của cô.

Anh vùi đầu mình vào ngực cô, chơi đùa với đầu nhũ hoa của cô. Anh mút và trêu ghẹo, chậm rãi thưởng thức cô.

Kháo khát nhiều hơn từ cô, anh trượt những ngón tay mình vào sâu trong cô, cho đến khi chạm vào một thứ khiến anh choáng váng. Một thứ đã không ở nơi đó trong giấc mơ.

Người anh trở nên lạnh ngắt.

Lùi lại, anh cau mày khi cảm nhận màng trinh của cô bên dưới những ngón tay anh. “Em là trinh nữ sao?”

“Vâng.”

Anh nguyên rủa rồi dịch người ra xa cô.

“Em là trinh nữ.” Anh lập lại. “Làm cái quái gì mà em có thể là một trinh nữ cơ chứ?”

“Đơn giản thôi. Trước đây em chưa từng ngủ với người đàn ông nào hết.”

“Nhưng trong những giấc mơ của anh...”

“Đó là mơ mà, Zarek. Đó không thực sự là cơ thể của em.”

Tầm nhìn của anh tối sầm lại. Cơn ghe tuông vô căn cứ gặm nhấm anh. Cô tiên nhỏ bé của anh đã tìm ra một lỗ hổng chết tiệt. “Vậy em đã giao cấu với bao nhiêu đàn ông trong giấc ngủ của họ rồi?”

“Anh đồ con hoang!” Cô quát, nhồm người lên thành tư thế ngồi trên sàn nhà. “Nếu em biết cái mặt anh ở đâu, em sẽ tát anh ngay lập tức.”

Tức giận, cô cúi thẳng quần áo của mình và tránh xa khỏi anh. Hai má cô đỏ ửng, tay cô run rẩy, trong khi cô liên tục thắm nguyên rửa cả hai người bọn họ.

Chính lúc đó anh hiểu ra.

Cô sẽ không tức giận với cả hai như vậy nếu như cô có tội như lời anh nói.

Cô chưa bao giờ ở cùng với người đàn ông khác.

Chỉ cùng một mình anh mà thôi.

Nhận thức đó áp vào anh.

Anh không hiểu tại sao cô lại trao cho anh thứ mà trước đây cô chưa bao giờ trao cho ai khác.

Trong thế giới của anh việc này chẳng hợp lý tí nào cả.

“Tại sao em lại muốn ở cùng anh?”

Cô ngừng lại trong khi cô đang mặc quần áo vào và liếc về phía anh. “Em không biết. Anh cấu kỉnh. Thô lỗ. Đáng ghét. Trong cuộc đời mình em chưa từng gặp ai bất lịch sự và... và...khó ưa hơn.. Anh không tôn trọng người khác, thậm chí là cả bản thân anh. Tất cả những gì anh có thể làm là chằm chọc, chằm chọc và chằm chọc. Anh thậm chí còn không biết thế nào là hạnh phúc nữa.”

Astrid mở miệng tiếp tục nói, rồi ngừng lại khi cô dần nhận thức được giọng điệu của Zarek khi anh đặt ra câu hỏi với cô.

Đó là một lời tìm hiểu dịu dàng. Không phải là một lời buộc tội.

Quan trọng hơn, nó xuất phát từ sâu bên trong anh.

Và vì vậy cô trả lời câu hỏi đó bằng cả trái tim của mình. “Anh muốn biết sự thật phải không, Zarek ? Em muốn ở cùng anh bởi vì có cái gì đó ở anh khiến em nóng và run rẩy. Bất kỳ lúc nào em cảm thấy anh ở gần em, em đều muốn vươn tay ra và chạm vào anh. Muốn kéo anh ngã vào em để em có thể ôm chặt lấy anh và nói với anh rằng mọi thứ sẽ ổn thôi. Rằng em sẽ không để cho bất kỳ ai tổn thương anh đâu.”

“Tôi không phải là một đứa trẻ.” Anh nói một cách giận dữ.

Cô vươn tay ra trong bóng tối và tìm thấy bàn tay anh trên sàn nhà ngay phía trước cô. Cô nắm lấy tay anh trong tay mình và giữ chặt lấy nó. “Không, anh không phải là một đứa trẻ. Anh không bao giờ là một đứa trẻ. Trẻ con lẽ ra phải được bảo vệ và chăm sóc. Anh không có một ai để ôm lấy anh mỗi khi anh khóc. Không một ai từng dỗ dành anh. Họ không bao giờ kể chuyện cho anh nghe hay khiến anh cười khi anh buồn.”

Thảm kịch của đời anh quán lấy cô, xuyên thủng trái tim cô, khiến cô muốn khóc cho những bất công mà anh đã

phải gánh chịu.

Những thứ mà cô được trao tặng vô điều kiện khi còn là một đứa trẻ lại bị tước đoạt khỏi anh. Tình bạn, hạnh phúc, gia đình, niềm vui. Và hơn hết là tình yêu.

Cô lướt bàn tay mình dọc lên cánh tay cơ bắp của anh, luồn nó vào mái tóc anh để cô có thể vuốt ve da đầu anh.

“Làm tình với em đi Zarek. Em không thể lấy đi quá khứ của anh, nhưng giờ đây em có thể ôm lấy anh. Em muốn chia sẻ cơ thể em với anh, thậm chí dù chỉ trong giây lát thôi.”

Anh kéo mạnh cô về phía anh và hôn cô say đắm. Cô rên rỉ, uốn cong lưng mình khi anh đặt cô xuống nền nhà.

Astrid đá đôi giày của mình ra, rồi cởi quần và quần trong của mình xuống. Cô kéo áo sơ mi và cởi khóa áo ngực

của mình ra.

Cô nên cảm thấy xấu hổ - trước đây cô chưa bao giờ cởi đồ trước mặt người khác. Chưa bao giờ khỏa thân trong khi người khác còn mặt đồ.

Mặc dù vậy cô không cảm thấy hổ thẹn với chính mình.

Cô cảm thấy mạnh mẽ khi ở cùng anh. Cảm thấy mình là phụ nữ thật sự. cô biết anh muốn cô và cô chỉ khao khát làm anh hài lòng.

Cô nằm ngửa trên sàn nhà lộng lẫy của anh.

Như bị thôi miên, Zarek không thể nhúc nhích khi Astrid gập đầu gối mình lên và mở rộng hai chân đầy như một lời mời gọi.

Đầu nhũ hoa của cô se lại vì lạnh và khao khát. Tóc cô xõa ra, đổ tung xuống vai cô và hai tay cô thì đặt trên

bụng mình.

“Zarek, em lạnh.” Cô thì thầm. “Anh sẽ sưởi ấm cho em chứ?”

Anh nên đứng dậy và để có ở đó như thế.

Anh không thể.

Chưa một ai từng trao cho anh món quà quý giá đến thế.

Chưa một ai ngoại trừ Astrid.

Anh túm lấy mấy tấm chăn từ cái nệm rơm của anh và quần chúng quanh cô. Anh cởi bỏ quần áo của mình rồi đến bên cạnh cô. Mở hai chân cô rộng hơn, anh dành một giây để nhìn ngắm phần riêng tư nhất của cơ thể cô.

Cô thật xinh đẹp.

Anh lướt ngón tay mình xuống her rigid cleft?*, khiến cô run rẩy dư dội hơn dù đang được bao phủ bởi những tấm lông ấm áp thú của anh. Dùng hai ngón cái của mình, anh tách cô mở ra, rồi cúi xuống để chiếm lấy cô bằng miệng mình.

Astrid thở dốc trước cảm giác lưỡi anh quét qua cô. Anh liếm và trêu chọc cô, hơi thở của anh sưởi ấm phần dưới của cô.

Bàn tay nóng bỏng của anh ôm lấy hông cô, kéo cô gần hơn về phía miệng và vùng da lồi chỏm trên mặt anh.

Anh rên rỉ như thể mùi vị của cô giống như thiên đường. Liếm môi mình, cô cúi xuống để ôm lấy gương mặt anh trong khi anh mang lại khoái lạc cho cô.

Tim cô nện thình thịch trước cảm giác từng đường cong của quai hàm anh bên dưới bàn tay cô.

Trong những giấc mơ của cô, sự đụng chạm của anh là quá tuyệt vời, nhưng trong thực tại cảm giác đó còn mãnh liệt hơn.

Thỏa mãn hơn.

Đầu cô quay vòng vòng trong khi tim cô nện thình thịch. . Cảm giác sung sướng không thể tả được xuyên qua người cô và khiến cô gọi to tên anh trong khi cô ấn người mình chặt hơn vào môi anh

Và khi cô lên đến đỉnh, cô hét lên, ôm lấy đầu anh trong khi cả cơ thể cô tan rã thành hàng ngàn tia sáng khoái cảm.

Anh vẫn tiếp tục liếm láp và trêu ghẹo cô cho đến khi cô rên rỉ vì hạnh phúc.

Zarek lùi người lại để nhìn cô thở hổn hển trên sàn nhà của mình. Phần thân trên của cô được che phủ bởi những tấm lông thú và chăn của anh, nhưng phần thân dưới của cô thì trần trụi, lấp lánh dưới ánh sáng mờ ảo của đèn lồng.

Gương mặt cô ửng hồng, đôi mắt cô sáng rực.

Trước đây anh chưa bao giờ cùng với một người phụ nữ tại nơi ở của mình. Nhất là không phải một người phụ nữ đang khỏa thân.

Anh kéo những tấm chăn ra khỏi cô. Cô thở hổn hển khi chúng cọ vào vùng ngực sưng phồng và nhạy cảm của mình. Zarek lùi khỏi cô đủ lâu để cởi bỏ quần áo của mình.

Cô vươn tới anh khi anh phủ cơ thể mình lên cơ thể cô và để hơi ấm của anh sưởi ấm cô.

Zarek găm giữ khi hai đầu nhũ hoa se cứng của cô cọ xát vào ngực anh. Đầu nhọn vật đàn ông của anh ép vào những sợi lông ảm ướt giữa hai chân cô.

Astrid bao lấy hai người bọn họ bằng những tấm chăn và ôm chặt lấy anh bằng cả cơ thể mình.

Thánh thần ơi, cảm giác có cô bên dưới anh như thế này tuyệt vời đến nhường nào. Mặt đối mặt. Hai chân cô quấn lấy thắt lưng của anh. Tay cô vuốt ve vùng lưng trần của anh.

Anh hạ đầu xuống và hôn cô, thăm dò miệng cô bằng lưỡi của mình.

Nhưng miệng cô không phải là thứ anh muốn thăm nhập...

Anh lần bàn tay mình dọc xuống cánh tay của cô cho đến khi anh có thể lồng những ngón tay của mình vào những ngón tay của cô. Giữ tay cô đặt phía trên đầu họ, anh hôn sâu hơn.

Astrid nuốt nghẹn khi cô cảm thấy Zarek chuyển sức nặng của anh, phần đàn ông căng cứng, sống động của anh phủ lên phần nữ tính của cô.

Anh ấn phần đỉnh đầu vật đàn ông của mình vào trung tâm của cô. Cô cong lưng, chờ đợi anh lấp đầy cô.

Anh hôn cô sâu hơn, và với một cú thúc mạnh, anh trượt vào sâu trong cô.

Astrid co rúm người lại và thút thít trước cơn đau đột ngột lấn áp mọi khoái cảm của cô.

Zarek ngay lập tức rút ra. “Ôi, trời ơi, Astrid, em đau sao? Anh xin lỗi. Anh không biết việc này sẽ đau.”

Lời hối lỗi của anh quá chân thành và thành khẩn đến nỗi nó khiến cô còn choáng váng hơn cả cơn đau.

Những lời xin lỗi và Zarek là hai thứ kết hợp cùng nhau giống như con nhím và bong bóng*

Hiển nhiên là anh không biết những điều mà cô biết.

“Ổn mà anh.” Cô nói, hôn anh cho đến khi cả người anh thả lỏng. “Nó sẽ đau vào lần đầu tiên.”

“Tin anh đi. Lần đầu tiên của anh chẳng đau tẹo nào cả.”

Cô bật cười trước câu nói đó. “Đây là chuyện của phụ nữ, hoàng tử quyền rũ ạ. Em ổn mà, thật đấy.”

Cô lướt tay dọc xuống cơ thể anh và nhận thấy anh vẫn còn cương cứng và rộn ràng. Anh rên rỉ trong cổ họng khi cô vuốt ve anh.

Cẩn môi, cô kéo anh trở về với cô.

Anh cứng người, từ chối cô đưa anh trở về nhà. “Anh không muốn làm em đau.”

Niềm hạnh phúc lấp đầy cô. “Zarek, anh sẽ không làm em đau đâu. Em muốn anh bên trong em.”

Anh do dự trong vài phút trước khi anh chậm rãi trượt vào bên trong cô một lần nữa.

Cả hai người bọn họ cùng rên rỉ.

Astrid cong lưng trước cảm giác mới lạ của anh cương cứng sâu bên trong cô. Anh quá to lớn. Quá đòi hỏi. Cô lướt tay mình lên tấm lưng và bờ vai cơ bắp của anh.

Thứ duy nhất hoàn hảo hơn cả việc này chính là có thể nhìn vào mắt anh trong khi anh đang yêu cô. Đó là thứ duy nhất cô nhớ ở anh trong những giấc mơ của mình. Mặc dù giờ đây cảm giác có anh chân thật hơn nhiều, nhưng cô vẫn ước mình có thể một lần nữa nhìn vào mắt anh.

Rên rỉ tên cô, anh chôn vùi môi mình trong cổ họng của cô, cọ cọ răng nanh của mình vào da cô trong khi anh chậm rãi và mạnh mẽ cười lên cô.

Tim Zarek nện thành thịch trong khi anh thưởng thức cảm giác ấm nóng và ẩm ướt của cô. Anh để cơ thể mềm mại của cô xoa dịu anh.

Những cái chạm của cô mang đến cả thiên đường. Âm thanh của tên anh trên môi cô mang lại cả thiên đường.

Chưa một lần nào anh dám mơ tưởng chiếm lấy một người phụ nữ có thể mang lại những cảm giác mà cô đang mang lại cho anh.

Cô ôm lấy mặt anh trong tay mình.

“Em đang làm gì vậy?” Anh thì thầm.

“Em muốn nhìn thấy anh.”

Anh đặt tay mình lên tay cô và xoay đầu lại để có thể hôn vào lòng bàn tay của cô.

Astrid tan chảy trước hành động dịu dàng đó của anh trong khi anh chuyển động chậm rãi và mạnh mẽ trong cô. Hàm râu quai nón của anh đâm vào tay cô, nhưng bờ môi anh lại thật mềm mại và dịu dàng.

Anh như một con báo đã được thuần hóa. Con vật vẫn mang theo sự hoang dã trong tim mình nhưng nó cũng sẽ chạy đến và cọ cọ mũi vào tay bạn nếu bạn chăm sóc nó và không cư xử quá vô vớ.

Anh nghiêng người về phía cô và vùi môi mình vào cổ cô. Cô rùng mình khi hai tay cô lướt dọc xuống tấm lưng khỏe khoắn của anh, xuống thắt lưng của anh.

Cô yêu cái cảm giác anh ở đó đến nhường nào. Cái cảm hông anh thúc vào hông cô.

Cô dịch chuyển tay mình đến phía trước anh và trượt chúng vào giữa cơ thể họ. Mái tóc anh cọ vào da cô trong khi cô bao bọc chiều dài ẩm ướt của anh bằng để cô có thể cảm nhận anh trượt vào trong và ra khỏi cô.

Zarek nín thở khi cô chạm vào anh trong khi anh đang cười lên cô. Ôi, sự ngọt ngào của bàn tay cô trên anh...

Anh hôn cô khi cô khám phá nơi mà họ giao nhau, và khi cô nhẹ nhàng siết lấy vật đàn ông của anh anh gầm gừ vì anh gần chạm đến mốc cực khoái một cách nguy hiểm.

“Bình tĩnh nào, công chúa.” Anh thì thầm, kéo tay cô ra khỏi anh. “Anh vẫn chưa muốn đạt đến đỉnh. Anh muốn cảm nhận em thêm một chút nữa.”

Astrid mỉm cười với chất giọng khàn khàn của anh. Anh giữ tay cô trên đầu mình và cuối đầu xuống cắn nhẹ ngực

cô.

Cô yêu người đàn ông này đến nhường nào.

Với những lỗi lầm và tính khí cáu bẳn và tất cả mọi thứ.

“Em là của anh, cưng à.” Cô thì thầm. “Anh cứ thông thả.”

Và anh nghe theo cô. Anh hôn từng cm những phần của cô mà anh có thể với đến trong khi anh vẫn ở bên trong cô.

Ảnh hưởng của từng cái vuốt ve dịu dàng tăng dần bởi vì cô biết đây là những cử chỉ hiếm hoi. Đây không phải là một người đàn ông có thể ôm ấp bất kỳ ai. Anh không tự nguyện đến với bất kỳ phụ nữ nào mỉm cười với anh.

Mỗi cô mới có thể chế ngự anh.

Anh sẽ không bao giờ thuộc về ai theo cái cách mà anh thuộc về cô.

Astrid một lần nữa lên đến đỉnh và gọi lớn tên anh.

Anh thúc vào nhanh hơn và cùng cô lên đỉnh sung sướng, đầu anh quay mòng mòng.

Anh nằm trên cô thở hổn hển và mệt lã, lắng nghe nhịp tim cô nện thình thịch bên lồng ngực của anh.

Không có nơi nào anh muốn ở hơn là cùng cô, để mùi hương của làn da ngọt ngào, đầm mồ hôi của cô ru ngủ và xoa dịu anh.

Anh chưa bao giờ quá ảm áp. Quá thỏa mãn.

Quá hạnh phúc như vậy.

Tất cả những gì anh muốn là nằm đây trần trụi cùng cô và lãng quên phần còn lại của thế giới.

Thật không may, đó là thứ duy nhất mà anh không thể thực hiện.

Nhẹ nhàng hôn cô, anh lùi lại. “Chúng ta nên mặc đồ vào. Anh không biết liệu Thanatos có đến đây hay không, nhưng anh đặt cược là hắn sẽ đến.”

Cô gật đầu.

Zarek ngập ngừng khi anh nhìn thấy máu trên chân cô gần nơi anh đã đâm lủng màng trinh của cô.

Nghiến răng, anh quay đi, xấu hổ trước sự thật rằng rốt cuộc thì anh đã chiếm lấy cô trên sàn nhà như một con thú. Cô không xứng đáng bị thế.

Anh đã làm gì vậy nè?

Anh đã hủy hoại cô.

Cô ngồi dậy và chạm vào vai anh. Cảm giác đó xé toạc anh. Thứ cảm xúc quen thuộc.

Đó là cảm giác thăng hoa.

Vậy tại sao nó lại khiến bụng anh nhức nhối?

“Zarek ? Có chuyện gì không ổn sao anh?”

“Không.” Anh nói dối, không đủ khả năng để nói cô nghe điều anh đang nghĩ. Cô đáng ra không nên ăn nằm với một thứ như anh. Anh quá thấp kém so với cô đến nỗi anh không xứng đáng với lòng tốt của cô.

Anh không xứng đáng với bất kỳ điều gì cả.

Và dù vậy cô đã cúi xuống và chạm vào anh. Với anh nó chẳng hợp lý chút nào.

Cô tựa má vào lưng anh và vòng tay quanh eo của anh. Anh gần như không thể thở khi cô lướt bàn tay mình lên ngực anh như một cử chỉ xoa dịu.

“Em không thấy hối tiếc đâu, Zarek. Em hy vọng anh cũng cảm thấy như vậy.”

Anh tựa vào cô và cố không để cho trái tim nhức nhối của mình che phủ những gì mà họ đã chia sẻ.

“Làm sao anh có thể hối hận về đêm tuyệt vời nhất trong đời mình chứ?” Anh cười cay đắng khi anh nhớ đến mọi thứ đã diễn ra kể từ lúc Jess lay anh dậy. “À, ngoại trừ việc Kẻ hủy diệt đang truy lùng chúng ta và việc một nữ thần muốn anh chết và_”

“Em hiểu toàn bộ viễn cảnh rồi.” Cô vừa nói vừa cười. Cô rúc vào cổ anh, gây nên cho anh một cơn rùng mình. “Chuyện này có vẻ vô vọng quá, phải không anh?”

Anh suy nghĩ về nó. “ ‘ Vô vọng’ hàm ý rằng nơi đó đã từng có hy vọng. Và đó là một từ khác nữa mà anh không hiểu nổi. Hy vọng chỉ hiện hữu với những người có quyền lựa chọn.”

“Và anh không có sao?”

Anh chơi đùa với một lọn tóc vàng của cô. “Astrid, anh là một tên nô lệ. Anh không bao giờ biết đến hy vọng. Anh chỉ làm thứ anh được bảo mà thôi.”

“Phải anh chưa bao giờ có hy vọng.”

Điều đó không hoàn toàn chính xác. Khi là con người, anh chưa bao giờ dám mở miệng biện hộ cho bất kỳ điều gì. Anh đã bị đánh đập, hạ nhục triền miên mà vẫn không dám phản ứng lại.

Chỉ khi là một Thợ săn đêm anh đã học cách chiến đấu.

“Anh có nghĩ Sasha sẽ ổn chứ?”

Cô đột ngột đổi chủ đề khiến anh bất ngờ. “Anh cho là ổn. Jess là bậc thầy về động vật. Thậm chí là với một người Katagaria.”

Cô cười tủm tỉm trước câu nói đó. “Sao vậy ,Zarek, em tin là sau cùng thì anh cũng đã học cách an ủi người khác. Em nữa mong đợi anh nói anh đang hy vọng cậu ấy đang nằm chết trong một cái rãnh nào đó.”

Anh cúi nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn của cô trên người anh, đặt ngay trên tim anh. Đó là sự thật. Cô đã chế ngự được anh.

Biến đổi anh.

Và điều đó còn khiến anh sợ hơn việc con quái vật kia đang ở bên ngoài sân lũng họ.

Thanatos thì anh có thể giải quyết được, nhưng những cảm xúc này...

Anh trở nên vô dụng trước cô.

“À, vâng, nếu may mắn thì cậu ấy còn không cần đến sự giúp đỡ.”

Cô bật cười trước câu nói đó, rồi hôn nhẹ vào lưng anh. Cô thả anh ra và mặc quần áo vào.

Zarek dõi theo cô, tìm anh nện thành thịch. Điều gì ở cô khiến anh muốn trở thành một thứ gì đó tốt đẹp hơn con người hiện tại trong anh?

Vì cô, anh thậm chí muốn trở nên lịch sự. Tốt bụng.

Nhân đạo.

Những đức tính mà anh chưa bao giờ có.

Buộc bản thân mình đứng lên, anh quăng bộ quần áo cũ của mình vào trong thùng rác và lấy một bộ đồ mới ra khỏi tủ. Ít nhất thì anh cũng không còn một cái lỗ đằng sau chiếc áo khoác của mình nữa. Anh dành vài phút để cài nút chiếc áo khoác Eskimo cũ mà anh mặc vào cho cô.

“Cái này là gì vậy anh?” Cô hỏi khi anh choàng nó qua vai cô.

“Nó sẽ giữ ấm cho em tốt hơn cái áo khoác của em.”

Cô cho tay vào hai ống tay áo quá dài trong khi anh lấy thêm găng tay, mũ và khăn choàng cho bọn họ.

“Chúng ta đang đi đâu vậy? Không phải bình mình sắp lên rồi sao?”

“Phải và em sẽ thấy thôi. Một phần nào đó.”

Khi anh đã giúp cô trang bị đồ đầy đủ và mang vào đôi bốt giữ ấm của mình, anh dịch chuyển cái lò sưởi sang một bên để có thể với tới cánh cửa sập bên dưới nó.

Anh giúp Astrid đi xuống cái lỗ đó, rồi trèo xuống tsau cô và đóng cánh cửa sập lại. Sử dụng khả năng dịch chuyển đồ đạc của mình anh dời lò sưởi trở về vị trí của nó.

“Chúng ta đang ở đâu vậy anh?”

“Dưới những đường hầm.”

Anh bật cây đèn pin của mình lên. Ở dưới đây còn tối tăm hơn cả một hầm mộ và lạnh lẽo hơn địa ngục. Nhưng họ sẽ được an toàn. Ít nhất là trong một lúc nữa.

Nếu Thanatos có trở lại đây vào ban ngày, thì hẳn ta cũng không thể biết về nơi này. Không ai biết cả.

“Đường hầm này là cái gì vậy anh?”

“Nói ngắn gọn là trong lúc buồn chán. Sau khi anh đã điêu khắc đầy trong căn nhà gỗ của mình, anh bắt đầu đào xuống đây. Anh nhận thấy nơi này sẽ cho anh nhiều không gian để di chuyển hơn trong suốt khoảng thời gian mùa hè, và vào mùa hè ở dưới đây nhiệt độ không quá nóng hay quá lạnh vào mùa đông. Không kể đến việc anh luôn hoang tưởng một ngày nào đó Acheron sẽ giết anh. Anh muốn có một đường thoát hiểm mà anh ta không biết đến.”

“Nhưng mặt đất thì đóng băng. Làm sao mà anh có thể xoay sở được?”

“Anh khỏe mạnh hơn một con người và anh có chín trăm năm để thực hiện đường hầm này. Bị mắc kẹt và buồn chán thường khiến con người làm những việc điên rồ.”

“Như cố đào một đường hầm đến Trung Quốc sao?”

“Chính xác là vậy.”

“Anh dẫn cô xuống một hành lang hẹp thông đến một căn phòng nhỏ nơi anh cất giấu vũ khí của mình.”

“Chúng ta sẽ ở đây cả ngày hôm nay sao anh?”

“Vì anh không có ước nguyện bốc cháy dưới mặt trời, anh nghĩ đó là điều an toàn nhất, em không nghĩ vậy sao?”

Cô gật đầu.

Khi anh đã vờ vét đủ số hỏa lực mà anh có thể mang theo, anh dẫn cô đến cuối đường hầm dài nhất. Cánh cửa sập bên trên họ mở ra dẫn đến khu rừng rậm rạp bao quanh căn nhà gỗ của anh. Đây sẽ là nơi an toàn để rời đi sau khi trời tối.

“Sao em không vào trong và ngủ một chút đi?” Anh nói.

Không cần suy nghĩ, anh cởi chiếc áo khoác Eskimo bằng da bò của mình ra và xếp nó thành một cái nệm nhỏ dành cho cô.

Astrid định phản đối, rồi lại thôi. Những hành động ân cần là một thứ lạ lẫm với Zarek. Cô sẽ không than phiền về những việc tốt của anh.

Thay vào đó, cô nằm lên chiếc áo khoác của anh.

Nhưng anh không có ý định nằm xuống cùng cô. Anh đi vòng quanh khoảng không gian hạn hẹp và có vẻ như chờ đợi cô chìm vào giấc ngủ.

Tò mò trước những dự định của anh, cô nhắm mắt lại và giả vờ ngủ thiếp đi.

Zarek đợi một vài phút rồi anh móc ra chiếc điện thoại mà Spawn đã đưa cho anh. Anh trèo lên bậc thang và mở cánh cửa sập thông với khu rừng để anh có thể bắt được sóng điện thoại.

Anh đảm bảo không để ánh sáng lúc rạng đông lọt vào.

Zarek không rõ chiếc điện thoại này có hoạt động hay không nhưng anh vẫn phải thử.

Anh bấm số của Ash và nhấn nút gọi.

“Thôi nào, Acheron.” Anh lầm bầm. “Trả lời cú điện thoại chết tiệt này đi.”

Astrid nằm im lặng, biết rằng tại nơi Ash đang ở chiếc điện thoại sẽ không bao giờ đổ chuông. Artemis sẽ không cho phép việc đó xảy ra.

Nhưng rồi, Artemis cũng không thể kiểm soát mọi thứ.

Sự dụng sức mạnh ít ỏi của mình, Astrid ‘giúp’ việc truyền tín hiệu.

oOo

Ash giật mình tỉnh dậy ngay khi chiếc điện thoại reo lên. Theo thói quen, anh lăn người trên giường để với lấy cái ba lô của mình, chỉ để nhớ ra nơi anh đang ở và nhớ ra anh không được phép trả lời điện thoại trong khi đang ở trong điện thờ của Artemis.

Nghĩ đến chuyện đó thì, điện thoại của anh đáng ra không thể đổ chuông. Làm như thể có một cột phát sóng điện thoại trên đỉnh Olympus để truyền tín hiệu vậy.

Điều đó có nghĩa việc này là do Astrid làm...

Nhưng nếu Artemis bắt gặp anh nói chuyện với nàng tiên đó, Artemis sẽ nổi nóng với anh và rút lại thỏa thuận giữa họ. Không phải là anh để tâm thứ cô ta sẽ làm với anh, nhưng anh không muốn đẩy cơn giận của Artemis lên đầu Astrid.

Nghiến răng, anh lấy chiếc điện thoại của mình ra và để hộp thư thoại trả lời cuộc gọi trong khi anh lặng lẽ nghe lời nhắn.

Điều anh nghe thấy khiến tầm nhìn quanh anh mờ đi.

Cuộc gọi không đến từ Astrid. Nó đến từ Zarek.

“Chết tiệt Acheron, anh đang ở đâu vậy?” Zarek gầm gừ, rồi một vài giây im lặng theo sau. “Tôi... tôi cần anh giúp.”

Bụng Ash thắt chặt lại khi anh nghe bốn từ mà anh không bao giờ mong đợi Zarek sẽ thốt ra.

Chuyện này hẳn phải rất tệ với người cự nộ lệ đến mức anh ta phải thừa nhận cần thứ gì đó từ bất kỳ ai.

Đặc biệt là từ anh.

“Nghe này Acheron, tôi biết mình là một kẻ bỏ đi và tôi không quan tâm. Tôi không chắc anh biết bao nhiêu về tình trạng của tôi, nhưng có một người nữa ở cùng tôi. Tên cô ấy là Astrid và cô ấy nói cô là một tiên nữ của công lý. Cái thứ này, Thanatos, đang truy lùng tôi và hẳn ta đã giết chết một Thợ săn đêm vào tối nay. Tôi biết nếu hắn ta đặt tay lên Astrid hắn sẽ giết cô ấy luôn. Anh phải bảo vệ cô ấy giùm tôi, Acheron... làm ơn đi. Tôi cần anh đến đón cô ấy và giữ cô ấy an toàn trong khi tôi chiến đấu với Thanatos. Nếu anh không làm vậy vì tôi, thì hãy làm vì cô ấy. Cô ấy không đáng bị chết chỉ vì cô ấy cố giúp tôi.”

Ash ngồi dậy trên giường. Anh cầm chiếc điện thoại chặt đến nỗi nó móp méo trong bàn tay anh.

Anh muốn trả lời cuộc điện thoại. Nhưng anh không dám. Giận dữ và đau đớn nhấn chìm anh.

Làm thế nào mà Artemis dám phản bội anh một lần nữa.

Mẹ kiếp cô ta vì chuyện này.

Anh đáng ra nên biết cô ta sẽ không nhốt Thanatos lại như đã hứa. Mất thêm một mạng người nữa thì có là gì với cô ta?

Không có gì. Không có gì quan trọng với cô ta ngoại trừ thứ cô ta muốn.

Nhưng anh có quan tâm. Anh quan tâm theo cách mà Artemis sẽ không bao giờ hiểu được.

“Tôi đang ở căn nhà gỗ của mình với điện thoại của Spawn. Gọi cho tôi. Chúng ta cần mang cô ấy ra khỏi đây sớm nhất.”

Chiếc điện thoại ngắt kết nối.

Ash quăng mấy tấm chăn của mình ra và mặc quần áo vào. Thịnh nộ, anh nhét chiếc điện thoại di động của mình vào lại trong ba lô và mở cánh cửa phòng ngủ ra với một tiếng rầm lớn.

Artemis ngồi trên ngai vàng của cô ta với người anh sinh đôi của mình, Apollo, đang đứng trước mặt cô ta.

Cả hai người họ đều nhảy căng lên khi anh bước vào phòng.

Thảo nào Artemis bảo anh cần nghỉ ngơi.

Cô ta biết tốt hơn không nên để anh và Apollo ở chung một căn phòng. Hai người họ thậm chí còn ‘hòa thuận’ với nhau hơn cả giữa Artemis và Simi.

Apollo buộc tội anh.

Ash vung tay và đập vào lưng nam thần đó. “Tránh xa khỏi tao ra, Cậu bé mặt trời. Hôm nay tao không có tâm trạng để chịu đựng mày.”

Ash tiến về phía cánh cửa chỉ để nhận thấy Artemis một lần nữa chắn đường anh. “Anh đang làm cái gì đó?”

“Tôi rời khỏi đây.”

“Anh không thể.”

“Tránh đường cho tôi, Artemis. Trong cái tâm trạng này, tôi sẽ làm đau cô nếu cô cứ tiếp tục đứng ở đây.”

“Anh hứa anh sẽ ở đây trong hai tuần. Nếu anh rời khỏi Olympus, anh sẽ chết. Anh không thể phá bỏ lời thề của mình, anh biết điều đó mà.”

Ash nhắm mắt lại và nguyên rửa vấn đề nhỏ nhỏ mà anh đã quên trong cơn giận dữ của mình. Không như những vị thần Olympus, anh bị ràng buộc bởi lời thề của mình. Một khi anh thốt ra lời thề, anh sẽ bị dính chặt với nó dù cho anh có tìm cách phá vỡ nó thế nào đi chăng nữa.

“Hắn ta làm gì ở đây?” Apollo gầm gừ. “Em nói với anh hắn ta không còn đến đây nữa mà.”

“Im đi, Apollo.” Anh và Artemis đồng thanh nói.

Ash liếc về phía Artemis khi cô ta bước lùi lại một bước. “Sao cô lại nói dối với tôi về Thanatos ? Cô nói tôi hắn ta đã bị nhốt lại rồi mà.”

“Em không nói dối.”

“Không à? Vậy tại sao hắn ta lại thoát khỏi Alaska vào đêm qua, giết chết một Thọ sản đêm của tôi, sau khi cô bảo tôi cô đã nhốt hắn lại một lần nữa?”

“Hắn ta đã giết Zarek ?”

Anh cong môi. “Dẹp bỏ cái vẻ mặt đầy hy vọng ra khỏi bản mặt của cô đi. Zarek vẫn còn sống, nhưng một người khác đã bị giết.”

Mặt cô ta xụ xuống. “Là ai?”

“Làm sao mà tôi biết? Tôi bị kẹt ở đây với cô mà.”

Cô ta cứng người trước cách nói của anh. “Em đã lệnh những Nhà tiên tri nhốt hắn lại sau khi Dion thả hắn ra. Em cho rằng họ đã làm vậy.”

“Vậy lần này ai đã thả hắn chứ?”

Cả hai người họ cùng quay nhìn Apollo.

“Tôi không làm việc đó.” Apollo quát. “Anh còn không biết em nhốt cái sinh vật đó ở đâu nữa mà.”

“Mày tốt hơn là không làm chuyện đó.” Ash gầm gừ.

Apollo quăng cho anh một nụ cười cạnh khóe. “Người không dọa được ta đâu, con người. Ta đã giết người một lần, ta có thể giết người lần nữa.”

Ash chậm rãi, lạnh lùng mỉm cười. Đó là quá khứ, giờ là hiện tại, và họ đang chơi trên một mặt trận khác với những luật lệ mới được đặt ra mà anh sẽ từ bỏ mọi thứ để cho vị nam thần kia thấy. “Vậy làm ơn, thử đi.”

Artemis bước vào giữa họ. “Apollo, rời khỏi đây.”

“Còn hấn ta thì sao?”

“Anh ấy không phải là chuyện của anh.”

Apollo nhìn có vẻ như thể hai người bọn họ khiến hấn ta kinh tởm. “Anh không thể tin em cho phép một thứ như hấn ta bước vào điện thờ của mình.”

Mặt cô ta đỏ bừng, Artemis nhìn đi chỗ khác, quá nhục nhã để có thể nói bất cứ điều gì với anh trai cô ta.

Đó là thứ Ash mong đợi từ cô ta.

Xấu hổ về anh và mối quan hệ của họ, Artemis luôn tìm cách giữ anh tránh xa nhưng vị thần Olympus khác bằng mọi nỗ lực. Từ nhiều thế kỷ đến hiện tại, những vị thần khác biết anh đến gặp cô ta. Những lời đồn thổi nổi lên về những điều họ làm cùng nhau và anh ở cùng cô ta trong bao lâu, nhưng Artemis chưa bao giờ xác nhận mối quan hệ giữa họ. Chưa bao giờ hạ mình chạm vào anh bất kỳ lúc nào có sự hiện diện của những người khác quanh họ.

Lạ lùng là thậm chí sau mười một ngàn năm điều đó vẫn khiến anh khó chịu rằng anh như một thứ bí mật nhỏ bé bẩn thỉu của cô ta. Rằng sau tất cả mọi thứ mà họ đã cùng chia sẻ và làm, cô ta vẫn khó có thể nhìn thẳng vào anh bất kỳ lúc nào nói người khác ở quanh.

Và dù vậy cô ta dính chặt lấy anh và không để anh đi.

Mối quan hệ của họ thật bệnh hoạn và anh biết rõ điều đó.

Không may thay, anh chẳng có lựa chọn nào trong vấn đề này.

Nhưng nếu có lúc nào anh có thể tự do thoát khỏi cô ta, anh sẽ chạy nhanh hết sức mình. Cô ta cũng biết rõ điều đó như anh vậy.

Đó là lý do tại sao cô ta lại giữ anh quá chặt như vậy.

Apollo nhìn anh với một cái nhăn mặt. “Tsoulus.”

Ash cứng người trước lời sỉ nhục bằng tiếng Hy Lạp cổ. Đây không phải là lần đầu tiên anh bị gọi bằng cái tên đó. Khi còn là một con người, anh đáp trả lại cái tên đó một cách bướng bỉnh, với một niềm vui thú bệnh hoạn.

Điều duy nhất thật sự gây tổn thương đó là cái nhận thức rằng mười một ngàn năm sau, nó vẫn có tác động với anh như nó đã từng có lúc đó.

Chỉ là giờ đây anh không còn thích thú gì với cái danh hiệu đó cả.

Bây giờ nó như cứa sâu vào tâm hồn anh.

Artemis túm lấy tai anh trai mình và kéo hấn ta đến cửa. “Ra khỏi đây.” Cô ta quát khi cô ta đẩy hấn ta ra khỏi cửa và đóng sầm cửa lại.

Cô quay lại đối mặt với Acheron.

Ash vẫn không nhúc nhích. Lời sỉ nhục đó vẫn còn cháy âm ỉ trong anh.

“Anh ấy là một thằng ngu.”

Ash không bận tâm tranh cãi với cô ta. Anh hoàn toàn đồng ý.

“Simi, hiện thân trong hình dáng con người.”

Simi thoát ra khỏi tay áo của anh và hiện hình bên cạnh anh. “Vâng thưa akri?”

“Bảo vệ Zarek và Astrid.”

“Không!” Artemis quát. “Anh không thể thả nó ra, nó có thể nói với Zarek tất cả mọi thứ đã xảy ra.”

“VẬY HÃY ĐỂ CON BÉ NÓI. ĐÃ ĐẾN LÚC ANH TA CẦN PHẢI HIỂU.”

“Hiểu cái gì cơ chứ? Anh muốn hẳn ta biết được sự thật về anh sao?”

Ash cảm nhận một làn sóng lướt qua người anh và anh biết mặt anh chuyển từ màu bạc sang đỏ. Artemis bước lùi lại, như một bằng chứng về việc đó.

“Đó là sự thật về cô mà tôi đã giấu anh ta.” Ash nghiêng răng nói.

“Phải vậy không, Acheron ? Đó là thực sự về em hay anh xóa trí nhớ của hẳn ta vào đêm đó vì anh lo sợ điều hẳn ta sẽ nghĩ về anh?”

Làn sóng đó như mạnh hơn.

Ash giơ tay lên ra hiệu cho Artemis im lặng trước khi quá trễ và sức mạnh của anh khổng lồ chế bản thân anh. Đã một khoảng thời gian dài kể từ lần cuối anh hút máu và anh quá bấp bênh để có thể kiểm soát bản thân mình.

Nếu họ tiếp tục tranh cãi, sẽ không thể lường trước được anh có thể làm gì.

Anh nhìn về Simi đang đứng chờ đợi bên cạnh mình. “Simi, không nói chuyện với Zarek nhưng hãy đảm bảo Thanatos không giết một trong hai người họ.”

“Lệnh nó không được giết Thanatos nữa.”

Ash định tranh cãi, nhưng rồi thôi. Họ không có thời gian, mà anh cũng không có đủ kiên nhẫn để kiểm chế bản thân. Nếu Thanatos giết Zarek và Astrid, cuộc đời sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều cho tất cả mọi người.

“Simi, đừng giết Thanatos. Giờ thì đi đi.”

“Được rồi, akri, con sẽ bảo vệ họ.” Simi biến mất.

Artemis nheo đôi mắt xanh lá nhìn anh. “Em không thể tin nổi anh cử nó đi một mình. Nó còn tồi tệ hơn cả Zarek và Thanatos cộng lại.”

“Artie, tôi không có lựa chọn nào cả. Cô có từng nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu Astrid chết không? Cô nghĩ các chị gái của cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

“Con bé sẽ không chết nếu không có sự định đoạt của bọn họ.”

“Đó không phải là sự thật và cô biết điều đó. Có những thứ mà ngay cả thần Số mệnh cũng không thể kiểm soát được. Và tôi đoán chắc với cô nếu con chó điên của cô hủy hoại đứa em gái yêu dấu của họ, họ sẽ đòi cái đầu của cô vì chuyện đó.”

Ash không cần phải nói nhiều hơn nữa. Nếu Artemis mất đầu của mình thì cả thế giới đều biết nó sẽ biến thành một nơi thật sự rất đáng sợ.

“Em sẽ đi nói chuyện với những Nhà tiên tri.”

“Phải, cô nên làm chuyện đó, Artie à và trong khi cô làm vậy, cô tốt hơn nên nghĩ cách tự mình săn lùng Thanatos và mang hẳn ta về nhà.”

Cô ta cong môi. “Em là một nữ thần, không phải một tên hầu. Em không tự mình tìm kiếm bất kỳ ai.”

Ash di chuyển đến đứng gần cô ta đến nỗi gần như chỉ cách còn mỗi một gang tay chia cách họ. Không khí xung quanh họ sôi sục với hai luồng năng lực mạnh của họ đang chống đối lại nhau, với sự dữ dội từ những cảm xúc nguyên thủy của họ. “Sớm muộn gì, chúng ta đều phải làm những thứ thấp kém hơn bản thân mình. Nhớ lấy điều đó, Artemis.”

Ash rời khỏi cô ta và quay lưng lại.

“Chỉ vì anh đã rao bán bản thân mình quá rẻ mạt, Acheron, điều đó không có nghĩa là em cũng phải làm như vậy.”

Anh đông cứng, lưng anh cứng đờ trước câu nói của cô ta trong khi câu nói của cô ta xé toạc anh. Đó là những lời độc ác và cay nghiệt. Lời nguyên rửa cô ta chực chờ trên đầu lưỡi anh.

Anh không làm vậy và cô ta may mắn chết tiệt vì sự khả năng kiểm soát của anh.

Anh chưa bao giờ quá ảm áp. Quá thỏa mãn.

Quá hạnh phúc như vậy.

Tất cả những gì anh muốn là nằm đây trần trụi cùng cô và lãng quên phần còn lại của thế giới.

Thật không may, đó là thứ duy nhất mà anh không thể thực hiện.

Nhẹ nhàng hôn cô, anh lùi lại. “Chúng ta nên mặc đồ vào. Anh không biết liệu Thanatos có đến đây hay không, nhưng anh đặt cược là hắn sẽ đến.”

Cô gật đầu.

Zarek ngập ngừng khi anh nhìn thấy máu trên chân cô gần nơi anh đã đâm lủng màng trinh của cô.

Nghiến răng, anh quay đi, xấu hổ trước sự thật rằng rốt cuộc thì anh đã chiếm lấy cô trên sàn nhà như một con thú. Cô không xứng đáng bị thế.

Anh đã làm gì vậy nè?

Anh đã hủy hoại cô.

Cô ngồi dậy và chạm vào vai anh. Cảm giác đó xé toạc anh. Thứ cảm xúc quen thuộc.

Đó là cảm giác thăng hoa.

Vậy tại sao nó lại khiến bụng anh nhức nhối?

“Zarek ? Có chuyện gì không ổn sao anh?”

“Không.” Anh nói dối, không đủ khả năng để nói cô nghe điều anh đang nghĩ. Cô đáng ra không nên ăn nằm với một thứ như anh. Anh quá thấp kém so với cô đến nỗi anh không xứng đáng với lòng tốt của cô.

Anh không xứng đáng với bất kỳ điều gì cả.

Và dù vậy cô đã cúi xuống và chạm vào anh. Với anh nó chẳng hợp lý chút nào.

Cô tựa má vào lưng anh và vòng tay quanh eo của anh. Anh gần như không thể thở khi cô lướt bàn tay mình lên ngực anh như một cử chỉ xoa dịu.

“Em không thấy hối tiếc đâu, Zarek. Em hy vọng anh cũng cảm thấy như vậy.”

Anh tựa vào cô và cố không để cho trái tim nhức nhối của mình che phủ những gì mà họ đã chia sẻ.

“Làm sao anh có thể hối hận về đêm tuyệt vời nhất trong đời mình chứ?” Anh cười cay đắng khi anh nhớ đến mọi thứ đã diễn ra kể từ lúc Jess lay anh dậy. “À, ngoại trừ việc Kẻ hủy diệt đang truy lùng chúng ta và việc một nữ thần muốn anh chết và_”

“Em hiểu toàn bộ viễn cảnh rồi.” Cô vừa nói vừa cười. Cô rúc vào cổ anh, gây nên cho anh một cơn rung mình. “Chuyện này có vẻ vô vọng quá, phải không anh?”

Anh suy nghĩ về nó. “ ‘ Vô vọng’ hàm ý rằng nơi đó đã từng có hy vọng. Và đó là một từ khác nữa mà anh không hiểu nổi. Hy vọng chỉ hiện hữu với những người có quyền lựa chọn.”

“Và anh không có sao?”

Anh chơi đùa với một lọn tóc vàng của cô. “Astrid, anh là một tên nô lệ. Anh không bao giờ biết đến hy vọng. Anh chỉ làm thứ anh được bảo mà thôi.”

“Phải anh chưa bao giờ có hy vọng.”

Điều đó không hoàn toàn chính xác. Khi là con người, anh chưa bao giờ dám mở miệng biện hộ cho bất kỳ điều gì. Anh đã bị đánh đập, hạ nhục triền miên mà vẫn không dám phản ứng lại.

Chỉ khi là một Thợ săn đêm anh đã học cách chiến đấu.

“Anh có nghĩ Sasha sẽ ổn chứ?”

Cô đột ngột đổi chủ đề khiến anh bất ngờ. “Anh cho là ổn. Jess là bậc thầy về động vật. Thậm chí là với một người Katagaria.”

Cô cười tủm tỉm trước câu nói đó. “Sao vậy ,Zarek, em tin là sau cùng thì anh cũng đã học cách an ủi người khác. Em nữa mong đợi anh nói anh đang hy vọng cậu ấy đang nằm chết trong một cái rãnh nào đó.”

Anh cúi nhìn xuống bàn tay nhỏ nhắn của cô trên người anh, đặt ngay trên tim anh. Đó là sự thật. Cô đã chế ngự được anh.

Biến đổi anh.

Và điều đó còn khiến anh sợ hơn việc con quái vật kia đang ở bên ngoài sẵn lòng họ.

Thanatos thì anh có thể giải quyết được, nhưng những cảm xúc này...

Anh trở nên vô dụng trước cô.

“À, vâng, nếu may mắn thì cậu ấy còn không cần đến sự giúp đỡ.”

Cô bật cười trước câu nói đó, rồi hôn nhẹ vào lưng anh. Cô thả anh ra và mặc quần áo vào.

Zarek dõi theo cô, tìm anh nên thành thịch. Điều gì ở cô khiến anh muốn trở thành một thứ gì đó tốt đẹp hơn con người hiện tại trong anh?

Vì cô, anh thậm chí muốn trở nên lịch sự. Tốt bụng.

Nhân đạo.

Những đức tính mà anh chưa bao giờ có.

Buộc bản thân mình đứng lên, anh quăng bộ quần áo cũ của mình vào trong thùng rác và lấy một bộ đồ mới ra khỏi tủ. Ít nhất thì anh cũng không còn một cái lỗ đằng sau chiếc áo khoác của mình nữa. Anh dành vài phút để cài nút chiếc áo khoác Eskimo cũ mà anh mặc vào cho cô.

“Cái này là gì vậy anh?” Cô hỏi khi anh choàng nó qua vai cô.

“Nó sẽ giữ ấm cho em tốt hơn cái áo khoác của em.”

Cô cho tay vào hai ống tay áo quá dài trong khi anh lấy thêm găng tay, mũ và khăn choàng cho bọn họ.

“Chúng ta đang đi đâu vậy? Không phải bình mình sắp lên rồi sao?”

“Phải và em sẽ thấy thôi. Một phần nào đó.”

Khi anh đã giúp cô trang bị đồ đầy đủ và mang vào đôi bốt giữ ấm của mình, anh dịch chuyển cái lò sưởi sang một bên để có thể với tới cánh cửa sắp bên dưới nó.

Anh giúp Astrid đi xuống cái lỗ đó, rồi trèo xuống tsau cô và đóng cánh cửa sập lại. Sử dụng khả năng dịch chuyển đồ đạc của mình anh dời lò sưởi trở về vị trí của nó.

“Chúng ta đang ở đâu vậy anh?”

“Dưới những đường hầm.”

Anh bật cây đèn pin của mình lên. Ở dưới đây còn tối tăm hơn cả một hầm mộ và lạnh lẽo hơn địa ngục. Nhưng họ sẽ được an toàn. Ít nhất là trong một lúc nữa.

Nếu Thanatos có trở lại đây vào ban ngày, thì hẳn ta cũng không thể biết về nơi này. Không ai biết cả.

“Đường hầm này là cái gì vậy anh?”

“Nói ngắn gọn là trong lúc buồn chán. Sau khi anh đã điêu khắc đầy trong căn nhà gỗ của mình, anh bắt đầu đào xuống đây. Anh nhận thấy nơi này sẽ cho anh nhiều không gian để di chuyển hơn trong suốt khoảng thời gian mùa hè, và vào mùa hè ở dưới đây nhiệt độ không quá nóng hay quá lạnh vào mùa đông. Không

kể đến việc anh luôn hoang tưởng một ngày nào đó Acheron sẽ giết anh. Anh muốn có một đường thoát hiểm mà anh ta không biết đến.”

“Nhưng mặt đất thì đóng băng. Làm sao mà anh có thể xoay sở được?”

“Anh khỏe mạnh hơn một con người và anh có chín trăm năm để thực hiện đường hầm này. Bị mắc kẹt và buồn chán thường khiến con người làm những việc điên rồ.”

“Như cố đào một đường hầm đến Trung Quốc sao?”

“Chính xác là vậy.”

“Anh dẫn cô xuống một hành lang hẹp thông đến một căn phòng nhỏ nơi anh cất giấu vũ khí của mình.”

“Chúng ta sẽ ở đây cả ngày hôm nay sao anh?”

“Vì anh không có ước nguyện bốc cháy dưới mặt trời, anh nghĩ đó là điều an toàn nhất, em không nghĩ vậy sao?”

Cô gật đầu.

Khi anh đã vờ vét đủ số hỏa lực mà anh có thể mang theo, anh dẫn cô đến cuối đường hầm dài nhất. Cánh cửa sập bên trên họ mở ra dẫn đến khu rừng rậm rạp bao quanh căn nhà gỗ của anh. Đây sẽ là nơi an toàn để rời đi sau khi trời tối.

“Sao em không vào trong và ngủ một chút đi?” Anh nói.

Không cần suy nghĩ, anh cởi chiếc áo khoác Eskimo bằng da bò của mình ra và xếp nó thành một cái nệm nhỏ dành cho cô.

Astrid định phản đối, rồi lại thôi. Những hành động ân cần là một thứ lạ lẫm với Zarek. Cô sẽ không than phiền về những việc tốt của anh.

Thay vào đó, cô nằm lên chiếc áo khoác của anh.

Nhưng anh không có ý định nằm xuống cùng cô. Anh đi vòng quanh khoảng không gian hạn hẹp và có vẻ như chờ đợi cô chìm vào giấc ngủ.

Tò mò trước những dự định của anh, cô nhắm mắt lại và giả vờ ngủ thiếp đi.

Zarek đợi một vài phút rồi anh móc ra chiếc điện thoại mà Spawn đã đưa cho anh. Anh trèo lên bậc thang và mở cánh cửa sập thông với khu rừng để anh có thể bắt được sóng điện thoại.

Anh đảm bảo không để ánh sáng lúc rạng đông lọt vào.

Zarek không rõ chiếc điện thoại này có hoạt động hay không nhưng anh vẫn phải thử.

Anh bấm số của Ash và nhấn nút gọi.

“Thôi nào, Acheron.” Anh lầm bầm. “Trả lời cú điện thoại chết tiệt này đi.”

Astrid nằm im lặng, biết rằng tại nơi Ash đang ở chiếc điện thoại sẽ không bao giờ đổ chuông. Artemis sẽ không cho phép việc đó xảy ra.

Nhưng rồi, Artemis cũng không thể kiểm soát mọi thứ.

Sự dụng sức mạnh ít ỏi của mình, Astrid ‘giúp’ việc truyền tín hiệu.

oOo

Ash giật mình tỉnh dậy ngay khi chiếc điện thoại reo lên. Theo thói quen, anh lăn người trên giường để với lấy cái ba lô của mình, chỉ để nhớ ra nơi anh đang ở và nhớ ra anh không được phép trả lời điện thoại trong khi đang ở trong điện thờ của Artemis.

Nghĩ đến chuyện đó thì, điện thoại của anh đáng ra không thể đổ chuông. Làm như thể có một cột phát sóng điện thoại trên đỉnh Olympus để truyền tín hiệu vậy.

Điều đó có nghĩa việc này là do Astrid làm...

Nhưng nếu Artemis bắt gặp anh nói chuyện với nàng tiên đó, Artemis sẽ nổi nóng với anh và rút lại thỏa thuận giữa họ. Không phải là anh để tâm thứ cô ta sẽ làm với anh, nhưng anh không muốn đẩy cơn giận của Artemis lên đầu Astrid.

Nghiến răng, anh lấy chiếc điện thoại của mình ra và để hộp thư thoại trả lời cuộc gọi trong khi anh lẳng nghe lời nhắn.

Điều anh nghe thấy khiến tầm nhìn quanh anh mờ đi.

Cuộc gọi không đến từ Astrid. Nó đến từ Zarek.

“Chết tiệt Acheron, anh đang ở đâu vậy?” Zarek gầm gừ, rồi một vài giây im lặng theo sau. “Tôi... tôi cần anh giúp.”

Bụng Ash thắt chặt lại khi anh nghe bốn từ mà anh không bao giờ mong đợi Zarek sẽ thốt ra.

Chuyện này hẳn phải rất tệ với người cự nê lệ đến mức anh ta phải thừa nhận cần thứ gì đó từ bất kỳ ai.

Đặc biệt là từ anh.

“Nghe này Acheron, tôi biết mình là một kẻ bỏ đi và tôi không quan tâm. Tôi không chắc anh biết bao nhiêu về tình trạng của tôi, nhưng có một người nữa ở cùng tôi. Tên cô ấy là Astrid và cô ấy nói cô là một tiên nữ của công lý. Cái thứ này, Thanatos, đang truy lùng tôi và hẳn ta đã giết chết một Thợ săn đêm vào tối nay. Tôi biết nếu hắn ta đặt tay lên Astrid hắn sẽ giết cô ấy luôn. Anh phải bảo vệ cô ấy giùm tôi, Acheron... làm ơn đi. Tôi cần anh đến đón cô ấy và giữ cô ấy an toàn trong khi tôi chiến đấu với Thanatos. Nếu anh không làm vậy vì tôi, thì hãy làm vì cô ấy. Cô ấy không đáng bị chết chỉ vì cô ấy cố giúp tôi.”

Ash ngồi dậy trên giường. Anh cầm chiếc điện thoại chặt đến nỗi nó móp méo trong bàn tay anh.

Anh muốn trả lời cuộc điện thoại. Nhưng anh không dám. Giận dữ và đau đớn nhấn chìm anh.

Làm thế nào mà Artemis dám phản bội anh một lần nữa.

Mẹ kiếp cô ta vì chuyện này.

Anh đáng ra nên biết cô ta sẽ không nuốt Thanatos lại như đã hứa. Mất thêm một mạng người nữa thì có là gì với cô ta?

Không có gì. Không có gì quan trọng với cô ta ngoại trừ thứ cô ta muốn.

Nhưng anh có quan tâm. Anh quan tâm theo cách mà Artemis sẽ không bao giờ hiểu được.

“Tôi đang ở căn nhà gỗ của mình với điện thoại của Spawn. Gọi cho tôi. Chúng ta cần mang cô ấy ra khỏi đây sớm nhất.”

Chiếc điện thoại ngắt kết nối.

Ash quăng mấy tấm chăn của mình ra và mặc quần áo vào. Thình nộ, anh nhét chiếc điện thoại di động của mình vào lại trong ba lô và mở cánh cửa phòng ngủ ra với một tiếng rầm lớn.

Artemis ngồi trên ngai vàng của cô ta với người anh sinh đôi của mình, Apollo, đang đứng trước mặt cô ta.

Cả hai người họ đều nhảy căng lên khi anh bước vào phòng.

Thảo nào Artemis bảo anh cần nghỉ ngơi.

Cô ta biết tốt hơn không nên để anh và Apollo ở chung một căn phòng. Hai người họ thậm chí còn ‘hòa thuận’ với nhau hơn cả giữa Artemis và Simi.

Apollo buộc tội anh.

Ash vung tay và đập vào lưng nam thần đó. “Tránh xa khỏi tao ra, Cậu bé mặt trời. Hôm nay tao không có tâm trạng để chịu đựng mày.”

Ash tiến về phía cánh cửa chỉ để nhận thấy Artemis một lần nữa chặn đường anh. “Anh đang làm cái gì đó?”

“Tôi rời khỏi đây.”

“Anh không thể.”

“Tránh đường cho tôi, Artemis. Trong cái tâm trạng này, tôi sẽ làm đau cô nếu cô cứ tiếp tục đứng ở đây.”

“Anh hứa anh sẽ ở đây trong hai tuần. Nếu anh rời khỏi Olympus, anh sẽ chết. Anh không thể phá bỏ lời thề của mình, anh biết điều đó mà.”

Ash nhắm mắt lại và nguyên rửa vấn đề nhỏ nhỏ mà anh đã quên trong cơn giận dữ của mình. Không như những vị thần Olympus, anh bị ràng buộc bởi lời thề của mình. Một khi anh thốt ra lời thề, anh sẽ bị dính chặt với nó dù cho anh có tìm cách phá vỡ nó thế nào đi chăng nữa.

“Hắn ta làm gì ở đây?” Apollo gầm gừ. “Em nói với anh hắn ta không còn đến đây nữa mà.”

“Im đi, Apollo.” Anh và Artemis đồng thanh nói.

Ash liếc về phía Artemis khi cô ta bước lùi lại một bước. “Sao cô lại nói dối với tôi về Thanatos ? Cô nói tôi hắn ta đã bị nhốt lại rồi mà.”

“Em không nói dối.”

“Không à? Vậy tại sao hắn ta lại thoát khỏi Alaska vào đêm qua, giết chết một Thợ săn đêm của tôi, sau khi cô bảo tôi cô đã nhốt hắn lại một lần nữa?”

“Hắn ta đã giết Zarek ?”

Anh cong môi. “Đẹp bỏ cái vẻ mặt đầy hy vọng ra khỏi bản mặt của cô đi. Zarek vẫn còn sống, nhưng một người khác đã bị giết.”

Mặt cô ta xụ xuống. “Là ai?”

“Làm sao mà tôi biết? Tôi bị kẹt ở đây với cô mà.”

Cô ta cứng người trước cách nói của anh. “Em đã lệnh những Nhà tiên tri nhốt hắn lại sau khi Dion thả hắn ra. Em cho rằng họ đã làm vậy.”

“Vậy lần này ai đã thả hắn chứ?”

Cả hai người họ cùng quay nhìn Apollo.

“Tôi không làm việc đó.” Apollo quát. “Anh còn không biết em nhốt cái sinh vật đó ở đâu nữa mà.”

“Mày tốt hơn là không làm chuyện đó.” Ash gầm gừ.

Apollo quảng cho anh một nụ cười cạnh khóe. “Người không dọa được ta đâu, con người. Ta đã giết người một lần, ta có thể giết người lần nữa.”

Ash chậm rãi, lạnh lùng mỉm cười. Đó là quá khứ, giờ là hiện tại, và họ đang chơi trên một mặt trận khác với những luật lệ mới được đặt ra mà anh sẽ từ bỏ mọi thứ để cho vị nam thần kia thấy. “Vậy làm ơn, thử đi.”

Artemis bước vào giữa họ. “Apollo, rời khỏi đây.”

“Còn hắn ta thì sao?”

“Anh ấy không phải là chuyện của anh.”

Apollo nhìn có vẻ như thể hai người bọn họ khiến hắn ta kinh tởm. “Anh không thể tin em cho phép một thứ như hắn ta bước vào điện thờ của mình.”

Mặt cô ta đỏ bừng, Artemis nhìn đi chỗ khác, quá nhục nhã để có thể nói bất cứ điều gì với anh trai cô ta.

Đó là thứ Ash mong đợi từ cô ta.

Xấu hổ về anh và mối quan hệ của họ, Artemis luôn tìm cách giữ anh tránh xa nhưng vị thần Olympus khác bằng mọi nỗ lực. Từ nhiều thế kỷ đến hiện tại, những vị thần khác biết anh đến gặp cô ta. Những lời đồn thổi nổi lên về những điều họ làm cùng nhau và anh ở cùng cô ta trong bao lâu, nhưng Artemis chưa bao giờ xác nhận mối quan hệ giữa họ. Chưa bao giờ hạ mình chạm vào anh bất kỳ lúc nào có sự hiện diện của những người khác quanh họ.

Lạ lùng là thậm chí sau mười một ngàn năm điều đó vẫn khiến anh khó chịu rằng anh như một thứ bí mật nhỏ bé bẩn thỉu của cô ta. Rằng sau tất cả mọi thứ mà họ đã cùng chia sẻ và làm, cô ta vẫn khó có thể nhìn thẳng vào anh bất kỳ lúc nào nói người khác ở quanh.

Và dù vậy cô ta dính chặt lấy anh và không để anh đi.

Mối quan hệ của họ thật bệnh hoạn và anh biết rõ điều đó.

Không may thay, anh chẳng có lựa chọn nào trong vấn đề này.

Nhưng nếu có lúc nào anh có thể tự do thoát khỏi cô ta, anh sẽ chạy nhanh hết sức mình. Cô ta cũng biết rõ điều đó như anh vậy.

Đó là lý do tại sao cô ta lại giữ anh quá chặt như vậy.

Apollo nhìn anh với một cái nhìn mặt. “Tsoulus.”

Ash cứng người trước lời sỉ nhục bằng tiếng Hy Lạp cổ. Đây không phải là lần đầu tiên anh bị gọi bằng cái tên đó. Khi còn là một con người, anh đáp trả lại cái tên đó một cách bướng bỉnh, với một niềm vui thú bệnh hoạn.

Điều duy nhất thật sự gây tổn thương đó là cái nhận thức rằng mười một ngàn năm sau, nó vẫn có tác động với anh như nó đã từng có lúc đó.

Chỉ là giờ đây anh không còn thích thú gì với cái danh hiệu đó cả.

Bây giờ nó như cửa sâu vào tâm hồn anh.

Artemis túm lấy tai anh trai mình và kéo hẳn ta đến cửa. “Ra khỏi đây.” Cô ta quát khi cô ta đẩy hẳn ta ra khỏi cửa và đóng sầm cửa lại.

Cô quay lại đối mặt với Acheron.

Ash vẫn không nhúc nhích. Lời sỉ nhục đó vẫn còn cháy âm ỉ trong anh.

“Anh ấy là một thằng ngu.”

Ash không bận tâm tranh cãi với cô ta. Anh hoàn toàn đồng ý.

“Simi, hiện thân trong hình dáng con người.”

Simi thoát ra khỏi tay áo của anh và hiện hình bên cạnh anh. “Vâng thưa akri?”

“Bảo vệ Zarek và Astrid.”

“Không!” Artemis quát. “Anh không thể thả nó ra, nó có thể nói với Zarek tất cả mọi thứ đã xảy ra.”

“Vậy hãy để con bé nói. Đã đến lúc anh ta cần phải hiểu.”

“Hiểu cái gì cơ chứ? Anh muốn hẳn ta biết được sự thật về anh sao?”

Ash cảm nhận một làn sóng lướt qua người anh và anh biết mặt anh chuyển từ màu bạc sang đỏ. Artemis bước lùi lại, như một bằng chứng về việc đó.

“Đó là sự thật về cô mà tôi đã giấu anh ta.” Ash nghiêng răng nói.

“Phải vậy không, Acheron? Đó là thực sự về em hay anh xóa trí nhớ của hẳn ta vào đêm đó vì anh lo sợ điều hẳn ta sẽ nghĩ về anh?”

Làn sóng đó như mạnh hơn.

Ash giờ tay lên ra hiệu cho Artemis im lặng trước khi quá trễ và sức mạnh của anh khống chế bản thân anh. Đã một khoảng thời gian dài kể từ lần cuối anh hút máu và anh quá bấp bênh để có thể kiểm soát bản thân mình.

Nếu họ tiếp tục tranh cãi, sẽ không thể lường trước được anh có thể làm gì.

Anh nhìn về Simi đang đứng chờ đợi bên cạnh mình. “Simi, không nói chuyện với Zarek nhưng hãy đảm bảo Thanatos không giết một trong hai người họ.”

“Lệnh nó không được giết Thanatos nữa.”

Ash định tranh cãi, nhưng rồi thôi. Họ không có thời gian, mà anh cũng không có đủ kiên nhẫn để kiểm chế bản thân. Nếu Thanatos giết Zarek và Astrid, cuộc đời sẽ trở nên phức tạp hơn rất nhiều cho tất cả mọi người.

“Simi, đừng giết Thanatos. Giờ thì đi đi.”

“Được rồi, akri, con sẽ bảo vệ họ.” Simi biến mất.

Artemis nheo đôi mắt xanh lá nhìn anh. “Em không thể tin nổi anh cử nó đi một mình. Nó còn tồi tệ hơn cả Zarek và Thanatos cộng lại.”

“Artie, tôi không có lựa chọn nào cả. Cô có từng nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu Astrid chết không? Cô nghĩ các chị gái của cô ấy sẽ phản ứng như thế nào?”

“Con bé sẽ không chết nếu không có sự định đoạt của bọn họ.”

“Đó không phải là sự thật và cô biết điều đó. Có những thứ mà ngay cả thần Số mệnh cũng không thể kiểm soát được. Và tôi đoán chắc với cô nếu con chó điên của cô hủy hoại đứa em gái yêu dấu của họ, họ sẽ đòi cái đầu của cô vì chuyện đó.”

Ash không cần phải nói nhiều hơn nữa. Nếu Artemis mất đầu của mình thì cả thế giới đều biết nó sẽ biến thành một nơi thật sự rất đáng sợ.

“Em sẽ đi nói chuyện với những Nhà tiên tri.”

“Phải, cô nên làm chuyện đó, Artie à và trong khi cô làm vậy, cô tốt hơn nên nghĩ cách tự mình săn lùng Thanatos và mang hắn ta về nhà.”

Cô ta cong môi. “Em là một nữ thần, không phải một tên hầu. Em không tự mình tìm kiếm bất kỳ ai.”

Ash di chuyển đến đứng gần cô ta đến nỗi gần như chỉ cách còn mỗi một gang tay chia cách họ. Không khí xung quanh họ sôi sùng sục với hai luồng năng lực mạnh của họ đang chống đối lại nhau, với sự dữ dội từ những cảm xúc nguyên thủy của họ. “Sớm muộn gì, chúng ta đều phải làm những thứ thấp kém hơn bản thân mình. Nhớ lấy điều đó, Artemis.”

Ash rời khỏi cô ta và quay lưng lại.

“Chỉ vì anh đã rao bán bản thân mình quá rẻ mạt, Acheron, điều đó không có nghĩa là em cũng phải làm như vậy.”

Anh đông cứng, lưng anh cứng đờ trước câu nói của cô ta trong khi câu nói của cô ta xé toạc anh. Đó là những lời độc ác và cay nghiệt. Lời nguyên rủa cô ta chực chờ trên đầu lưỡi anh.

Anh không làm vậy và cô ta may mắn chết tiệt vì sự khả năng kiểm soát của anh.

Thay vào đó, anh bình tĩnh nói, và chủ tâm thốt ra từng lời một một cách đầy tính toán. “Nếu tôi là cô, Artie, tôi sẽ cầu nguyện mình không bao giờ nhận lấy thứ mà tôi xứng đáng nhận. Nhưng nếu Thanatos giết Astrid, thậm chí cả tôi cũng không thể cứu nổi cô.”

Thay vào đó, anh bình tĩnh nói, và chủ tâm thốt ra từng lời một một cách đầy tính toán. “Nếu tôi là cô, Artie, tôi sẽ cầu nguyện mình không bao giờ nhận lấy thứ mà tôi xứng đáng nhận. Nhưng nếu Thanatos giết Astrid, thậm chí cả tôi cũng không thể cứu nổi cô.”

12. Chương 12

Zarek ném chiếc điện thoại xuống đất và nhìn chăm chú vào Astrid người đang nằm ngủ trên chiếc áo khoác của anh. Anh cũng cần phải nghỉ ngơi, nhưng lại không thể xoay sở để làm việc đó. Anh quá căng thẳng để mà nghỉ ngơi.

Sau khi đóng cánh cửa sập lại, anh đi đến chỗ tắm nệm cô đang nằm.

Những ký ức tràn về trong anh.

Anh nhìn thấy bản thân mình đang chìm trong cơn thịnh nộ. Nhìn thấy những khuôn mặt và lửa. Cảm nhận cơn sóng thịnh nộ đang bùng cháy trong anh. Anh đã giết từng người một mà đáng ra anh có trách nhiệm phải bảo vệ.

Đã giết...

Một tiếng cười hiểm ác vang lên trong đầu anh. Một nguồn sáng lóe lên khắp căn phòng.

Và Ash...

Zarek vật lộn để nhớ ra. Tại sao anh lại không thể nhớ chuyện gì đã xảy ra tại New Orleans?

Chuyện gì đã xảy ra với ngôi làng của anh?

Tất cả chỉ là những hình ảnh chớp vá và thật khó hiểu. Giống như hàng ngàn mảnh ghép bị đổ xuống sàn nhà và anh không thể tìm ra cách lắp ghép chúng lại.

Anh lặp đi lặp lại những phần thông tin ít ỏi đó, cố gắng hết sức để nhớ lại quá khứ.

Thời gian chậm chạp trôi qua trong khi anh lắng nghe bất kỳ âm thanh nào báo hiệu Thanatos đang tiến đến đây. Vào khoảng thời gian gần trưa sự kiệt sức xâm chiếm anh và anh nằm xuống bên cạnh Astrid.

Ngược lại với ý muốn của mình, anh nhận thấy mình ôm lấy Astrid trong vòng tay và hít vào mùi hương ngọt ngào, thơm ngát tỏa ra từ mái tóc của cô.

Anh xích lại gần cô hơn, nhắm mắt lại và cầu nguyện một giấc mơ êm đềm sẽ đến...

Zarek trượt chân khi cậu bị kéo về phía trước và bị cột chặt vào trong cái cột ở bên ngoài một cái sân nhỏ vào thời La Mã cổ đại. Bộ áo xiêm tả tơi, rách nát của cậu bị lột ra khỏi người, phơi bày toàn bộ cơ thể trần của cậu trước mặt ba con người đang đứng quanh cây cột để trừng phạt cậu.

Cậu lúc này đã được mười một tuổi.

Những người anh em của cậu Marius và Macus đứng trước cậu với cái nhìn buồn chán trên khuôn mặt bọn họ trong khi cha của bọn họ rút dây roi da ra.

Zarek đông cứng người, biết rõ về cơn đau bỏng rát mà cậu sắp sửa phải nhận.

“Con không quan tâm bao nhiêu đòn roi mà cha sẽ dành cho nó, thưa cha.” Marius nói. “Con không thấy hối lỗi về việc sỉ nhục Maximillius và con vẫn sẽ làm vậy vào lần tới khi con thấy nó.”

Cha bọn họ dừng lại. “Nếu ta nói thẳng nô lệ đáng khinh này là em trai của con. Con có quan tâm không?”

Hai cậu bé bật cười. “Cái thứ rác rưởi này sao? Không có một giọt máu La Mã nào trong người nó cả.”

Cha bọn họ tiến về phía trước. Luồn tay vào tóc Zarek và giật ngược đầu cậu về sau để hai anh em có thể nhìn thấy khuôn mặt đầy sẹo của cậu. “Các con có chắc nó không có quan hệ máu mủ nào không?”

Bọn họ ngừng cười.

Zarek giữ toàn bộ cơ thể mình hoàn toàn bất động, và nín thở. Cậu luôn biết cha mẹ mình là ai. Mỗi ngày cậu luôn được nhắc nhở về điều đó khi những người nô lệ khác nhổ vào thức ăn của cậu và ném đồ vào cậu

hay đánh cậu bởi vì họ không dám trút cơn tức giận và sự thù ghét vào những thành viên còn lại trong gia đình của cậu.

“Cha đang nói cái gì vậy, thưa cha?” Marius hỏi.

Cha cậu đập mạnh đầu Zarek vào cây cột, rồi thả tóc cậu ra. “Ta sinh ra nó cùng với con điểm ưa thích nhất của cậu các con. Thế các con nghĩ tại sao nó lại được gửi đến cho ta khi còn là một đứa trẻ chứ?”

Marius cong môi. “Nó không phải là anh em của con. Con thà nhận Valerius là em trai con hơn là cái thứ bần tiện này.”

Marius tiến đến chỗ Zarek. Nó cúi xuống, cố khiến cho Zarek nhìn vào mắt nó.

Không còn cách nào khác Zarek nhắm mắt mình lại. Cậu đã học từ lâu rằng việc nhìn thẳng vào mặt các anh em trai của cậu đồng nghĩa với một trận đòn dữ dội hơn nữa.

“Thằng nô lệ kia, mày nói sao? Mày có bất kỳ giọt máu La Mã nào trong người mày không?”

Zarek lắc đầu.

“Mày là em trai của tao à?”

Một lần nữa cậu lại lắc đầu.

“Vậy mày gọi người cha đáng kính của tao là một kẻ nói dối à?”

Zarek đông cứng người khi cậu nhận ra một lần nữa anh lại bị bọn họ lừa. Sợ hãi, cậu cố thoát ra khỏi cây cột. Cậu muốn chạy khỏi thứ sắp sửa ập đến với cậu.

“Phải không?” Marius ra lệnh.

Cậu lắc đầu.

Nhưng đã quá muộn. Ngọn roi xé toạc không khí với một tiếng rít rợn người và đập vào lưng cậu, xé toạc da thịt cậu.

Zarek tỉnh dậy trong cơn run rẩy. Anh vật lộn để thở trong khi anh nhào người ngồi dậy và nhìn một cách hoang mang, nửa mong đợi một trong những người anh em của anh xuất hiện ở đây.

“Zarek?”

Anh cảm thấy hơi ấm từ một bàn tay dịu dàng đặt trên lưng mình.

“Anh ổn chứ?”

Anh không thể nói khi mà những ký ức cũ vẫn đang cháy bùng bên trong anh. Trong giây phút đó Marius và Marcus đã biết được sự thật về anh và cho đến cái ngày cha của Zarek trả tiền cho một tên buôn nô lệ mang anh đi, những người anh em của anh đã tìm đủ mọi cách để bắt Zarek trả giá cho sự thật rằng bọn họ có chung một dòng máu.

Anh đã không biết đến một ngày bình yên.

Ăn xin, nông dân hay kẻ quý tộc, tất cả bọn họ đều tốt hơn anh.

Và anh không là gì cả ngoại trừ một thằng bé chịu đòn thảm hại cho tất cả bọn họ.

Astrid ngồi dậy và vòng tay mình quanh eo của anh. “Anh đang run rẩy. Anh lạnh à?”

Vẫn vậy, anh không trả lời. Anh biết mình nên đẩy cô ra khỏi anh, nhưng ngay lúc này anh muốn nhận lấy sự an ủi từ cô. Anh muốn một ai đó nói với anh rằng anh không vô dụng.

Một ai đó nói với anh rằng họ không lấy làm xấu hổ về anh.

Nhắm mắt lại, anh kéo cô lại gần anh và tựa đầu mình vào vai cô.

Astrid choáng váng trước hành động không giống anh chút nào. Cô vuốt ve mái tóc anh và chậm rãi đu đưa anh trong vòng tay mình. Chỉ ôm anh thôi.

“Anh sẽ nói em biết chuyện gì không ổn chứ?” Cô lặng lẽ hỏi.

“Tại sao chứ? Nó cũng có thay đổi được gì đâu.”

“Bởi vì em quan tâm, Zarek ạ. Em muốn khiến nó dễ chịu hơn. Nếu anh cho phép em.”

Giọng anh thấp đến nỗi cô cố lắng tai mới có thể nghe thấy anh đang nói gì. “Có những nỗi đau mà không có bất kỳ thứ gì có thể chữa khỏi.”

Cô đặt bàn tay mình lên một bên má lỏm chồm râu của anh. “Như là?”

Anh lưỡng lự trong vài nhịp tim trước khi nói. “Em có biết anh đã chết thể nào không?”

“Không.”

“Bò trên tay và đầu gối của mình, như một con thú bò trên nền đất, cầu xin sự thương xót.”

Cô nao núng trước câu nói của anh. Cô đau đớn thay anh đến nỗi cô gần như không thở được khi mà ngực cô đang thắt chặt lại.

“Tại sao vậy anh?”

Anh cứng người và nuốt nghẹn. Lúc đầu cô nghĩ anh sẽ nhích ra khỏi cô, nhưng anh không nhúc nhích. Anh ngồi yên ở đó, để cô ôm lấy anh.

“Em đã thấy cái cách mà cha anh tổng khứ anh rồi đúng không? Cách ông ta trả cho tên buôn nô lệ để mang anh đi?”

“Phải.”

“Anh sống với tên buôn nô lệ trong năm năm.”

Vòng tay anh siết chặt quanh cô như thể anh gần như không thể thừa nhận chuyện đó với cô. “Em không thể hình dung nổi cách họ đối xử với anh đâu. Thứ mà anh buộc phải lau dọn.”

Mỗi ngày khi anh thức dậy, anh nguyện rửa bản thân mình vì vẫn còn sống. Mỗi đêm anh cầu nguyện cái chết sẽ đến với anh trong giấc ngủ. Cái ý tưởng bỏ trốn không bao giờ thoáng qua trong em khi mà em sinh ra là một nô lệ. Cái ý nghĩ anh không xứng đáng nhận lấy những gì mà họ đối xử với anh chưa một lần lọt vào tâm trí anh. Đó là con người anh. Là tất cả những gì anh biết. Và anh chưa bao giờ hy vọng bất kỳ ai sẽ mua anh và mang anh rời khỏi đó. Mỗi khi có một khách hàng ghé qua và họ nhìn thấy anh, anh nghe thấy tiếng thở dốc của họ. Nhìn thấy những nụ cười khinh bỉ kinh tởm của họ trong bóng mờ.”

Đôi mắt Astrid ngập nước mắt trước câu chuyện của anh. Anh là một người đàn ông rất đẹp trai mà bất kỳ người phụ nữ nào cũng sẽ chết để có được anh, và dù vậy vẻ ngoài của anh đã bị hủy hoại một cách tàn nhẫn. Không với bất kỳ lý do nào ngoại trừ sự độc ác.

Không ai đáng bị nhục mạ và biến thành kẻ tàn tật theo cái cách mà anh đã nhận lấy.

Không một ai.

Cô ấn môi mình vào trán anh, vén tóc anh ra khỏi mặt anh trong khi anh tiếp tục thổ lộ với cô những điều mà cô chắc chắn anh sẽ không bao giờ thổ lộ với bất kỳ một linh hồn sống nào khác.

Không có một chút cảm xúc nào trong giọng nói của anh. Mạnh mẽ duy nhất để lộ nỗi đau của anh chính là cái cách cơ thể anh đang căng ra.

Là cái thực tế anh vẫn chưa buông cô ra.

“Một ngày một quý bà xinh đẹp xuất hiện.” Anh thì thầm. “ Bà ta có một người lính La Mã đi theo mình như người hộ tống. Bà ta đứng trước lối vào và vận một bộ áo xiêm màu xanh thẫm. Mái tóc của bà ta đen nhánh như màn đêm, làn da của bà ta mịn màng và không tì vết. Anh không thể nhìn rõ bà ta, nhưng anh nghe những tên nô lệ khác thì thầm về bà ta và bọn họ chỉ làm vậy khi gặp một người phụ nữ thực sự đặc biệt.

Một cơn đau nhói vì ghen tuông như đâm xuyên qua Astrid.

Zarek yêu bà ta sao?

“Bà ta là ai vậy anh?” Cô hỏi.

“Chỉ là một người phụ nữ đáng kính khác, muốn tìm một tên nô lệ.”

Hơi thở của Zarek phả vào cổ cô khi anh chơi đùa với một lọn tóc của cô giữa những ngón tay chai sạn của mình. Sự dịu dàng trong hành động đó không lọt qua kẽ mắt của cô.

“Bà ta tiếng lại gần cái lồng nơi anh đang lau chùi những cái bô.” Anh nói. “Anh không dám nhìn bà ta và rồi anh nghe bà ta nói, ‘Tôi muốn tên này.’ Anh cho rằng ý bà ta là một trong những người đàn ông khác. Nhưng khi họ đến chỗ anh, anh như chết lặng.”

Astrid mỉm cười buồn bã. “Bà ta nhận ra một thứ tốt đẹp khi bà ta nhìn thấy nó.”

“Không.” Anh gay gắt nói. “Bà ta muốn một tên hầu báo động bà ta và tình nhân của bà bất kỳ lúc nào chồng bà ta đột ngột trở về nhà. Bà ta muốn một tên nô lệ trung thành với bà ta. Một kẻ nợ bà ta mọi thứ. Anh là sinh vật bẩn thỉu nhất ở đó và bà ta chưa bao giờ thất bại trong việc nhắc nhở anh về chuyện đó. Chỉ cần một từ thôi và bà ta sẽ tống khứ anh về lại địa ngục của mình.”

Rồi anh nhích người ra khỏi cô.

Cô vươn tay ra chỉ để tìm thấy anh đang ngồi cạnh mình. “Bà ta có làm vậy không anh?”

“Không. Bà ta giữ anh ngay cả khi chồng bà ta giận dữ trước sự hiện diện của anh. Ông ta không thể chịu nổi bóng dáng của anh. Anh là một kẻ đáng ghê tởm. Tật nguyên. Nửa mù. Người anh chẳng chịt sọc đến nổi trẻ con thường khóc ré lên mỗi khi chúng nhìn thấy anh. Phụ nữ sẽ thở dốc và che mặt lại, rồi nhanh chóng tránh khỏi đường anh đi như thể tình trạng của anh có thể lây sang họ.”

Astrid nhần mặt trước những gì anh miêu tả. “Anh phục vụ bà ta trong bao lâu?”

“Sáu năm. Anh đã hoàn toàn trung thành với bà ta. Anh đã làm mọi thứ bà ta yêu cầu anh.” (V: vậy là a Zarek chết lúc 21 tuổi)

“Bà ta có tử tế với anh không?”

“Không. Không thực sự. Bà ta chỉ gần như tử tế với anh thôi. Bà ta cũng không muốn nhìn vào anh như những người khác. Vì vậy bà ta giữ anh trốn trong một cái lồng nhỏ, và chỉ mang anh ra khi người tình của bà ta đến thăm. Anh sẽ đứng ngoài cổng và lắng nghe những người lính chào đón đức ngài của bà ta. Bất kỳ lúc nào ông ta trở về lúc họ đang ở bên nhau, anh sẽ chạy đến phòng của bà ta và gõ vào cửa để báo động họ.”

Việc đó giải thích rất nhiều về cái chết của anh. “Đó là cách mà anh đã chết à? Đức ngài của bà ta bắt gặp anh đang báo động cho họ sao?”

“Không. Vào cái ngày đó, anh đi đến phòng bà ta để báo động bà ta, nhưng khi anh đến đó anh nghe tiếng bà ta khóc vì đau đớn, xin người tình của bà ngừng làm đau bà. Anh phóng vào trong và nhận thấy hấn ta đang đánh đập bà ta. Anh cố kéo hấn ta ra. Nhưng hấn ta đánh đập anh. Hấn ta cuối cùng cũng nghe thấy tiếng chồng của bà ta bên ngoài và hấn bỏ đi. Bà ta bảo anh rời đi và anh làm theo.”

Zarek rơi vào im lặng khi ký ức đó ủa về trong anh như mới. Anh vẫn có thể thấy cái lồng nhỏ được coi là căn phòng của anh. Ngửi thấy mùi hôi thối của nó và của cơ thể thương tật của anh. Cảm thấy cái bóng rất trên mặt và cổ anh nơi Arkus đã liên tục đâm vào anh khi anh cố kéo người lính đó ra khỏi Carlia.

Người lính đó đã tặng anh trận đòn nặng đến nỗi anh mong đợi nó sẽ giết chết anh. Anh đã nhức nhối và gầy nhiều phần xương đến nỗi anh khó có thể di chuyển, khó có thể hít thở, trong khi anh bò về cái lỗ mà Carlia giữ anh ở đó.

Zarek đang ngồi trên sàn nhà, nhìn chăm chăm vào bức tường, thầm ước cả cơ thể anh ngừng cơn đau lại.

Rồi cánh cửa bật mở.

Anh nhìn lên và nhìn thấy bóng hình mờ mờ của chồng Carlia, Theodosius, liếc nhìn anh với cơn thịnh nộ nguyên thủy khiến cả khuôn mặt người đàn ông già đó trở nên méo mó.

Lúc đầu Zarek đã ngây thơ cho rằng người thượng nghị sĩ đã phát hiện ra sự phản bội của vợ mình và vai trò của anh trong việc báo động cho bà ta mỗi khi ông ta trở về nhà.

Nhưng không phải thế.

“Làm sao mà người dám!” Theodosius nắm tóc anh kéo anh lên và ném anh vào cái lồng. Người đàn ông đó đã đâm đá anh suốt quãng đường từ sân của căn biệt thự đến phòng của Carlia.

Zarek té nhào vào căn phòng ngủ của bà ta, chỉ cách bà ta một vài thước. Anh nằm trên sàn nhà, bị đánh đập và đâm máu và run rẩy, mà không hiểu lý do tại sao lần này anh lại bị đánh đập.

Bất lực, anh chờ đợi bà ta sẽ nói một cái gì đó.

Khuôn mặt bầm tím của bà ta tái mét, bà ta đứng đó như một nữ hoàng rách rưới, siết chặt bộ váy rách rưới và dính máu vào sát cơ thể bị đánh đập của bà ta.

“Đây có phải là tên dã cường bức nường không?” Theodosius hỏi vợ mình.

Miệng của Zarek hoàn toàn khô khốc trước câu hỏi đó. Không – anh đã không nghe chính xác những gì ông ta nói.

Bà ta khóc rống lên trong khi nữ hầu của bà ta cố an ủi bà. “Phải. Chính hắn đã làm việc đó với em.”

Zarek cả gan nhìn thẳng vào Carlia, không thể tin nổi lời nói dối của bà ta. Sau những gì mà anh đã làm cho bà ta...

“Lệnh bà của tôi_”

Theodosius đá dữ dội vào đầu anh, ngắt ngang lời nói còn lại của anh.

“Câm mồm, mày đồ con chó vô dụng.” Rồi ông ta quay về phía vợ mình. “Ta đã nói với em nên bỏ mặc nó ở cái hầm chứa phân bẩn thỉu đó. Em đã nhìn thấy cái gì sẽ xảy ra khi em thấy thương xót cho những sinh vật như hắn chưa?”

Rồi Theodosius gọi lính gác của ông ta.

Zarek ngay tức khắc bị lôi ra khỏi phòng và mang đến chỗ những nhà trúc trách. Anh cố gắng bảo vệ sự trong sạch của mình, nhưng luật pháp La Mã chỉ tuân theo một nguyên tắc cơ bản: có tội cho đến khi được chứng minh là trong sạch.

Lời nói của anh một tên nô lệ không là gì cả so với lời nói của Carlia.

Trong suốt một tuần tra xét, vị thẩm phán người La Mã của anh đã tra tấn anh cho đến khi anh nhận hoàn toàn tội lỗi của mình.

Anh sẽ nói bất kỳ điều gì để họ dừng những đòn tra tấn dã man của họ lại.

Anh chưa bao giờ biết đến nhiều đau đớn như trong cái tuần lễ ấy. Thậm chí sự tàn bạo của cha anh cũng không sánh kịp với những dụng cụ tra tấn của chính quyền La Mã.

Và vì vậy anh bị kết án. Anh, một tên trai tân, người chưa bao giờ chạm đến da thịt phụ nữ theo bất kỳ cách nào, sắp sửa bị hành hình vì cường bức chủ nhân của mình.

“ Họ túm anh ra khỏi cái lồng và dắt anh đi quanh thị trấn nơi mọi người tụ tập lại để khạc nhổ lên anh.” Anh thì thầm một cách cứng ngắc với Astrid. “ Bọn họ chế nhạo và ném thức ăn ôi thiu, gọi anh bằng tất cả những cái tên mà em có thể tưởng tượng ra được. Những người lính cởi khóa cho anh ra khỏi chiếc xe ngựa và kéo anh vào giữa đám đông. Họ cố buộc anh đứng dậy nhưng cả hai chân của anh đều đã bị gãy. Cuối cùng, họ để anh ở đó bò trên tay và đầu gối của mình để đám đông có thể ném đá vào anh. Em biết đấy, anh vẫn có thể cảm nhận được những hòn đá đang trút xuống cơ thể anh như một trận mưa. Nghe thấy họ bảo anh đi chết đi.”

Astrid vật vã để thở khi anh kể nốt câu chuyện của mình.

“Em rất tiếc.” Cô thì thầm, đau nhói thay cho anh.

“Đừng có thương hại tôi.” Anh gầm gừ.

Cô tựa vào anh, ấn môi mình vào má anh. “Tin em đi, em không có ý thương hại anh đâu. Em sẽ không bao giờ thương hại một người có sức mạnh như anh.”

Anh nhích xa khỏi cô, nhưng cô nhanh chóng ôm lấy anh. “Anh không mạnh mẽ.”

“Không, anh rất mạnh mẽ. Em không hiểu làm sao anh có thể chịu đựng những nỗi đau trong cuộc đời mình. Em luôn luôn cảm thấy cô độc, nhưng không phải theo cái cách mà anh cảm thấy.”

Anh thư giãn một chút trong khi cô dựa vào một bên người anh. Cô ước bây giờ cô có thể nhìn thấy anh. Nhìn thấy những xúc cảm trong đôi mắt đen của anh.

“Em biết đấy, anh không thực sự điên rồ đâu.”

Cô mỉm cười. “Em biết là anh không điên mà.”

Anh phát ra một tiếng thở dài mệt mỏi. “Tại sao em không bỏ đi cùng Jess khi em có cơ hội? Bây giờ em đã có thể an toàn rồi.”

“Nếu em rời khỏi anh trước khi cuộc phán xét được hoàn thành, những vị thần số mệnh sẽ giết anh.”

“Thì đã sao nào?”

“Zarek, em không muốn anh chết.”

“Em cứ nói như thế mà anh thì vẫn chẳng hiểu tại sao cả.”

Bởi vì em yêu anh. Câu nói đi như nghẹn lại trong cổ họng cô. Cô khao khát một cách tuyệt vọng có đủ can đảm để nói to những từ đó với anh, nhưng cô biết anh sẽ không chấp nhận chúng.

Không phải với hoàng tử quyến rũ của cô.

Anh sẽ quát lên và đẩy cô ra bởi vì trong tâm trí của anh một thứ như tình yêu không bao giờ tồn tại.

Anh sẽ không hiểu điều đó.

Cô không biết liệu có bao giờ anh hiểu không nữa.

Nhưng trên tất cả, cô muốn được yêu anh. Theo cái cách mà cùng một lúc nó khiến cô nhức nhối và ngây ngất.

Liệu Zarek có cho phép cô hay bất kỳ ai yêu anh không?

“Em có thể nói gì với anh để anh có thể tin em đây?” Cô hỏi ngược lại. “Anh sẽ cười nếu em nói em quan tâm đến anh. Anh sẽ giận dữ và bỏ đi nếu em nói rằng em yêu anh. Vậy thì nói cho em biết tại sao em lại không muốn anh chết đi.”

Cô cảm nhận những thứ cơ trên quai hàm anh gằn giết bên dưới bàn tay cô. “Công chúa à, anh ước gì anh có thể mang em ra khỏi đây. Anh không cần em bên cạnh anh.”

“Không, Zarek, em không cần bên cạnh anh. Nhưng em muốn được ở cùng anh. “

Zarek nhả mặt khi cô nói những từ ngữ đẹp đẽ nhất mà anh từng nghe thấy.

Cô khiến anh ngạc nhiên. Giờ đây không còn bức tường ngăn cách giữa họ nữa. Không còn những bí mật. Cô hiểu anh theo cái cách mà không một ai khác hiểu được.

Và cô đã không bị anh xua đuổi.

Anh không hiểu cô. “Hầu hết thời gian anh thậm chí còn không muốn ở cùng bản thân mình. Sao em lại muốn cơ chứ?”

Cô đẩy nhẹ anh. “Em thì là anh giống một đứa trẻ ba tuổi vậy đó. Tại sao? Tại sao? Và tại sao? Tại sao bầu trời lại xanh? Tại sao chúng ta lại ở đây? Tại sao con chó của anh lại có lông? Một vài thứ chỉ vậy thôi, Zarek ạ. Chúng không cần phải hợp lý. Chấp nhận chúng đi.”

“Nếu như anh không thể thì sao?”

“Vậy thì anh có một vấn đề còn tồi tệ hơn việc Thanatos muốn anh chết.”

Anh ngẫm nghĩ về chúng trong một chốc. Anh có thể chấp nhận điều mà cô trao tặng anh không?

Liệu anh có dám không?

Anh không biết làm cách nào để trở thành một người bạn. Anh không biết làm thế nào để bật cười vì vui vẻ hay tử tế.

Với một người đàn ông đã hơn hai ngàn tuổi, anh thực sự biết rất ít về cuộc sống.

“Nói cho anh nghe, công chúa. Một cách thành thực. Em định sẽ phán xét anh như thế nào?”

Cô không do dự mà trả lời. “Em sẽ tuyệt bố anh trắng án nếu em có thể.”

Anh cười cay đắng trước câu nói đó. “Anh bị kết án vì một thứ mà anh đã không làm và được tha bổng vì việc anh đã làm. Có cái gì đó không đúng về chuyện này.”

“Zarek_”

“Và bây giờ liệu họ sẽ chấp nhận lời phán xét của em không?” Anh hỏi, ngắt lời cô. “Em không hoàn toàn công bằng, đúng không nào?”

“Em...” Astrid ngừng lại trong khi cô ngẫm nghĩ về chuyện đó. “Họ sẽ chấp nhận lời phán xét đó. Chúng ta chỉ cần tìm ra cách nào đó để chứng minh cho họ thấy anh có thể ở cùng những người khác mà không gây nguy hiểm cho họ.”

“Công chúa à, em không có vẻ gì là chắc chắn về chuyện đó cả.”

Cô không chắc về chuyện đó. Chưa một lần nào trong suốt cuộc đời bất tử của mình cô vi phạm lời thề về sự công bằng.

Với Zarek cô đã phạm vào nó.

“Nằm xuống đi, Zarek.” Cô nói, kéo kéo vai anh. “Cả hai chúng ta đều cần nghỉ ngơi.”

Zarek làm như cô bảo. Trước sự thất vọng và niềm vui của anh, cô tựa đầu mình lên ngực anh và xích lại gần anh.

Anh chưa bao giờ ôm một người phụ nữ như thế này và anh nhận thấy bàn tay anh đang luồn vào mái tóc vàng của cô. Trải chúng ra khắp ngực anh. Anh nghiêng đầu để có thể nhìn xuống cô.

Cô nhắm mắt lại trong khi cô lười nhác vẽ những vòng tròn trên ngực anh, quanh núm vú của anh, thứ đang cứng lại và sưng phồng lên bên dưới chiếc áo len màu đen của anh.

Anh cảm thấy một sự gần gũi đối với cô mà không có một cách nào có thể diễn tả được. Nếu anh biết cách làm thế nào để cầu nguyện, anh sẽ ước họ có thể mãi mãi như vậy.

Nhưng mơ ước và hy vọng là những thứ xa lạ đối với anh như tình yêu và lòng tốt vậy.

Không như cô, anh không thấy một tương lai ở phía trước.

Anh chỉ nhìn thấy cái chết của mình hiện ra rõ ràng trong tâm trí anh.

Thậm chí nếu Thanatos không giết anh, thì cũng chẳng ích gì để mong ước anh có thể ở cùng Astrid.

Cô là một nữ thần.

Anh là một tên nô lệ.

Anh không có vị trí nào trong thế giới của cô cũng như việc anh không có vị trí nào trong cái thế giới loài người đó.

Cô độc. Anh luôn luôn cô độc. Và anh sẽ tiếp tục như vậy.

Chẳng có gì quan trọng nếu anh thoát khỏi Thanatos. Anh đang sống chỉ để nhìn thấy cô được an toàn.

Thở dài, anh nhắm mắt lại và buộc bản thân mình chìm vào giấc ngủ.

Astrid lắng nghe Zarek khi anh ngủ. Bàn tay anh vùi vào tóc cô, và thậm chí ngay cả khi trong tình trạng vô thức, anh vẫn ôm cô như thể sợ phải thả cô ra.

Cô ước gì cô có thể chui vào đầu anh một lần nữa. Ước chỉ trong một khoảnh khắc cô có thể nhìn sâu vào đôi mắt đen như màn đêm của anh và nhìn thấy vẻ đẹp từ người chiến binh bóng tối của cô.

Nhưng không phải vì khuôn mặt và cơ thể anh khiến cô bùng cháy vì anh.

Mà chính vì người đàn ông bên trong trái tim méo mó và sứt mẻ ấy. Người đàn ông có thể sáng tạo ra những vần thơ và nghệ thuật. Người đàn ông đã giấu đi sự yếu đuối của mình đằng sau những lời cay nghiệt và những câu đố chất chua cay,

Và cô yêu anh. Thậm chí ngay cả lúc anh xấu tính và cáu kỉnh. Thậm chí ngay cả khi anh giận dữ.

Nhưng rồi, cô thấu hiểu phần người đó trong anh.

Làm sao một người có thể chịu đựng quá nhiều nỗi đau mà không trở nên sợ hãi nó chứ?

Và giờ đây chuyện gì sẽ xảy đến với anh?

Thậm chí nếu cô khiến phán xét của mình được công nhận, cô nghi ngờ rằng Artemis sẽ để anh rời khỏi Alaska.

Anh sẽ bị mắc kẹt ở đây mãi mãi.

Cô rùng mình trước ý nghĩ về sự cô độc của anh.

Và điều gì sẽ xảy đến với cô?

Làm sao cô có thể trở về cuộc sống cũ của mình mà không có anh ở bên? Cô thực sự thích ở bên cạnh anh. Anh rất hấp dẫn theo nhiều cách sinh động khác nhau.

“Astrid?”

Cô ngẩng đầu lên, ngạc nhiên trước âm thanh của tên cô trên môi anh. Đây là lần đầu tiên anh gọi tên cô bên ngoài giấc mơ. Cô thậm chí còn không nhận ra anh đã thức giấc.

“Vâng?”

“Làm tình với anh đi em.”

Cô nhắm mắt lại và tận hưởng từng từ một nhiều như cô tận hưởng âm thanh tên cô trên môi anh.

Một cách châm biếm, co nhướn một bên chân mày với anh. “Tại sao chứ?”

“Vì anh cần bên trong em ngay bây giờ. Anh muốn cảm nhận mỗi liên kết với em.”

Cổ họng cô thắt lại với lời nói đó. Làm sao cô có thể từ chối lời yêu cầu đơn giản của anh cơ chứ?

Astrid quỳ trên đầu gối của mình, và kẹp lấy hông của anh. Anh ôm lấy mặt cô trong tay mình và kéo cô xuống để trao cho cô một nụ hôn cháy bỏng.

Cô chưa bao giờ tưởng tượng một người đàn ông có thể giống như thế này. Quá mạnh bạo và dù vậy lại quá dịu dàng.

Cô cắn nhẹ môi anh và cảm anh bằng răng của mình. “Anh nên nghỉ ngơi đi.”

“Anh không muốn nghỉ ngơi. Dù sao thì anh cũng hiếm khi ngủ.”

Cô biết đó là sự thật. Khoảng thời gian duy nhất anh ngủ một mạch hơn vài tiếng đồng hồ là lúc cô đánh thuốc anh. Suy xét từ những gì cô đã thấy trong những giấc mơ của anh và điều mà M’Adoc đã nói, cô hiểu quá rõ lý do.

Và trong tim mình cô muốn xoa dịu anh.

Cô kéo áo sơ mi của mình ra khỏi đầu.

Zarek nuốt nghẹn trước hình ảnh bộ ngực và làn da trần của cô. Anh căng cứng bên dưới cô. Chỉ mới khoảng vài tiếng kể từ lúc họ mới vừa giao cấu với nhau.

Không, cô không giao cấu với anh.

Đó là lý do tại sao giờ đây anh lại cần có cô. Anh thèm khát trong tuyệt vọng bàn tay cô trên da thịt anh. Cơ thể trần trụi của cô tựa vào người anh.

Bởi vì họ không giao cấu với nhau. Điều mà họ chia sẻ với nhau có nghĩa hơn hành động đó. Nó là điều gì đó căn bản, nguyên sơ và nó đầy sự thăng hoa.

Cô đã làm gì với anh vậy?

Nhưng rồi anh hiểu ra.

Cô đã làm một điều tưởng như không thể. Cô đã lén vào trái tim đã chết của anh.

Một mình Astrid thôi cũng khiến anh nhức nhối. Khiến anh khao khát.

Khiến anh là con người.

Trong vòng tay của cô, anh tìm thấy lòng trắc ẩn của bản thân mình. Thậm chí tìm thấy cả linh hồn thất lạc của anh.

Cô có ý nghĩa gì đó với anh và ít nhất anh cũng có thể giả vờ anh có ý nghĩa gì đó với cô.

Anh đưa tay xuống chậm rãi kéo khóa quần của cô xuống để anh có thể trượt tay mình vào trong chiếc quần lót cotton màu hồng của cô và bao bọc những ngón tay của mình trong sự ẩm ướt ấm nóng của cô. Anh vẫn cảm thấy ngạc nhiên khi cô cho phép anh chạm vào cô theo cách đó.

Dù cho phụ nữ dễ dàng chấp nhận anh khi anh là một Thợ săn đêm hơn lúc còn là con người thì điều đó vẫn không thay đổi con người anh. Anh lẩn tránh họ, biết rõ rằng lý do duy nhất mà giờ đây họ bị quyến rũ bởi anh là vì Acheron đã sửa chữa lại cơ thể của anh. Vì vậy anh găm gù với những người dâng tặng bản thân họ cho anh và anh chỉ chiếm lấy một phần của họ khi anh mệt mỏi với việc tự thủ dâm với bản thân rồi.

Nhưng sau cùng thì, họ không có nghĩa gì với anh cả. Anh thậm chí còn không thể nhớ nổi khuôn mặt họ.

Astrid rên rỉ khi anh vuốt ve cô.

“Zarek.” Cô thì thầm, hơi thở của cô nhẹ nhàng phả lên má của anh. “Em yêu cái cách bàn tay anh cảm nhận cơ thể em.”

“Thậm chí ngay cả khi anh là một tên nô lệ còn em là một nữ thần sao?”

“Em không phải là một nữ thần cũng như anh không phải là một người nô lệ.”

Anh định tranh cãi với cô nhưng rồi thôi. Anh không muốn bất kỳ điều gì phá hỏng giây phút này. Đây có thể là giây phút cuối cùng anh ở cùng cô.

Thanatos có thể xông đến nghiền nát cánh cửa đó bất kỳ giây phút nào và giết chết anh, và nếu anh chết, anh muốn có một khoảnh khắc được hạnh phúc.

Và cô khiến anh hạnh phúc. Theo cái cách mà anh tưởng như không bao giờ có thể xảy ra.

Khi anh ở cùng cô, dường như có một thứ gì đó trong anh muốn bay vút lên. Muốn cười vang.

Anh hoàn toàn cảm thấy ấm áp.

“Anh biết không.” Cô thì thầm. “Em nghĩ rằng trước đây em đã sai. Em nghĩ anh đã khiến em trở thành một người phụ nữ cuồng dâm.”

Zarek mỉm cười trước câu nói và bỏ tay ra khỏi cô để anh có thể cởi dây kéo quần và giải phóng bản thân anh ra khỏi chiếc quần. Anh kéo nó xuống chân mình, đến đầu gối anh, nhưng lại không muốn rời khỏi cô để hoàn toàn cởi cái quần ra.

Anh nâng cô lên rồi đặt cô lên người anh.

Cả hai người họ cùng rên rỉ.

Thật là khiêu gợi khi nhìn cô trần trụi trong khi vẫn còn quần áo trên người. Anh nâng hông mình lên khỏi nền nhà, đâm mạnh mình vào sâu trong sự ấm áp của cô trong khi anh lướt bàn tay mình trên bộ ngực trần của cô.

Astrid thở dốc với sự cứng rắn của Zarek bên trong cô. Cô đẩy chiếc áo sơ mi của anh lên để vùng bụng cứng rắn, cơ bắp của anh lộ ra, nhưng anh vẫn còn mặc đầy đủ quần áo. Chiếc quần da của anh cọ sát vào hai bên bắp đùi của anh mỗi khi anh chuyển động.

Bàn tay anh rời khỏi cô.

Vài giây sau, cô cảm giác chiếc áo khoác lông thú Eskimo mềm mại của anh chạm vào da cô khi anh choàng nó quanh cô.

“Anh không muốn em bị lạnh.” Anh lặng lẽ giải thích.

Cô mỉm cười với anh, cảm động trước sự chu đáo của anh. “Làm sao mà em có thể lạnh được khi có anh bên trong em?”

Anh chồm người lên và vòng tay anh quanh người cô. Bờ môi anh sở hữu môi cô với đam mê dữ dội khiến cho cô khó thở và yếu đuối.

Astrid thét lên khi cô đắm chìm trong vòng tay anh.

Zarek chờ đến khi anh cảm nhận cơn cực khoái cuối cùng của cô trôi qua trước khi anh ngồi lên, vẫn còn bên trong cô và đặt cô nằm ngửa trên sàn nhà.

Hôn cô một lần nữa, anh đâm vào nhanh hơn, tìm kiếm sự bình yên của bản thân mình.

Và khi anh đã tìm được nó, anh không nhắm mắt mình lại, anh nhìn chăm chú xuống người phụ nữ đã trao tặng bình yên cho anh.

Cô nằm bên dưới anh, hơi thở phập phồng, đôi mắt cô không thể nhìn được, cái chạm của cô như mang theo ma thuật.

Anh biết rằng không có thứ gì mà anh không làm cho cô. Nếu cô yêu cầu, anh sẽ bước vào trong lửa địa ngục chỉ để làm cô cười.

Anh nguyên rủa trước cái nhận thức đó.

“Zarek?”

Anh nghiêng rằng mình khi anh đẩy cô ra. “Gì?”

Cô giữ cầm anh trong tay mình và quay mặt anh đối diện cô, rồi cô hôn anh mãnh liệt. “Anh dám quay đi khỏi em sao.”

Anh không thể thở khi mà anh cảm nhận cô bằng mọi tế bào trong cơ thể mình. Phần dưới trần trụi ẩm ướt của cô cọ vào háng anh, làn da mát lạnh của cô chạm vào da anh.

Nhưng hơi ấm từ môi và hơi thở của cô khiến anh nóng lên.

Ngọn lửa từ ý chí ngoan cường của cô. Nó đốt cháy anh, mang đi hàng thế kỷ đau thương và cô đơn.

“Bạn biết không – bông hoa của tôi.” Anh thì thầm. “ ‘Tôi có trách nhiệm với cô ấy’”. Anh dịu dàng hôn cô. “ ‘Cô ấy thậm chí còn không có bốn cái gai để bảo vệ bản thân mình khỏi những mối nguy hại.’”

Astrid lắng nghe khi anh trích dẫn trong cuốn Hoàng tử bé. “Sao anh lại yêu cuốn sách đó đến vậy?” Cô hỏi.

“Bởi vì anh muốn nghe thấy tiếng chuông khi anh nhìn lên bầu trời. Anh muốn cười vang, nhưng anh lại không biết cách.”

Môi cô run lên trong nỗi buồn. Đó là một bài học từ cuốn sách đó. Nó nhắc nhở mọi người sẽ ổn thôi khi biết quan tâm và rằng một khi bạn để ai đó trong tim mình, bạn sẽ không bao giờ cảm thấy thực sự cô đơn. Thậm chí ngay cả một việc đơn giản như ngược nhìn bầu trời cũng an ủi bạn, thậm chí ngay cả khi người bạn yêu quý đang ở rất xa. “Nếu em dạy anh cách cười đùa thì sao?”

“Anh sẽ bị thuần hóa.”

“Anh sẽ vậy sao? Hay anh sẽ là con cừu với cái bịt mõm không được khóa lại và ăn hết bông hồng trong khi cậu ta đáng ra không được làm vậy? Em nghĩ rằng bằng cách nào đó thậm chí ngay cả khi bị thuần hóa, anh vẫn khó mà có thể kiểm soát được.”

Rồi Astrid cảm thấy điều khác thường nhất. Môi Zarek cong lên bên dưới bàn tay cô.

“Anh đang cười sao?”

“Anh đang cười, công chúa ạ. Nhưng không toe toét. Không để lộ răng.”

“Hay để lộ răng nanh?”

“Hay để lộ răng nanh.”

Cô chồm người về trước và hôn anh một lần nữa. “Em cho là anh rục rở khi anh cười.”

Anh cau mày trước câu nói đó, rồi giúp cô mặc đồ vào.

Thậm chí ngay cả lúc tính mạng họ đang gặp nguy hiểm, cô cảm thấy an toàn một cách kỳ lạ khi ở đây.

Với anh.

Hay cô đã nghĩ vậy.

Trong sự tĩnh lặng, cô nghe thấy âm thanh cào cào kỳ lạ phía trên họ.

Zarek bật dậy.

“Cái gì vậy anh?” Cô thì thầm.

“Một ai đó đang ở trong căn nhà gỗ của anh.”

Kinh hoàng bao lấy cô. “Anh có nghĩ đó là Thanatos không?”

“Có.”

Anh nhẹ nhàng đặt cô ra khỏi anh và để cô đứng tựa lưng vào tường. Sợ hãi, cô giữ người hoàn toàn bất động trong khi cô nghe tiếng anh chuyển động và những âm thanh ở phía trên.

Zarek cầm lấy một trái lựu đạn, rồi suy nghĩ lại. Điều cuối cùng anh muốn là khiến họ mắc kẹt bên dưới lòng đất. Anh lấy ra bộ móng vuốt bạc thứ bao phủ từng ngón tay bên bàn tay trái của anh, và di chuyển xuống hành lang tiến trở ngược lại cánh cửa sập bên dưới cái lò sưởi của anh.

Anh nghe tiếng bước chân nhẹ nhàng phía trên anh.

Rồi một tiếng chửi rủa.

Đột nhiên, mọi thứ lại trở nên yên ắng.

Zarek căng cả người, mong muốn nghe thấy âm thanh của ai đó ở trên kia và tiếng động thể hiện họ đang làm gì.

Một cơn rung mình kỳ lạ chạy dọc sống lưng anh khi luồng không khí đằng sau anh bị khuấy đảo.

Anh quay lại mong đợi sẽ nhìn thấy Astrid.

Nhưng đó không phải là cô.

13. Chương 13

Đứng đằng sau anh là một người phụ nữ có vẻ ngoài ma quái kỳ lạ với mái tóc vàng dài, đôi tai nhọn, và đôi cánh dơi to. Cô ta đáng yêu theo một cách kỳ quặc.

Cô ta nhìn chăm chăm vào anh mà không nhúc nhích.

Zarek tấn công.

Thay vì chiến đấu, cô ta thét lên quay người và bỏ chạy trở về cái hang.

Zarek đuổi theo cô ta, định ngăn cô ta lại trước khi cô ta chạy đến chỗ Astrid, nhưng anh đã không thành công.

Con ác quỷ chạy thẳng đến chỗ Astrid và trước sự ngạc nhiên của anh cô ta phóng ra đằng sau lưng của Astrid và biến cô thành vật ngăn cách giữa hai người bọn họ. Đôi cánh của con ác quỷ gấp lại và quấn lấy người cô ta như thể để bảo vệ cô ta.

Con ác quỷ đặt một tay lên vai Astrid trong khi cô ta nhìn anh một cách thận trọng. “Astrid nói hẳn ta để cho con yên. Bằng không con sẽ nướng chín hẳn ta và làm cho akri nổi giận. Con không muốn làm akri nổi giận đâu.”

Astrid nắm lấy bàn tay của con ác quỷ trong tay mình. “Simi? Là con sao?”

“Phải. C’est moi (Tiếng Pháp: là con đây) . Con ác quỷ nhỏ bé với đôi sừng trên đầu.”

Zarek hạ thấp móng vuốt của mình xuống. “Hai người biết nhau sao?”

Astrid cau mày khi cô đối mặt với anh. “Anh không biết con bé sao?”

“Cô ta là một con ác quỷ. Tại sao anh phải biết cô ta cơ chứ?”

“Bởi vì con bé là người đồng hành của Acheron.”

Hoàn toàn sững sốt, Zarek há hốc miệng nhìn cái sinh vật nhỏ bé, người có đôi mắt kỳ lạ rất giống mắt của Acheron. Chúng nhạt màu và rục rờ, nhưng đôi mắt của cô ta có móng mắt màu đỏ. “Ash có một người bạn đồng hành sao?”

Con ác quỷ khịt mũi. Cô ta đứng thẳng người và thì thầm lớn tiếng vào tai Astrid. “Thợ săn đêm dễ thương, nhưng rất ngu ngốc.”

Anh quăng cho cô ta một cái liếc nhìn cau kỉnh trong khi Astrid nén lại một tràng cười.

“Simi, con đang làm gì ở đây?” Astrid hỏi.

Con ác quỷ nhìn quanh đường hầm và bĩu môi theo cái cách khiến anh nhớ đến một đứa trẻ nhỏ.

“Đói bụng quá. Có gì ăn không? Thứ gì không quá nặng bụng. Có lẽ là một hay hai con bò chẳng hạn?”

“Không, Simi.” Astrid nói. “Không có thức ăn.”

Con ác quỷ phát ra một âm thanh thô lỗ khi cô ta rời khỏi Astrid. “ ‘Không, Simi. Không có thức ăn’ ” Cô ta mỉa mai. “Người nói cứ như akri vậy ‘Đừng ăn cái đó, Simi, con sẽ gây ra một thảm họa sinh thái mất thôi.’ Cái gì mà thảm họa sinh thái chứ, đó là điều con muốn biết? Akri nói thảm họa sinh thái là khi con đang trong một cơn đói bụng kinh khủng, nhưng con không nghĩ nó đúng, nhưng đó là tất cả những gì mà ngài ấy nói.”

Không đếm xỉa đến hai người bọn họ, con ác quỷ bắt đầu lùng sục đồng vũ khí của anh.

Cô ta cầm lấy một trái lựu đạn và cố cắn nó một miếng.

Zarek giật nó ra khỏi tay cô ta. “Đó không phải là thức ăn.”

Con ác quỷ mở miệng như thể định nói, rồi ngậm miệng lại. “Tại sao người lại ở trong một cái lỗ tối thui vậy Astrid? Người bị té xuống à?”

“Bọn ta đang trốn, Simi ạ.”

“Trốn sao?” Cô ta lại khịt mũi. “Trốn cái gì?”

“Thanatos.”

“Pffff...” Con ác quỷ đảo mắt và vẫy tay thô bạo. “Sao người phải trốn cái tên thảm hại đó chứ? Hẳn ta còn không phải là một món nướng ngon miệng nữa. Còn không thể làm dịu một phần cơn đói bụng của con nữa. Hmmm... Tại sao ở đây lại không có thức ăn?” Cô ta nhìn Astrid đầy suy đoán.

Zarek bước đến giữa họ.

Con ác quỷ lè lưỡi với anh và trở lại với công việc lục lọi đồng vũ khí của anh.

“Tại sao cô lại ở đây?” Zarek hỏi.

Con ác quỷ phớt lờ anh. “Astrid, Sasha đâu rồi? Hẳn ta là một món nướng ngon miệng đấy. Có thứ gì đó trong thịt sói. Rất ngon một khi chúng đã được cạo sạch lông. Nướng luôn cả lông thì chẳng ngon tẹo nào, nhưng có còn hơn không.”

“Ta mừng là cậu ấy không có ở đây. Nhưng sao con lại ở đây mà không có Acheron ?”

“Akri bảo con đến đây.”

“Ai là akri ?” Zarek hỏi.

Simi phớt lờ anh.

“Acheron.” Astrid giải thích. “Akri là một từ tiếng Atlantean có nghĩa là ‘ đức ngài hay chủ nhân.’ ”

Anh châm biếm câu nói đó. “ À, la-di-da. Thảo nào mà hẳn ta lại tự cho mình là quan trọng đến như vậy, với một con thú cưng là ác quỷ theo đuôi hẳn ta, gọi hẳn ta là ‘đức ngài và chủ nhân.’ ”

Astrid nhìn anh bối rối. “Zarek anh ấy không như vậy, và anh tốt nhất đừng có sỉ nhục anh ấy khi Simi đang ở gần. Con bé thường đích thân đáp trả những việc đó và không có Acheron ở đây để ngăn cản con bé thì con bé còn chết chóc hơn cả một quả bom nguyên tử.”

Anh nhìn qua con ác quỷ nho bé với một niềm kính trọng mới. “Thật hả?”

Astrid gật đầu. “Giống loài của con bé đã từng thống trị cả trái đất. Thậm chí cả những vị thần Olympus còn phải sợ những người Charonte, và chỉ có mỗi người Atlantean mới có thể đánh bại và điều khiển họ.”

Simi nhìn lên và tặng cho anh một nụ cười tươi rói lộ cả hàm răng, lộ cả những chiếc răng nanh hiểm ác. Cô ta liếm môi như thể đang thưởng thức một món ăn rất ngon miệng. “Con rất thích nướng chính những tên thần trên đỉnh Olympus đó. Bọn chúng rất ngon miệng. Một ngày nào đó, con sẽ ăn thịt ả thần tóc đỏ nữa.”

“Con bé không thích Artemis.” Astrid giải thích.

Như anh đã nghĩ.

“Simi ghét ả ta, nhưng akri nói ‘ Không, Simi, con không thể giết Artemis. Cư xử cho đàng hoàng nào, Simi, đừng có bắn tia lửa vào cô ta, đừng có làm cho cô ta trọc đầu, Simi.’ Không, không và không. Lúc nào con cũng nghe thấy mấy từ đó.”

Cô ta liếc nhìn một Zarek một cách ần ý. “Con không thích từ đó. ‘Không.’ Nó thậm chí còn có vẻ độc ác. Simi có xu hướng nướng chín những ai quá ngu ngốc để nói từ đó với cô ấy. Nhưng không phải với akri. Ngài ấy có quyền nói thể với con, con chỉ là không thích khi ngài ấy nói vậy với con thôi.”

Zarek cau mày khi anh quan sát Simi lượn quanh từ cái hộp này đến cái hộp khác như một con bướm. Cô ta hét lớn lên khi cô tìm thấy chỗ anh để vàng và trang sức mà Artemis đã trả cho anh hằng tháng.

“Nhìn này!” Simi nói, vốc lên một nắm kim cương. “Người có thứ lấp lánh như akri. Ngài ấy cho con tất cả thứ lấp lánh của ngài ấy” Cô ta đưa một sợi dây chuyền ngọc bích lên cổ họng mình. “Ngài ấy nói con rất

xinh đẹp khi mang những thứ lấp lánh., đặc biệt khi chúng có màu đỏ như mắt của con. Đây này, Astrid.” Cô ta nói, mang một chiếc vòng cổ khác đến chỗ họ và đeo nó vào cổ Astrid.

“Con biết là người không nhìn thấy nó, Astrid, nhưng nó rất đáng yêu, giống người vậy. Người cần phải đeo nó, rồi người cũng sẽ trở nên lấp lánh.” Cô ta ngược nhìn đầu của Astrid. “Nhưng vẫn không có sừng. Một ngày nào đó chúng ta cần phải chinh người lại với một cặp sừng để người có thể trở thành ác quỷ luôn. Làm một ác quỷ rất vui – ngoại trừ việc khi con người cố tập thể dục*(exercise => execute: hành hình) người... Đợi đã, từ đó không đúng. Con quên nó rồi, nhưng người hiểu ý con nói mà.”

Có thứ gì đó lôi cuốn một cách lạ lùng ở cô ta, nhưng cô ta có vẻ gì đó không ổn... về nhiều khía cạnh chứ không phải chỉ một khía cạnh.

“Cô ta ổn chứ?” Anh hỏi Astrid. “ Ý anh là, không có ý xúc phạm đâu, nhưng cô ta có vẻ còn điên hơn cả anh nữa.”

Astrid cười. “Anh phải nhớ rằng Acheron, chúng ta có thể nói là, nuông chiều con bé nhiều quá và Simi không hoàn toàn trưởng thành.”

“Đúng vậy đó.” Simi nói với giọng điệu khiến anh nhớ đến một đứa trẻ năm tuổi. Cô ta có một cách phát âm ê a khác thường không giống như bất kỳ thứ gì mà anh từng nghe trước đây.

“Simi có những nhu cầu.” Cô ta tiếp tục nói một cách vu vơ. “Rất nhiều nhu cầu. Con cần cái thể nhựa của akri, là một. Nó rất tuyệt. Người ta cho con rất nhiều thứ khi con đưa nó cho họ. Ooo, con rất thích cái thể nhựa mới mà ngài ấy tặng cho con với chính tên của con trên đó. Nó có màu xanh và nó lấp lánh và nó ghi Simi Parthenopaeus trên đó.”

Cô ta nhìn lên như một đứa trẻ nhẹ dạ. “Nó nghe không tuyệt sao? Con phải nói lại một lần nữa. Simi Parthenopaeus. Con rất thích cái tên đó. Cái thứ đó còn có cả hình con ở một bên góc và con là một ác quỷ rất quyến rũ nếu con nói bản thân mình như vậy thì akri cũng sẽ nói theo. ‘Simi, con rất đẹp.’ Con rất thích khi ngài ấy nói vậy với con.”

“Cô ta luôn huyền thuyên như vậy à?” Zarek khẽ thì thầm vào lỗ tai Astrid.

Cô gật đầu. “Tin em đi, sẽ khôn ngoan hơn khi để con bé huyền thuyên. Con bé sẽ rất phiền lòng nếu anh bảo nó im lặng. Con bé đã từng nuốt cả một vị thần thứ cấp người bảo nó im lặng.”

Simi nghiêng đầu như thể một ý tưởng khác chợt hiện lên trong cái trí óc rối mù của cô ta. “Và bất ngờ là con đặc biệt thích đàn ông.” Cô ta nhìn đến Zarek người đang vô thức co rúm người lại. “Nhưng không phải cái người đó. Hắn ta quá đen tối. Con thích những người mắt xanh vì họ khiến con nhớ đến tấm thẻ của mình. Những người như Travis Fimmel* người mẫu của hãng Calvin Klein đó, cái người trên biển quảng cáo lớn ở New York vào lần gần đây nhất mà akri mang con đến đây. Anh ta nhìn rất ổn và khiến con muốn làm những thứ khác với anh ta thay vì nường chín anh ta. Anh ta khiến con nóng và nhộn nhạo.”

images

(Travis Fimmel)

“Được rồi Simi. Nóng và nhộn nhạo. Ta nghĩ chúng ta nên đổi chủ đề.” Astrid nói.

Zarek không chắc anh nên cảm thấy nhẹ nhõm hay bị xúc phạm bởi lời bình luận của cô ta về anh. Nhưng anh hoàn toàn đồng ý rằng việc đổi chủ đề sẽ tốt hơn.

Astrid quay người về hướng cô nghĩ Simi đang ở đó, nhưng Simi đã duy chuyển sang chỗ khác.

Một lần nữa.

Con ác quỷ dường như có ác cảm với việc ngồi yên một chỗ.

“Simi, tại sao Acheron lại lệnh cho con đến đây?”

Simi lấy một con dao găm có vỏ ra khỏi một cái hộp và kiểm tra nó với vẻ chuyên thành thạo khiến Zarek cũng phải nhướng mày. Cô có thể trông rất trẻ con, nhưng không có bất kỳ dấu hiệu trẻ con nào trong cái cách cô ta xử lý vũ khí của anh.

Cô ta kiểm tra sự cân đối của lưỡi dao như một chuyên gia. “Để bảo vệ người khỏi Thanatos chỉ có vậy những chị gái của người mới không nổi cơn thịnh nộ và hủy diệt cả thế giới. Thực sự thì việc đó cũng không quá tệ. Ít nhất thì vào lúc đó mama của akri sẽ được phóng thích. Lúc đó thì bà sẽ không còn tỏ ra căm kình với Simi nữa.”

Zarek bất ngờ trước lời nói của Simi. “Mẹ của Ash vẫn còn sống sao?”

Cô ta lấy tay che miệng mình và thả rơi con dao găm xuống. “ Oh, akri thường tức giận mỗi khi con nói đến việc đó. Simi hư. Con sẽ không nói gì nữa. Con cần đồ ăn.”

Zarek gãi gãi đầu mình khi Simi trở lại với công việc mở những cái thùng ra. Oh chuyện này hay thật. Anh có một tiên nữ cần phải bảo vệ, một tên tâm thần trốn ở nơi nào đó tìm cách giết họ, và giờ đây thêm vào một con ác quỷ thần kinh.

Oh, vâng, chuyện này ngày càng thú vị hơn rồi đó chứ.

Anh nhìn qua Astrid, người đang cau mày như thể đang suy nghĩ về những điều mà Simi đã tiết lộ.

“Mà các chị gái của em là ai vậy Astrid, sao họ có thể phá hủy cả thế giới?” Zarek hỏi.

Astrid khẽ co rúm người lại và cục cựa một cách không thoải mái.

Chuyện này sẽ còn tồi tệ hơn nữa đây.

Anh biết mà.

Thậm chí cô còn co rúm người hơn, cô thì thầm. “Những vị thần số mệnh.”

Zarek trở nên lạnh cóng. Oh, phải rồi, cuộc đời của anh, tồi tệ như mọi khi, vừa lao thẳng xuống Shitsville*(Bộ phim truyền hình của Úc với tên gọi đầy đủ là Shitsville Express) và không có lối thoát nào trong tầm mắt.

“Chị của em là thần số mệnh.” Anh lặp lại, phát âm từng từ một một cách chậm rãi và rõ ràng để không có bất kỳ sự nhầm lẫn nào ở đây.

Cô gật đầu.

Tức giận bao trùm lấy anh. “Anh hiểu rồi. Các chị gái của em là Moirae, ba vị thần số mệnh, những người chịu trách nhiệm quản lý mọi thứ. Những người phụ nữ được biết đến là không có sự nhân từ và lòng thương hại với bất kỳ ai. Những người phụ nữ mà những vị thần khác còn phải sợ họ.”

Cô cắn môi mình. “Bọn họ không thực sự tệ đến vậy đâu. Họ có thể gần như tử tế, nếu anh gặp họ trong tâm trạng tốt.”

“Oh, jeez.” Zarek cào tay vào tóc mình trong khi anh vật vã giữ cho cơn giận của mình không bùng nổ. Thảo nào Ash lại phái Simi đến. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với Astrid, không thể nói trước được hậu quả. “Làm ơn, hãy nói với anh rằng có một cuộc cãi vã trong gia đình và em và những người chị của mình không còn nói chuyện với nhau nữa. Rằng thậm chí họ còn không chịu nổi việc nhắc đến tên em.”

“Không, không. Bọn em cực kỳ thân thiết. Em là con út của cả nhà và họ như ba người mẹ đối với em vậy.”

Zarek thực sự rên rỉ. “Vậy là em đang nói với anh rằng ngay bây giờ anh phải chịu trách nhiệm về cơn thịnh nộ của Acheron và người em gái yêu quý của thần số mệnh sao?”

Mắt Simi mở to. “Nói với cậu bé Răng nanh rằng con không phải là thú cưng. Nếu hắn ta không dùng giọng điệu tử tế hơn, hắn ta sẽ phải hối tiếc đó.”

Astrid phớt lờ lời bình luận của Simi. “Mọi chuyện không tệ vậy đâu.”

“Không ư? Vậy nói anh nghe xem có cái gì tốt trong chuyện này không Astrid.”

“Bọn họ chắc chắn sẽ đứng về phía em khi em phán anh vô tội.”

“Chắc chắn?”

Cô dè dặt gật đầu.

Zarek găm giữ trước hành động đó. Để việc đó cho anh. Bất kỳ lúc nào anh gặp phải rắc rối bởi một thứ gì đó nó chẳng bao giờ là một rắc rối nhỏ cả.

Astrid quay về phía Simi. “Simi, tại sao con lại không nói chuyện với Zarek ?”

“Bởi vì akri nói không được nói. Mặc dù ngài ấy không nói con không thể nói chuyện với người.”

“Cô làm mọi việc anh ta bảo cô sao?” Zarek hỏi cô ta.

Simi phớt lờ anh.

“Phải, con bé làm mọi việc.” Astrid trả lời. “Nhưng tin tốt là Simi không thể nói dối. Phải không Simi?”

“Vâng, sao con phải nói dối cơ chứ? Nói dối chỉ khiến mọi thứ thêm rắc rối.”

Oh phải rồi. Làm như cô ta chưa đủ rắc rối vậy. Anh chưa bao giờ thấy bất kỳ ai hay thứ gì rắc rối hơn con ác quỷ này.

“Tại sao Acheron lại lệnh cho con không nói chuyện với Zarek ?”

“Con không biết. Ắ khốn thần tóc đỏ rất tức giận khi ngài ấy lệnh cho con bảo vệ người. Mọi thứ diễn ra như thế này...”

Con ác quỷ biến hình thành Acheron. “Bảo vệ Zarek và Astrid. Ngay bây giờ.”

Cô ta biến hình thành Artemis. “Không.” Cô quát lên. “Anh không thể để nó đi, nó sẽ nói với Zarek mọi thứ.”

Simi, nhìn giống như Artemis, đặt tay lên ngực mình và thì thầm lớn tiếng với Astrid. “ Phần này là lúc ắ thần tóc đỏ tiếp tục nói về chuyện đã xảy ra ở ngôi làng của Zarek và akri rất không vui với ắ ta. Không biết tại sao ngài ấy không cho con giết chết ắ ta và chấm dứt mọi chuyện, nhưng cuối cùng ngài ấy nói...”

Simi lại biến thành Ash một lần nữa. “Simi đừng nói chuyện với Zarek nhưng đảm bảo rằng Thanatos không giết một ai trong hai người bọn họ.”

Simi trở về với hình dạng ma quái nhỏ bé và mỏng manh. “ Vì vậy con nói được thôi và giờ đây con không nói chuyện với Zarek.”

“Wow.” Zarek nói khi cô ta dừng độc diễn của ác quỷ. “Cô ta còn là một cái máy quay phim nữa. Tiện lợi làm sao.”

Cô ta bắn cho Zarek một cái nhìn chết chóc, nhưng lại hướng câu nói của mình về phía Astrid. “ Con nhớ những ngày Simi có thể bắt những Thợ săn đêm mà không ai để ý thấy.”

Astrid tiến về phía trước và nhận thấy Simi đang nắm lấy tay cô và nhìn cô bằng ánh mắt hiền từ, ngọt ngào. Hiển nhiên là con ác quỷ thích cô.

“Chuyện gì xảy ra tại ngôi làng của Zarek mà Artemis không muốn để Zarek biết?”

Simi nhún vai. “Con không biết. Cô ta lúc nào mà không cư xử như bị bệnh hoang tưởng. Lo sợ rằng akri sẽ bỏ đi và không bao giờ trở lại, điều mà con luôn bao người ấy làm đi. Nhưng người có chịu nghe không? Không.” Lời nói tiếp theo của cô được thốt ra bằng giọng của Ash. “ Cô ta không phải là mối lo ngại của con, Simi. Con không hiểu đâu Simi.”

Cô ta phát ra một âm thanh thô lỗ khác. “Được rồi, con hiểu mà. Con hiểu rằng con khốn thần đó cần Simi nướng chín ắ ta cho đến khi ắ ta học được cách đối xử tử tế với người khác. Con nghĩ ắ ta nhìn sẽ tuyệt hơn với những ngọn lửa. Con có thể khiến mục ta thành mục phù thủy biển cả già nua xấu xí hay thứ gì như thế.”

“Simi!” Astrid nhấn mạnh tên cô ta và cầm lấy cả hai tay cô ta như thể đang cố khiến con ác quỷ quay trở về với chủ đề cần nói đến. “Làm ơn, nói cho ta biết chuyện gì đã xảy ra tại ngôi làng của Zarek .”

“Oh, cái đó ư. À, chuyện về Thanatos đó mà, nhưng không phải là tên đang săn lùng người, mà là cái tên trước hấn ta cơ, hấn ta nổi khùng và giết tất cả mọi người. Họ những con người tội nghiệp không có lấy

một cơ hội để chống trả. Akri đã nổi giận đến mức ngài ấy muốn trái tim ả thần khốn kiếp đó, chỉ là con đã nói ả ta làm gì có tim để mà moi.”

Zarek cảm thấy như thể ai đó vừa mới đâm vào bụng anh. “Cô đang nói cái gì vậy? Ý cô là tôi không giết bọn họ sao?”

Tâm trí Astrid như quay cuồng trước điều mà Simi vừa tiết lộ. Nếu Zarek vô tội trong việc phá hủy ngôi làng của anh thì tại sao anh lại bị đi đày?

“Zarek không giết bọn họ sao?” Cô hỏi Simi.

“Dĩ nhiên là không rồi. Không một Thợ săn đêm nào lại đi giết trách nhiệm của họ cả. Akri sẽ ăn thịt họ nếu họ dám làm thế. Zarek đã giết những người Apollite – điều khiến cho mọi người cảm phẫn.”

Zarek cau mày. Anh không nhớ bất kỳ việc gì về Apollite cả. Gần ngôi làng của anh không có một Apollite nào hết. “Apollite nào cơ chứ?”

Astrid lặp lại câu hỏi của anh.

Simi giải thích một cách chậm rãi và cẩn trọng như thể họ mới là những người có vấn đề trong việc tập trung vào cuộc hội thoại. “Đó là những kẻ mà Thanatos đã tập hợp lại và sử dụng bọn họ như bia đỡ đạn. Jeez, hai người không biết một chút gì về Daimon hay Apollite hay sao? Thanatos có thể triệu tập họ và khiến họ làm theo lệnh của hắn. Thỉnh thoảng hắn ta còn có thể làm như vậy với cả con người.”

Hắn ta được Astrid phái đi giết một tên Thợ săn đêm nào đó tận đâu trên Scotland, rồi sau khi hắn ta hoàn thành nhiệm vụ, hắn ta săn lùng những Thợ săn đêm khác để hắn có thể tiêu diệt bọn họ và tất cả loài Apollite có thể sống trong bình yên và hút máu loài người mà không phải lo lắng về những kẻ như các người.”

Astrid rùng mình trước lời nói của Simi trong khi cô nhớ ra nơi cô đã từng ở vào chín trăm năm trước. “Thanatos là người đã giết tên Miles ở Scotland à?”

“Phải.” Simi xác nhận.

“Rồi sau đó hắn săn lùng Zarek à?”

Simi phát ra một âm thanh thiếu kiên nhẫn. “Hắn ta là một Thợ săn đêm, đúng không nào? Hai người có một vài chứng bệnh kỳ quái của loài người nên không thể theo kịp những gì con đang nói à?”

Astrid vỗ vỗ cánh tay của Simi hy vọng có thể làm cô ta bình tĩnh lại. “Ta xin lỗi, Simi. Con chỉ đang nói cho chúng ta biết những chuyện mà chúng ta chưa từng biết đến.”

Simi nghiêng đầu rồi nhìn Zarek. “Oh, con nghĩ vậy thì ổn rồi. Dù thế ... người cần biết một vài thứ về Thanatos. Hắn có thể giết người và tất cả mọi thứ.”

Astrid cảm nhận được Zarek định mở miệng nói. Cô quảng cho anh một ám hiệu chết chóc trong khi cô tiếp tục gặng hỏi Simi.

“Simi, tại sao Zarek lại không nhớ về lần đầu tiên Thanatos săn lùng anh ấy?”

“Bởi vì hắn ta đáng ra không nên biết. Akri phải giết Thanatos trước mặt hắn và ngài ấy phải làm cho Zarek không nhớ gì về cái đồng lõa xộn đó.”

Zarek phát ra một hơi thở chậm rãi khi lời nói của cô ta từ từ thấm vào anh. Ash đã làm cho anh không thể nhớ được.

“Acheron đã làm đầu óc tôi rối tung sao?”

Gương mặt Astrid lộ vẻ nhẹ nhõm. “Zarek, anh vô tội.”

Cơn thịnh nộ như xé nát anh. “Vậy là tôi bị đày đến cái lỗ hoang vắng chết tiệt này bởi vì Acheron đã giết Thanatos sao? Cái cút gì vậy trời?” Anh giẫm chân xuống sàn một cách giận dữ. “Tôi sẽ giết thẳng con hoang đó.”

Simi nhanh chóng biến hình thành một con rồng ‘nhỏ’.

Loại có thể lấp đầy căn tầng hầm của họ. Đôi mắt cô ta sáng rực đầy giận dữ trong khi cô ta rút lên. “Người dám sỉ nhục akri sao?”

Sẵn sàng chiến đấu, Zarek mở miệng định nói với cô ta phải và nhận thấy Astrid đang che chắn cho anh. Cô đứng giữa hai người họ và giữ anh đằng sau lưng cô.

“Không, Simi. Zarek có quyền tức giận. Anh ấy bị đi đày vì thứ mà anh ấy đã không làm.”

Simi biến trở lại hình dạng con người. “Hắn ta không bị oan. Hắn ta bị đày ải vì đã giết chết những người Apollite.”

Simi hóa thành hình dáng của Artemis. “Thấy chưa, em đã nói với anh rồi, Acheron, hắn ta điên rồ. Hắn ta không có quyền giết họ.”

Cô ta lại hóa thành Acheron. “Anh ta phải làm gì đây? Bọn họ tự quăng mình vào anh ta, cố giết anh ta. Đó chỉ là tự vệ thôi.”

“Đó là giết người.”

“Tôi thề đó, Artemis, cô mà giết chết Zarek vì chuyện này thì tôi sẽ bước ra khỏi cánh cửa đó và không bao giờ trở lại.”

Cô ta biến hình trở lại thành bản thân. “Thấy chưa. Đó là lý do hắn bị đày ải. Á khổn thần đó không muốn akri rời bỏ ả nên ả ta đồng ý cho Zarek sống ở đây chừng nào những người khác không ở gần hắn ta.”

Simi nhìn quanh căn đường hầm tăm tối. “Thành thật mà nói, con nghĩ con thà chết còn hơn. Nơi này còn buồn chán hơn cả Katoteros và con đã không biết còn nơi nào có thể buồn chán hơn cả Katoteros. Giờ thì con nghĩ lại rồi. Lần sau khi mà akri nói với con ở nhà không tệ vậy đâu thì con sẽ tin ngài ấy. Ở nơi này người thậm chí còn không có thức ăn đàng hoàng nữa. Cả TV cũng không có.”

Zarek bước lùi lại và nhìn chằm chằm một cách trống rỗng vào bức tường khi anh cố nhớ lại quá khứ trong khi Simi tiếp tục huyền thuyên không ngừng nghỉ.

Anh có thể nghe thấy những tiếng thét của dân làng, nhưng giờ đây anh tự hỏi...

Anh đã thực sự nghe thấy những tiếng thét của ai?

Astrid dò dẫm đường đi đến bên cạnh anh. Hơi ấm từ sự hiện diện của cô như thấm dần vào anh. Cô chạm vào cánh tay anh và theo phản xạ anh cảm thấy như bùng cháy. Thứ gì đó trong cái chạm của cô luôn rung chuyển anh và khiến anh muốn ôm lấy cô.

Khiến anh muốn chạm vào cô.

“Anh ổn chứ?” Cô hỏi.

“Không, không thực sự. Anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra vào đêm đó.”

Cô gật đầu như thể cô hiểu. “Simi, có cách nào để trả lại những thứ mà Acheron đã làm với đầu óc của Zarek không?”

“Hông. Akri gần như bất bại. À, ngoại trừ một vài chuyện, và cả bọn con không nói về chúng vì nó khiến akri trở nên cáu kỉnh. Con thích từ ‘bất bại’. Từ đó giống như con vậy. Bất bại.”

“Vậy thì chuyện này vô vọng rồi.” Zarek lầm bầm. “Anh không có bất kỳ bằng chứng nào chứng minh anh vô tội và anh sẽ không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra ở đó.”

“Em không chắc như vậy đâu.” Astrid nói, mỉm cười với anh. “Đừng từ bỏ hy vọng với em sớm vậy chứ, Zarek. Nếu chúng ta có bằng chứng về những điều con bé đã nói, thì quyết định của em sẽ được thông qua. Anh vô tội. Không một ai có thể tranh cãi về việc đó. Những người chị của em sẽ không để anh bị phán xét sai tội đâu.”

Anh mĩa mai. “Anh đã vô tội khi bị ném đá đến chết đó thôi, công chúa. Thứ lỗi cho anh nếu anh không có nhiều niềm tin vào công lý hay những người chị của em.”

Astrid nuốt nghẹn. Đó là sự thật, những người vô tội thường phải chịu đau khổ. Mẹ và các chị của cô chối bỏ cái sự thật hiển nhiên đó của vũ trụ, mặc dù mẹ đã đấu tranh để mang công lý đến cho mọi người.

Đôi lúc những chuyện không công bằng vẫn diễn ra. Không có cách nào thay đổi nó.

Zarek là một ví dụ điển hình.

Mặc dù vậy, anh cần phải biết sự thật về việc đã xảy ra với anh. Anh rất xứng đáng được biết.

“Simi? Con có cách nào cho Zarek thấy những việc đã xảy ra vào tối đó không?”

Simi gõ gõ ngón trỏ của mình vào má trong khi cô ngẫm nghĩ về việc đó. “Con cho là có. Akri không có nói con không thể cho hắn ‘xem’ bất kỳ chuyện gì, ngài ấy chỉ nói con không được nói chuyện với hắn thôi.”

Astrid mỉm cười. Simi luôn luôn diễn giải những thứ Acheron yêu cầu cô làm hoàn toàn theo nghĩa đen.

“Con sẽ làm chứ? Làm ơn đi mà?”

Simi bước đến chỗ Zarek và nắm lấy cằm của anh.

Zarek định chống cự, nhưng có thứ gì đó dường như đang thấm vào anh qua bàn tay của cô ta. Nó làm anh tê liệt.

Simi chỉnh mặt anh nghiêng lại cho đến khi anh có thể nhìn thẳng vào cô giờ đây với đôi mắt đỏ và vàng và rồi anh nhìn thấy quá khứ.

Mọi thứ xung quanh anh như mờ dần đi và tất cả những gì anh có thể tập trung vào là đôi mắt của Simi. Những hình ảnh thoáng lướt qua đồng tử của cô ta, rồi đi thẳng vào đầu óc của anh. Anh không nhớ bất kỳ điều gì trong đây đã từng xảy ra. Nó giống như xem một bộ phim về cuộc đời của anh vậy.

Anh nhìn thấy đám cháy từ ngôi làng của anh đang thiêu rụi mặt đất. Xác chết nằm rải rác khắp nơi. Những thứ đã ám ảnh anh hàng thế kỷ. Nhưng đó không phải là thứ mà lần này anh nhìn thấy.

Nó còn nhiều hơn nữa...

Những hình ảnh đã bị lãng quên bị lấy ra khỏi đầu óc anh.

Anh nhìn thấy bản thân mình loạn choạng đi thẳng vào làng. Hoang mang. Tức giận. Những thiệt hại đã xảy ra trước đó, anh không phải là người chịu trách nhiệm về việc này.

Anh nhìn thấy người phụ nữ già nua đó, người mà anh đã giữ lấy trong vòng tay như anh vẫn thường làm. Chỉ là lần này bà ta nói nhiều hơn là chỉ thốt ra lời buộc tội quen thuộc. “Cái chết đến tìm anh. Hắn giết mọi người vì hắn muốn chúng tôi cho hắn biết nơi anh sống. Chúng tôi không biết nó ở đâu và điều đó khiến hắn tức giận.” Đôi mắt già nua của bà ta cháy bùng lên vì sự căm ghét và buộc tội. “Tại sao anh lại không đến? Tất cả đều là lỗi của anh. Anh đáng ra phải bảo vệ tất cả chúng tôi và chính anh là người đã giết chúng tôi. Anh đã giết con gái của tôi.”

Anh nhìn thấy gương mặt của người phụ nữ già nua ấy. Cảm thấy cơn thịnh nộ của bản thân một lần nữa khi anh nhìn thấy việc mà những tên Daimon đã làm...

Tim Zarek nện thành thịch khi anh nhận ra sự thật.

Anh vô tội trong việc giết chết những người mà anh đã có trách nhiệm.

Không có bất kỳ việc gì trong đây là lỗi của anh. Anh đang tuần tra vòng vòng như thường ngày khi anh phát hiện ra đám cháy và anh vội lao đến chỗ họ, nhưng rồi đó đã là quá trễ.

Thanatos đã đến ngôi làng vào ban ngày và phá hủy nó. Anh không có cách nào để bảo vệ họ cả.

Trong khi anh nhìn vào đôi mắt của cô ta, Simi mang anh từ chuyến đi kéo dài năm đêm đã bị lãng quên đến ngôi làng của người Apollite nơi anh đã đến để tìm ra kẻ chịu trách nhiệm cho những cái chết ở Taberleigh.

Mỗi bước đi trên đường anh phải chiến đấu với những chiến binh Spathi Daimon, và một trong những bọn chúng đã nói cho anh biết về Kẻ tiêu – diệt – Thọ sản đêm, kẻ sẽ đoàn kết người của bọn chúng lại và tiêu

diệt tất cả Thợ săn đêm. Tên chiến binh Spathi đã bật cười khi hắn ta chết, nói với anh rằng triều đại của Thợ săn đêm đã hết.

Kẻ tiêu – diệt – Thợ săn đêm sẽ chiếm lại thế giới của loài người và rồi bọn chúng sẽ hạ gục bọn thần trên đỉnh Olympus

Và khi mỗi đêm trôi qua số lượng chiến binh Spathi sẽ ngày càng tăng lên, Zarek nhận ra chính xác thì cả thế giới đang phải đối mặt với chuyện gì. Mỗi ngôi làng mà anh đi ngang qua đều bị phá hủy. Người dân ở đó đều chết. Bị xé toạc cổ họng. Bị hút máu bởi những tên Daimon, những kẻ không muốn chết.

Anh chưa bao giờ nhìn thấy một sự tàn phá như vậy. Quả là lãng phí.

Nếu anh có sở hữu một Người cận vệ, anh sẽ cử hắn ta đi cảnh báo những Thợ săn đêm khác hay tìm Acheron và mang anh ta đến đây để cùng chiến đấu. Như hiện giờ, chỉ có mình anh ở đây và anh muốn ngăn chặn sự phá hủy trước khi những người khác gánh chịu.

Lạnh lẽo và đói khát, Zarek đã chiến đấu suốt dọc đường đi đến ngôi làng của Apollite, nơi đang bảo vệ sinh vật bí ẩn, người đã giết chết người của anh.

Zarek đến ngôi làng sau khi mặt trời đã lặn cách đây một tiếng. Như thường lệ, người Apollite xây nhà bên dưới lòng đất. Những ngôi hầm mộ đầy tối tăm và lạnh lẽo và hoàn toàn không có một linh hồn sống nào ở đây. Trở lại lúc xa xưa, người Apollite thường xây nhà mình ở gần người chết để họ có thể chiếm lấy những linh hồn không có cơ thể nếu họ cần một buổi ăn nhẹ. Thêm vào đó, nơi này như một tấm chắn cho bọn họ. Vì những Thợ săn đêm là những cơ thể không có linh hồn, những linh hồn kia thường có một xu hướng khó chịu là muốn sở hữu thân xác của họ. Vì vậy những hầm mộ là nơi trú ẩn tốt nhất cho người Apollite và lũ Daimon.

Vì những linh hồn ở đây đã bị hút hết trước khi anh đến, Zarek có thể dễ dàng tìm đường đi vào hầm mộ.

Trong khi lòng sực khắp những hành lang và phòng ốc của nơi trú ẩn dưới lòng đất, anh phát hiện ra rằng ở đây không có sự hiện diện của bất kỳ gia đình Apollite hay Daimon nào cả, chỉ còn lại những dấu tích cho thấy một cuộc di cư vội vã.

Trong một căn phòng, anh tìm thấy một người phụ nữ cùng một đứa trẻ sơ sinh đang khóc ré lên.

Cô ta nhìn lên anh và thở hổn hển.

“Tôi sẽ không làm đau cô.” Anh nói.

Cô ta định thét lên xin trợ giúp.

Zarek vội phóng ra khỏi nhà cô ta và đóng cửa lại.

Những suy nghĩ của anh chỉ tập trung vào một người duy nhất.

Thanatos.

Việc mà người chiến binh Spathi đã nói hắn ta được Artemis cử đến để giết toàn bộ những Thợ săn đêm. Ấ là người đã tạo ra tất cả bọn họ lại đi phản bội bọn họ và tạo ra một con quái vật bất bại.

Nếu anh không ngừng chuyện này ngay lập tức. Thì anh căm thù Artemis. Căm thù ả ta không chỉ vì đã tạo ra Thanatos, mà còn vì đã thả một thứ như vậy vào thế giới này mà không đưa ra một lời cảnh báo cho bất kỳ ai.

Trong khi anh di chuyển trong hầm mộ, Daimon và Apollite tấn công anh. Anh chiến đấu với bọn chúng, giết bất kỳ ai lao vào anh cùng với một thanh kiếm. Không, anh không quan tâm bọn chúng là Daimon hay Apollite. Điều đó không qua trọng.

Báo thù là điều duy nhất quan trọng.

Anh tìm thấy Thanatos ở cuối một hành lang dài hơn. Hắn ta ở cùng với chục người của hắn trong một căn phòng, nơi người Apollite chứa đồ dệt may của họ.

Zarek đếm thấy có năm Apollite cùng với tám tên Daimon ở đó.

Nhưng điều khiến anh chùn bước chính là người phụ nữ Apollie góa bụa đứng bên cạnh Thanatos. Cô ta ăn mặc như một chiến binh Spathi và đứng đó sẵn sàng chiến đấu.

Thanatos mỉm cười hiểm ác với anh.

“Thấy chưa.” Hắn ta nói với những Apollite và Daimon ở xung quanh mình. “Hắn ta chỉ có một mình trong khi chúng ta có rất đông. Những tên Thợ săn đêm không hẳn là rất mạnh đâu. Bọn chúng không thể tập hợp lại với nhau mà không làm bản thân chúng yếu đi. Chúng ta có thể dễ dàng giết chết chúng như chúng giết chúng ta vậy. Đâm vào dấu hiệu của hắn và hắn sẽ chết như tất cả chúng ta.”

Rồi bọn chúng phóng đến chỗ anh.

Zarek cố gắng chiến đấu với bọn chúng để tìm đường đi, nhưng bọn chúng chiến đấu với sức mạnh mà anh chưa từng chứng kiến trước đây. Như thế bọn chúng được tiếp sức mạnh từ Thanatos.

Bọn chúng tóm lấy anh và quăng anh xuống nền nhà trong khi bọn chúng xé rách quần áo của anh cố tìm kiếm dấu hiệu của anh.

Anh đã chịu rất nhiều thương tích từ những cuộc chiến trước đó. Bị suy yếu do cơn đói.

Nhưng điều đó không thể ngăn anh chiến đấu với mọi thứ mà anh có.

“Hắn ta không có dấu hiệu của Artemis!” Một người trong bọn chúng hét lên.

“Dĩ nhiên là hắn có.” Thanatos tiến đến để tận mắt chứng kiến.

Zarek tận dụng cơ hội đó để thoát ra. Anh sẽ lấy đầu Thanatos bằng chính thanh gươm của mình.

Thanatos bước lùi lại và đẩy người phụ nữ ra trước hắn để bảo vệ bản thân hắn.

Không kịp phản ứng lại, Zarek đứng đó một cách vô dụng khi cô ta bị thanh gươm của anh xuyên qua.

Khi cô ta không hóa thành bụi, anh nhận ra cô ta không phải là một Daimon. Cô ta là một Apollite.

Kinh hoàng, anh bắt gặp ánh mắt của cô ta và nhìn thấy nước mắt trong đôi mắt của cô ta. Anh muốn giúp cô ta. Muốn xoa dịu cô ta.

Điều cuối cùng mà anh muốn là nhìn thấy cô ta bị đau.

Trước đây anh chưa từng làm hại một người phụ nữ... thậm chí là người phụ nữ đã buộc tội anh cưỡng bức bà ta.

Lúc đó anh căm ghét bản thân mình còn hơn cả căm ghét Artemis, căm ghét cái thực tế anh không thể nhanh nhẹn hơn. Rằng anh đã không giết Thanatos thay vào đó.

Một trong những tên Apollite khóc rống lên.

Một người đàn ông. Hắn ta phóng đến chỗ người phụ nữ và ôm lấy người phụ nữ khi cô ta chết.

Người đàn ông ngẩng đầu lên nhìn anh với sự căm thù và thịnh nộ.

Đó là gương mặt của tên Thanatos mới.

Zarek cố vùng ra khỏi Simi khi anh nhìn thấy gương mặt đó. Nhưng cô ta nhạy chóng tóm lấy anh.

Buộc anh phải nhìn quá khứ của anh đang hiện ra.

Thanatos nắm lấy cổ họng anh và quăng anh vào tường. “Có dấu hiệu hay không thì ngươi vẫn sẽ chết nếu ta phanh thây nhà ngươi ra.”

Căm thấy tội lỗi về chuyện của người phụ nữ, Zarek thậm chí còn không buồn chiến đấu. Anh chỉ muốn cảm giác này kết thúc.

Nhưng khi Thanatos tiến đến chỗ anh, Acheron đột nhiên xuất hiện từ không khí.

“Thả anh ta ra.”

Những tên Daimon và Apollite còn lại tháo chạy trong sợ hãi. Chỉ duy nhất người đàn ông đang ôm lấy người vợ giờ đã chết của mình vẫn ở lại.

Thanatos chậm rãi quay người đối mặt với Ash. “Và nếu ta không thả thì sao nào?”

Ash bắn một tia chớp từ trong tay mình vào Thanatos, người ngay lập tức thả Zarek ra. Zarek rơi xuống sàn nhà, thở hổn hển để lấy không khí qua cái cổ họng sưng phù.

“Đó không phải là một sự lựa chọn.” Ash nói.

Thanatos phóng đến tấn công.

Đôi mắt của Ash biến thành một màu đỏ bầm. Sẫm màu hơn cả máu, chúng đầy những tia lửa sáng rực.

Ngay tại thời điểm Thanatos tấn công anh ta, tên đao phủ bất khả chiến bại biến thành cát bụi.

Không ai chạm vào hắn ta.

Ash vẫn đó không nhúc nhích hay xê dịch một chút nào cả.

Người Apollite góa bụa tấn công anh ta. Ash xoay người và kẹp hai tay người đàn ông đó sau lưng hắn ta hướng về phía trước của Ash. Người Apollite vùng vẫy thoát ra, nhưng Ash vẫn dễ dàng giữ lấy hắn ta.

“Shh, Callyx,” Anh ta thì thầm vào tai người Apollite. “Ngủ đi...”

Người Apollite đổ sập xuống.

Ash đặt hắn ta trên nền nhà.

Quá sốc, Zarek không thể nhúc nhích khi Ash tiến đến chỗ anh. Anh không biết làm cách nào Ash biết tên của người Apollite đó hay làm cách nào anh ta có thể dễ dàng giết chết Thanatos.

Không một thứ gì trong chuyện này hợp lý cả.

Ash không có chạm vào anh. Anh ta cúi xuống bên cạnh anh và nghiêng đầu. “Anh ổn chứ?”

Zarek phớt lờ câu hỏi của anh ta. “Tại sao Artemis lại muốn chúng tôi chết?”

Ash cau mày với anh. “Anh đang nói cái gì vậy?”

“Chiến binh Spathi nói với tôi. Ả ta tạo ra một đội quân để giết chúng tôi. Tôi đã...”

Ash gơ tay anh ta lên. Nó có cảm giác như thể thứ gì đó đã làm tê liệt dây thanh âm của Zarek.

Sự lưỡng lự lướt qua khuôn mặt của Ash khi anh ta nhìn chăm chăm vào anh. Anh thề là anh có thể cảm nhận người Atlantan đang ở trong tâm trí của anh, tìm kiếm một thứ gì đó.

Cuối cùng Acheron thở dài. “Anh đã nhìn thấy quá nhiều. Zarek, nhìn vào tôi này.”

Anh không có sự lựa chọn nào hết ngoại trừ tuân lệnh.

Đôi mắt của Ash một lần nữa lại trở về màu bạc sáng bừng kỳ lạ đó. Mọi thứ trở nên mơ hồ, rồi tối sầm. Zarek vùng vẫy chống lại cơn nóng ngột ngạt đó.

Điều cuối cùng anh nghe thấy là giọng nói của Ash. “Mang anh ấy về nhà đi, Simi. Anh ấy cần nghỉ ngơi.”

Rồi Simi thả anh ra.

Anh đứng đó bất động trong khi cô ta chiếu lại những sự kiện vào đêm hôm đó lấp đầy những chi tiết còn thiếu trong ký ức của anh.

Anh bị choáng bởi những gì anh đã thấy. Những gì mà anh đã phát hiện.

“Làm sao cô có thể cho tôi thấy tất cả chuyện đó?” Anh hỏi cô ta.

Con ác quỷ nhún vai.

Chuyện này ngày càng khó chịu rồi đây. Chết tiệt Ash vì đã lệnh cho cô ta không được nói chuyện với anh. “Astrid làm ơn hỏi cô ta câu hỏi của anh.”

Astrid hỏi.

Simi nhìn anh như thể anh là một tên điên. “Không có thứ gì biến mất khỏi tâm trí của con người cả. Nó chỉ bị đặt vào nơi khác thôi, ngu ngốc ạ.” Cô ta nói với Astrid khi cô ta lòn những ngón tay của mình vào trong tóc anh. “Con chỉ mang những mảnh ký ức đó ra để con có thể nhìn thấy chúng và rồi hẳn ta cũng nhìn thấy chúng luôn khi hẳn ta nhìn vào con. Đơn giản thôi mà.”

Mụ mồm vì tất cả những thứ mà anh đã phát hiện, Zarek nhìn qua Astrid người đang chờ đợi một cách kiên nhẫn cho đến khi bọn họ xong việc.

“Acheron là ai?” Anh hỏi cô.

“Em không biết.” Astrid nói.

Zarek bước ra chỗ khác, đầu óc anh quay cuồng khi anh cố nhớ chuyện xảy ra tại New Orleans. “Anh ta đã làm cái gì đó với đầu óc của tôi tại New Orleans, có đúng không?”

Simi huyết sáo và nhìn quanh căn phòng.

“Simi, anh ấy đã làm vậy đúng không?” Astrid hỏi.

“Akri chỉ làm vậy khi ngài ấy buộc phải làm thôi. Có những chuyện xảy ra ở New Orleans rất là tồi tệ. Thứ mà họ những Thợ săn đêm và thần Olympus không cần biết.”

“Zarek nghiêng rằng. “Như là?”

Astrid lặp lại câu hỏi.

“Con đã nói là không ai trong hai người cần biết mà.”

Anh muốn bóp cổ con ác quỷ, nhưng sau khi anh nhìn thấy những gì Ash có thể làm, anh nghĩ tốt hơn mình không nên làm thế. “Tại sao Acheron lại phải giấu?”

Simi rít lên với anh và trong cơn tức giận cô ta quên cả mệnh lệnh của Ash. “Akri không cần phải giấu diếm một ai cả. Người ấy không cần. Người nào làm hại akri của ta, ta sẽ ăn hết bọn chúng.”

Zarek phớt lờ cô ta. “Anh ta là con người à?” Anh hỏi Astrid.

Astrid phát ra một tiếng thở dài. “Thật tình thì em cũng không biết. Bất kỳ lúc nào em nhắc đến tên của anh ấy trước mặt các chị mình, họ đánh trống lảng và im lặng. Một mình anh ấy thôi có lẽ cũng đủ khiến họ sợ. Em luôn tự hỏi tại sao, nhưng không một ai trên Olympus nói nhiều về anh ấy. Điều này thực sự rất lạ.”

Biểu hiện của cô có vẻ như đang suy nghĩ gì đó, Astrid quay người về hướng con ác quỷ. “Simi, nói cho ta biết về Acheron.”

“Ngài ấy vĩ đại và tuyệt vời, ngài ấy đối xử với con như thể con là một nữ thần. Nữ thần Simi. Đó là con.”

Astrid khẽ nhăn mặt trước câu nói đó. “Ý ta là, nói cho ta biết về nguồn gốc của anh ấy.”

“Ồ, chuyện đó à. Acheron được sinh ra vào năm 9548 trước công nguyên trên hòn đảo Hy Lạp của người Didymos.”

“Ai đã sinh ra anh ấy?”

“Hoàng đế Icarion và nữ hoàng Ara của Didymos và Lygos.”

Zarek có thể thấy câu trả lời khiến Astrid ngạc nhiên, nhưng nó lại không khiến anh ngạc nhiên. Anh luôn luôn nghi ngờ Ash có xuất thân cao quý. Có một cái gì đó toát lên về vua chúa ở anh ta. Thứ gì đó nói rằng. “Ta là chủ nhân, người là người hầu. Quý xuống và hôn cái móng của ta.” Đó là lý do tại sao Zarek không bao giờ bận tâm đến anh ta.

“Ash không phải là một á thần sao?” Astrid hỏi.

Simi bật cười ồm ồm trước câu hỏi của cô. “Akri là một á thần? Ôi làm ơn đi.”

Zarek cau mày khi anh nhận thấy điều mà Simi vừa tiết lộ. “Đợi đã, tôi nghĩ Ash là một người Atlantan chứ?”

Astrid lắc đầu. “Từ những tin đồn cực kỳ hiếm có mà em nghe thấy, họ nói anh ấy được sinh ra tại Hy Lạp nhưng được nuôi lớn tại Atlantis. Tin đồn còn nói anh ấy là một trong những người con trai của Zeus. Nhưng như em đã nói, hầu hết mọi người không có hứng thú nói nhiều về anh ấy.”

Simi lại cười. “Bộ ngài ấy nhìn giống cái mông sẫm sét đó lắm sao? Không. Con trai của Zeus sao? Điều đó thật là sỉ nhục akri mà?”

Zarek suy ngẫm điều đó trong vài phút, và rồi một thứ gì đó lướt qua anh. “Hiện giờ Simi có thể trao đổi với Ash không?”

“Được.”

“Vậy thì nói với anh ta tốt hơn anh ta nên lôi cái mông mình đến đây và bảo vệ em đi.”

Đôi mắt của Simi mở trừng trừng. Đôi cánh của cô ta đập dữ dội.

“Simi.” Astrid nhanh chóng nói. “Anh ấy không có ý như thế đâu. Ash có thể đến đây không?”

Cô ta dịu lại một chút. “Không. Ngài ấy hứa với con bò cái độc ác đó ngài ấy sẽ ở trên Olympus trong hai tuần. Ngài ấy không thể phá bỏ lời thề của mình.”

“Vậy giờ làm sao tôi có thể giết Thanatos đây? Tôi đang cảm thấy cực kỳ bấp bênh đây, nói chỉ có duy nhất mỗi Ash có khả năng nhìn hấn ta và biến hấn ta ‘biến mất’”

“Simi có thể giết hấn ta.”

“Không, con không thể giết hấn ta. Akri ra lệnh vậy đó.”

“Vậy thì bằng cách nào chúng ta có thể ngăn cản hấn ta?” Astrid hỏi.

Simi nhún vai. “Nếu akri cho phép con, con sẽ nướng chín hấn ta, nhưng vì người không thể thở ra lửa nên rất khó cho người nướng chín hấn ta.”

“Tôi có súng phun lửa.”

Astrid quay phắt đầu mình về phía anh. “Anh có cái gì?” Cô hỏi một cách hoài nghi.

Lần này đến lượt anh nhún vai. “Nó dùng để phòng hờ thôi.”

“À.” Simi nói. “Những thứ đó chỉ có công dụng trong việc nướng kẹo xốp dẻo* (marshmallow) thôi, nhưng chúng chỉ khiến Thanatos tức điên lên thôi. Lửa thường không thể gây hại hấn đâu. Con có chất dính sền sệt tiết ra từ lửa của con và nó được bắn vào nạn nhân để ngọn lửa không thể dập tắt được. Muốn xem không?”

“Không.” Cả hai người họ đồng thanh nói.

Simi cứng người. “Không ư? Con không thích từ đó.”

“Chúng ta yêu con, Simi.” Astrid nhanh chóng nói. “Chúng ta chỉ sợ chất dính của con thôi.”

Astrid đánh vào bụng của Zarek khi anh định chỉnh lại cô về việc yêu Simi.

“Oh.” Simi nói. “Vậy thì con hiểu rồi. Được rồi, người có thể sống.”

Sau khi chắc chắn ở đó thực sự không có thức ăn, Simi ngồi khoanh chân trên sàn nhà. Cô ta tự ngâm nga với chính bản thân mình trong khi cô ta xoắn một lọn tóc quanh ngón tay nhỏ nhắn của cô ta. “Vậy, người có QVC* không?”

(QVC: viết tắt của Quantity, Value, Convenience là một hãng truyền hình cáp, vệ tinh và mạng lưới truyền thông và là kênh mua sắm tại gia ở Mỹ và nhiều quốc gia khác.)

“E là không có cưng ạ.” Astrid nói.

“Người có Soap Net* không?”

(Soapnet là một kênh truyền hình vệ tinh thông thường ở Mỹ thuộc sở hữu của Disney – ABC Television Group thường phát những serie phim truyền hình, kịch)

Zarek lắc đầu.

“Người có bất kỳ cái TV nào không?” Simi tiếp tục với giọng điệu giống như một đứa trẻ nóng nảy.

“Rất tiếc.”

“Người đang đùa ư?” Simi cầm lên tay và nhìn lên anh. “Mấy người là những người buồn chán. Một con ác quỷ cần bộ truyền hình cáp của cô ta. Akri đã lừa con. Ngài ấy không nói con không được mang bộ truyền hình cáp của mình. Mấy người thậm chí không có những cái TV tí tẹo chạy bằng pin sao?”

Phải và với lưu ý vừa rồi, anh kéo Astrid ra khỏi Simi.

“Nó không hiệu quả đâu.” Cô thì thầm.

“Cái gì?”

“Kéo em ra xa để con bé không thể nghe. Con bé nghe thấy mọi thứ.”

Anh dừng lại. “VẬY, thì, cô thật thật là nhiều chuyện.”

Zarek đứng đó nhìn Astrid. Ghi nhớ từng đường nét trên khuôn mặt của cô, từng đường cong trên cơ thể cô.

Anh không biết phải làm gì để bảo vệ cô. Jess không thể đến đón cô vào ban ngày và anh không tin tưởng những Người cận vệ có thể mang cô đi an toàn.

Còn chưa kể đến ý tưởng để bọn họ biết nơi ẩn náu của anh trong khi bọn họ ở ngoài kia đang tìm cách giết chết anh, việc này cũng không có vẻ là một bước đi khôn ngoan.

Không một người nào đáng tin tưởng và cách duy nhất anh có thể bảo vệ Astrid là gọi Thanatos ra và tự mình anh giải quyết chuyện này.

Đêm nay, anh sẽ tìm Thanatos và một trong hai người họ sẽ phải chết.

Đó là việc mà anh không muốn nói với Astrid. Cô sẽ không để anh đi nếu cô biết.

“Nghe này, chúng ta cần thức ăn vào đêm nay. Anh sẽ rời khỏi em và Simi sẽ ở đây nơi an toàn nhất và anh sẽ tìm một số nhu yếu phẩm.”

“Sao không để cho Simi đi? Không có gì có thể làm hại con bé.”

Zarek trượt tia nhìn của anh về phía con ác quỷ, người đang chơi trò Những chú heo con nhỏ bé *bằng những ngón chân trần của cô ta.

“Phải, nhưng anh không nghĩ cô ta nên ra ngoài một mình, phải không nào?”

Astrid hơi lưỡng lự. “Có lẽ anh nói đúng.”

Zarek ngồi sụm xuống sàn nhà và kéo cô ngồi xuống cùng anh. Anh kiểm tra đồng hồ của mình và nhìn thấy chưa đầy hai tiếng nữa thì mặt trời sẽ lặn.

Chưa đầy hai tiếng để ở bên cạnh người phụ nữ có ý nghĩa rất nhiều với anh.

Nằm xuống, anh nhắm mắt lại trong khi cô đặt đầu mình lên ngực anh và vẽ những vòng tròn trên anh.

“Nói cho anh biết điều gì đó tốt đẹp đi, công chúa. Nói anh nghe em sẽ làm gì khi chuyện này kết thúc đi.”

Astrid ngừng vẽ những vòng tròn bằng tay mình trong khi cô nghĩ về điều đó. Điều cô muốn là ở cùng với Zarek. Nhưng làm cách nào cơ chứ?

Artemis sẽ phải để anh ra đi và cô hiểu người chị họ của mình đủ để biết Artemis sẽ không chia sẻ đồ chơi của chị ta.

“Em sẽ nhớ anh, hoàng tử quyền rũ ạ.”

Cô cảm thấy cơ thể anh căng cứng trước lời nói đó. “Em thực sự sẽ nhớ chứ?”

“Vâng, em sẽ nhớ. Còn anh thì sao?”

“Anh sẽ sống sót. Anh luôn sống sót mà.”

Phải, anh luôn sống sót. Theo những cách khiến cô kinh ngạc.

Astrid lần theo đường nét trên quai hàm của anh. “Anh nên nghỉ ngơi đi.”

“Anh không muốn nghỉ ngơi. Anh chỉ muốn cảm nhận em thêm một chút nữa thôi.”

Cô mỉm cười trước lời nói đó.

“Hai người đang định hôn nhau à?” Simi hỏi. “Có lẽ con nên đi lên tầng trên hay làm cái gì đó.”

Astrid bật cười. “Được rồi, Simi. Bọn ta sẽ không hôn nhau trước mặt con đâu.”

“Cô ta có bao giờ ngủ không?” Zarek hỏi.

“Em không biết. Simi, con có ngủ không?”

“Có chứ. Con còn có một chiếc giường đáng yêu nữa. Nó được khắc hình những con rồng trên đó và trên đỉnh còn treo màn trướng màu ngà cổ điển nữa. Akri đặc biệt làm cho con chiếc giường này lâu lăm rồi và đầu giường treo chiếc chuông gió hình vũ công. Khi con còn là một ác quỷ bé con, akri thường đung đưa chuông gió sau khi mang con vào giường và con thường ngắm nhìn nó cho đến khi con chìm vào giấc ngủ. Đôi khi ngài ấy còn hát ru con ngủ nữa.”

“Còn em thì sao, công chúa?” Zarek hỏi. “Mẹ em có ôm em khi em còn bé không?”

“Hàng đêm, nếu bà ấy phải đi phán xét một ai đó thì chị Atty của em sẽ ôm em.”

Astrid không hỏi Zarek ai đã ôm anh. Cô đã biết sẵn câu trả lời.

Không ai cả.

Cô nhích lại gần anh.

Zarek nhìn chăm chăm trần tầng hầm lõm chõm. Buồn cười làm sao khi hơn năm mươi năm trước khi anh đào một phần của cái tầng hầm này chưa bao giờ anh nghĩ một ngày nào đó anh sẽ nằm ở đây bên cạnh người tình của anh.

Astrid.

Anh không có bất kỳ mối liên hệ nào với cô. Không có quyền chạm vào cô.

Cô ở quá gần với thiên đường mà một người đàn ông như anh sẽ không bao giờ với tới được.

Và dù vậy anh vẫn chưa muốn từ bỏ cô. Không phải bây giờ.

Không bao giờ cả.

Cô là người duy nhất trong suốt lịch sử mà anh nguyện chết vì.

Không nghĩ ngờ gì đêm nay anh sẽ chết vì cô.

14. Chương 14

Thanatos nằm trên một chiếc giường ấm áp, thoải mái trong nhà của một chiến binh Spathi. Những người Spathi, đặc biệt là những thành viên trong gia đình của một chiến binh Spathi (gồm cả Daimon lẫn Apollite), đều ngủ trong phòng ngủ của bọn họ, chờ đến lúc hoàng hôn buông xuống, thời điểm an toàn để ra bên ngoài.

Sau khi hắn ta để mất dấu Zarek vào đêm qua, Thanatos đã lúng lúng cho đến khi sự kiệt sức chiếm lấy hắn. Bọn Daimon đã mang hắn trở về đây để nghỉ ngơi, và dù cho hắn vẫn còn mệt mỏi, hắn cũng không thể ngủ thêm một chút nào nữa. Không khi mà những cơn ác mộng cứ hành hạ hắn.

Hắn có thể cảm nhận lời kêu gọi của những Nhà tiên tri đang cố triệu tập hắn trở về cái ngục tù của hắn ở Tartarus.

Hắn chống cự việc trở lại.

Chín trăm năm qua hắn chỉ chờ đợi giây phút này. Chờ đợi cơ hội trả thù.

Cái ngày Artemis tạo nên hắn, ả ta đã hứa hắn sẽ có cơ hội giết chết Zarek xứ Moesia. Rồi vì một vài lý do không rõ nào đó, ả ta thay đổi thỏa thuận của bọn họ.

Không có gì diễn ra đúng theo lời ả ta nói.

Thay vì sống trong sự giàu có và sung sướng, hắn bị giam cầm trong một cái lồng nhỏ, cô độc và bị lãng quên.

“Không một ai được phép biết về sự tồn tại của người.” Ả ta nói với hắn. “Ít nhất là cho đến khi ta cần nhà người.”

Và vì vậy hắn đã chờ đợi. Năm này qua năm khác, thế kỷ này qua thế kỷ khác, gào thét với ả thần đó hoặc là thả hắn ra hoặc là giết hắn đi.

Ả ta không bao giờ trả lời hắn.

Và hắn nhận ra rằng có một vài thứ còn kinh khủng hơn cả tuổi thọ ngắn ngủi mà những đồng loại người Apollite của hắn kinh khiếp.

Bị nhốt trong một cái lỗ đen cùng sự bất tử còn kinh khủng hơn rất nhiều.

Hắn sẽ không trở lại cuộc sống đó. Không một ai có thể giam cầm hắn một lần nữa. Trước tiên hắn sẽ xé nhỏ toàn bộ đỉnh Olympus.

Artemis đã quá lo ngại những tên Thợ săn đêm của ả ta trở nên bất trị đến nỗi ả ta đã không suy nghĩ một cách thấu đáo. Rằng không một ai có khả năng ngăn cản hắn.

Thứ gì đó thoáng qua trong tâm trí hắn. Một mảnh ký ức.

Hắn nhìn thấy bản thân hắn khi còn là một Apollite... nhìn thấy...

Cảnh tượng đó thay đổi thành cảnh Zarek đang giết chết vợ hắn.

Thanatos gầm rống lên trong cơn thịnh nộ.

Không, giết chết Zarek là quá dễ dàng.

Hắn muốn người đàn ông đó phải bị dày vò như cách hắn đã gánh chịu.

Bị dày vò.

Bởi nỗi đau...

Lần đầu tiên trong chín trăm năm, hắn ta mỉm cười. Phải rồi. Đêm qua Zarek đã bảo vệ người phụ nữ đó. Hắn ta đã ôm lấy cô ta trên chiếc xe trượt tuyết đó.

Người phụ nữ của hắn ta.

Thanatos đứng lên và nhún vai mặc áo khoác của hắn vào. Dù cho hắn đang kiệt sức, hắn cũng không thể ngủ thêm một chút nào nữa. Hắn mặc đồ một cách nhanh chóng và im ắng.

Hắn sẽ tìm thấy tên Thợ săn đêm đó. Tìm thấy người đàn bà của hắn ta.

Cô ta sẽ chết, nhưng còn Zarek... hắn ta sẽ sống. Cũng như Thanatos đã sống. Trong nỗi đau vĩnh hằng, nhức nhối cho tình yêu của hắn người đã mất đi.

oOo

Zarek đứng lại khi anh nhìn xuống Astrid, người đã chìm vào giấc ngủ trong khi bọn họ đang trò chuyện.

Trò chuyện.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc thực sự trò chuyện với bất kỳ ai. Nhưng rồi thì, anh đã làm rất nhiều việc với cô mà anh đã không bao giờ nghĩ anh sẽ làm.

Thậm chí ngay cả trong giấc ngủ cô cũng có vẻ mệt mỏi. Đôi mắt ngọt ngào của cô có những quầng thâm bên dưới nó.

Anh đặt một nụ hôn lên môi cô, và quay đi chỗ khác để không đánh thức cô dậy.

Con ác quỷ nằm trên sàn nhà nơi cô ta đã từng ngồi ở đó. Cô ta trông có vẻ như đang ngủ rất say. Một tay cuộn lại gối sau đầu trong khi tay còn lại giấu dưới cằm của mình. Cô ta khiến anh nhớ đến một cô gái nhỏ. Thảo nào Ash lại yêu thích cô ta.

Anh liếc trở lại chỗ Astrid. Sức mạnh của anh.

Điểm yếu của anh.

Simi là của Ash.

Và anh có trách nhiệm với cả hai bọn họ.

Cảm nhận được sức nặng của cái gánh nặng ấy, Zarek vớ lấy một cái chăn khác và đắp lên người con ác quỷ.

Cô ta mỉm cười trong khi ngủ và nói một cách dịu dàng. “Cảm ơn, akri.”

Anh nhìn thiết tha đến cái áo khoác của mình, thứ vẫn đang nằm bên dưới Astrid.

Anh lấy một cái chăn khác và phủ nó lên người cô. Cho tay vào túi, anh lấy ra một vài vật nhỏ anh đã thu thập khi anh mạo hiểm đi lên căn nhà gỗ của mình vài phút trước để lấy đồ ăn cho Simi.

Anh đặt chúng bên cạnh Astrid và để tay cô lên chúng để cô có thể ‘nhìn thấy’ chúng là thứ gì khi cô tỉnh giấc.

Anh để bàn tay mình nấn ná trên gương mặt cô.

“Anh sẽ nhớ em.” Anh thì thầm, biết rằng thậm chí sau khi ở thành cái Bóng cô vẫn sẽ là một nỗi dày vò của anh.

Sau cùng thì, anh cần cô hơn cả cần thức ăn và không khí.

Cô là cuộc sống của anh.

Hít vào một hơi thật sâu, anh lướt những ngón tay của mình lên mái tóc của cô, để nó sưởi ấm anh. Anh hình dung cô cuồng nhiệt và mềm mại trong vòng tay anh. Vẻ mặt của cô khi cô lên đỉnh cùng anh.

Cách giọng nói cô vang lên bất kỳ khi nào cô gọi tên anh.

Phải, anh chắc chắn sẽ nhớ cô.

Đó là lý do vì sao anh phải giữ cô an toàn.

Buộc bản thân mình rời khỏi sự dễ chịu mà cô mang đến, anh rời khỏi hai người phụ nữ.

Anh đi đến cuối đường hầm nơi thông ra khu rừng.

Trang bị nhiều hỏa lực nhất mà anh có thể mang theo, anh mở cánh cửa sập ra, run rẩy khi luồng không khí lạnh lẽo thổi qua anh, và anh rời đi để tìm Thanatos.

oOo

Astrid giật mình tỉnh dậy khi một âm thanh xa lạ xâm chiếm giấc ngủ của cô.

“Con thích tên Zarek đó. Hẳn ta biết đánh giá người khác.”

Cô nhấp nháy mắt khi cô nhận ra giọng nói của Simi. Astrid định di chuyển cho đến khi cô cảm thấy một thứ gì đó bên dưới bàn tay cô.

Một vài bức tường nhỏ của Zarek nằm ở đó, và khi cô lần theo đường nét của chúng bằng những ngón tay của mình, cô nhận ra chúng là cái gì.

Mỗi bức tượng là một nhân vật trong cuốn Hoàng tử bé. Tổng cộng có sáu bức: bản thân hoàng tử bé, con cừu, con voi, bông hồng, con cáo và con rắn.

Chúng là những bức tượng tinh tế đến từng chi tiết hơn cả những bản mẫu khác mà cô đã ‘nhìn thấy’.

“Hắn ta thậm chí còn cho con đồ mở nắp vì vậy con không cần phải dùng đến răng nanh của mình. Con thích lắm. Kim loại gây khó khăn với những cái răng.” Simi chép miệng. “Kem que thịt lợn và đậu. Ngon quá! Đúng là món yêu thích của con.” (Vivian: cái này là món đồ hộp bị đông đá mà ở đầu truyện Zarek còn không thêm ăn nè. Simi quả là có khẩu vị đặc biệt mà @@)

“Simi?” Astrid nói, rồi ngồi dậy. “Zarek đang ở đâu?”

“Con không biết. Con tỉnh dậy một vài phút trước và tìm thấy chỗ thức ăn ngon này mà hắn ta để lại cho con.”

“Zarek ?” Astrid gọi lớn.

Anh không trả lời.

Dĩ nhiên, với anh, điều đó là hành động đặc trưng.

“Simi, anh ấy ở có ở trên nhà gỗ không?”

“Con không biết.”

“Con làm ơn lên đó xem được không?”

“Zarek!” Simi thét lên. (Simi dễ thương kinh. ^^)

“Simi, ta cũng có thể thét lên như vậy.”

Con ác quỷ phát ra một tiếng thở dài nặng nề và bực bội. “Được rồi, nhưng đừng để món đậu của con tan ra.” Cô ta đứng lại và thêm vào. “Akri bảo con bảo vệ người, không phải là đi hại người. Zarek hắn ta là một tên Thợ săn đêm khổng lồ và hắn có thể tự mình đi lại được.”

Astrid cảm nhận được con ác quỷ bốc hơi.

Một vài phút sau con bé trở lại. “Không, hắn ta cũng không có ở đó.”

Trái tim Astrid nện thành thịch.

Có lẽ anh chỉ đi tìm thêm thức ăn thôi.

“Simi, anh ấy có để lại lời nhắn nào không?”

“Không.”

oOo

Zarek đá cánh cửa nhà của tên Apollite đầu tiên anh đến mở ra. Cộng đồng nhỏ của người Apollite đã ở đây được vài thập kỷ ngay ở vùng ngoại ô của thị trấn Fairbanks, nhưng anh đã để bọn họ yên.

Luật lệ của Thợ săn đêm cấm bất kỳ người Thợ săn nào làm hại đến một Apollite cho đến khi bọn họ biết thành Daimon và hút máu loài người. Chừng nào họ còn biết giữ bản thân mình và không làm hại đến loài người và sống cuộc sống của họ cho đến khi họ hai mươi bảy tuổi, họ sẽ được hưởng sự bảo vệ giống như bất kỳ một người bình thường nào.

Đó là lý do tại sao, ít nhất là theo lời của Simi, Zarek đã bị cho đi đây. Đối với Artemis và những vị thần khác, giết hại một Apollite là một trọng tội như giết hại loại người.

Nhưng vào giây phút này, Zarek sẵn lòng phá bỏ luật lệ đó và bất kỳ luật lệ nào khác chỉ để giữ Astrid an toàn.

Ngay khi cánh cửa mở tung, những người phụ nữ cư ngụ trong căn nhà đó la hét và chạy tìm chỗ trốn trong khi những người đàn ông phóng đến chỗ anh.

Anh dùng siêu năng lực của mình để dính chặt họ vào tường.

“Thậm chí đừng có mà cố thử việc đó.” Anh quát bọn họ. “Tao không có tâm trạng để chơi đùa với tội mày đâu. Tao ở đây tìm Thanatos.”

“Ngài ấy không ở đây.” Một trong những người đàn ông nói.

“Tao cũng đã nhận ra điều đó rồi. Nhưng mà tao còn biết bọn mày có thể nói lại với hắn. Đúng không?”

“Không.”

“Hắn ta sẽ giết tất cả chúng ta.” Giọng một đứa bé thét lên từ phía sau căn nhà.

Sự sợ hãi trong giọng nói của đứa bé khiến anh bình tĩnh lại, nhưng chỉ một chút mà thôi.

Zarek thả những người Apollite anh đã ghim vào tường ra. “Nói với Thanatos nếu hắn muốn tao, tao sẽ đợi hắn ta bên ngoài thị trấn ở Bear’s Hollow. Nếu hắn ta không đến đó trong một giờ nữa, tao sẽ trở lại đây và dọn dẹp hết những tên Daimon nào mà tao cảm nhận thấy.”

Anh quay người và bước ra khỏi cửa.

Zarek dừng lại cách bọn họ một khoảng ngắn.

Họ khóa cánh cửa đằng sau anh và thì thầm trong nhóm người bọn họ cho đến khi họ quyết định được người nào nên đi đón Thanaots.

Hài lòng khi bọn họ sẽ chuyển lời nhắn của anh, Zarek cười mỉa mai và tiến đến chiếc xe trượt tuyết của anh.

Lên đường, anh lái xe đến điểm hẹn và ngồi ở đó chờ đợi.

Anh móc chiếc điện thoại của Spwan ra và gọi cho Jess.

Chàng cao bồi trả lời máy khi hồi chuông thứ ba vang lên. “Này, Eskimo, là anh đó hả?”

“Phải, tôi đây. Nghe này, tôi để Astrid ở lại căn nhà gỗ của tôi.”

“Anh làm cái gì? Anh có_”

“Phải, tôi bị điên đó, nhưng bọn họ đang ở nơi an toàn. Tôi muốn anh đợi khoảng ba tiếng rồi đến đón cô ấy. Từng đó sẽ cho tôi đủ thời gian.”

“Đủ thời gian làm gì?”

“Đừng lo lắng về chuyện đó. Đi vào căn nhà gỗ của tôi và nói cho Astrid biết anh là ai. Cô ấy sẽ ra khỏi chỗ trốn của mình với một người phụ nữ khác. Hãy tử tế với cô gái bé nhỏ đó, cô ta thuộc về Ash.”

“Cái gì bé nhỏ?”

“Rồi anh sẽ thấy.”

“Trong ba giờ nữa?” Jess lặp lại.

“Phải.”

Jess ngập ngừng trong vài giây. “Còn anh thì sao, Eskimo?”

“Còn tôi thì sao?”

“Anh sẽ không làm chuyện gì ngu ngốc đó chứ?”

“Không. Tôi làm một việc thông minh đó chứ.” Zarek cúp máy.

Anh quăng chiếc điện thoại vào trong ba lô và lấy ra mấy điều xì gà và cái bật lửa. Anh châm điều xì gà trong khi anh chờ đợi và ngồi trong cái lạnh buốt giá mà nhớ đến chiếc áo khoác của mình.

Nhưng khi nghĩ đến chiếc áo khoác, dòng suy nghĩ của anh lại quay trở về với Astrid và anh cảm thấy âm lên đáng kể.

Anh ước mình có thể làm tình với cô thêm một lần nữa đến nhường nào.

Cảm nhận làn da cô trên anh. Hơi thở của cô phả vào mặt anh. Đôi bàn tay của cô vuốt ve khắp da thịt anh.

Anh chưa bao giờ bất kỳ thứ gì hay bất kỳ ai giống như cô, nhưng mà, sau cùng thì cô cũng là một tiên nữ. Hoàn toàn không giống bất kỳ ai trong vũ trụ này.

Anh vẫn không thể tin được những cảm giác của anh đối với cô.

Làm thế nào mà cô có thể xoa dịu nỗi đau trong anh mà anh đã ngỡ rằng sẽ không bao giờ có thể lành lại được.

Lạ lùng làm sao trước cái cách cô mang những suy nghĩ của anh thoát khỏi quá khứ. Thoát khỏi mọi thứ.

Thảo nào Talon lại sẵn sàng chết vì Sunshine.

Giờ đây anh đã hoàn toàn hiểu tại sao.

Nhưng Zarek không muốn chết vì Astrid. Anh muốn sống vì cô. Anh muốn dành quãng đời bất tử còn lại của mình bên cạnh cô.

Nhưng anh không thể.

Nhìn lên những rặng núi xung quanh anh, anh nghĩ đến đỉnh Olympus. Nhà của Astrid.

Người thường không thể sống trên đó và thần thánh thì không thể sống dưới trái đất.

Mọi chuyện giữa bọn họ thật vô vọng.

Và anh đủ thực tế để nhận biết điều đó. Anh không có một chút mơ mộng nào trong người để mơ tưởng dù chỉ trong một phút thôi rằng một cái gì đó có thể giúp họ ở bên nhau. Bất kỳ sự lạc quan nào anh từng cảm thấy đều đã bị đá văng ra khỏi đầu anh trước khi anh đủ lớn để biết cạo râu.

Dù vậy, anh vẫn không thể nào khiến cho một phần trong anh ngừng nhúc nhối trước sự mất mát đó. Một phần từ sâu trong tâm hồn anh gào thét Astrid hãy ở cùng anh.

“Chết tiệt các người đi, số mệnh. Chết tiệt tất cả các người đi.”

Nhưng rồi, họ vẫn luôn làm thế với anh. Từ lâu, rất lâu rồi.

Anh nghe thấy tiếng ồ ồ của một chiếc xe trượt tuyết đang tiến đến.

Zarek không nhúc nhích cho đến khi chiếc xe tiến lại gần và dừng lại. Anh ngồi nghiêng trên ghế ngồi với hai chân duỗi thẳng ra, hai mắt cá chân bắt chéo lại với nhau. Hai tay anh khoanh lại trước ngực, anh kiên nhẫn chờ đợi người tài xế xuống xe.

Thanatos cởi chiếc nón bảo hộ của hắn ra và nhìn anh như thể hắn không thể tin nổi thứ hắn đang tận mắt nhìn thấy. “Người thực sự ở đây?”

Zarek nghiêng đầu và gửi cho sinh vật ấy một nụ cười mỉa mai lạnh lẽo và hiểm ác. “Lấy độc trị độc* (hair of the dog) , cưng ạ. Sớm muộn gì, thì chúng ta đều phải khiêu vũ cùng quỷ. Đêm nay, đến lượt của mày.”

Thanatos nheo mắt. “Mày quả là thằng con hoang kiêu ngạo.”

Zarek thả điều xì gà của anh xuống đất và nghiền nát nó bằng gót đôi giày boots của mình. Anh cười cay đắng khi anh bật người rời khỏi chiếc xe trượt tuyết của mình.

“Không, không phải là một thằng con hoang kiêu ngạo. Tao không là gì cả ngoại trừ một đồng phân dám chạm vào một vì sao.” Anh móc cả hai khẩu Glock ra khỏi bao đeo súng*(shoulder holsters). “Giờ thì tao là thằng khốn người sẽ chấm dứt những đau khổ của mày.

images

(shoulder holster)

Zarek nổ súng.

Anh không mong đợi phát súng sẽ mang lại công dụng và anh đã đúng.

Phát súng không làm được gì ngoại trừ khiến Thanatos loạng choạng về sau. Và điều đó khiến Zarek cảm thấy tốt hơn một chút.

Anh vút vỏ đạn xuống nền tuyết, nạp đạn và nổ súng một lần nữa.

Thanaots bật cười. “Mày không thể giết tao bằng một khẩu súng.”

“Tao biết, nhưng nó vui chết đi được khi nả đạn vào mày.” Và với bất kỳ may mắn nào đó nó sẽ khiến Thanatos yếu đi đủ để Zarek có cơ hội kết liễu hắn ta.

Đó là tất cả cơ may mà anh có.

Khi anh dùng lượt đạn cuối cùng của mình, anh ném vũ khí của mình vào Thanatos và ném theo chúng là hai quả lựu đạn.

Không có một thứ nào trong chúng có hiệu quả.

Nó gần như chỉ khiến Thanaots dừng lại.

Gầm gừ, anh phóng đến hắn ta.

Bọn họ ngã xuống nền đất và tấn công lẫn nhau. Zarek đấm đá với tất cả sức lực của mình.

Thanatos bị mất máu nhiều hơn, nhưng mà anh cũng vậy.

“Người không thể giết ta, Thợ săn đêm.”

“Nếu mày chảy máu, thì mày có thể chết.”

Thanatos lắc đầu. “Đó chỉ là một huyền thoại mà con người bảo nhau để cảm thấy an ủi hơn mà thôi.”

Zarek đá hắn ta và rút ra thanh kiếm có thể thu ngắn của mình. Anh nhấn cái nút ở cán kiếm, bung nó dài ra thành một thanh kiếm dài 1m5. “Thợ săn đêm cũng là một huyền thoại thôi, nhưng nếu cắt rời đầu của bọn tao thì bọn tao sẽ chết. Còn mày thì sao? Mày có thể mọc lại một cái đầu khác được không?”

Anh nhìn thấy nỗi sợ hãi thoáng qua trong đôi mắt của tên Daimon.

“Tao không nghĩ vậy.” Zarek vung lưỡi kiếm lên.

Thanaots cúi xuống và xoay người tránh khỏi anh. Hắn ta rút ra một con dao găm lớn, được trang hoàng đẹp mắt ra khỏi thắt lưng của mình.

Kĩ năng đánh kiếm của Zarek hơi bị lụng nghề một chút, nhưng khi anh chiến đấu, ký ức của anh trở về với anh.

Oh, phải, anh nhớ rõ làm thế nào để xiên một thứ gì đó.

Anh cắt vào ngực của Thanatos. Tên Daimon rít lên và loạng choạng lùi về sau.

“Thanatos. Mày có vẻ sợ hãi thì phải.”

Hắn ta con môi. “Tao không sợ gì cả, không giống như bọn người.”

Thanatos tấn công anh trước khi anh có thể lùi lại. Hắn ta bắt lấy tay cầm kiếm của Zarek và vặn nó. Zarek rít lên khi cơn đau xuyên qua anh.

Nhưng nó không là gì cả so với vết cắt mà Thanatos đã gây ra cho cánh tay trái của anh.

Anh nguyên rủa.

Cánh tay anh đau nhói, Zarek không thể giữ nổi thanh kiếm.

Thanatos đâm anh té xuống nền đất.

Hắn ta ấn đầu gối mình vào cột sống của Zarek và kéo ngược tóc anh lên cho đến khi cổ anh lộ ra.

Zarek cố hất hắn ta ra, nhưng anh không thể làm được gì ngoại trừ chờ đợi Thanatos lấy đầu anh.

Lưỡi dao găm cắt xuyên qua cổ anh.

Zarek nín thở, không dám nhúc nhích vì sợ sẽ khiến cho lưỡi dao cắt đứt cổ họng anh.

Chỉ khi lưỡi dao cắt xuyên qua cổ anh, một tia sáng lóe lên giữa băng tuyết, đánh trúng vào Thanatos và đập hắn về phía sau.

Zarek đổ sập xuống vùi mặt vào tuyết.

“Không, không, không.” Simi nói khi cô ta xuất hiện dưới hình dạng con người kế bên Zarek. “Akri nói người không được giết Zarek. Thanatos hư.”

Cả người anh nhúc nhối đến không thể tin được, Zarek lăn người nằm ngửa khi Thanatos đứng lên.

“Nhà người là cái quái quỷ gì?” Thanatos hỏi.

“Đừng bận tâm.” Cô ta nói, quỳ xuống bên cạnh Zarek. Cô ta chạm vào vết cắt trên chân mày của anh và nhìn xuống chỗ máu trên tay và cổ anh. “Oh, không, người bị thương nặng quá, Thợ săn đêm. Simi rất xin lỗi. Chúng tôi cứ tưởng người sẽ trở lại nhưng rồi Astrid trở nên hoang mang và đòi ta đến mang người về. Mặc dù, người nhìn không khỏe cho lắm. Lúc trước người nhìn quyến rũ hơn nhiều.”

Thanatos hiên ngang tiến về phía bọn họ.

Zarek buộc bản thân mình đứng lên và giúp cô ta đứng lên. “Simi, đi đi trước khi cô bị thương.”

Simi khịt mũi ầm ĩ như một con ngựa. “Hắn ta không thể làm đau ta. Không ai có thể.”

Thanatos tấn công bằng con dao găm.

“Thấy chưa, xem nè.” Simi quay người và để cho Thanatos đâm vào ngực của cô ta. (V: No comment @@)

Hắn đâm cả lưỡi dao vào cho đến khi chạm đến cán dao găm, rồi rút con dao găm ra.

Đôi mắt của con ác quỷ mở to trong khi cô ta thở dốc vì cơn đau.

Lúc đầu Zarek nghĩ cô ta đang đùa thôi cho đến khi cô ta lao đảo về sau. Nước mắt hiện lên trong mắt của cô ta khi cô ta nhìn lên Zarek với vẻ đau đớn quằn quại.

“Nó đáng ra không đau như vậy.” Cô ta khóc rống lên như một đứa trẻ nhỏ. “Ta bắt bại. Akri đã nói vậy mà.”

Tim anh nện thành thịch.

Máu chảy ra từ môi cô ta.

Zarek đá vào lưng của Thanatos và bế Simi nằm trong vòng tay của mình lên. Thậm chí khi cánh tay bị thương của anh đang run rẩy cơn đau từ vết thương trên nó, anh vẫn ẵm Simi chạy đến chiếc xe trượt tuyết.

Thanatos lùi lại, chờ đợi.

Hắn ta quan sát bọn họ bỏ đi và mỉm cười. “Đúng rồi đó, Zarek. Chạy về chỗ người phụ nữ của nhà người đi. Chỉ ta thấy nơi mà người đã giấu cô ta.”

oOo

Artemis cảm nhận một cơn chấn động ập đến ngôi đền thờ của cô ta như một cơn động đất. Thứ gì đó phát ra một tiếng gầm rống giận dữ báo hiệu điềm dữ.

Những người hầu của cô ta ngẩng đầu lên, gương mặt bọn họ đều trắng bệch.

Artemis ngồi dậy trên ngai vàng của mình. Nếu cô ta không biết rõ cô ta sẽ nghĩ...

Cánh cửa dẫn đến căn phòng riêng của cô ta vỡ vụn ra. Từng mảnh vụn của nó bay khắp phòng như thể bị hút đi bởi một cơn lốc xoáy dữ dội.

Phụ nữ la hét và bỏ chạy đến cánh cửa dẫn ra bên ngoài, tìm kiếm chỗ trú ẩn trước cơn bão bất ngờ ập đến. Artemis cũng muốn chạy theo, nhưng nỗi sợ hãi khiến cô ta bất động.

Rất hiếm khi cô ta nhìn thấy mặt này của Acheron.

Cô ta quá sợ anh đến nỗi chưa lần nào dám dồn ép anh đến từng này.

Anh lơ lửng bay ra từ căn phòng ngủ của cô ta với mái tóc đen dài của anh bay phất phơ quanh người. Đôi mắt anh đỏ như máu, sáng rực như lửa trong khi sức mạnh hiểm có của anh tỏa ra khắp nơi. Răng nanh của anh dài ra và rất lớn.

Anh chính là thứ mà cô ta sợ nhất trong vũ trụ này. Trong trạng thái này, anh có thể giết cô ta dễ như trở bàn tay.

Cô ta hoảng sợ. Nếu cô ta không làm anh bình tĩnh lại những vị thần khác sẽ cảm nhận được sự hiện diện của anh và mọi người sẽ phải trả giá bằng cả địa ngục.

Mà người sẽ phải trả giá nhiều nhất là cô ta.

Cô ta dùng sức mạnh của mình để che giấu anh, hy vọng có thể khiến mọi người lầm tưởng sức mạnh của anh là của cô ta. Với một chút may mắn, những vị thần khác sẽ cho rằng cô ta đang tự nổi cơn thịnh nộ.

“Acheron ?”

Anh nguyên rửa cô ta bằng tiếng Atlantean và giữ cô ta lại bằng một bức tường vô hình. Cô cảm nhận được sự đau đớn của anh. Anh đang ở trong một cơn đau đến cùng cực, nhưng cô ta lại không biết lý do.

Mọi thứ trong điện thờ của cô ta xoay vòng vòng trong cơn bão sức mạnh và thịnh nộ của anh. Thứ duy nhất vẫn ở trên mặt đất là hai người bọn họ.

“Artemis? Em đang có một vấn đề.”

Cô ta ngần ngại khi nghe thất giọng nói của Astrid vang lên trong đầu mình. “Không phải lúc này, Astrid. Chị đang có một vấn đề ở đây.”

“Để em đoán nhe, Acheron đang nổi giận?”

“Anh đã qua cơn giận dữ lâu rồi, Astrid.” Giọng anh trầm, thấp và mang vẻ ma quái. Ánh nhìn đầm máu của Acheron xuyên thủng Artemis. “Làm sao Simi lại bị thương?”

Nỗi sợ hãi của Artemis như nhân ba lên. “Con ác quỷ bị thương sao?”

“Simi đang chết dần.” Astrid và Acheron đồng thanh nói.

Artemis che miệng mình lại. Cô ta bỗng nhiên cảm thấy bệnh. Bệnh. Kinh hoàng và sợ hãi đến không thể tin nổi.

Nếu có bất kỳ điều gì xảy ra cho con ác quỷ của anh...

Anh sẽ giết cô ta.

Acheron dùng quyền năng của mình để kéo cô ta một cách thô bạo về phía anh. “Thanatos lấy một trong những con dao găm của tôi ở đâu hử, Artemis?”

Một làn sóng tội lỗi lướt qua cô ta khi câu hỏi đó được nêu ra. Khi cô ta tạo ra Thanatos đầu tiên vào bảy ngàn năm trước, cô ta đã ban cho hắn thứ vũ khí có thể tiêu diệt những Thợ săn đêm. Vào lúc đó cô

ta nghĩ việc đó là nhân danh công lý thiêng liêng khi để hấn ta sử dụng một trong những con dao găm từ Atlantean của Acheron để giết chết bọn họ.

Ngay khi Acheron phát hiện ra một trong những con dao găm đó biến mất, anh đã gom hết tất cả những món vũ khí của mình lại và phá hủy chúng.

Giờ thì cô ta đã hiểu tại sao.

Anh làm vậy để bảo vệ con ác quỷ của mình.

“Em không biết con dao găm của anh có thể làm hại nó.”

“Mẹ kiếp cô đi, Artemis. Cô luôn lấy đi mọi thứ của tôi. Mọi thứ!”

Cô ta cảm nhận được nỗi đau, sự cô độc của anh. Cô ta ghét anh vì điều đó. Nếu ngày mai cô ta có chết đi anh cũng chẳng thêm quan tâm. (V: Acheron chưa mở tiệc ăn mừng là may lắm rồi mắc gì phải quan tâm >.

Nhưng nếu đó là con ác quỷ đó, thì anh sẽ rơi nước mắt.

Tại sao anh lại không yêu cô ta và bảo vệ cô ta như vậy chứ? (V: bởi vì cô quá ích kỷ, chỉ biết có bản thân mình thôi nên tốt như Acheron cũng muốn bỏ cô. Vậy mà cũng phải hỏi ==)

“Em sẽ đi đón nó cho anh, Acheron.”

Acheron ngăn không cho cô ta rời khỏi anh. “Cô đừng có làm gì hết, Artemis. Tôi biết cô. Cô không được giúp đỡ hay cố chữa lành cho con bé bằng bất kỳ cách nào. Cô chỉ việc mang con bé về đây cho tôi ngay lập tức. Hãy thề trên dòng sông Styxx đi.”

“Em thề mà.”

Anh thả cô ta ra.

Artemis biến mất khỏi đền thờ của cô ta và hiện ra tại nơi Asrtid, Simi và Zarek đang ẩn náu bên dưới lòng đất. Con ác quỷ nằm trên nền đất với Zarek và Astrid quỳ gối bên cạnh nó.

“Con muốn akri!” Simi khóc nức nở. Cô ta la hét và khóc ré lên.

“Shh.” Zarek nói, dỗ dành cô ta. Anh giữ một cái băng gạc ngay trên vết thương của cô ta. Cả miếng băng gạc cùng bàn tay anh đều dính đầy máu. “Cô hãy bình tĩnh nào, Simi. Cô đang làm vết thương tệ hơn đó.”

“Con muốn daddy của con! Mang con về nhà đi, Astrid. Con cần về nhà ngay bây giờ.”

“Ta không thể mang con về nhà được Simi. Năng lực đó đã bị tước đi cho đến khi ta trao lời tuyên án cho mẹ ta.”

“Con muốn akri.” Cô ta rên rỉ một lần nữa. “Con không muốn chết mà không có ngài ấy. Con sợ. Làm ơn, làm ơn mang con về nhà đi. Con chỉ muốn daddy của mình thôi.”

Zarek nhìn lên khi một cái bóng đổ lên bọn họ.

Nó là khuôn mặt mà anh đã không nhìn thấy kể từ ngày anh trở thành một Thợ săn đêm.

Artemis.

Mái tóc dài nâu đỏ của ả ta dợn sóng quanh cơ thể xinh đẹp, mềm mại của ả ta. ả ta mặc một chiếc váy dài màu trắng và đôi mắt xanh lục lấp lánh một cách đáng sợ trong ánh sáng mờ mờ của đường hầm.

Anh nín thở, nửa chờ đợi ả ta giết anh. Không một Thợ săn đêm nào được phép có mặt trước sự hiện diện của một vị thần.

Simi nhìn ả ta và phát ra một tiếng hét khùng khiếp. “Không phải ả ta. ả thần bò cái này sẽ giết con mất thôi!”

“Câm mồm.” Artemis quát. “Tin ta đi, ta rất yêu thích được nhìn thấy người chết, nhưng nếu giờ người mà chết thì ta sẽ phải nghe về việc đó mãi.”

Artemis bế cô ta lên mặc cho cô ta ra sức chống cự.

Ả ta nhìn Astrid và Zarek. “Em đã có phát quyết về hấn ta chưa?”

Trước khi Astrid có thể trả lời, cánh cửa sập đằng sau họ bỗng mở tung.

Zarek nguyên rủa khi anh thấy Thanatos đi xuyên qua nó.

Anh quay lại định ra lệnh cho Artemis mang Astrid đi cùng Simi, nhưng ả ta đã biến mất rồi.

Anh, một mình, phải bảo vệ cô.

Chết tiệt Artemis vì chuyện đó.

“Chạy đi!” Anh quát về phía Astrid. Anh kéo cô về hướng cánh cửa sập dẫn lên trên căn nhà gỗ của anh.

“Chuyện gì vậy?”

“Thanatos đang ở đây và nếu em không có sức mạnh thần thánh nào có thể giết được hấn thì chạy đi.”

“Artemis đâu rồi?”

“Ả ta bốc hơi rồi.”

Astrid nhìn có vẻ phẫn nộ, rồi làm theo lời anh bảo.

Khi Zarek giúp cô trèo lên, Thanatos tóm lấy họ.

Zarek đá vào lưng hấn ta.

“Người không thể trốn được ta đâu Thợ săn đêm. Nhưng mà người cũng chẳng phải là người mà ta đang truy lùng.”

Máu anh đông lạnh khi nghe những từ ngữ đó, Zarek liếc nhìn xuống Thanaots và phát hiện ánh nhìn của hấn đang khóa chặt vào Astrid.

Thanatos liếm môi của hấn. “Sự trả thù ví như một món ăn phải dọn ăn nguội mới ngon.”* (‘Vengeance is a dish best served cold’ đây là câu nói nổi tiếng từ xưa bên phương Tây rồi nên V lấy nghĩa dịch trên mạng luôn cho chính xác. Câu này có nghĩa là để có một cuộc trả thù thỏa mãn nhất là khi nó được lên kế hoạch kỹ càng và gây ra đau khổ cùng cực cho kẻ thù khi họ ít mong đợi nhất và đang trong tâm trạng vui sướng.)

Ngay khi Astrid vừa khuất bóng khỏi căn tầng hầm, Zarek nhảy trở xuống cái thang và đâm túi bụi vào Thanatos. “Chúng ta đang ở Alaska, thẳng ngu. Mọi thứ ở đây đều lạnh ngắt.”

Zarek đập hấn ta vào tường, rồi xông tới với lấy cánh cửa sập.

Ngay khi anh ở phía trên căn nhà gỗ của mình, anh đóng cánh cửa sập và khóa nó lại. Zarek dời cái lò sưởi chắn ngang cánh cửa sập, rồi cúi người vào trong cái lò sưởi để chuyển con chồn cái và những đứa con của nó đi. Người mẹ cắn anh đau như quỷ, nhưng anh vẫn không chùn bước.

Nhẹ nhàng hết mức có thể, anh đặt chúng vào trong chiếc ba lô của mình rồi phóng ra ngoài căn nhà gỗ.

Astrid đứng ngay bên ngoài cửa nhà anh.

“Zarek. Có phải anh không?”

Anh hôn cô.

“Tốt hơn thì đó nên là anh.”

Anh khịt mũi trước câu nói đó.

Không có thời gian để mà phí phạm, anh phóng đến chiếc xe trượt tuyết của Thanatos và giật đứt một cái ống dẫn của nó. Anh dẫn Astrid đến chỗ chiếc xe của anh. “Công chúa, em cần phải ra khỏi đây. Sức mạnh của anh không giữ chân hấn lâu đâu.”

“Em không thể thấy đường để lái thứ này.”

Zarek nhìn chăm chú vào cô, ghi nhớ gương mặt cô. Ghi nhớ cái cách cô ngẩng đầu lên bên dưới ánh trăng đang len lỏi chiếu sáng qua những đùm mây.

Cô thật xinh đẹp, ngôi sao của anh.

Không giống bất kỳ tạo vật nào trong vũ trụ này.

Anh nghe tiếng Thanatos thoát khỏi tầng hầm.

Rồi anh làm một điều mà anh chưa từng làm trước đây. Nó là loại sức mạnh mà Ash đã chỉ cho anh thấy nhiều thế kỷ trước đây, nhưng anh chưa bao giờ sử dụng đến nó.

Đêm nay anh đã dùng đến.

Anh hôn cô say đắm.

Astrid cảm nhận hơi ấm từ đôi môi của Zarek. Trong khi lưỡi anh nhảy múa cùng cô, đôi mắt cô trở nên bóng rât.

Cô lùi khỏi anh, rít lên, chỉ để nhận thấy cô có thể nhìn thấy mọi thứ quanh cô.

Tim cô ngừng đập.

Zarek đứng ngay trước cô, đôi mắt của anh là một màu xanh nhạt, rất nhạt như đôi mắt của cô mỗi khi cô mất đi thị lực của mình. Đôi môi anh sưng phồng và bầm tím, môi bên mắt của anh bầm tím.

Máu khô đóng vảy quanh mũi và tai anh. Quần áo của anh rách rưới và đầy máu.

Anh đã bị đánh đến bầm dập vậy mà cũng không hé môi nói với cô nửa lời về việc đó.

Cô ghen ngào khi nhìn thấy máu đang tuôn ra từ cánh tay anh ở nơi mà Thanatos đã đâm anh.

Anh đưa cô cái ba lô của anh, rồi mò mẫm chiếc xe trượt tuyết cho đến khi anh khởi động được nó.

“Astrid, đi đi. Fairbanks ở ngay hướng đó.” Anh chỉ vào con đường mòn xuyên qua khu rừng. “Đừng dừng lại cho đến khi em đến được đó.”

“Còn anh thì sao?”

“Không cần lo cho anh.”

“Zarek !” Cô hét lên. “Em không để anh chết ở đây đâu.”

Anh tặng cho cô một nụ cười buồn trong khi anh ôm gương mặt cô trong bàn tay mình. “Ôn mà công chúa. Anh không phiền được chết vì em đâu.”

Anh hôn nhẹ lên môi cô.

Thanatos đột nhiên xuất hiện qua cánh cửa trước của căn nhà gỗ.

“Zarek, lên xe trượt tuyết ngay.”

Anh lắc đầu. “Như vậy sẽ tốt hơn, Astrid. Nếu anh chết hẳn ta sẽ không có lý do gì để làm hại em.”

Trái tim cô choáng váng trước từ ngữ của anh. Trước sự hy sinh mà anh sẵn lòng đánh đổi vì cô.

Cô định cãi lại, nhưng chiếc xe trượt tuyết bắt đầu chạy. Cô có phanh nó lại, nhưng Zarek hẳn đã dùng sức mạnh của anh để giữ cho xăng tiếp tục bơm vào động cơ.

Điều cuối cùng cô nhìn thấy là một Zarek mù lòa đang xoay sở quay người đối mặt với Thanatos.

oOo

Ash tóm lấy Simi từ Artemis khi giây phút ả ta hiện hình trước mặt anh.

Anh nâng niu ‘đứa con’ của anh một cách dịu dàng trong vòng tay anh khi anh mang con bé đến chiếc giường của Artemis.

“Akri!” Simi rên rỉ, rúc vào trong ngực anh. “Simi đau quá. Ngài đã nói với con rằng con không thể bị thương mà.”

“Ta biết, Simi, ta biết.” Anh ôm con bé chặt hơn, nửa lo ngại làm phần băng bó của con bé bung ra và nhìn thấy những thương tổn mà con bé đã phải gánh chịu.

Nước mắt của con bé chảy dài xuống đôi má lạnh cóng của nó, khiến mắt anh cũng cay xè. Như thói quen, anh bắt đầu hát ru cho con bé nghe, một bài hát ru bằng tiếng Atlantean cổ mà anh vẫn thường hát cho con bé nghe khi nó còn là một đứa trẻ sơ sinh.

Ash lau những giọt nước mắt từ đôi má lạnh cóng của con bé, rồi tháo lớp băng bó ra.

Con dao găm của anh đã đâm xuyên qua con bé, chỉ trượt khỏi tim con bé một chút, nhưng vết thương đã được làm sạch và máu đã gần như ngừng tuôn ra. Không nghi ngờ gì, tất cả đều nhờ có Zarek.

Anh không bao giờ có thể trả hết cho người đàn ông đó những gì mà anh nợ anh ta.

Triệu tập sức mạnh của mình, Ash đặt bàn tay mình lên chỗ vết thương của con bé và chữa lành vết thương của nó.

Simi liếc nhìn quanh, rồi nhìn lên anh. “Simi đã khỏe lại chưa?”

Anh gật đầu và mỉm cười. “Simi đã khỏe lại rồi.”

Simi nhìn vào ngực của con bé. Con bé kéo áo sơ mi của mình lên và nhìn bên dưới nó, như thể để xác nhận với chính bản thân mình rằng nó đã ổn.

Cười vang, con bé quăng người mình vào vòng tay của anh.

Ash ôm lấy con bé, biết ơn vô bờ vì con bé đã không chết.

Anh ôm chặt lấy con bé cho đến khi nó rên rỉ đòi anh thả nó ra.

Hôn lên chân mày của con bé, anh thả con bé ra. “Trở về với ta nào, Simi.”

Lần đầu tiên, con bé không cãi lại. Dưới hình dạng rồng, con bé đặt bản thân mình lên vị trí trước trái tim anh.

Nơi mà con bé thuộc về.

Chậm rãi quay người lại, Ash đối mặt với Artemis.

Hờn dỗi, ả ta đứng đó với hai tay chống hông và cả cơ thể căng cứng lại. “Ồ, thôi mà. Anh không còn giận em nữa chứ. Em đã làm điều đúng đắn. Em đã mang nó về cho anh.”

“Con bé!” Anh quát, khiến ả ta nhảy dựng lên. “Simi không phải là nó, Artemis. Mà là con bé và tôi muốn cô nói tên con bé dù chỉ một lần.”

Ả ta nâng cằm lên đầy thách thức. Nheo đôi mắt xanh lá của ả ta, ả buộc bản thân mình nói. “Simi.”

Anh gật đầu hài lòng. “Còn về chuyện làm việc đúng đắn... không, Artie. Việc đúng đắn là không nên trộm đồ từ tôi. Việc đúng đắn là lắng nghe tôi khi tôi nói cô không nên tạo thêm một Thanatos nào khác nữa. Việc cô làm hôm nay là một điều khôn ngoan. Vì vậy, tôi sẽ không làm điều sai trái và giết cô. Nhưng Thanatos lại là một chuyện khác.”

“Anh không thể rời khỏi đây để giết hấn ta.”

“Tôi không cần phải rời khỏi đây mới có thể giết hấn ta.”

oOo

“Mày là đồ con hoang!” Thanatos rống lên khi hấn đắm Zarek vắng qua một bên.

Zarek cố buộc mình đứng lên, nhưng cơ thể anh không còn phản ứng nữa.

Không có phần nào trên cơ thể anh không đau đớn. Không nhúc nhích.

Anh vẫn dùng sức mạnh của mình để giữ cho chiếc xe trượt tuyết đi đúng hướng.

Kiệt sức, anh không còn bất kỳ sức lực nào còn lại trong người để mà chiến đấu. Còn chưa nói đến thực tế là anh cũng không thể thấy Thanatos ở nơi nào nữa.

Những cú đánh dường như hướng tới anh từ mọi phía.

Giống như lúc anh vẫn còn là con người.

Zarek bật cười.

“Có gì mà buồn cười?”

Zarek nằm trên nền tuyết, lạnh cóng và chảy máu nhưng vẫn tiếp tục cười lớn. “Mày. Tao. Cuộc đời nói chung và sự thật là cái mông của tao đang đóng băng như mọi khi.”

Thanatos đá mạnh vào một bên người anh. “Mày đúng là thằng tâm thần mà.”

Phải, anh là một thằng tâm thần. Nhưng trên tất cả anh đã quá kiệt sức. Quá mệt mỏi để đứng dậy và di chuyển. Quá mệt mỏi để tiếp tục chiến đấu.

Anh nghĩ về Astrid.

Chiến đấu vì cô..

Lần đầu tiên trong đời anh, anh có thứ gì đó để mà sống vì. Một lý do để nâng cái mông mù lòa của anh lên và chiến đấu.

Nắm chặt mắt mình lại anh cố triệu hồi phần sức mạnh ít ỏi của mình lại để chống lại sinh vật này.

Anh nghe thấy âm thanh của con dao găm rời khỏi vỏ.

“Zarek ...” Giọng nói của Ash thì thầm trong tâm trí anh.

Zarek chần chừ khi thị lực của anh trở về một cách bất ngờ. “Cái quỷ quái gì vậy?”

Bộ vuốt năm ngón sáng chói hiện lên trên bàn tay trái của anh.

Zarek mỉm cười trước sự xuất hiện của nó khi anh nắm bàn tay mình lại thành nắm đấm và cảm nhận đầu nhọn sắc bén của bộ móng vuốt cắm vào lòng bàn tay anh.

Ash luôn luôn hiểu rõ về anh.

“ Có một dấu bớt hình trăng lưỡi liềm ở giữa bả vai của Thanatos.” Giọng Ash thì thầm. “Đâm vào chỗ đó và hắn sẽ chết. Artemis không bao giờ tạo ra bất kỳ thứ gì mà không có công tắc.”

Zarek lộn người đứng dậy.

Thanatos nhướng một bên mày vì bất ngờ. “Vậy là mày vẫn còn sức để chiến đấu sao.”

“Có vẻ như quỷ dữ vừa lê cái mông của mình đến tận Alaska để ngắm tuyết. Nào, thằng đầu đất, cùng khiêu vũ nào.”

Zarek đâm hắn ta, và Thanatos văng ra sau.

Dường như Ash không chỉ tặng anh bộ móng vuốt của anh. Sức mạnh và quyền năng tuôn tràn trong anh không như bất kỳ điều gì mà anh đã từng trải nghiệm trước đây.

Zarek hít vào một hơi thật sâu khi mà cơn đau mà anh cảm thấy bỗng bốc hơi.

Thanatos đâm thẳng vào mặt anh.

Zarek bật cười khi cơn đau đến rồi đi. Nó không còn làm phiền anh nữa.

Thanatos trở nên tái xanh.

“Phải, mày nên biết sợ đi.” Anh đâm trả lại hắn ta. “Thật tệ khi mày không còn là thứ kinh hãi nhất ở đây, huh?”

Zarek nâng hấn lên và ném hấn xuống.

Thanatos lộn vòng trên nền tuyết. Hấn ta cố đứng dậy và té ngã xuống.

Zarek oai vệ tiến về phía hấn ta.

Đã đến lúc kết thúc mọi chuyện.

Anh đặt bàn chân mình lên lưng của Thanatos để giữ hấn nằm ở đó và xé áo khoác và áo sơ mi của hấn mở ra để lộ dấu hiệu hình lưỡi liềm.

Vậy là Ash đã không nói dối.

“Mày có thể giết tao, Thợ săn đêm nhưng việc đó cũng không thể nào xóa bỏ sự thật là mày xứng đáng chết vì đã giết Dirce. Cô ấy vô tội và mày đã sát hại cô ấy.”

Zarek do dự. “Dirce sao?”

“Mày thậm chí còn không nhớ đến cô ấy sao ?” Thanatos căng cứng người vì cơn thịnh nộ trong khi hấn vận người để nhìn thẳng vào anh một cách cáo buộc. “Cô ấy chỉ mới hai mươi tuổi khi mày đâm cô ấy.”

Suy nghĩ của Zarek lóe lên thứ mà Simi đã cho anh thấy thông qua đôi mắt của cô ta...

Người phụ nữ tóc vàng mà Zarek đã đâm xuyên qua người cô ta bằng thanh gươm của anh.

“Cô ta là của người của mày à?”

“Đó là vợ tao, mày thằng con hoang.”

Zarek nhìn chằm chằm vào dấu hiệu của Thanatos.

Anh nên giết hấn ta.

Nhưng anh không thể xuống tay.

Cả hai người bọn họ đều lao đao khổ sở bởi cùng một người. Artemis.

Và thật không công bằng khi anh nên giết Thanatos bởi vì hấn ta khao khát sự báo thù.

Báo thù là một thứ mà anh đã hiểu quá rõ. Quỷ thật, anh đã bán linh hồn của bản thân mình để trả thù.

Zarek nghe tiếng một chiếc xe trượt tuyết hướng về phía anh.

Anh không cần nhìn cũng biết đó là Astrid. Không nghi ngờ gì cô quay lại ngay khoảnh khắc anh bị xao nhãng bởi trận chiến.

Anh sử dụng sức mạnh của mình để buộc Thanatos nằm dính trên nền đất.

Tên Daimon rống lên đòi được thả ra.

Hấn ta la hét lên đòi chết.

Anh hiểu âm thanh của cả hai thứ đó. Đã rất nhiều đêm anh nằm trần trọc thực hiện điều tương tự.

Nếu anh rũ lòng thương xót , anh sẽ giết hấn ta. Nhưng đó không phải là công việc của anh.

Anh là một Thợ săn đêm, và Thanatos là...

Zarek sẽ để việc này cho Ash xử lý.

Astrid đậu chiếc xe trượt tuyết và chạy về phía anh.

Giờ đây mắt cô là một màu xanh biển đậm hơn chứng tỏ cô có thể nhìn thấy.

“Hấn đã bị không chế rồi à?”

Anh gật đầu.

Cô quăng người vào vòng tay anh. Zarek loạng choạng về sau vài bước.

“Nhẹ nhàng thôi, công chúa. Lý do duy nhất anh vẫn đang đứng mà không phải ngồi gần như là nhờ sức mạnh của ý chí.”

Astrid nhìn qua Zarek và thấy Thanatos đang nằm trên nền đất, nguyên rửa cả hai người bọn họ. “Sao anh lại không giết hẳn ta?”

“Không phải là việc của anh. Bên cạnh đó, anh không làm con chó cảnh của Artemis nữa. Đã đến lúc anh nói với ả thần bò cái đó rằng anh đi đây.”

Astrid trở nên nhột nhạt. “Anh không thể chỉ rời đi như thế, Zarek. Chị ta sẽ giết anh.”

Anh mỉm cười cương quyết. “Để ả ta thử đi. Anh đang trong tâm trạng muốn chiến đấu.” Anh khịt mũi trước câu nói đó. “Mà dù sao thì anh luôn ở trong tâm trạng sẵn sàng chiến đấu.”

Astrid nín thở trước những từ ngữ đó của anh. Chúng mang lại cho cô hy vọng.

“Còn chúng ta thì sao?” Cô hỏi.

Lần đầu tiên cô có thể nhìn thấy sự thống khổ hiện lên trên gương mặt anh khi anh nhìn cô, nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt như màn đêm của anh. “Không có chúng ta gì cả, công chúa. Không bao giờ có chúng ta.”

Astrid định mở miệng tranh cãi, nhưng trước khi cô có thể, mẹ cô xuất hiện cùng với Sasha, người đang ở trong hình dáng của con người.

Astrid đảo mắt nhìn bà. “Mẹ đến hơi muộn rồi, mẹ ạ.”

“Trách mấy chị của con đó. Atty nói mẹ nên đợi. Mẹ đến đây ngay khi con bé cho mẹ đi.”

Sasha cong môi trước Zarek người đang nhìn trừng trừng vào cậu ta.

“Xin lỗi nha Scooby, tôi hết LivaSnap* rồi.”

(Liva Snap là tên một loại thức ăn dành cho chó)

Sasha cong môi. “Tôi thật sự rất ghét anh.”

Zarek gửi cho cậu ta một điệu cười khinh khỉnh tương tự. “Cảm thấy y chang như vậy.”

Themis phớt lờ những người đàn ông khi bà ta tập trung vào Astrid. “Con đã phán xét hẳn ta chưa, con yêu?”

“Anh ấy vô tội.” Cô chỉ vào Thanatos, người vẫn đang nguyên rửa bọn họ. “Đó chính là bằng chứng cho lòng khoan dung và nhân đạo ở anh.”

Một tiếng thét chói tai vang lên. Rồi theo sau đó là sự tĩnh lặng.

“Cái quỷ gì vậy?” Zarek hỏi.

“Artemis.” Astrid nói đồng thanh với Sasha và mẹ của cô.

Themis thở dài. “Tôi không muốn vào vị trí của Acheron đêm nay đâu.”

“Sao vậy?” Zarek hỏi.

Sasha là người trả lời. “Không bao giờ được chọc giận một nữ thần. Không thể nói trước được ả sẽ làm gì với anh ta vì để anh thoát khỏi giá treo.”

Zarek cảm thấy bệnh khi anh nhớ đến một vài thứ Acheron đã nói với anh trong quá khứ ám chỉ thực tế Artemis thường trút những cơn giận dữ của ả lên anh ta. “Ả ta sẽ không thực sự trừng phạt anh ta chứ?”

Biểu hiện trên gương mặt bọn họ đã nói cho anh biết sự thật.

Anh nhắm mắt khi nhớ đến những lúc Ash yêu cầu anh đừng làm mọi thứ trở nên khó khăn hơn nữa. Đến những lúc anh bảo Ash cút xuống địa ngục đi.

Sasha tiến về phía Thanatos.

“Hắn ta sẽ ra sao?” Zarek hỏi.

Themis nhún vai. “Chuyện đó phụ thuộc vào Artemis. Hắn thuộc về cô ta.”

Zarek thở dài trước câu trả lời đó. “Có lẽ sau cùng thì tôi nên giết hắn ta.”

Astrid dùng tay áo của mình thấm máu trên gương mặt anh.

“Không.” Mẹ cô nói. “Việc mà anh đã làm cho Simi và con gái tôi cùng với sự khoan dung anh dành cho Thanatos là lý do tôi cho phép lời kết án của con bé có hiệu lực thậm chí dù cho con bé đã vi phạm trắng trợn lời thề công chính của nó.”

Astrid mỉm cười nhìn anh, nhưng anh không cảm thấy hạnh phúc trước cái cách mọi chuyện diễn ra.

“Nào, Astrid.” Mẹ cô nói. “Chúng ta nên về nhà thôi.”

Zarek không thể rời mắt khỏi cô trong khi những từ ngữ đó đâm vào tim anh như một con dao.

Hãy để cô đi...

Anh phải để cô đi.

Và dù vậy từng tế bào trong cơ thể anh gao thét xin anh hãy giữ cô lại. Hãy vươn đến và ôm lấy cô trong vòng tay anh.

“Anh có điều gì muốn nói không, Thợ săn đêm?” Mẹ cô hỏi.

Anh có chứ, nhưng những từ ngữ đó lại không thể tuôn ra.

Trong suốt cuộc đời mình, Zarek đã luôn mạnh mẽ. Đêm nay anh sẽ phải mạnh mẽ. Anh sẽ không bao giờ buộc chặt cô vào anh. Điều đó là không đúng đắn.

“Đôi khi những vì sao vẫn rơi xuống trái đất.”

Anh nghe lời nói của Acheron vang vọng trong tâm trí anh. Đó là sự thật. Những vì sao có rơi xuống trái đất và chúng biến thành những thứ tầm thường như phần đất cát khác trên trái đất.

Ngôi sao của anh là duy nhất.

Anh sẽ không bao giờ cho phép cô giống những vì sao khác. Không bao giờ cho phép cô trở nên tầm thường hay bị vấy bẩn.

Không, nơi chốn của cô là ở trên bầu trời. Cùng với gia đình cô.

Với con sói cứng hời hợt của cô.

Chứ không phải cùng anh.

“Sống tốt nhé, công chúa.”

Đôi môi Astrid run rẩy. Đôi mắt của cô đầy những giọt nước mắt chưa rơi. “Anh cũng vậy nhé, hoàng tử quyến rũ.”

Mẹ cô nắm lấy tay cô trong khi Sasha áp giải Thanatos. Trong nháy mắt, bọn họ đã biến mất.

Mọi thứ trở về như lúc trước khi cô xuất hiện.

Và dù vậy mọi thứ đã không còn như cũ nữa.

Zarek đứng cô độc trong cái sân nhà của anh. Mọi thứ như đứng lại. Ngay cả gió cũng không có.

Tĩnh lặng.

Yên bình.

Ngoại trừ trái tim của anh, thứ đang vỡ vụn thành từng mảnh.

Astrid đi rồi.

Như vậy sẽ tốt cho cô hơn.

Vậy tại sao anh lại cảm thấy đau khổ như vậy?

Khi Zarek cúi đầu xuống, anh nhận thấy máu đang chảy ra từ cánh tay của mình.

Anh tốt nhất nên điều trị vết thương trước khi bất kỳ con gấu hay con sói nào đánh hơi thấy mùi máu. Thở dài, anh bước vào căn nhà gỗ trống rỗng của mình, đóng cửa và khóa nó lại. Anh băng qua căn phòng đến chỗ đặt cái tủ và mở nó ra.

Thực sự thì ở đây không có cách nào điều trị vết thương của anh. Vì chiếc máy phát điện của anh chưa bao giờ được giao tới, nước thì bị đóng băng vì lạnh và cũng không có nguồn nhiệt nào để làm tan bất kỳ thứ gì.

Ngay cả chai ô-xi già cũng đông cứng như đá.

Anh nguyên rửa và đặt chai ô-xi già trở lại chạn để thức ăn của mình, rồi thay vào đó chộp lấy một chai vodka. Nó đã bắt đầu đông lại, nhưng vẫn còn là chất lỏng.

Anh nghe thấy tiếng chuông điện thoại yếu ớt vang lên từ bên ngoài. Trở ra ngoài sân nhà mình, anh tìm thấy chiếc ba lô của mình mà Astrid đã để lại. Con chồn cái và những đứa con của nó vẫn còn bên trong và cấu kính.

Lờ tịt bọn chúng, Zarek lấy chiếc điện thoại của anh ra. “Alo?” Anh nói, trả lời cú điện thoại.

“Jess đây. Tôi nhận được cuộc gọi từ Acheron nói tôi và Andy trở về nhà đi. Tôi muốn kiểm tra anh trước, đảm bảo rằng anh vẫn còn sống.”

Zarek mang con chồn cái và lũ con của nó vào nhà và đặt chúng an toàn trở lại trong chiếc lò sưởi của anh. “Vì tôi có thể điện thoại, tôi cho rằng tôi vẫn còn sống.”

“Đồ ranh mãnh. Anh vẫn cần tôi đến mang Astrid đi chứ?”

“Không, cô ấy...” Anh nghẹn lời. Hắng giọng, anh buộc mình nói. “Cô ấy đi rồi.”

“Tôi rất tiếc.”

“Vì cái gì cơ chứ?”

Im lặng bao trùm bọn họ.

Sau vài giây, Jess nói. “Nhân tiện, đã có người nào nói với anh về Sharon chưa? Mọi thứ hỗn loạn quá, tôi cũng không có thời gian nói với anh.”

Zarek dừng lại, bàn tay anh đặt trên lò sưởi. “Cô ta thì sao?”

“Thanatos đánh đập cô để moi tin về anh, nhưng cô ấy sẽ ổn thôi. Otto sẽ ở lại đây một vài ngày để đảm bảo cô ấy sẽ có một căn nhà mới và một ai đó chăm sóc cô ấy khi cô ấy xuất viện. Tôi chỉ cho rằng anh muốn biết thôi. Tôi...uh... tôi gửi hoa cho cô ấy dưới tên của anh.”

Anh chậm rãi thở ra. Anh thấy đau lòng khi biết cô ta bị thương và anh thậm chí còn không biết về việc đó. Anh phá hủy mọi thứ anh chạm vào. “Cảm ơn, Jess. Anh thật tử tế khi làm việc đó cho tôi. Tôi rất biết ơn.”

Có một cái gì đó choảng vào người nghe máy. Rất mạnh. Nó khiến tai của Zarek ù ù.

“Xin lỗi?” Jess nói một cách hoài nghi. “Đó có phải là Zarek Băng giá mà tôi đang nói chuyện không vậy? Hay phải kẻ quái gở nào khác đang giả mạo vậy?”

Anh lắc đầu trước lời nói đùa của Jess. “Tôi đây, dickless.” (V: cái này mọi người tự hiểu nha V ko dịch đâu. Mà thực ra thì V cũng ko biết tìm từ nào đỡ thô để dịch hết đó, ai biết thì nói V nha.)

“Này, giờ thì hơi quá thân mật rồi đó. Tôi không cần biết rõ về anh như vậy đâu.” (V: anh Z nói ‘it’s me, dickless’ ý ảnh ám chỉ anh J là dickless, còn anh J cố tình hiểu ngược lại đó mà)

Zarek cười miễn cưỡng. “Câm đi.”

“Được rồi. Vậy thì tôi đi đây, để Mike xách cái mông của tôi ra khỏi đây trong khi vài chỗ ở mông tôi vẫn còn chưa rã đông đây... Oh, này, nhân tiện, Spawn vừa mới về được một lúc. Bảo nói với anh rằng không cần lo về việc trả lại điện thoại cho anh ta. Có lẽ đôi lúc anh nên gọi cho anh ta.”

“Anh đang chơi trò mai mối à?”

“Um, không. Chắc chắn là không và một lần nữa các anh làm cho tôi phát hoảng trước cái ý tưởng đó đây nè. Tôi đã nghe đủ mấy câu chuyện về người Hy Lạp của các anh rồi. Thực tế thì, nói anh nghe cái này nè, quên hết mọi thứ tôi nói về Spawn đi. Tôi đi đây. Bảo trọng nhé, Z. Tôi sẽ gặp anh trên mạng.”

Zarek ngắt kết nối và tắt điện thoại. Vậy sẽ tốt hơn. Dù sao thì Jess là người duy nhất từng gọi cho anh.

Anh đứng giữa căn nhà gỗ của mình, nhúc nhích đến nỗi anh gần như không thể thở.

Giờ đây chỉ còn một mình, anh cần Astrid theo cái cách mà ngay cả bản thân anh cũng không thể hiểu nổi. Anh muốn một thứ gì đó của cô.

Không, anh cần một thứ gì đó từ cô.

Đẩy cái lò sưởi qua một bên, anh quay lại con đường hầm nơi anh có thể ôn lại cảm giác ôm lấy cô. Dưới đây trong bóng tối, anh có thể vờ rằng cô vẫn còn bên cạnh anh.

Nếu anh nhắm mắt lại, anh thậm chí còn có thể vờ mờ thấy cô trong những giấc mơ của mình.

Nhưng đó không phải là cô. Không thực sự là cô.

Zarek thở ra một cách giận dữ và nhặt chiếc áo khoác của anh từ dưới đất lên. Khi anh định mặc nó vào người, anh ngửi thấy mùi hương của hoa hồng.

Astrid .

Anh ôm chặt lấy chiếc áo khoác, vùi sâu mặt mình vào trong chiếc áo lông để bắt giữ ấy mùi hương của cô.

Anh giữ nó trong đôi bàn tay run rẩy của mình trong khi những cảm xúc và ký ức len lỏi vào trong anh, tra tấn anh.

Anh cần có cô.

Ôi thánh thần ơi, anh yêu cô. Anh yêu cô còn nhiều hơn cả những gì anh có thể tưởng tượng. Anh ghi nhớ từng sự đụng chạm của cô trao anh. Từng tiếng cười của cô khi ở gần anh.

Cái cách mà cô khiến anh cảm thấy như con người.

Và anh không muốn sống thiếu cô. Không dù chỉ trong một khoảnh khắc. Một giây phút ngắn ngủi.

Zarek khụy gối xuống, không thể chịu nổi cái ý nghĩ không bao giờ được nhìn thấy cô một lần nữa.

Giữ chặt lấy chiếc áo khoác mang mùi hương của cô, anh rơi nước mắt.

oOo

Ash thoát khỏi tâm trí Zarek, để anh ta có giây phút riêng tư trong nỗi đau của mình.

Artemis đang đứng bên ngoài sân đền thờ của ả ta, lại có thêm một trận la hét thịnh nộ về lời phán quyết trong khi anh ở một mình bên trong điện chính của ả ta cùng với Simi nằm an toàn trên ngực anh.

“Những con người phàm này quả là ngu ngốc mà.” ANh thì thầm.

Nhưng mà anh cũng từng là một kẻ khờ dại vì yêu. Tình yêu khiến con người ta trở nên ngu ngốc. Thần thánh hay người phàm đều như vậy.

Dù vậy, anh vẫn không thể tin Zarek để Astrid ra đi cũng như việc Astrid im lặng rời đi.

Con người là vậy!

Artemis hiện hình trước mặt anh. “Làm sao có thể như thế chứ.” ả ta ré lên. “Trong cả cuộc đời của mình cô ta chưa bao giờ phán bất kỳ một người đàn ông nào vô tội cả.”

Anh bình tĩnh nhìn ả ta. “Đó là vì cô ấy chưa bao giờ gặp một người đàn ông vô tội đến thế.”

“Em ghét anh.”

Anh bật cười cay đắng trước câu nói đó. “Ôi làm ơn đừng cho tôi nhiều hy vọng như vậy. Cô gần như khiến tôi tin vào điều đó. Ít nhất hãy đảm bảo với tôi lần này sự căm ghét của cô sẽ kéo dài hơn năm phút.”

Ả định tát anh, nhưng anh bắt được bàn tay của ả. Vì vậy thay vào đó, ả ta hôn anh, rồi dứt khỏi môi anh cùng với một tiếng cười thích thú.

Ash lắc đầu khi ả ta biến mất một lần nữa.

Ả ta sẽ mau bình tĩnh trở lại thôi. Ả ta vẫn luôn như vậy.

Nhắm mắt lại, anh vượt qua khoảng cách giữa đỉnh Olympus và thế giới loài người.

Rồi anh tìm thấy thứ mình đang tìm kiếm.

Zarek ngẩng đầu lên khi anh nhận ra mình đang ở giữa một căn phòng màu trắng với nội thất bằng vàng. Nó là một căn phòng khổng lồ, với mái vòm bằng vàng chạm khắc khung cảnh về cuộc sống hoang dã. Căn phòng được bao quanh bởi những cột đá cẩm thạch trắng và ở giữa phòng đặt một chiếc trường kỷ lớn bằng ngà voi.

Điều khiến anh ngạc nhiên nhất là nhìn thấy Acheron đứng trước chiếc trường kỷ đó, nhìn chăm chăm vào anh với đôi mắt bạc cuộn xoáy đến lạ lùng.

Người Atlantean mang mái tóc vàng dài và nhìn dễ tổn thương một cách lạ thường – điều mà đối Acheron là không thể xảy ra. Anh ta mặc một chiếc quần da đen ôm sát người và một chiếc áo sơ mi lụa đen dài tay thứ đang mở phanh ra.

“Cảm ơn vì Simi.” Acheron nói, gạt đầu về phía anh. “Tôi rất cảm kích những việc anh đã làm cho con bé khi nó bị thương.”

Zarek hắng giọng, đứng dậy và chia cái nhìn giận dữ về phía Acheron. “Sao anh lại nghịch bậy với cái đầu của tôi?”

“Tôi buộc phải làm vậy. Có những thứ tốt hơn người ta không nên biết.”

“Anh để tôi nghĩ mình đã giết chết người của mình.”

“Vậy sự thật có khiến anh cảm thấy dễ chịu hơn không? Thay vì nhìn thấy khuôn mặt của bà lão ấy, anh sẽ bị ám ảnh bởi gương mặt của người phụ nữ trẻ tuổi ấy và chồng của cô ta. Còn chưa nói đến anh đã biết cách để tiêu diệt bất kỳ Thợ săn đêm nào cản đường anh, bao gồm cả Valerius, và nếu anh làm vậy, tôi sẽ không thể nào cứu nổi anh cả. Không bao giờ.”

Zarek nao núng khi nghe nhắc đến người anh trai của mình. Dù anh có ghét phải thừa nhận điều đó như thế nào đi chăng nữa thì Ash đã đúng. Anh có lẽ sẽ dùng phát hiện ấy để giết chết Valerius. “Anh không có quyền gì chơi đùa với đầu óc của người khác.”

Sự tán thành của Acheron khiến anh sửng sốt. “Không, tôi không có quyền. Và tin hay không thì tùy, tôi hiếm khi làm chuyện đó. Nhưng đó không phải là lý do khiến anh phát điên lên, đúng không nào?”

Zarek cắn cứa môi. “Tôi không hiểu anh có ý gì.”

“Ồ anh có hiểu đấy chứ Z.” Anh ta nhắm mắt lại và nghiêng đầu như thể đang lắng nghe một điều gì đó. “Tôi biết mọi suy nghĩ trong đầu anh. Cũng giống như cái đêm anh giết chết những người Apollite và bọn Daimon sau sự kiện ở Taberleigh. Tôi cố đem lại cho tâm trí anh sự bình yên bằng cách xóa đi ký ức của anh, nhưng anh không chịu đón nhận điều đó. Tôi không thể ngăn cản những giấc mơ của anh và M’Adoc thì lại không chịu giúp. Tôi rất xin lỗi vì điều đó. Nhưng hiện giờ, anh còn một rắc rối lớn hơn cả việc mà tôi đã làm với anh khi tôi cố giúp anh.”

“Phải? Và nó là gì vậy?”

Acheron giơ tay lên và phát ra một hình ảnh từ lòng bàn tay của anh ta.

Zarek nín thở khi anh nhìn thấy Astrid đang khóc. Cô đang ngồi trong một cái sân nhỏ với ba người phụ nữ khác đang ôm lấy cô trong khi cô khóc.

Anh bước thẳng đến hình ảnh đó, chỉ để nhớ ra anh không thể thực sự chạm vào nó.

“Nó đau lắm.” Cô nức nở.

“Atty, làm cái gì đi chứ!” Một người phụ nữ tóc vàng nói, nhìn qua người phụ nữ tóc đỏ, người có vẻ là lớn tuổi nhất trong số họ. “Giết hẳn ta vì đã làm tổn thương con bé đi.”

“Không.” Astrid ré lên. “Chị không dám làm thế đâu. Em sẽ không bao giờ tha thứ cho chị nếu chị làm hại anh ấy.”

“Những người phụ nữ này là ai?” Zarek hỏi.

“Ba nữ thần số mệnh. Atty hay còn gọi là Atropos là người tóc đỏ. Clotho là người tóc vàng đang ôm Astrid, và người tóc đen còn lại là Lachesis, hay còn gọi là Lacy.”

Zarek nhìn chăm chăm vào bọn họ, trái tim anh tan vỡ bởi nỗi đau mà anh gây ra cho Astrid. Điều cuối cùng mà anh muốn làm là khiến cô đau lòng. “Tại sao anh lại cho tôi xem những thứ này?”

Acheron trả lời câu hỏi của anh bằng một câu hỏi của anh ta. “Anh còn nhớ tôi đã nói gì với anh lúc ở New Orleans không?”

Zarek nhìn anh ta một cách chăm biếm. “Lúc đó anh nói quá nhiều thứ rác rưởi với tôi.”

Vì vậy Acheron nhắc lại. “ ‘Quá khứ đã chết rồi Z. Ngày mai sẽ ra sao là do sự quyết định của anh.’ ”

Acheron nhìn anh một cách mãnh liệt. “Với sự giúp đỡ của Dionysus anh đã phá hỏng ngày mai của mình vào cái đêm tại New Orleans khi anh tấn công những người cảnh sát, nhưng anh đã mang lại cho bản thân mình một cơ hội khác khi anh giải cứu Sunshine.” Ash ra dấu về phía Astrid. “Anh có một sự lựa chọn trọng đại khác ở đây, Z à. Anh sẽ quyết định ra sao?”

Acheron đóng bàn tay mình lại và hình ảnh của Astrid và các chị của cô biến mất. “Tất cả mọi người đều xứng đáng được yêu, Zarek ạ. Ngay cả anh cũng vậy.”

“Im đi!” Anh quát lên. “Anh không biết anh đang nói gì đâu, Thừa điện hạ.” Zarek phun ra cái danh xưng ấy. Anh quá bệnh với việc người khác cố dạy đời anh trong khi họ lại phớt những việc mà anh đã trải qua.

Thật dễ dàng cho một người như Acheron nói với anh về tình yêu. Một hoàng tử thì biết gì về việc bị người khác ghét bỏ cơ chứ? Bị xem thường cơ chứ?

Đã từng có lúc nào người ta phỉ nhổ vào người Atlantean không?

Nhưng Acheron không nói gì cả.

Ít nhất thì không phải bằng từ ngữ.

Thay vào đó, một hình ảnh hiện ra trong tâm trí của Zarek. Một cậu thanh niên tóc vàng bị xích lại giữa một căn nhà cổ ở Hy Lạp. Cậu bé dính đầy máu trong khi bị đánh đập.

Cậu van xin những người xung quanh rũ lòng thương.

Zarek nín thở khi anh nhận ra người trẻ tuổi đó...

“Tôi hiểu anh theo cái cách mà không một ai khác có thể hiểu được.” Acheron lặng lẽ nói. “Anh có một cơ hội hiếm có đó, Z. Đừng phá hỏng nó.”

Lần đầu tiên, anh lắng nghe Acheron. Anh nhìn anh ta bằng sự kinh trọng khác hẳn trước đây.

Họ giống nhau nhiều hơn là anh có thể đoán và anh tự hỏi làm sao mà Acheron có thể tìm thấy tính người thứ đã rời bỏ Zarek từ rất lâu rồi.

“Nếu tôi làm cô ấy tổn thương thì sao?” Zarek hỏi.

“Anh có định làm cô ấy tổn thương không?”

“Không, nhưng tôi không thể sống ở đây và cô ấy__”

“Sao anh không đi mà hỏi cô ấy, Z ?”

“ Còn mẹ cô ấy thì sao?”

“Mẹ cô ấy thì sao chứ? Anh sẵn sàng chiến đấu với Artemis và Thanatos. Chẳng lẽ Astrid lại không xứng để chiến đấu vì sao?”

“Còn nhiều hơn cả vậy.” Anh bắt gặp tia nhìn của Ash với sự quyết tâm sục sôi. “Cô ấy đang ở đâu?”

Trước khi Zarek có thể chớp mắt, anh nhận ra mình đang ở trong cái sân mà Acheron đã cho anh thấy.

Atty ngẩng đầu lên với một tiếng rít. “Đàn ông nào được phép vào đây.”

Người mà Acheron gọi là Clotho định tấn công anh. Nhưng cô ta đột ngột kiềm lại khi Acheron xuất hiện bên cạnh anh.

Zarek phớt lờ bọn họ trong khi anh tập trung vào Astrid người đang ngồi đó với nước mắt hiện ra trong mắt cô, nhìn chăm chăm vào anh như thể anh là bóng ma.

Tim anh nện thình thịch, anh bước đến chỗ cô và quỳ xuống trước cái ghế của cô.

“Những vì sao đáng ra không nên khóc.” Anh thì thầm để chỉ mình cô có thể nghe thấy anh. “Chúng đáng ra phải cười đùa.”

“Làm sao em có thể cười khi mà em không có trái tim của mình.”

Anh nắm lấy tay cô trong tay anh và hôn lên từng đầu ngón tay. “Em có một trái tim.” Anh đặt bàn tay cô lên vị trí trái tim của anh. “Nó chỉ đập vì em thôi, công chúa.”

Cô tặng cho anh một nụ cười run rẩy. “Tại sao anh lại ở đây, Zarek ?”

Anh lau đi những giọt nước mắt trên má cô. “Anh đến đây để mang bông hồng của mình đi, nếu cô ấy chịu về nhà cùng anh.”

“Đừng bao giờ tin những lời đó.” Atty thét lên. “Astrid, làm ơn đừng nói với chị là em tin những lời nói ngu ngốc đó nha?”

“Hắn ta là một người đàn ông, em gái bé bỏng.” Lacy thêm vào. “Nếu như môi hắn có chuyện động, thì hắn đang nói dối đó.”

“Tại sao ba người các người tránh xa chuyện này ra?” Acheron nói

Atty căng cổ cái. “Các gì cơ? Chúng tôi là nữ thần số mệnh và __”

Một cái liếc mắt từ phía Acheron cắt đứt cơn xối xả của cô ta.

“Tại sao chúng ta lại không để bọn họ ở lại một mình?”Atty nói với các em của cô ta. Ba người bọn họ nhanh chóng đi ra trong khi Acheron quan sát Zarek và Astrid với hai tay khoanh lại trước ngực mình.

Zarek vẫn chưa dứt mắt khỏi Astrid. “ Anh định làm kẻ dòm lén* sao Ash?”

(voyeur: chỉ những kẻ dòm lén qua khe cửa nhìn người khác thay đồ hay làm chuyện đó)

“Còn tùy. Anh định cho tôi cái gì đó để xem sao?”

“Nếu anh cứ định đứng ở đây như vậy, thì tôi sẽ có thứ cho anh xem đó.” Rồi anh nhìn qua vai mình.

Acheron gật đầu với anh và quay người rời đi. Khi anh ta rời đi, một cơn gió nhẹ thổi phần xẻ ở đuôi áo sau lưng anh ta bay lên, để lộ một đường roi ở một bên vai.

Zarek nhìn chăm chăm vào những lần roi sưng đỏ đang lộ ra. Những lần roi mà anh biết từ kinh nghiệm của chính bản thân mình được gây ra bởi một cái roi da.

“Đợi đã!” Astrid nói, khiến Acheron đứng lại. “Còn linh hồn của Zarek thì sao?”

Acheron khẽ cứng người trước khi anh gọi to. “Artemis?”

Ả ta hiện hình bên cạnh anh.

“Cái gì?” Cô ta quát trả lại.

Anh gật đầu về phía bọn họ. “Astrid muốn linh hồn của Zarek.”

“Ồ, làm như em quan tâm vậy và hơn nữa thì hấn đang làm gì ở đây?” Ả ta nheo mắt nhìn Astrid. “Em biết đáng ra không nên mang hấn lên đây.”

Ash hấn giọng. “Tôi mang Zarek lên đây.”

“Ồ.” Artemis ngay lập tức bình tĩnh lại. “Sao anh lại làm thế?”

“Bởi vì họ thuộc về nhau.” Anh mỉm cười một cách mỉa mai. “Đó là số mệnh.”

Artemis đảo mắt. “Đừng có mà nói kiểu đó.”

Astrid đứng dậy. “Em muốn linh hồn của Zarek, Artemis. Hãy trả nó lại cho anh ấy đi.”

“Chị không có nó.”

Tất cả bọn họ đều sững sốt trước câu nói của ả ta.

“Ý cô là sao khi cô nói cô không có nó?” Acheron hỏi, giọng anh sắc nhọn và giận dữ. “Đừng có mà nói với tôi là cô đã làm mất nó rồi.”

“Dĩ nhiên là không rồi.” Ả ta nhìn qua Zarek rồi đến Astrid. Nếu Zarek không biết rõ, anh sẽ nói ả ta có vẻ như đang xấu hổ. “Em chưa bao giờ lấy nó cả.”

Cả ba người bọn họ trừng mắt nhìn ả ta đầy hoài nghi.

“Nói lại coi?” Ash hỏi.

Artemis cong môi khi ả ta nhìn Zarek. “Em không thể lấy nó. Việc đó đòi hỏi em phải chạm vào hấn ta và lúc ấy hấn ta rất kinh tởm.” Ả ta rùng mình. “Em không thể đặt tay lên người hấn ta bằng bất cứ giá nào. Hấn ta bốc mùi.”

Há hốc mồm, Acheron nhìn Zarek. “Anh quả là thằng khốn may mắn.” Rồi anh ta quay về phía Artemis. “Nếu cô không chạm vào anh ấy, làm sao anh ấy lại trở thành một Thợ săn đêm bắt tử tử trước đến giờ?”

Artemis trao cho anh một nụ cười mỉa mai khinh khỉnh. “Sau cùng thì không phải chuyện gì anh cũng biết, đúng không nào, Acheron?”

Anh ta tiến một bước về phía ả ta và ả ta khẽ kêu lên, tạo thêm khoảng cách giữa hai người bọn họ.

“Em tiêm vào người hấn máu thần thánh.”

Zarek sững sốt. Máu thần thánh là một chất được tìm thấy trong máu của các vị thần, nó được cho là thứ giúp bọn họ trở nên bất tử.

“Còn những sức mạnh của Thợ săn đêm thì sao?” Acheron hỏi.

“Những thứ đó, thì em ban cho hấn từng chút một, cùng với răng nanh để anh không nhận ra hấn không giống với những người còn lại.”

Acheron bắn cho ả ta một cái liếc mắt kinh tởm và một môi. “Ồ, tôi biết là tôi sẽ ghét câu trả lời cho câu này. Nhưng tôi phải biết. Còn về ánh nắng mặt trời thì sao hả Artemis? Vì anh ấy vẫn giữ linh hồn của mình tôi đoán anh ấy chưa bao giờ bị nguyên khối ánh sáng mặt trời, phải không?”

Về mặt ả ta đã xác nhận điều đó.

“Ồ chó cái!” Zarek gầm lên, phóng về phía ả ta.

Trước sự ngạc nhiên của anh, Acheron chính là người đã ngăn anh tóm lấy ả ta.

“Thả tôi ra. Để tôi xé toạc cổ họng ả ta!”

Astrid kéo anh lại. “Để chị ta yên đi, Zarek. Chị ta có những rắc rối riêng của bản thân mình rồi.”

Zarek rít với Artemis, nhe răng nanh đe dọa.

Những chiếc răng nanh ngay lập tức biến mất.

Zarek lướt lưỡi mình lên những chiếc răng bình thường của anh.

“Một món quà.” Acheron nói.

Zarek đã bình tĩnh hơn một chút và rồi thậm chí còn bình tĩnh hơn nữa khi anh nhận ra Astrid đang vòng tay ôm lấy thắt lưng của anh. Phía trước của cô ép chặt vào lưng anh đến nỗi anh có thể cảm nhận được ngực cô tựa vào sống lưng của anh.

Nhắm mắt lại, anh tận hưởng cảm giác có được cô.

“Anh đã được tự do khỏi Artemis rồi Zarek.” Astrid thì thầm vào tai anh. “Anh được phán vô tội và anh còn bắt tử nữa. Nói cho em biết, anh muốn làm gì với sự vinh hạnh?”

“Anh muốn nằm trên một bãi biển ấm áp nào đó.”

Trái tim cô bám víu lấy từng lời nói của anh. Cô đã ngu ngốc nghĩ rằng anh sẽ nói điều gì đó về cô.

“Em hiểu rồi.”

“Nhưng quan trọng hơn.” Anh nói, xoay người trong vòng tay cô để đối mặt với cô. “Anh muốn chọc tức mọi người.”

“Mọi người sao?” Cô hỏi, trái tim cô thậm chí còn tan nát hơn nữa.

“Phải.” Anh nói, tặng cho cô một nụ cười hiểm hoi. “Theo cách mà anh hiểu, nếu anh rời khỏi em, chỉ mỗi anh và em là không hạnh phúc. Nếu anh mang em đi cùng anh, mọi người ngoại trừ hai ta sẽ đều tức tối, đặc biệt là cái thứ ghê lở mà em gọi là con sói đó. Việc đó khiến anh rất thích thú.”

Cô nhướn một bên mày. “Nếu anh đang cố dụ dỗ em bằng cách đó thì, hoàng tử quyền rũ à, em__”

Anh ngừng câu nói bằng một nụ hôn dữ dội đến nỗi những ngón chân của cô cũng phải cong lại. Tim cô nện thình thịch.

Zarek cắn nhẹ môi cô, rồi lùi lại và nhìn cô chăm chăm. “Hãy đi cùng anh nhé, Astrid.”

“Sao em phải đi cùng anh chứ?”

Ánh nhìn của anh như thiêu cháy cô. “Bởi vì anh yêu em, và dù anh có nằm ngay trên mặt trời thì anh vẫn cảm thấy thật lạnh lẽo khi không có em ở bên. Anh cần ngôi sao của mình để anh có thể nghe thấy tiếng cười đùa.”

Bật cười hào hứng, cô tặng anh một nụ hôn ‘Eskimo*’. “Bora Bora*, chúng ta đến đây.”

(*)Eskimo kiss: là hai người cọ mũi vào nhau)

images

images

(Bora Bora beach)

Zarek kết thúc câu nói của cô bằng một nụ hôn thực sự.

Một nụ hôn rất rất dài.

15. Chương 15

Ash mở cánh cửa căn ngục nhỏ chật chội nơi Thanatos đang bị giam cầm ra.

Một phần trong anh muốn máu của người đàn ông này vì mạng sống của Bjorn, thứ mà Thanatos đã lấy đi, và vì những người mà hắn ta đã làm hại. Nhưng hơn tất cả, anh muốn máu hắn ta vì Simi và nỗi sợ hãi mới hình thành của con bé.

Nhưng một phần trong anh thấu hiểu lý do Thanatos lại trở nên điên dại như vậy.

Bởi bản thân anh cũng sở hữu một phần điên rồ trong người. Nó giúp anh sống sót trong suốt mười một ngàn năm qua.

Thanatos ngẩng đầu lên khi anh bước vào, gương mặt hắn ta nhợt nhạt và đầy thống khổ. “Nhà người là ai?”

Ash bước qua một bên để ánh sáng bên ngoài có thể giúp người đàn ông đáng thương kia nhìn rõ hơn. “Hãy gọi tôi là định mệnh cuối cùng. Tôi đến đây để trao cho anh sự bình yên, người em trai.”

“Người sẽ giết ta sao?”

Ash lắc đầu trong khi anh cúi xuống và kéo con dao găm của anh ra khỏi vỏ dao gắn bên hông của Thanatos. Anh đưa nó lên cao và nhìn vào những hình khắc cổ xưa bao phủ lưỡi dao. Như tất cả những con dao găm của Atlantean, con dao này gọn sóng từ cán dao đến mũi dao. Cán dao được làm bằng vàng ròng với một viên ruby lớn đính ở giữa.

Nó là con dao găm thuộc về những người đã chết rất lâu rồi đến nỗi sự tồn tại của họ được cho là một huyền thoại. Một báu vật như vậy quả là thứ vô giá.

Nếu rơi vào tay kẻ xấu thứ vũ khí này có thể gây ra nhiều hậu quả nghiêm trọng hơn là chỉ làm bị thương Simi. Nó có thể phá hủy cả thế giới.

Cơn thịnh nộ đột ngột xé toạc anh. Có nhiều lúc, thật là khó khi phải tha mạng cho Artemis.

Nhưng đó không phải là việc của anh. Thích hay không thì anh ở đây để bảo vệ ả ta, thậm chí khỏi chính sự ngu ngốc của ả.

Ash triệu hồi sức mạnh Atlantean của mình và dùng nó để biến con dao găm này trở thành cát bụi.

Không một ai có thể làm hại Simi một lần nữa.

Và không một ai có thể phá hủy thế giới này. Khi mà anh còn ở đây canh giữ nó.

Anh chìa bàn tay mình cho Thanatos. “Đứng lên nào, Callyx. Tôi có một sự lựa chọn cho anh.”

“Làm sao nhà người biết tên ta?”

Ash đợi cho đến khi hắn ta nắm lấy tay anh trước khi anh kéo hắn ta đứng lên và trả lời câu hỏi của hắn. “Tôi biết mọi thứ về anh và tôi rất tiếc vì sự mất mát của anh. Tôi thậm chí còn cảm thấy tiếc nuối hơn khi tôi không thể ngăn cản việc đó.”

“Đó là do sức mạnh của Thanatos đúng không?” Hắn ta lẳng lặng nói. “Tên Thanatos kia đã giết chết vợ tôi, chứ không phải là Zarek.”

Ash gật đầu. Anh đã cố xóa trí nhớ của Callyx từ nhiều thế kỷ trước, nhưng Artemis đã trả lại trí nhớ cho người Apollite này để ả ta có thể biến hắn thành người hầu của ả.

“Con người có câu châm ngôn cổ. Quyền lực thuần túy phá hủy mọi thứ.” (Absolute power destroys absolutely)

“Không.” Callyx thì thầm. “Thù hận thuần túy là thứ phá hủy tất cả.”

Ash mừng khi nhìn thấy dù bị đầy ở nơi kinh khủng hơn cả địa ngục như nơi đây, người Apollite vẫn còn một chút sáng suốt.

“Anh nói anh cho tôi một sự lựa chọn?” Callyx ngập ngừng hỏi.

“Tôi đã lập ra một thỏa thuận để anh có được tự do sống trên Thiên đường* (the Elysian Fields) trong suốt phần đời bất tử của mình hoặc tôi sẽ để anh sống tại Cincinnati, Ohio với độ tuổi hiện giờ của mình.”

Callyx cau mày. “Cincinnati, Ohio là cái gì?”

“Đó là một thành phố xinh đẹp của một đất nước được gọi là Mỹ.”

“Tại sao tôi lại muốn đến đó chứ?”

“Bởi vì ở đó có một sinh viên năm hai thuộc trường đại học công lập Ohio, chuyên ngành của cô ta là nhảy múa và tôi nghĩ là anh có lẽ muốn gặp cô ta.” Ash mở lòng bàn tay mình ra và cho hấn ta thấy hình ảnh của một cô gái. Cô ta đáng yêu, với mái tóc vàng dài và đôi mắt xanh biển to tròn, và đang đứng giữa những người bạn sau khi lớp học vừa kết thúc.

“Dirce.” Callyx thì thầm, giọng hấn ta vỡ vụn khi gọi tên cô.

“Thực ra, hiện giờ cô ta là Allison Grant. Một phụ nữ người phàm.”

Đôi mắt của Callyx đầy thống khổ khi hấn ta bắt gặp ánh nhìn của Ash. “Nhưng tôi sẽ là một Apollite, mục rữa đến chết trong vài năm nữa.”

Ash khẽ lắc đầu. “Nếu anh chọn ở cùng cô ta, anh cũng sẽ là một người phàm. Anh sẽ không nhớ bất kỳ điều gì về việc từng là Callyx hay Thanatos. Trong thế giới của anh sẽ không có những thứ như Daimon hay Apollite. Không có Thọ sản đêm hay những vị thần thượng cổ. Anh sẽ hoàn toàn không biết gì về những thứ này.”

“Vậy làm sao tôi có thể tìm được cô ấy khi mà tôi còn không nhớ mình là ai?”

Ash đóng bàn tay lại để Dirce không còn hiện hữu nữa. “Tôi sẽ đảm bảo anh sẽ tìm được cô ta. Tôi xin thề. Anh sẽ là một học sinh của ngôi trường đó.”

“Và còn gia đình thì sao?”

“Anh sẽ là một đứa trẻ mồ côi có người cậu tên Ash đã qua đời và lập anh là người thừa kế duy nhất tài sản của ông ta. Cả hai người sẽ không phải thêm muốn bất kỳ thứ gì khi cả hai còn sống.”

Đôi môi Callyx run rẩy. “Anh sẽ làm thế vì tôi thậm chí ngay cả khi tôi giết chết một trong những người đàn ông của anh sao?”

Quai hàm của Ash căng ra khi nghe nhắc đến Bjorn. “Tha thứ là một phần của sự dũng cảm.”

“Tôi luôn nghĩ đó là sự ‘ứng biến’.”

Ash lắc đầu. “Sự ứng biến là việc dễ dàng. Tìm thấy can đảm để tha thứ cho bản thân và người khác mới là việc khó khăn.”

Callyx ngẫm nghĩ điều đó trong tĩnh lặng trong vài phút. “Anh là một người đàn ông thông thái.”

Ash nửa cười. “Không hấn vậy đâu. Vậy, anh quyết định thế nào?”

Ánh mắt của Callyx cháy bỏng nhìn anh trước khi hấn nói câu trả lời mà Ash đã biết từ trước. “Không có sự lựa chọn nào cả. Làm sao mà tôi có thể biết đến thiên đường khi thiếu vắng Dirce? Tôi muốn đến Cincinnati.”

“Tôi cũng nghĩ anh sẽ cảm thấy vậy.”

Bước lùi lại, Acheron ban cho Callyx ước nguyện của hấn ta.

Một mình trong căn ngục của Thanatos, Ash liếc nhìn quanh những bức tường ẩm ướt, tối tăm và chiến đấu để kiểm soát cơn ác quỷ trong anh. Artemis không có quyền chỉ trích anh vì chuyện này.

Một ngày nào đó ả ta sẽ nhận được quả báo của chính ả.

Nhưng trước hết vẫn còn vấn đề của Dionysus cần được xử lý. Lần sau khi vị thần rượu nho muốn thả một trong những con thú cưng của Artemis để xử lý người của Ash, hẳn ta sẽ cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng.

Anh cũng còn phải xử lý một vài người. Vẫn còn một vấn đề nhỏ trong việc xóa bỏ những thông tin liên quan về dấu bột cung tên ra khỏi ký ức của Jess, Syra và những Người cận vệ.

Không nghi ngờ gì anh nên xóa bỏ thông tin ấy ra khỏi trí não của Zarek, nhưng anh đã làm tổn hại anh ta nhiều rồi.

Zarek sẽ không nói với bất kỳ ai và anh ta còn có những việc quan trọng hơn để bận tâm.

Bên cạnh đó, nếu như mọi thứ diễn ra theo cái cách mà Ash tiên đoán, Zarek sẽ còn khám phá ra nhiều thứ thú vị về anh ta và những người Thợ săn đêm hơn là chỉ có bí mật về dấu bột của họ.

oOo

Artemis ngồi một mình trên ngai vàng của ả, chơi đùa với những cái gối. Acheron đã đi được một lúc lâu rồi và ả bắt lo lắng.

Anh không thể rời đỉnh Olympus, nhưng anh có thể làm những việc khác...

Những việc có thể khiến ả vướng vào một rắc rối lớn nếu Zeus phát hiện ra chuyện giữa bọn họ.

Có lẽ ả đã quá ngu ngốc khi để anh có một buổi chiều tự do trên ngọn núi của ả.

Chỉ ngay khi ả chuẩn bị đi tìm anh, cánh cửa ngôi đền mở ra.

Ả mỉm cười trước hình ảnh Acheron sải bước qua chúng.

Acheron của ả thật rực rỡ.

Mái tóc vàng và dài của anh xoa bông bênh quanh vai anh và chiếc quần da đen ôm lấy cơ thể được tạo ra để cảm dỗ. Một cơ thể được tạo ra để thỏa mãn những cơ thể khác.

Cánh cửa đóng lại sau lưng anh.

Cơ thể ả nóng lên, ả bật dậy trong sự mong đợi ngọt ngào. Ả nhận ra ánh nhìn hoang dã trong đôi mắt anh.

Cơn đói nguyên thủy, thô sơ.

Ham muốn dâng trào trong mạch máu của ả trong khi ả cảm nhận sự ẩm ướt đột ngột hiện diện giữa hai chân của ả.

Đây là Acheron mà ả yêu nhất.

Hoang dã như động vật. Người sẽ đoạt lấy thứ mà anh ta muốn mà không buồn thương lượng.

Quần áo của anh tan biến khỏi cơ thể khi anh đến gần ả.

Và quần áo của ả cũng vậy.

Ả rùng mình trước quyền năng to lớn của anh. Những quyền năng khiến cho sức mạnh của ả trở thành một trò hề.

Anh đã đi quá lâu mà vẫn chưa uống máu. Cả hai người bọn họ đều biết điều đó. Bất kỳ khi nào anh chạm tới một ngưỡng nhất định, sự vị tha của anh sẽ chết đi và anh trở nên vô cảm và tàn nhẫn.

Anh đã chạm đến điểm đó.

Ả rên rỉ khi anh tóm lấy ả và kéo ả lại gần cơ thể rắn chắc và cơ bắp của anh. Vật cương cứng của anh nóng bỏng ép vào hông của ả.

“Anh muốn gì nào, Acheron?” Ả hỏi, nhưng hơi thở hỗn hển của ả đã phản bội về thờ ở giả tạo của ả.

Ánh nhìn nóng bỏng của anh quét khắp cơ thể trần trụi của ả, khiến ả thậm chí còn bùng cháy hơn. “Cô biết tôi muốn cái gì mà.” Anh khàn giọng nói bằng tiếng Atlantean. “Sau cùng thì tôi là sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn và cô chính là thức ăn.”

Đôi mắt anh chuyển sang màu đỏ khi anh tách hai đùi của ả ra.

Artemis rên rỉ và lên đỉnh ngay khi anh mạnh mẽ tiến vào trong ả. Đầu ả bơi lơ lửng, ả ôm chặt lấy anh, vuốt ve tấm lưng trơn láng, săn chắc của anh trong khi anh thúc sâu vào bên trong ả hết lần này đến lần khác trong một nhịp điệu dồn dập khiến ả choáng váng.

Phải, đây là thứ ả muốn. Đây chính là Acheron mà ả yêu. Người đàn ông mà ả sẽ giữ lấy bất chấp các vị thần khác.

Người đàn ông mà ả sẽ phá vỡ mọi luật lệ chỉ để dính chặt anh với ả đến vĩnh hằng.

Anh hung hăng làm tình với ả, cơn đói của anh nhen nhóm khơi dậy cơn đói của chính ả.

Artemis nghiêng đầu sang một bên chờ đợi cho thứ mà ả biết sẽ đến.

Đôi mắt của Acheron cuộn xoáy như một ngọn lửa đỏ rực trong phút chốc trước khi anh hạ người xuống và cắm răng mình vào trong cổ ả để uống máu của ả.

Artemis thét lên khi bọn họ hòa thành một. Sức mạnh của anh chảy trong người ả, khiến ả mất nhận thức về mọi thứ xung quanh ngoại trừ cảm giác mạnh mẽ của anh bên trong ả.

Ả có thể giả vờ như đang thống trị anh như ả muốn, nhưng cuối cùng thì ả vẫn nhận biết được sự thật.

Anh mới là người thống trị ả.

Và ả ghét anh vì điều đó.

Phần kết :

BÃI BIỂN BORA BORA.

Zarek nằm trên bãi biển để ánh mặt trời và những cơn gió nhiệt đới hong khô làn da anh. Oh, cái cảm giác này thật tuyệt!

Tính đến giờ thì bọn họ đã ở đây gần được một tháng và anh vẫn chưa có đủ cảm giác nằm trên bãi biển.

Chưa có đủ cảm giác được ở cùng Astrid, ngày lẫn đêm.

Anh cảm thấy một cái gì đó lạnh lạnh rơi xuống ngực anh.

Mở mắt ra, anh nhìn thấy Astrid đứng trước mình, cô mỉm cười trong khi nhìn xuống anh. Một bên tay cầm một cái chén nhỏ và tay còn lại giữ một cái ly.

“Cẩn thận đó công chúa, em biết là anh rất ghét bất kỳ thứ gì lạnh chạm vào anh mà.”

Cô quỳ xuống bên cạnh anh, và đặt cái chén qua một bên trước khi lau đi giọt nước rơi xuống ngực anh, cái chạm của cô còn nóng hơn cả mặt trời.

Tia nhìn của cô chu du khắp cơ thể anh, trượt xuống chiếc quần bơi ngắn của anh, thứ mà giờ đây đang có một khối nhô lên khá lớn.

Cô mỉm cười xấu xa trước khối nhô lên đó. “Anh biết không, em nhớ mình từng xem một bộ phim...”

Anh hoài nghi khi nhìn thấy tia sáng lóe lên trong mắt cô. “Ừ?”

Cô lấy một viên đá trong cái ly ra và bỏ nó vào trong miệng mình.

Zarek quan sát, sững người trước hình ảnh cô liếm láp nó.

Cô lấy viên đá ra, rồi đặt nó lên da anh.

“Astrid...”

“Shh.” Cô nói, vẽ những vòng tròn quanh núm vú của anh cho đến khi nó cứng lại. Cô thổi một luồng hơi nóng bùng lên nó, khiến anh thậm chí còn cương cứng hơn. “Anh biết phần tuyệt nhất trong việc bị lạnh là cái gì không?”

“Cái gì?”

“Rã đông anh ra.”

Zarek rên rỉ khi cô hạ miệng mình xuống người anh và đảo tròn lưỡi cô quanh núm vú của anh.

Khi cô lùi lại, anh khẽ bật ra một tiếng rên rỉ phản đối.

Cô phớt lờ nó và tránh bàn tay của anh.

“Trước khi em quên__” Cô nói, tinh nghịch đẩy tay anh qua một bên. “Và nếu em cứ tiếp tục như thế này, em sẽ quên là __Em có thứ này cho anh.”

Zarek chống người lên khuỷu tay. “Làm ơn đừng nói với anh là Scooby sẽ đến thăm nhé.”

Cô đảo mắt với anh. “Không. Sasha sẽ ở Sanctuary, New Orleans trong một khoảng thời gian. Vì chúng ta đang ở vùng biển nên cậu ấy từ chối đến đây nhìn cái móng trần của anh và khiến cậu ấy bị mù.”

Anh có vẻ không thích thú như trước. “Vậy thì là chuyện gì?”

Cô đưa anh cái chén của mình.

Zarek nhìn vào thứ đựng bên trong nó, thứ khiến anh nhớ đến món thạch Jelly-O hương chanh. “Cái gì vậy?”

“Món ăn của thần thánh. Chỉ cần cắn một miếng thì em có thể mang anh về nhà cùng em trên đỉnh Olympus. Còn không em phải để anh ở lại đây trong ba ngày và trở về nhà một mình.”

“Tại sao chứ?”

Cô vuốt những vết nhăn hằn trên trán anh bằng đầu ngón tay của mình. “Anh biết em không thể sống ở đây trên trái đất này mà. Em chỉ có thể ở đây trong một thời gian ngắn. Nếu anh muốn, anh có thể ở đây và em sẽ trở lại khi nào em có thể, nhưng__”

Anh dừng câu nói của cô bằng một nụ hôn.

Zarek dứt người ra. “Những người khác sẽ nói gì khi em xuất hiện cùng với một tên nô lệ ở bên cạnh mình?”

“Anh không phải là một người nô lệ, Zarek, và em không quan tâm những điều họ nói. Còn anh có để tâm không?”

Anh khịt mũi trước câu hỏi đó. “Không một chút nào.”

Cô đặt món ăn của thần thánh lên môi anh.

Zarek trao cho cô một nụ hôn phớt, rồi ăn nó và uống món rượu tiên của cô. Anh mong đợi nó sẽ đau hay bỏng rát, nhưng nó đi xuống bụng anh như một cây kẹo bông gòn mà cô đã từng cho anh ăn. Hương vị ngọt như đường ngay lập tức lan ra trong miệng anh.

“Chỉ có vậy thôi sao?” Anh hỏi một cách nghi hoặc.

Cô gật đầu. “Chỉ vậy thôi. Sao nào? Chẳng lẽ anh mong đợi sẽ có pháo hoa hay cái gì đó tương tự vậy sao?”

“Không, anh chỉ mong đợi pháo hoa mỗi khi anh làm tình với em mà thôi.”

“Ôi.” Cô thì thầm, cọ mũi mình vào mũi anh. “Em rất thích mỗi khi anh nói chuyện dịu dàng với em.”

Zarek hôn bàn tay cô, rồi bắt đầu cười khi anh nghĩ đến những chuyện đã xảy ra từ khi anh gặp được cô.

“Có gì buồn cười sao?” Astrid hỏi.

“Anh chỉ đang nghĩ, anh đây chỉ là một tên nô lệ, kẻ đã chạm vào một ngôi sao người đã biến anh ta thành một á thần. Anh phải là thằng con hoang may mắn nhất còn sống.”

Đôi mắt xanh của cô nhìn anh nóng bỏng. “Phải, anh rất may mắn, hoàng tử quyền rũ và anh không được quên điều đó đâu đấy.”

“Tin anh đi công chúa, anh sẽ không quên đâu.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dance-with-the-devil>